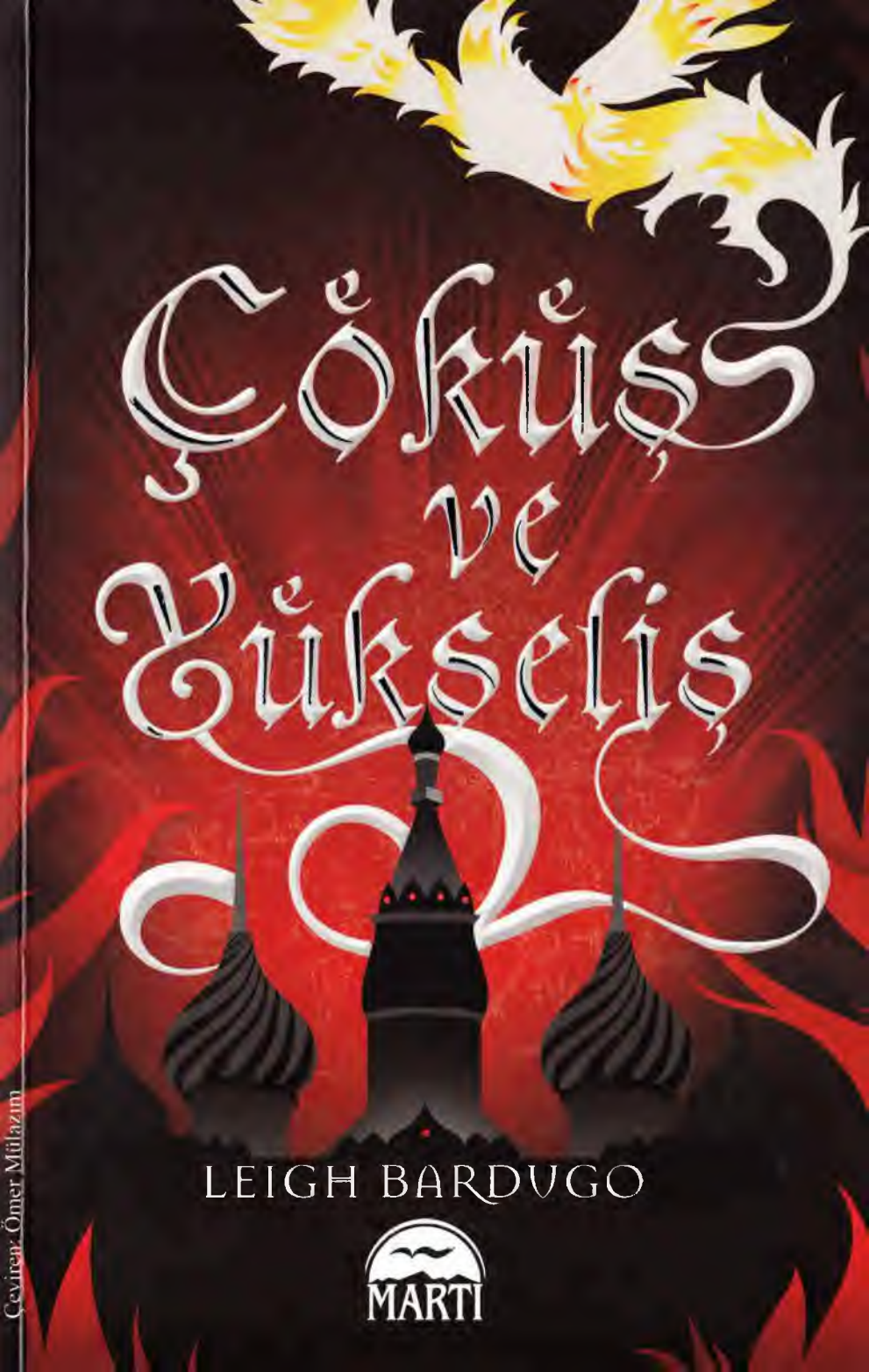

Çöküş ve Yükseliş
LEIGH BARDUGO
MARTI
Çeviren: Ömer Müezzin

"Serinin üçüncü kitabı ***Çöküş ve Yükseliş***'te, uzun süre akıllardan çıkmayacak ve nefes kesen bir sona imza atılmış. Kesinlikle olağanüstü."
Amazon

"Karakterlerin her biri kusursuz bir gerçekliğe sahip. Bu seriyi okunası kılan sebeplerden biri de işte bu."
Booklist

"Bardugo serinin takipçilerini kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacak bir fantastik serüvenle daha karşımızda."
Los Angeles Times

MARTI

Hepimiz ölürüz ama herkes bir amaç uğruna ölmez

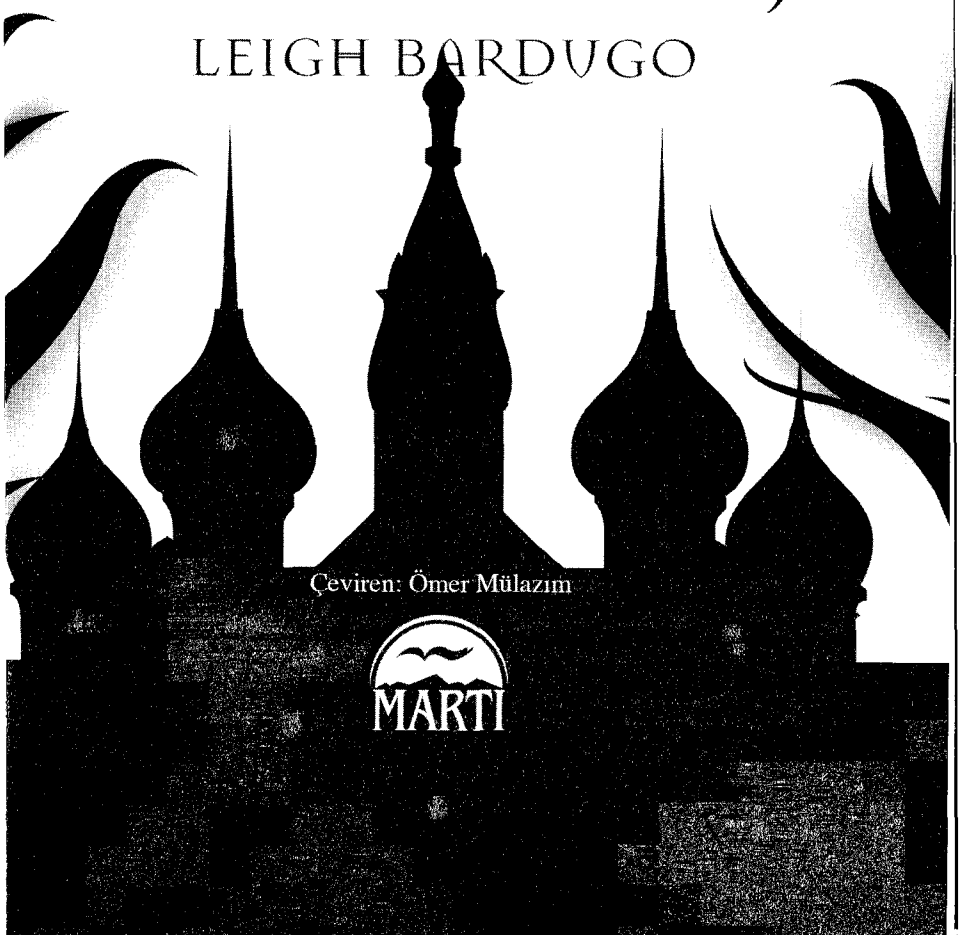
Çöküş ve Yükseliş

MARTI

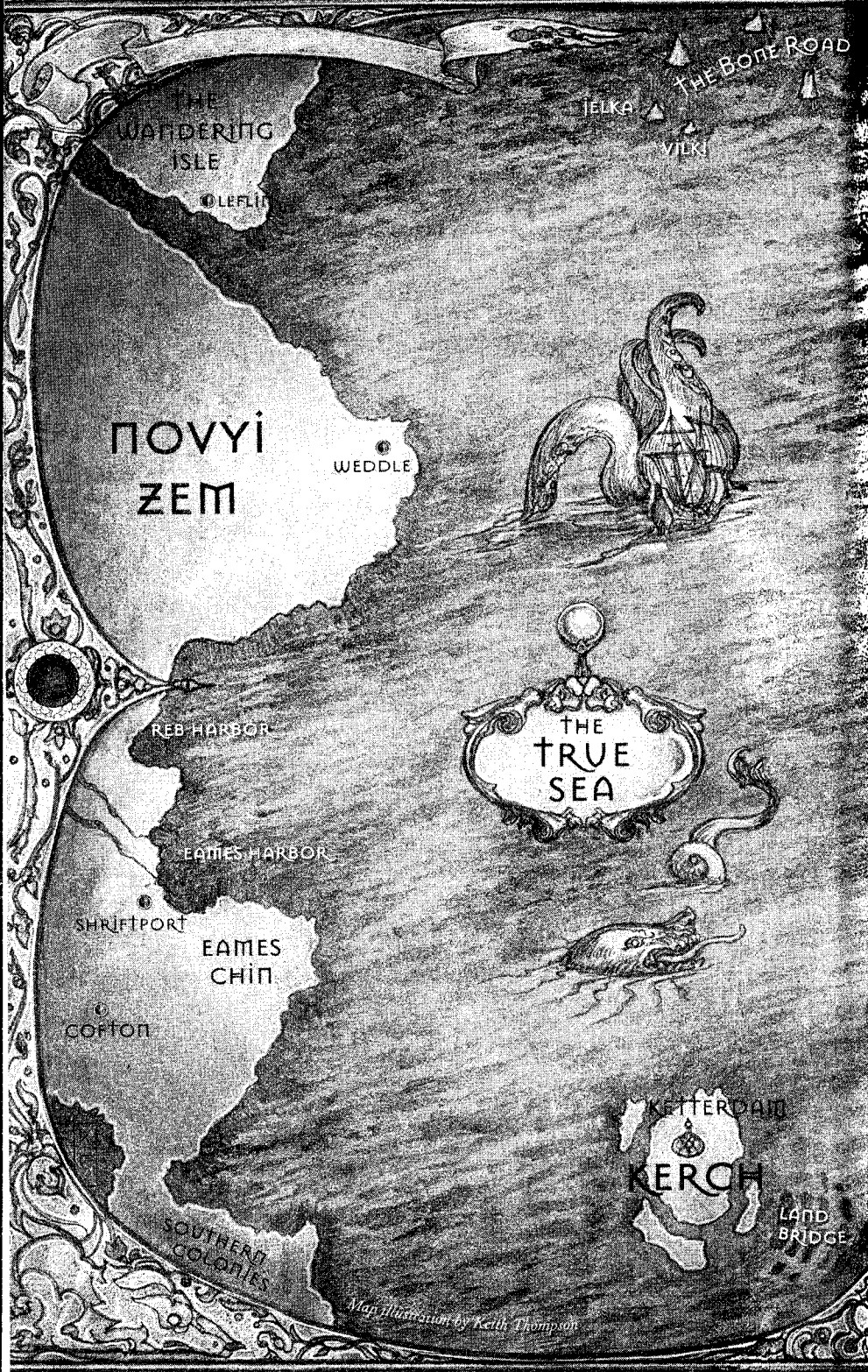
Çöküş ve Yükseliş

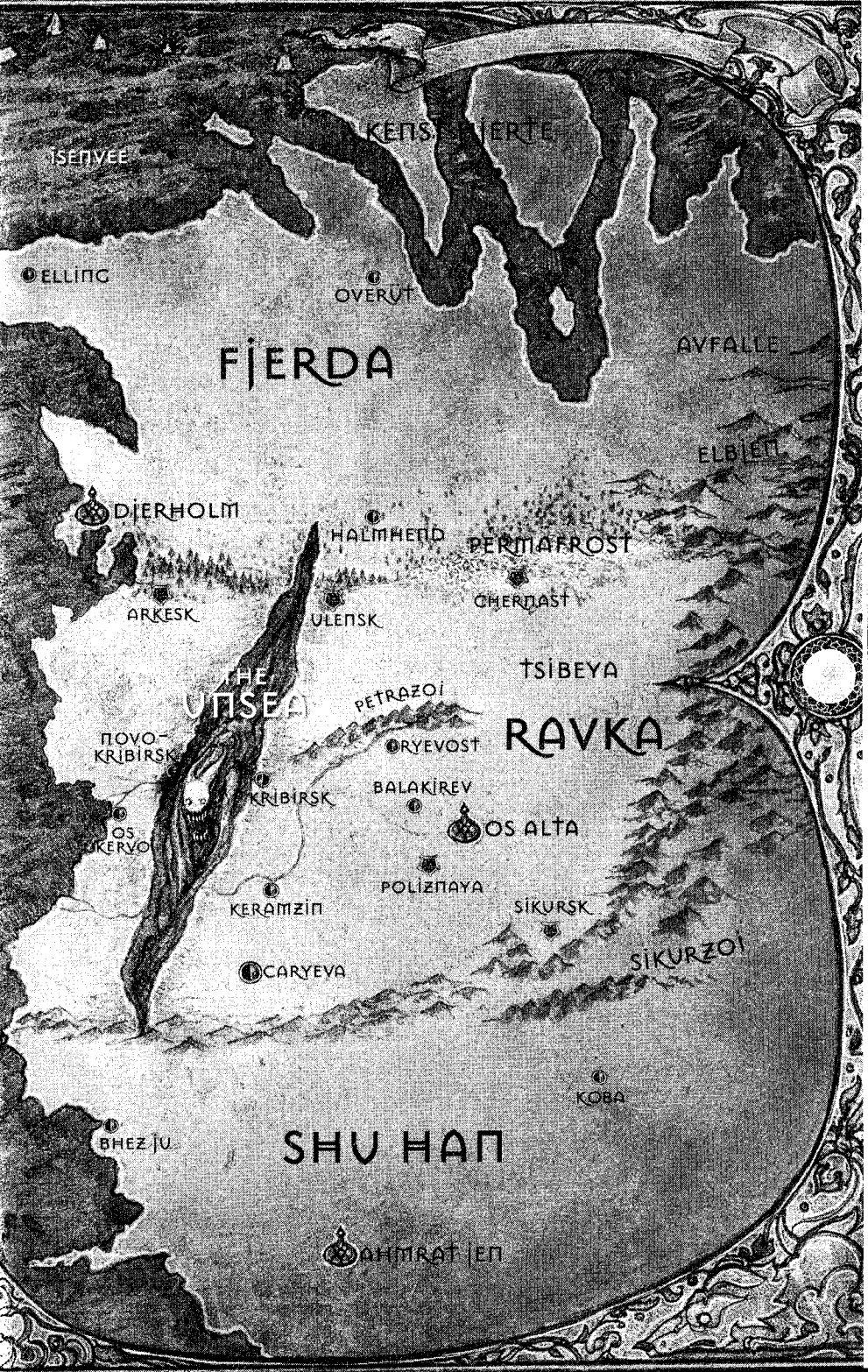
LEIGH BARDUGO

Çeviren: Ömer Mülazım

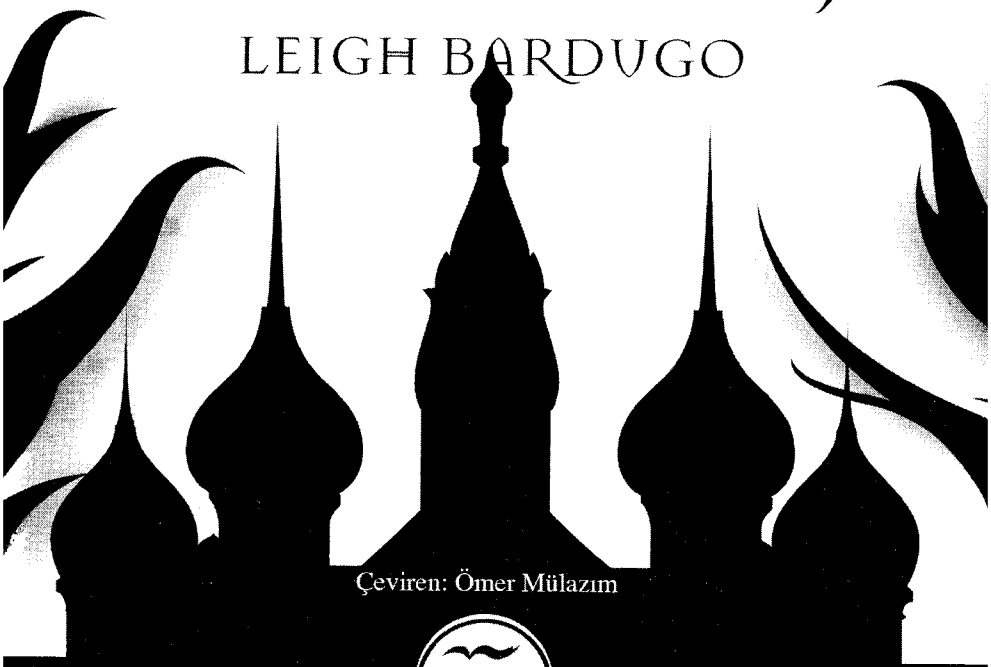
MARTI

THE WANDERING ISLE
LEFLIN
THE BONE ROAD
JELKA
VILKI
NOVYI ZEM
WEDDLE
THE TRUE SEA
REB HARBOR
EAMES HARBOR
SHRIFTPORT
EAMES CHIN
CORTON
KETTERDAM
KERCH
LAND BRIDGE
SOUTHERN COLONIES
Map illustration by Keith Thompson

ISENVEE
KENSHIERTE
ELLING
OVERUT
FJERDA
AVFALLE
ELBJEM
DJERHOLM
HALMHEIM
PERMAFROST
ARKESK
ULENSK
CHERNAST
THE UNSEA
TSIBEYA
PETRAZOI
RAVKA
NOVO-KRIBIRSK
RYEVOST
KRIBIRSK
BALAKIREV
OS ALTA
OS KERVO
POLIZNAYA
KERAMZIN
SIKURSK
SIKURZOI
CARYEVA
KOBA
BHEZJU
SHU HAN
AHMRATJEN

Çöküş ve Yükseliş

LEIGH BARDUGO

Çeviren: Ömer Mülazım

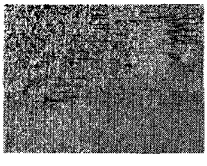
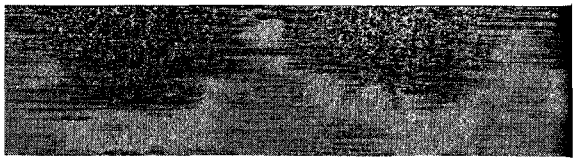
MARTI

Çöküş ve Yükseliş
Leigh Bardugo

1. Baskı: Şubat 2015
ISBN: 978-605-348-562-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©LEIGH BARDUGO
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Ruin and Rising
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ömer Mülazım
Editör : Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlan
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Babam Harve'a...

Kahramanlar bazen sonlarını göremezler.

GRISHA

İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMLER'İN USTALARI

CORPORALKİ

(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)
Cellatlar
Şifacılar

ETHEREALKİ

(ELÇİLER SINIFI)
Rüzgârın Hâkimleri
Ateşin Hâkimleri
Dalgaların Hâkimleri

MATERİALKİ
(FABRİKATÖRLER SINIFI)
Durast
Alkemi

Canavarın adı İzumrud'du; büyük kurtçuk. Ravka'nın altında uzanan tünellerin onun eseri olduğuna dair söylentiler vardı. Açlıktan ne yaptığını bilmeyen İzumrud, karnını doyurmak için yiyecek bir şeyler bulmak amacıyla kum ve çakılları yiyerek yerin derinliklerine inmiş, sonra da karanlıklarda kaybolmuştu.

Bu sadece bir hikâyeydi ama Beyaz Katedral'dekiler ana mağaraların etrafından kıvrılan geçitlerden fazla uzaklaşmamaya özen gösterirlerdi. Loş tüneller labirentinde tuhaf sesler, iniltiler ve açıklanamayan gümbürtüler yankılanır, soğuk sessizlik yer yer yakınlardaki bir geçitte av peşinde dolaşan uzun bir bedenin yılankavi hareketi olabilecek alçak tıslamalarla bölünürdü. O anlarda, insanın İzumrud'un hâlâ hayatta olduğuna, bahtsız bir çocuğun ağzının içine girmesiyle midesine indireceği nefis yemeğin hayalini kurduğuna, kahramanların çağrısıyla uyandırılmayı beklediğine inanası gelirdi. Öyle bir canavar ölmezdi; sadece dinlenirdi.

Oğlan, kızın yanına gitmesine izin verildiği o ilk gün-

lerde, ona bu hikâyeyi ve toplayabildiği diğer bütün yeni hikâyeleri anlatırdı. Başucunda oturur, ona yemek yedirmeye çalışır, ciğerlerinden yükselen acı dolu ıslıkları dinlerdi. Güçlü bir Dalgaların Hâkimi tarafından uysallaştırılan ve sihirli bir bozuk parayı bulmak için katman katman kayaların arasına nasıl dalacağı öğretilen bir nehrin hikâyesini anlatırdı. Kulağına, sihirli kazmasıyla bin yıl boyunca çalışarak ardında mağaralar ve geçitler bırakan lanetli ve zavallı, sırf oyalanmak için, harcamayı hiç düşünmediği altın ve mücevherleri biriktiren yalnız bir mahluk olan Pelyekin'i fısıldardı.

Sonra bir sabah oğlan, kızın odasına geldiğinde kapısının silahlı adamlarca tutulduğunu gördü. Oradan ayrılmayı reddedince zincirlenip sürüklenerek kapıdan uzaklaştırıldı. Papaz, oğlanı uyararak iman ederse huzur bulacağını, itaat ederse hayatta kalacağını söyledi.

Kız tek başına hücresine kilitlenmişti. Ona eşlik edenler yalnızca damlayan suyun ve yavaş yavaş atan kalbinin sesiydi. İzumrud'la ilgili anlatılan hikâyelerin doğru olduğunu biliyordu. Kız bütün bir şekilde yutulup yenmişti. Beyaz Katedral'in yankılanan, sumermeriyle kaplı karnında yalnızca azize kalmıştı.

Azize her sabah isminin söylenmesiyle uyanıyordu. Saflarına katılan açlar ve umutsuzlar, yaralı askerler ve daha bir tüfeği bile taşıyamayacak kadar küçük çocuklardan oluşan ordusu giderek her geçen gün büyüyordu. Papaz, inananlara

kızın bir gün kraliçe olacağını söylemiş, onlar da inanmıştı. Fakat yaralı bereli ve esrarengiz maiyetine şüpheyle bakıyorlardı: Sivri dilli, katran gibi kapkara saçlı bir Rüzgârın Hâkimi; siyah dua şalı ve korkunç yara izleri bulunan Mahvolan; kitapları ve acayip avadanlıklarıyla ortalıkta dolaşan soluk benizli âlim. Bunlar İkinci Ordu'dan geriye kalan zavallılardı. Bir azizeye refakat etmek için uygun değillerdi.

Kızın gücünü yitirdiğini çok az kişi biliyordu. Onu kutsayan her ne ise, Tanrısal ya da başka bir şey, artık yoktu ya da en azından ona erişemiyordu. Onu takip edenler, gözlerinin koyu renk çukurlar haline geldiğini, korkudan kesik kesik nefes alıp verdiğini görmemeleri için kızın yanına yaklaştırılmıyordu. Çırpı gibi kemikleri kırılgan olan kız yavaş ve tereddütle yürüyordu. Bütün umutlarını bağladıkları bu kız, hastaydı.

Yüzeyde, gölgeler ordusuyla yeni bir kral hüküm sürüyor, Güneşin Elçisi'nin iade edilmesini talep ediyordu. Tehditler savuruyor, çeşitli ödüller koyuyordu. Karşılığında aldığı cevapsa, halkın "Havaların Prensi" adını taktığı bir kanun kaçağından bir meydan okumaydı. Havaların Prensi, kuzey sınırına saldırıp ikmal yollarını bombalıyor, Karanlıklar Kralı'm ticareti yeniden tahsis etmeye ve Karanlıklar Diyarı'ndan geçmeye zorluyordu. Üstelik bunu da, canavarları kendinden uzak tutmak için yanında yalnızca şans ve Ateşin Hâkimleri varken yapmak zorunda kalıyordu. Kimileri bu meydan okuyucunun bir Lantsov prensi olduğunu söylüyordu. Kimileriyse cadıların tarafında savaşmayı reddeden bir Fjer-

dalı isyancı olduğunu iddia ediyordu. Fakat hepsi bu adamın kendine has güçleri olduğu konusunda hemfikirdi.

Azize yeraltındaki kafesin demirlerini sarstı. Bu onun savaşıydı ve savaşmak için özgürlüğünü talep ediyordu. Papaz bu talebi reddediyordu.

Ama kızın bir Grisha ve bir azize olmadan önce Keramzinli bir hayalet olduğunu unutmuştu. Pelyekin değerli hazinelerini toplarken kız ve oğlan da çeşitli sırlar toplamışlardı. Hırsızlık yapmayı ve bir hayalet gibi görünmez olmayı, güçlerini ve haylaz taraflarını gizlemeyi biliyorlardı. Papaz da tıpkı dükün mülkündeki öğretmenler gibi kızı tanıdığını ve neler yapabileceğini bildiğini sanıyordu.

Halbuki yanılıyordu.

Kızla oğlanın arasındaki gizli dilden haberi yoktu. Oğlanın ne kadar kararlı biri olduğunu bilmiyordu. Kızın, zayıflığını bir yük olarak taşımaktan vazgeçip onu bir kılık olarak giymeye başladığı ana tanıklık etmemişti.

Oyulmuş taştan balkonda duruyordum. Kollarım iki yana açık, ucuz cübbemin içinde titriyor, güçlü görünmeye çalışıyordum. Üzerimdeki *kefta* saraydan kaçtığım gece giydiğim elbisenin parçalarının ve Sala yakınlarında artık kullanılmayan bir tiyatrodan getirildiği söylenen şatafatlı perdelerin dikilmesiyle oluşturulmuştu. Sarayın girişindeki şamdanlardan alınan boncuklar süs olarak eklenmişti. Manşetlerindeki işlemeler daha şimdiden sökülüyordu. David ve Genya ellerinden geleni yapmışlardı ama yeraltında kaynaklar sınırlıydı.

Uzaktan bakıldığında işimi görüyordu. Avuçlarımdan çıkıyormuş gibi görünen ışık altın rengi bir parıltı yayıyor, aşağıdaki müritlerin mest olmuş yüzlerine parlak ışıltılar yolluyordu. Yakından bakıldığındaysa gevşek iplikler ve sahte ışıkla yapılan bir numaradan başka bir şey değildi. Tıpkı benim gibi. Yıpranmış azize.

Apparat'ın sesi Beyaz Katedral'de yankılandı. Gözleri kapalı, elleri havada bir sağa bir sola sallanan kalabalık, bir

gelincik tarlasını andırıyordu. Kolları, hissedemediğim bir rüzgârın salladığı solgun sırıklar gibiydi. Daha önceden çalıştığımız bir dizi hareketi yaptım. Bu hareketleri, David ve bu sabah ona yardım eden Ateşin Hâkimi'nin balkonun hemen üstündeki gizli odadaki konumlarından izleyebilmeleri için belli bir düzen içinde yapıyordum. Sabah duaları beni korkutuyordu ama papaz bu sahte gösterilerin gerekli olduğu kanısındaydı.

"Bu, sana inananlara verdiğin bir hediye, Sankta Alina," diyordu. "Bu, umut."

Gerçekte bu bir yanılsamaydı; bir zamanlar kontrol ettiğim ışığın sönük bir taklidiydi. Altın rengi parıltı aslında David'in bir enkazdan topladığı camlardan yaptığı kırık bir ayna çanağından yansıyan Ateşin Hâkimleri'nin ateşiydi. Benzer çanakları, Os Alta'da gerçekleşen ve mağlubiyetimizle sonuçlanan savaşta Karanlıklar Efendisi'nin ordusunu def etmek için kullanmıştık. Gafil avlanmıştık; gücüm, yaptığımız planlar, David'in ustalığı, Nikolai'nin mahareti katliamı durdurmak için yeterli olmamıştı. O zamandan beri de bir güneş ışığı bile çağıramamıştım. Fakat Apparat'ın peşinden gelenlerin çoğu azizelerinin gerçekte neler yapabildiğini hiç görmediğinden onları şimdilik kandırabiliyorduk.

Apparat vaazını sonlandırdı. Bu, gösterinin bittiğini gösteren işaretti. Ateşin Hâkimi, etrafımdaki ışığın parlamasını sağladı. Işık zıplayarak düzensiz bir şekilde titredi, kollarımı indirince de söndü. Eh, artık David'le birlikte ateşin başında kimin olduğunu biliyordum. Kaşlarımı çatarak mağaraya

baktım. *Harshaw*. Hep kendinden geçiyordu zaten. Küçük Saray'daki savaştan, Ateşin Hâkimleri'nden üç kişi kurtulmuş fakat içlerinden bir tanesi aldığı yaralardan dolayı birkaç gün sonra ölmüştü. Geriye kalan ikisinden Harshaw güçlü olanıydı ve ne zaman ne yapacağı kestirilemezdi.

Kürsüden indim. Apparat'ın yanından gitmek için sabırsızlanıyordum ama inerken ayağım takılınca, dengemi kaybettim. Papaz beni kolumdan tutup doğrulmama yardım etti.

"Dikkat et, Alina Starkov. Güvenliğine yeterli özeni göstermiyorsun."

"Teşekkürler," dedim. Ondan, üzerine sinmiş olan toprak ve tütsü kokusundan uzaklaşmak istiyordum.

"Bugün pek iyi görünmüyorsun."

"Ayağım takıldı, hepsi bu." Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk. Beyaz Katedral'e geldiğimden bu yana güçlenmiştim –kemiklerim kaynamış, yediklerimi çıkarmamayı başarmıştım– ama hâlâ eski gücüme kavuşamamıştım. Vücudum sürekli ağrıyor, kendimi sürekli yorgun hissediyordum.

"Belki bir gün dinlenmek iyi gelir."

Dişlerimi gıcırdattım. Odamda tıkılı kaldığım bir gün daha. Öfkemi yutup belli belirsiz gülümsedim. Görmek istediği şeyi biliyordum.

"Çok üşüyorum," dedim. "Biraz mutfakta durmak iyi gelebilir." Aslına bakarsanız doğru söylüyordum. Beyaz Katedral'de mutfaklar rutubetin olmadığı tek yerdi. Şu sıralar kahvaltı ateşlerinden en az biri yanmış olmalıydı. Büyük, yu-

varlak odanın içini pişen ekmeklerin ve aşçıların yüzeydeki müttefiklerce getirilip müritlerce depolanan kuru bezelye ve süttozuyla yaptığı lapanın kokusu sarmıştı.

İnandırıcılık katmak için titredim fakat papaz temkinli tavrıyla, "Hımm," demekle yetindi.

Mağaranın dibindeki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Bunlar yeni gelen müritlerdi. Onlara stratejik bir gözle bakmaktan kendimi alamadım. Bazılarının üzerinde Birinci Ordu kaçakları olduklarını gösteren üniformalar vardı. Hepsi eli ayağı tutan genç adamlardı.

"Hiç yaşlı yok mu?" diye sordum. "Ya da dul?"

"Yerin altında yolculuk etmek zor," diye yanıtladı Apparat. "Pek çoğu kıpırdayamayacak kadar yaşlı ya da zayıf. Evlerinin rahatını bırakmak istemiyorlar."

İhtimal dışı. Müritler ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar değneklerle ve bastonlarla geliyorlardı. Son günlerinde, ölüm döşeğindeyken bile Güneş Azizesi'ni görmeye gelmişlerdi. Omzumun üzerinden temkinli bir bakış atınca tek görebildiğim, papazın kemerin altında nöbet tutan sakallı ve ağır silahlarla donatılmış korumaları oldu. Bunlar tıpkı Apparat gibi ilimle uğraşan rahiplerdi. Yerin altında yalnızca onların silah taşımasına izin veriliyordu. Yerin üstünde giriş çıkışları kontrol ediyor, casusları ve inanmayanları buluyor, değerli gördüklerine sığınma hakkı veriyorlardı. Son zamanlarda müritlerin sayılarında azalma olmuştu. Ayrıca ordumuza katılanlar dindardan ziyade, kuvvetli ve sağlam görünüyordu. Apparat bakılmaya muhtaç kişiler değil, asker istiyordu.

"Hasta ve yaşlıların ayağına ben gidebilirim," dedim. Teklifimin beyhude olduğunu biliyordum ama yine de şansımı denedim. Bunu bekliyordu muhtemelen. "Bir azize, tünellerde bir sıçan gibi saklanmak yerine müritlerinin arasında yürümelidir."

Apparat gülümsedi; müritlerin bayıldığı, bendeyse çığlık atma isteği uyandıran o müşfik, hoşgörülü gülümseme. "Sıkıntılı dönemlerde pek çok hayvan saklanır. Bu şekilde hayatta kalırlar," dedi. "Aptallar savaştıktan sonra, tarlalar ve kasabalar sıçanlara kalır."

Ayrıca cesetlerden de bir güzel ziyafet çekerler, diye düşündüm ürpererek. Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi elini omzuma koydu. Uzun beyaz parmakları, koluma solgun bir örümcek gibi yayılmıştı. Niyeti beni teselli etmekse başarısız olmuştu.

"Sabır, Alina Starkov. Vakti geldiğinde yukarı çıkacağız, daha önce değil."

Sabır. Hep aynı reçete. Boş olan bileğime, ateşkuşunun kemiklerini koyacağım yere, dokunma dürtümü bastırdım. Deniz kırbacının pullarını ve geyiğin boynuzlarını ele geçirmiştim ama Morozova'nın bulmacasındaki son parçayı bulamamıştım. Apparat ava destek ya da sadece yüzeye dönmemize izin verseydi şimdiye kadar üçüncü büyüteci bulmuş olabilirdik. Ancak izin verse bile bunun mutlaka bir bedeli olacaktı.

"Üşüyorum," diye tekrarladım sinirimi içime atarak. "Mutfağa gitmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Orada o kızla buluşmandan hazzetmiyorum..."

Arkamızdaki muhafızlar aralarında huzursuzca mırıldanırken kulağıma bir kelime çalındı. *Razrusha'ya.* Apparat'ın elini üzerimden çekip geçide doğru ilerledim. Papazın korumaları hazır ola geçtiler. Diğer bütün kardeşleri gibi kahverengi giyiniyorlardı. Üzerlerinde Apparat'ın cübbelerinde de yer alan aynı sembolü, güneş rozetini taşıyorlardı. *Benim* sembolümü. Fakat asla yüzüme bakmıyorlardı. Ne benimle ne de diğer Grisha mültecileriyle konuşuyorlardı. Onun yerine kenarda köşede dikiliyor, sakallı, tüfekli hayaletler gibi nereye gitsem peşimden geliyorlardı.

"O ismi anmak yasak," dedim. Sanki görünmezmişim gibi doğrudan karşıya bakıyorlardı. "Adı Genya Safin. O olmasaydı şimdi hâlâ Karanlıklar Efendisi'nin elinde esir olacaktım." Tepki vermediler ama adını duymak bile gerilmelerine yetmişti. Silahlı kocaman adamlar yaralı bir kızdan korkuyorlardı. Batıl inançlı ahmaklar.

"Barışalım, Sankta Alina," dedi Apparat beni dirseğimden tutarak. Birlikte geçitten geçerek odasına gittik. Gümüş damarlı, taş tavan, gül şeklinde oyulmuştu. Duvarlarda altın haleleriyle aziz ve azizeler resmedilmişti. Bu, Fabrikatörlerin işine benziyordu çünkü hiçbir boya Beyaz Katedral'in soğuğuna ve nemine dayanamazdı. Alçak ahşap bir iskemleye yerleşen papaz bana oturmamı işaret etti. İskemleye çökerken rahatladığımı belli etmemeye çalıştım. Uzun süre ayakta durmak bile soluk soluğa kalmama sebep oluyordu.

Bana baktı. Sapsarı benzimi, gözlerimin altındaki koyu lekeleri inceledi. "Şüphesiz *Genya* senin için daha fazlasını yapabilir."

Karanlıklar Efendisi'yle yaptığım savaşın üzerinden iki ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ tam olarak kendimi toparlayamamıştım. Elmacıkkemiklerimin altı çukurlaşmıştı. Ağaran saçlarım o kadar cansızdı ki havada adeta örümcek ağları gibi uçuşuyorlardı. Nihayet ustalığını kullanarak görünüşüme bir çekidüzen verebileceği vaadiyle Genya'yla mutfakta buluşma konusunda Apparat'ı ikna etmiştim. Bu, haftalardır diğer Grishalarla kurduğum ilk gerçek temastı. Her anının keyfini doyasıya çıkarmıştım.

"Elinden geleni yapıyor," dedim.

Papaz iç geçirdi. "Galiba hepimiz sabretmeliyiz. Zamanla, inancın ve dualar sayesinde iyileşeceksin."

Aniden öfke tüm bedenimi sardı. Beni iyileştirecek tek şeyin gücümü kullanmak olduğunu ama bunu yapmak için yüzeye dönmem gerektiğini gayet iyi biliyordu.

"Yeryüzüne çıkmama bir izin versen..."

"Bizim için çok kıymetlisin, Sankta Alina. Bu riski göze alamayız." Özür dilercesine omuz silkti. "Sen kendi güvenliğine yeterli özeni göstermediğin için bu görevi ben üstlenmek zorundayım."

Sesimi çıkarmadım. Bu, oynadığımız bir oyundu; buraya getirildiğimden beri de oynuyorduk. Apparat benim için çok şey yapmıştı. Grishalarım, Karanlıklar Efendisi'nin canavarlarıyla yaptığımız savaştan hep onun sayesinde sağ kur-

tulmuştu. Yerin altında bizlere sığınacak bir yer vermişti ama Beyaz Katedral her geçen gün bir sığınaktan çok, bir hapishane gibi geliyordu.

Parmaklarını birleştirdi. "Aradan aylar geçti fakat hâlâ bana güvenmiyorsun."

"Güveniyorum," diye yalan söyledim. "Elbette güveniyorum."

"Ama sana yardım etmeme izin vermiyorsun. Ateşkuşunu elimize geçirirsek bütün bunlar değişebilir."

"David, Morozova'nın defterlerini inceliyor. Aradığımız yanıtın orada olduğuna eminim."

Apparat'ın duygusuz siyah bakışları içime işledi. Ateşkuşunun –Morozova'nın üçüncü büyüteci ve Karanlıklar Efendisi'ni yenip Karanlıklar Diyarı'nı yok etmemizi sağlayabilecek yegâne gücün anahtarı– yerini bildiğimden kuşkulanıyordu. Haklıydı da. En azından ben haklı olduğunu umuyordum. Konumuna dair elimizdeki tek ipucu, az sayıdaki çocukluk anılarımda ve Dva Stolba harabelerinin görünenden fazlasını bünyesinde barındırdığı umudunda gömülüydü. Fakat haklı ya da haksız, ateşkuşunun muhtemel konumu, kimseyle paylaşmak istemediğim bir sırdı. Yeraltında tecritteydim, gücüm yok denecek kadar azdı ve papazın korumalarının göz hapsindeydim. Sahip olduğum tek gücü bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Senin için sadece en iyisini istiyorum, Alina Starkov. Senin ve arkadaşların için. Sayıları zaten çok az. Başlarına bir şey gelecek olsa..."

"Onları rahat bırak," diye hırladım, tatlı ve kibar olmam gerektiğini unutarak.

Apparat'ın bakışları benim için fazla keskindi. "Benim tek demek istediğim, yeraltında kazalar olur. Onları kaybetmenin seni derinden yaralayacağını biliyorum. Ayrıca şu an oldukça da *güçsüz*sün." Bu son kelimeyi söylerken öyle bir sırıttı ki dişetlerini görebildim. Bir kurdunki gibi simsiyahlardı.

Yine içimi bir öfke kapladı. Beyaz Katedral'e ayak bastığım ilk günden beri hep bir tehdit kokusu almış, hissettiğim korkunun sürekli baskısı altında boğulmuştum. Apparat her fırsatta bana güçsüzlüğümü hatırlatmaktan geri durmuyordu. Neredeyse gayriihtiyari olarak yenlerimin içindeki parmaklarımı seğirttim. Odanın duvarlarında gölgeler dans etti.

Apparat iskemlesinde geriledi. Kaşlarımı çatarak, ne olduğunu anlamamış gibi yaptım. "Neyin var?" diye sordum.

Boğazını temizledi. Gözleri fıldır fıldır bir sağa bir sola bakarken, "Yok... yok bir şey," diye kekeledi.

Gölgeleri geri çektim. Bu numarayı kullanmak başımı döndürse de papazın verdiği tepkiyi görünce buna değmişti doğrusu. Oysa hepsi bu kadardı. Gölgeleri yukarı aşağı oynatıp dans ettirebiliyordum fakat daha fazlasını yapamıyordum. Karanlıklar Efendisi'nin gücünün hüzünlü küçük bir yansıması, neredeyse ikimizi birden öldüren o karşılaşmadan geriye kalan küçük bir parçaydı bu. Işığı çağırmaya çalışırken keşfetmiştim. Savaşta kullanabileceğim daha güçlü bir hale getirmek için uğraşmış ama muvaffak olamamıştım. Gölge-

ler bana bir ceza gibi geliyordu. Benimle, numaraların ve aynaların azizesiyle, alay etmekten başka bir işe yaramayan daha büyük bir gücün hayaletleri gibiydiler.

Apparat ayaklanırken soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı. "Arşivlere gideceksin," dedi kararlılıkla. "Sessizlik içinde çalışmak ve düşünmek rahatlamanı sağlayacaktır."

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Bu gerçekten cezaydı; Morozova hakkında bilgi toplamak için eski dini metinleri okurken beyhude yere harcanan saatler. Ayrıca arşivler nemli ve iç karartıcı olmasının yanı sıra papazın korumalarının da cirit attığı bir yerdi. "Sana eşlik edeceğim," diye ekledi. Oh, suyundan da koy.

"Peki, ya mutfak?" diye sordum, sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışarak.

"Daha sonra. *Razru*... Genya bekleyebilir," dedi birlikte geçide doğru ilerlerken. "Mutfağa gitmene gerek yok, biliyorsun. Onunla baş başa burada da buluşabilirsin."

Arkamıza düşen korumalara baktım. Baş başaymış. İşte buna gülerdim ama mutfağa gitmeme izin verilmemesi fikrinin gülünecek bir yanı yoktu. Belki bugün baca borusu birkaç saniyeliğine de olsa açılırdı. Zayıftı ama tüm umudum buydu.

"Mutfağı yeğlerim," dedim. "Orası sıcacık." Papaza en uysal gülümsememi gösterip dudağımı da hafif titrettikten sonra, "Bana evimi hatırlatıyor," diye ekledim.

Buna bayılırdı; elbisesinin kenarı küle batmış, sobanın yanına kıvrılmış mütevazı bir kızın görüntüsü. Bir başka ya-

nılsama, Azizler kitabındaki bir başka bölüm.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

Balkondan aşağıya inmemiz uzun sürdü. Beyaz Katedral, adını sumermeri duvarlarından ve her sabah ve akşam ayinlerimizi yaptığımız devasa ana mağaradan alıyordu ama sadece bu kadarla kalmıyordu; geniş bir tüneller ve mağaralar ağı, bir yeraltı şehriydi. Her karışından nefret ediyordum. Duvarlarından sızan, tavanlarından damlayan, cildimde boncuk boncuk biriken nemden nefret ediyordum. Kırılamayan soğuğundan nefret ediyordum. Çatlak ve yarıklarda biten zehirli şapkalı mantarlardan ve gece çiçeklerinden nefret ediyordum. Zamanı dilimlere ayırmamızdan nefret ediyordum: sabah ayinleri, öğlen duası, akşam ayinleri, azizler günleri, tam ve yarım oruç günleri. Ancak en çok da pembeye çalan pençelerimle labirentin duvarlarını tırmalayan, soluk benizli ve kırmızı gözlü küçük bir sıçan olduğum hissinden nefret ediyordum.

Apparat'la, Soldat Sol'un eğitildiği ana mıntıkanın kuzeyindeki mağaralardan geçtik. Yolumuzun üstünde karşılaştığımız bazı insanlar yolumuzdan çekilirken bazıları altın yenime dokunmak için uzandı. Ağır, asil adımlarla ilerledik; böylesi gerekliydi. Apparat'ın inananları hasta olduğumu biliyor, iyileşmem için dua ediyorlardı. Fakat o aslında ne kadar güçsüz –ne kadar sıradan– olduğumu öğrenmeleri durumunda panik ortamı oluşmasından korkuyordu.

Vardığımızda Soldat Sol eğitimlerine çoktan başlamıştı. Bunlar Apparat'ın kutsal askerleri, güneşin askerleriydi. Kol-

larında ve yüzlerinde sembolümün dövmesini taşıyorlardı. Çoğu, İlk Ordu kaçaklarıydı. Geri kalanlarsa genç, vahşi ve ölmeye istekli askerlerden oluşuyordu. Küçük Saray'dan kurtarılmama yardım etmiş, büyük kayıplar vermişlerdi. Kutsal olsunlar ya da olmasınlar Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo'ya*larıyla aşık atamazlardı. Yine de Karanlıklar Efendisi'nin hizmetinde insan askerler ve Grishalar da olduğundan eğitim alıyorlardı.

Ancak şu anki eğitimlerinde gerçek silahlar yerine sahte kılıçlar ve mumdan saçmalarla dolu tüfekler kullanıyorlardı. Soldat Sol farklı bir mürit sınıfıydı. Azize Alina tarikatına değişim vaadiyle getirilmişlerdi. Çoğu gençti. Apparat'a ve kilisenin eski yöntemlerine karşı karmaşık hisler besliyorlardı. Beyaz Katedral'e geldiğimden beri Apparat dizginlerini sıkılaştırmıştı. Onlara ihtiyacı vardı ama tamamen de güvenmiyordu. Bu hissi biliyordum.

Papazın korumaları duvarların dibine dizilmiş, eğitimleri yakından izliyorlardı. Kullandıkları mermiler ve kılıçlar gerçekti.

Eğitim alanına girerken, Malyen ile Stigg'in antrenman dövüşünü izlemek için bir grubun toplanmış olduğunu gördüm. Stigg hayatta kalan iki Ateşin Hâkimi'nden biriydi. Kalın enseli, sarışın ve espri anlayışından tamamen yoksun, sapına kadar bir Fjerdalıydı.

Malyen tırpan şeklinde bir ateşi savuşturdu ama Stigg'in ikinci alev saldırısından kaçmayı başaramayınca, gömleği tutuştu. İzleyenler nefeslerini tuttu. Malyen'in çekileceğini

düşündüm fakat tam tersine karşı saldırıya geçti. Yere yuvarlanarak alevleri söndürdü ve Stigg'in ayaklarını yerden kesti. Göz açıp kapayıncaya kadar Ateşin Hâkimi'ni yüzükoyun yere mıhlamıştı. Tekrar saldırmasına mâni olmak için de bileklerini yakaladı.

Bu dövüşü izlemekte olan güneş askerleri, memnuniyetlerini alkışlar ve ıslıklarla gösterdiler.

Zoya parıldayan siyah saçlarını bir omzunun üstüne attı. "Bravo, Stigg. Elin kolun bağlandı ve fırına verilmeye hazırsın."

Malyen ona bakarak susturdu. "Şaşırt, silahını düşür, etkisiz hale getir," dedi. "İşin sırrı paniklememek." Doğrulup Stigg'in ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

Stigg kaşlarını çattı, sinirliydi ama başını sallayıp güzel, genç bir askerle dövüşmeye geçti.

"Hadi, Stigg," dedi kız geniş geniş sırıtarak. "Çok hırpalamayacağım."

Kızın yüzü tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkarmam biraz uzun sürdü; Ruby. Malyen ve ben onunla Polieznaya'da birlikte eğitim almıştık. Aynı alaydaydık. Bana kendimi garip ve ümitsiz hissettiren sürekli kıkırdayan, neşeli, mutlu ve cilveli bir kız olarak aklımda yer etmişti. Güleç yüzü ve uzun örgülü saçları hâlâ hatırladığım gibiydi. Uyanık duruşunu, savaşın getirdiği temkinlilik halini uzaktan bile görebiliyordum. Yüzünün sağ tarafında siyah bir güneş dövmesi vardı. Bir zamanlar yemekhanede karşılıklı yemek yediğim bir kızın şimdilerde Tanrısal güçlerim olduğunu dü-

şünmesi tuhaf geliyordu.

Apparat ya da korumaları beni arşivlere götürürken nadiren bu yolu kullanırlardı. Bugün farklı olan neydi acaba? Parçalanan ordumdan geriye kalanlara bakıp hatalarımın bedelini hatırlamam için mi beni buraya getirmişti? Yoksa ne kadar az müttefikim kaldığını göstermek için mi?

Malyen'i izledim; güneş askerleriyle Grishaları dövüştürüyordu. Rüzgârın Hâkimleri'ni gördüm: Zoya, Nadia ve kardeşi Adrik. Stigg ve Harshaw'la birlikte elimdeki son Etherealkileri oluşturuyorlardı. Ancak Harshaw ortalıkta görünmüyordu. Sabah ayinleri sırasında bana ateşi çağırdıktan sonra muhtemelen yatmaya gitmişti.

Corporalkilere gelirsek, eğitim alanında yalnızca iki Cellat vardı: Tamar ve onun devasa ikizi Tolya. Hayatımı onlara borçluydum ama bu borç beni huzursuz ediyordu. Apparat'a yakın, Soldat Sol'un eğitiminden sorumluydular ve Küçük Saray'dayken bana aylarca yalan söylemişlerdi. Onlarla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum. Onlara tekrar güvenmeyi göze alamıyordum.

Geriye kalan askerler dövüşmek için sıralarını beklemek zorundaydı. Çok az sayıda Grisha vardı. Genya ve David kendi halindeydi. Dövüşmekle de pek ilgilendikleri söylenemezdi zaten. Bir Şifacı olan Maxim hünerlerini revirde gösteriyordu. Gerçi Apparat'ın cemaatinden çok az kişi Grishalara hizmetlerinden faydalanacak kadar güveniyordu. Sergei güçlü bir Cellat'tı lakin öğrencilerin yanında bulunmasının pek güvenli olmadığı söylenmişti. Karanlıklar Efendisi bek-

lenmedik saldırısını gerçekleştirdiğinde savaşın tam ortasında olan Sergei sevdiği kızın canavarlarca parçalara ayrılışını izlemişti. Onun dışındaki tek Celladımızı ise Küçük Saray ile şapel arasında bir yerlerde *nichevo'ya*lara kurban vermiştik.

Senin yüzünden, dedi kafamın içinde bir ses. *Senin başarısızlığın yüzünden.*

Apparat'ın sesi beni daldığım bu karamsar düşüncelerden çıkardı. "Oğlan haddini aşıyor."

Bakışlarını takip ettim. Askerlerin arasında dolaşarak onlarla konuşan ya da hatalarını düzeltmekle meşgul olan Malyen'e bakıyordu. "Eğitimlerine yardım ediyor," dedim.

"Emirler yağdırıyor. Oretsev," diye seslendi papaz, onu yanına çağırarak. Malyen bulunduğumuz tarafa gelirken gerildim. Odama girip çıkması yasaklandığından beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Genya'yla olan sıkı gözetim altındaki görüşmelerim dışında Apparat beni muhtemel müttefiklerimden uzak tutuyordu.

Malyen farklı görünüyordu. Üzerinde Küçük Saray'dayken üniforma niyetine giydiği köylü kıyafetleri vardı ama zayıflamış, yerin altında yaşamaktan yüzü solgunlaşmıştı. Çenesindeki küçük yara izi gözlerden kaçmıyordu.

Önümüzde durup başını önüne eğdi. Aylardır ilk defa birbirimize bu kadar yakınlaşmıştık.

"Burada komutan sen değilsin," dedi Apparat. "Tolya ve Tamar senin üstlerin."

Malyen başıyla onayladı. "Evet, öyleler."

"Öyleyse neden emirler yağdırıyorsun?"

"Emirler yağdırdığım falan yok," dedi. "Ben sadece bildiklerimi öğretiyorum. Onlar da öğreniyorlar."

Doğru söylüyor, diye düşündüm kızgınlıkla. Malyen, Grishalarla dövüşme konusunda kendini epey geliştirmişti. Küçük Saray'ın ahırlarında bir Rüzgârın Hâkimi'nin tepesinde yara bere ve kan revan içinde dikilirkenki hali hatırıma geldi. Gözlerinde meydan okuma ve küçümseme ifadeleri vardı. Aklımdan silmek istediğim bir anı daha.

"Şu yeni askerlerde neden hâlâ dövme yok?" diye sordu Apparat, uzak duvarın dibinde tahta kılıçlarla eğitim yapan bir grup askeri işaret ederek. En fazla on iki yaşındaydılar.

"Çünkü onlar daha çocuk," diye yanıtladı Malyen buz gibi bir sesle.

"Buna onlar karar verecek. Davamıza olan bağlılıklarını göstermelerine engel mi olmak istiyorsun?"

"Pişmanlık duymalarına engel olmak istiyorum."

"Kimse böyle bir yetkiye sahip değil."

Malyen'in çenesinde bir kas seğirdi. "Kaybedersek o dövmelerle onları güneşin askeri olarak damgalamış olacağız. Oldu olacak idam mangasının önüne çıkaralım bari."

"Bu yüzden mi dövmemizi taşımıyorsun yoksa? Zafer kazanacağımıza bu kadar mı inanmıyorsun?"

Malyen önce bana, sonra Apparat'a baktı. "İnanıyorum, ama azizlere," dedi soğukkanlılıkla. "Çocukları ölüme gönderen adamlara değil."

Papaz gözlerini kıstı.

"Malyen haklı," diye lafa girdim. "Onlara dövme yapmayalım." Apparat o duygusuz siyah gözleriyle beni süzdü. "Lütfen," dedim usulca, "hatırım için."

Bu şekilde konuşmamı ne kadar sevdiğini biliyordum; kibar, samimi, ninni söyler gibi.

"Ne kadar yumuşak kalplisin," dedi dilini şaklatarak. Yine de hoşnut olduğunu görebiliyordum. İsteklerine karşı gelmiştim ama benden olmamı istediği azize buydu; inananlarını teselli eden sevgi dolu bir anne. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim.

"Şuradaki Ruby, değil mi?" diye sordum, konuyu değiştirip Apparat'ın dikkatini başka tarafa çekmek için.

"Buraya birkaç hafta önce geldi," dedi Malyen. "Oldukça iyi, piyade sınıfından geldi." Az da olsa bir kıskançlık hissetmekten kendimi alamadım.

"Stigg mutlu görünmüyor," dedim, yenilginin acısını Ruby'den çıkarmakta olan Ateşin Hâkimi'nin bulunduğu tarafı başımla göstererek. Kızcağız karşı koymak için elinden geleni yapıyordu ancak Stigg'e rakip olamadığı aşikârdı.

"Yenilmeyi sevmiyor."

"Sen terlemedin bile."

"Evet," dedi Malyen. "Ama bu iyi bir şey değil."

"Nedenmiş o?" diye sordu Apparat.

Malyen'in bakışları bir an bana kaydı. "Kaybedince daha çok şey öğreniyorsun da ondan." Omuz silkti. "Hiç olmazsa Tolya var da arada sopayı yiyip kıçımın üstüne oturuyorum."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye çıkıştı Apparat.

Malyen ona aldırış etmedi. Aniden iki parmağını dudağına götürerek tiz bir ıslık çaldı. "Ruby, kendini daha iyi koru!"

Çok geçti. Saçları alev almıştı bile. Genç bir asker bir kova suyla yanına koşup kovayı başına boca etti.

Yüzümü ekşittim. "Dikkat et de çok gevrek olmasınlar."

Malyen başını önüne eğdi. "*Moi soverenyi.*" Koşar adımlarla askerlerin yanına döndü.

O unvan. Söylerken sesinde Os Alta'da bağladığı garazdan eser yoktu ama yine de mideme yumruk yemiş gibi oldum.

"Sana öyle hitap etmemeli," diye yakındı Apparat.

"Neden?"

"Çünkü bu, Karanlıklar Efendisi'nin unvanıydı. Ayrıca bir azizeye de hiç uygun değil."

"Peki, bana nasıl hitap etmesi gerekiyor?"

"Sana hiçbir suretle doğrudan hitap etmemesi gerekiyor."

İç geçirdim. "Bir dahaki sefere bana bir şey söyleyeceği zaman mektup yazmasını söylerim."

Apparat dudaklarını büzdü. "Bugün biraz huzursuz gibisin. Arşivlerde fazladan bir saat geçirmek sana iyi gelecektir."

Sesinde azarlayıcı bir ton vardı. Yatma saatini geçirmiş aksi bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. Verdiği mutfak sözünü düşünmeye çalışıp zoraki gülümsedim. "Eminim haklı-

sındır." *Şaşırt, silahını düşür, etkisiz hale getir.*

Bizi arşivlere götürecek olan geçide saparken omzumun üzerinden baktım. Zoya bir askeri sırtından yakalamış, başının üstünde bir kaplumbağa gibi çeviriyor, eliyle havada daireler çiziyordu. Ruby, Malyen'le konuşuyordu. Gülümsemesi genişti; yüzünde hevesli bir ifade vardı. Fakat Malyen beni izliyordu. Mağaranın loş aydınlığında gözlerinin mavisi, bir alevin merkezindeki gibi koyu ve sabit görünüyordu.

Döndüm. Adımlarımı hızlandırıp ciğerlerimdeki hırıltıyı azaltmaya çalışarak Apparat'ın peşi sıra ilerledim. Ruby'nin tebessümünü, tutuşan örgüsünü düşündüm. İyi bir kız. Normal bir kız. Malyen'in ihtiyacı olan da buydu. Şimdiye kadar yeni birini bulmamışsa bile önünde sonunda bulacaktı. Ben de günün birinde iyi biri olup onun için iyi dileklerde bulunacaktım ama o gün bugün değildi.

David'i arşivlere giderken yakaladık. Her zamanki gibi berbat görünüyordu; saçı başı dağılmış, gömleğinin yenleri mürekkebe bulanmıştı. Bir elinde bir bardak çay, cebinde de bir tost vardı.

Gözleri Apparat'la korumaları arasında gidip geldi.

"Merhem mi lazımdı?" diye sordu.

Apparat bunun üzerine dudağını hafif büzdü. Merhem, David'in Genya için hazırladığı karışımdı. Genya'nın kendi gayretleriyle birlikte en kötü yara izlerinden bazılarının kaybolmasını sağlamıştı ama *nichevo'ya*ların açtığı yaralar hiç-

bir zaman tamamen iyileşmezdi.

"Sankta Alina bu sabahını araştırma yaparak geçirecek," dedi Apparat son derece ciddi bir tonla.

David kapıdan içeri dalarken vücudu omuz silkermiş gibi seğirdi. "Ama daha sonra mutfağa gidiyorsun, değil mi?"

"İki saat içinde, sana eşlik etmeleri için muhafızları gönderirim," dedi Apparat. "Genya Safin seni bekliyor olacak." Gözleriyle bitkin yüzümü taradı. "İşine biraz daha özen göstermesini sağla."

Başını önüne eğip tünelde gözden kayboldu. Etrafıma bakınıp hüzünlü bir şekilde soluğumu boşalttım. Mürekkep ve kâğıt kokusuyla, tüy kalemin yazarken çıkardığı o yumuşak sesle dolu arşivlere gelince huzur bulmam gerekiyordu. Fakat burası papazın korumalarının iniydi; beyaz kayadan oyulmuş kemer ve sütunlardan oluşan loş aydınlatmalı bir tünel. David bazıları göçmüş, tamamının duvarlarında sayfaları çürümekten kararmış, sırtları rutubetten kabarmış eski kitap ve elyazmaları dizili bu küçük kubbeli odacıkları ilk defa gördüğünde neredeyse küplere binmişti. Mağaralar o kadar rutubetliydi ki yerlerde su birikintileri oluşuyordu. "Yapamazsınız... Morozova'nın defterlerini burada saklayamazsınız," diye neredeyse feryat etmişti. "Burası tam bir *bataklık*."

Şimdi David günlerini ve gecelerinin çoğunu arşivlerde geçiriyor, Morozova'nın yazdıklarını okuyup kendi defterine teoriler ve eskizler çiziktiriyordu. Diğer pek çok Grisha gibi

o da Morozova'nın defterlerinin Karanlıklar Diyarı oluştuktan sonra yok edildiğine inanıyordu ama Karanlıklar Efendisi böyle bir bilgi kaynağının imha edilmesine hayatta izin vermezdi. Defterleri bir yere saklamıştı. Ayrıca Apparat'tan henüz dürüst bir cevap alamamış olsam da papazın Küçük Saray'da bu defterlerin yerini bir şekilde öğrenip, Karanlıklar Efendisi, Ravka'dan kaçmak zorunda kaldığında onları çaldığından kuşkulanıyordum.

David'in karşısındaki bir sandalyeye yerleştim. En kuru mağaralardan birine bir sandalye ve masa çekmiş, raflardan birini gaz lambaları için fazladan yağ ve Genya'nın merhemini hazırlamak için kullandığı ot ve ilaçlarla doldurmuştu. Genellikle formül ya da ufak tamir işlerine gömülür, saatlerce kafasını kaldırmadan çalışırdı ama bugün odaklanamıyormuş gibiydi. Mürekkepleri karıştırıyor, masanın üstüne koyduğu cepsaatiyle oynuyordu.

Cansız bir şekilde Morozova'nın defterlerinden birinin sayfalarını karıştırdım. Artık görmekten tiksinir olmuştum. İşe yaramaz, kafa karıştırıcı ve en önemlisi de *eksiktiler*. Büyüteçlere ilişkin varsayımlarını anlatıyordu. Geyiğin izini sürüşünden, avcı gemilerinden birinde deniz kırbacını arayarak geçirdiği iki yıllık yolculuğundan, ateşkuşuna dair kuramlarından bahsediyordu. Sonrasındaysa... hiçbir şey. Ya defterler eksikti ya da Morozova eserini yarım bırakmıştı.

Ateşkuşunu bulma ve kullanma fikri zaten yeterince ürkütücüydü ama var olmama ihtimali, Karanlıklar Efendisi'yle onsuz yüzleşme fikri? Bunu düşünmek bile korkunçtu.

O nedenle bu düşünceyi zihnimden hemen kovdum.

Sayfaları çevirmek için kendimi zorladım. Kalan süreyi öğrenmemin tek yolu David'in saatine bakmaktı. Onu nereden bulduğunu, nasıl çalıştırdığını ya da yüzeydeki zamana uygun olarak kurup kurmadığını bilmiyordum ama saate bakıp akrebin daha hızlı dönmesini diledim.

Papazın korumaları gelip gidiyor, sürekli etrafı izliyor ya da kitaplarına gömülüyorlardı. Sözde, görevleri elyazmalarını aydınlatmak, kutsal sözleri incelemekti. Ancak asıl işlerinin bu olduğuna dair şüphelerim vardı. Apparat'ın casus ağı Ravka'nın dört bir yanına uzanıyordu. Bu adamlar da bu ağın korunmasını görevleri bellemişlerdi. Ve bunun için şifreler çözüyor, istihbarat topluyor, yeni bir azizenin tarikatının kurulması için çabalıyorlardı. Onları, korumakta oldukları eski gizemlerden habersiz, çoğu genç ve okuma yazma bilmeyen Soldat Sol'umla kıyaslamamak elde değildi.

Morozova'nın zırvalarını daha fazla çekemeyecek duruma geldiğimde oturduğum yerde kıpırdanıp sırtımdaki tutulmayı atmaya çalıştım. Sonra raftan çoğunlukla dua üzerine tartışmalardan oluşan eski bir kitap aldım ama içinde Sankt İlya'nın şahadetinin farklı bir versiyonuyla da karşılaştım.

Bu hikâyede İlya bir duvar ustasıydı. Komşusunun oğlu bir atın altında eziliyordu; bak bu yeniydi işte. Oğlan genellikle pulluğun altında kalıp doğranırdı ama bu hikâye de tıpkı bütün anlatılar gibi sona eriyordu: İlya oğlanı ölümden kurtarıyor, köylüler de minnettarlıklarının göstergesi olarak onu demir zincirlerle bağlayıp dereye atıyorlardı. Kimi öykülerde

İlya'nın batmadığı, aslında denize açıldığı anlatılıyordu. Kimilerindeyse cesedinin günler sonra kilometrelerce ötedeki bir dere kenarında kusursuzca korunmuş ve gül kokar bir halde ortaya çıktığı söyleniyordu. Hepsini biliyordum ama hiçbirinde ateşkuşuyla ilgili tek bir kelime yer almıyor, Dva Stolba'nın aramalara başlamak için doğru yer olduğu belirtilmiyordu.

Tüm onu bulma umutlarımız eski bir görsele dayanıyordu: Zincire vurulmuş Sankt İlya'nın etrafı geyik, deniz kırbacı ve ateşkuşuyla çevrilmişti. Bir yol ve kemerle birlikte arkasında dağlar gözüküyordu. O kemer çoktan yıkılmıştı, fakat yıkıntıların Malyen'le ikimizin doğduğu yerleşim yerlerine çok da uzak olmayan Dva Stolba'da olabileceği kanısındaydım. En azından iyi günlerimde böyle düşünüyordum. Bugünse İlya Morozova ile Sankt İlya'nın aynı adam olduklarından o kadar da emin değildim. Ne kadar uğraştıysam da *İstorii Sankt'ya*'ya daha fazla bakamadım. Unutulmuş bir köşede küflü bir yığın halinde duruyordu. Bir halkın kaderini tayin edecek bir kitaptan ziyade modası geçmiş çocuk kitapları gibiydi.

David saatini alıp geri koydu. Tekrar uzandığı sırada mürekkep hokkasını devirdi, ardından el yordamıyla düzeltti.

"Senin neyin var bugün?" diye sordum.

"Bir şeyim yok," dedi aksi bir tavırla.

Ona göz kırptım. "Dudağın kanıyor."

Dudağını avucuyla sildi ama kan sonra tekrar birikti. Fena ısırmış olmalıydı.

"David..."

Elini hafifçe masanın üstüne vurdu. Az kalsın olduğum yerde sıçrıyordum. Arkamda iki muhafız vardı. Her zamanki gibi dikkatli ve sinir bozucuydular.

"Al," dedi David bana küçük bir teneke kutu uzatarak. Oysa muhafızlardan biri kutuyu benden önce kapmıştı bile.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum öfkeyle. Ama biliyordum. Tamamen incelenmeden diğer Grishalarla hiçbir eşya alışverişi yapamıyordum. Bu elbette kendi güvenliğim içindi.

Koruma beni duymazdan geldi. Parmaklarını kutunun üstünde ve altında gezdirip açarak içini kokladı. Kapağını inceledi, sonra da kapatıp tek kelime etmeden geri verdi. Kutuyu elinden sökercesine aldım.

"Sağ ol," dedim aksi bir şekilde. "Sen de sağ ol, David."

Çoktan defterinin üzerine yumulmuş, her ne okuyorsa ona dalıp gitmişti. Fakat kalemini o kadar sıkıyordu ki kırılacağını sandım.

Genya, Beyaz Katedral'in nevalesini düzen, geniş, kusursuza yakın derecede yuvarlak bir mağara olan mutfakta beni bekliyordu. Kavisli duvarlarda taş ocaklar bulunuyordu. Mutfak personeli, Ravka'nın geçmişini hatırlatan bu ocakların seramik fırınlar kadar kullanışlı olmadığından yakınıyordu. Büyük avlar için devasa şişler konmuştu ama aşçıların eline nadiren taze et geçiyordu. O nedenle onlar da tuzlu domuz eti, kök sebze çorbası ve ağızda belli belirsiz kiraz tadı

bırakan, kalın öğütülmüş gri undan yapılan tuhaf bir ekmek sunuyorlardı.

Aşçılar, Genya'ya neredeyse alışmışlardı ya da en azından onu gördüklerinde artık sinip dua etmeye başlamıyorlardı. Onu mutfağın uzak duvarındaki ocağın karşısında ısınırken buldum. Burası bizim yerimiz olmuştu. Aşçılar bize her gün küçük bir kapta lapa ya da çorba bırakıyorlardı. Silahlı refakatçilerimle yanına yaklaşırken Genya şalını indirince yanımdaki korumalar birden durdular. Genya kalan tek gözünü devirip bir kedi gibi tısladı. Muhafızlar yanımızdan uzaklaşarak mutfağın girişine gittiler.

"Abarttım mı?" diye sordu.

"Tam ayarında," diye yanıtladım ondaki değişimlere hayranlık duyarak. Şu hödüklerin ona verdikleri tepkiye gülebiliyorsa bu iyiye işaretti. David'in onun yara izleri için hazırladığı merhemin faydası olmasına rağmen burada asıl övgüyü hak edenin Tamar olduğundan emindim.

Genya, Beyaz Katedral'e gelişimizin ardından haftalarca odasından çıkmamıştı. Orada, karanlıkta sadece uzanıyor, bir türlü kıpırdamıyordu. Korumaların gözetimi altında onunla konuşmuş, diller dökmüş, onu güldürmeye çalışmıştım. Hiçbiri işe yaramamıştı. Sonunda onu odasından çıkarmayı başaran Tamar olmuş, ondan en azından kendini savunmayı öğrenmesini istemişti.

"Neden kafana takıyorsun ki?" diye mırıldanmıştı Genya battaniyeyi üstüne çekerek.

"Takmıyorum ama savaşamazsan bize yük olursun."

"Yaralanıp yaralanmamam umrumda değil."

"Benim umrumda," diye itiraz etmiştim.

"Alina'nın kendini koruması lazım," demişti Tamar. "Bir de sana göz kulak olamaz."

"Ondan bana göz kulak olmasını isteyen olmadı."

"Hayatta insanın başına bazen istemediği şeyler de gelir," demişti Tamar. Ardından Genya'yı çimdiklemiş, dürtmüş, ona rahat vermemişti. Sonunda da Genya üzerindeki battaniyeyi fırlatıp atmış, papazın korumalarından başka kimsenin bulunmadığı gizli bir yerde tek bir dövüş dersi almayı kabul etmişti.

"Onu dümdüz edeceğim," diye homurdanmıştı bana. Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi fark etmiş olacaktı ki yaralı alnına düşen kırmızı bir bukleye üfleyip, "Pekâlâ, o zaman ben de uyumasını bekleyip burnunu kırarım," demişti.

Ancak o tek derse, ardından da bir sonrakine gitmişti. Ayrıca bildiğim kadarıyla Tamar sabah uyandığında ne burnu kırılmıştı ne de gözkapakları birbirine yapışıktı.

Genya yüzünü örtmeyi ve vaktinin çoğunu odasında geçirmeyi sürdürmüştü ama artık kambur yürümüyor, tünellerde karşılaştığı insanlardan çekinmiyordu. Eski bir paltonun astarından kendine siyah ipek bir göz bandı yapmıştı. Saçları da gözle görülür biçimde daha kırmızıydı. Genya saç rengini değiştirmek için gücünü kullanıyorsa o zaman eski kibrini geri kazanmış olabilirdi. Bu da tek bir anlama geliyordu: ilerleme.

"Hadi, başlayalım," dedi.

Odaya sırtını verip yüzünü ateşe döndü. Ardından şalını başının üzerine çekip yaptığımız şeyi meraklı gözlerden gizlemek amacıyla bir perde gibi geniş geniş gerdi. Bunu ilk denediğimizde korumalar anında tepemize binmişlerdi ama beni Genya'nın yaralarına merhem sürerken görür görmez bizi kendi halimize bırakmışlardı. Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo'ya*larının açtığı yaraları bir tür ilahi ceza olarak görüyorlardı. Neyin cezası, orasını tam olarak bilemiyordum. Genya'nın suçu Karanlıklar Efendisi'nin yanında yer almaksa bu suçu hepimiz bir zamanlar işlemiştik. Peki, benim omzumdaki ısırık izlerine ne diyeceklerdi? Ya gölgeleri oynatabilmeme?

David'den aldığım teneke kutuyu cebimden çıkarıp merhemi yaralarına sürmeye koyuldum. Merhemin keskin yeşil kokusu gözlerimi sulandırdı.

"Bu kadar uzun süre hareket etmeden oturmanın ne kadar zor olduğunu daha önce fark etmemiştim," diye söylendi.

"Hareket etmeden oturmuyorsun ki. Kıpırdanıp duruyorsun."

"E, kaşınıyor."

"Seni olduğun yere çivilesem nasıl olur peki? Bu, kaşıntını unutturur mu?"

"Elini çabuk tut yeter, seni kötü kız." Ellerimi pür dikkat izliyordu. "Bugün talih bizden yana değil galiba?" diye fısıldadı.

"Şu ana kadar, hayır. Sadece iki ocak yanıyor ve alevler de cansız." Elimi kirli bir mutfak havlusuna sildim. "İşte,"

dedim. "Bitti."

"Sıra sende," dedi. "Şey görünüyorsun..."

"Berbat. Biliyorum."

"Bu göreceli bir kavram." Sesindeki hüzün aşikârdı. Kendimi tekmeleyebilirdim.

Elimi yanağına değdirdim. Yaralarının arasında kalan derisi, sumermeri duvarlar gibi pürüzsüz ve bembeyazdı. "Ben ahmağın tekiyim."

Dudakları gülümsemeyi andıran çarpık bir şekil aldı. "Bazen," dedi. "Ama konuyu açan benim zaten. Şimdi sus da çalışayım."

"Sadece Apparat'ın buraya gelmemize izin vermesine yetecek kadar. Beni kullanarak prim yapmasını istemiyorum."

Abartılı bir şekilde iç çekti. "Bu yaptığımız, inancımın özüne büsbütün ters. Bu iyiliğimin karşılığını *istiyorum*."

"Nasıl?"

Başını yana eğdi. "Saçını kızıla boyamama izin vererek."

Gözlerimi devirdim. "Hayatta olmaz, Genya."

Genya yavaş yavaş yüzümde gerekli değişiklikleri yaparken ben de kutuyla oynadım. Kapağını kapatmaya çalıştım lakin tam kapanmadı, tırnak uçlarımla kaldırdığımda ince, parlak bir kâğıt dikkatimi çekti. Genya da benimle aynı anda gördü.

Kâğıdın arkasında, David'in neredeyse okunmayan yazısıyla tek bir kelime çiziktirilmişti: *bugün*.

Genya kâğıdı elimden çekip aldı. "Azizler aşkına. Alina..."

Tam o sırada dışarıdan gelen çizme ve boğuşma sesleri işittik. Bir tencere büyük bir *tangırtıyla* yere düştü. Tüfekleri ellerinde, gözlerinden kutsal ateş saçan papazın korumaları mutfağa doluşurken aşçılardan birinden bir feryat yükseldi.

Kırmızı cübbesi içindeki Apparat hemen peşlerindeydi. "Mutfağı boşaltın," diye kükredi.

Korumalar, aşçıları itirazlar ve korku dolu bağırış çağırışlar arasında ite kaka dışarı çıkarırken Genya'yla ben de ayağa fırladık.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Alina Starkov," dedi Apparat, "hayatın tehlikede."

Kalbim küt küt atıyordu ama olabildiğince sakin bir tonda konuştum. "Tehlikenin kaynağı ne?" diye sordum ocaklarda kaynamakta olan kazanlara bakarak. "Öğle yemeği mi?"

"Komplo," diye duyurdu Genya'yı göstererek. "Arkadaşın olduğunu iddia edenler seni yok etmeye çalışıyor."

Sakallı korumaları Apparat'ın arkasından mutfağa girmeye devam etti. Kısımlara ayrıldıklarında fal taşı gibi açılmış gözleriyle korku içindeki David'i gördüm.

Genya soluğunu tuttu. İleriye atılmasını engellemek için elimi koluna koydum.

Ardından Nadia ve Zoya'yı gördüm. Güçlerini çağıramamaları için ikisinin de elleri bağlanmıştı. Nadia'nın ağzının kenarından kan sızıyordu, çilli yüzü kül gibi olmuştu. Malyen de yanlarındaydı. Yüzü kan içinde kalmıştı. Acıdan iki büklüm olmuş, sanki kaburgası kırılmış gibi yan tarafını

tutuyordu. Ama manzaranın en kötü kısmı, onun sağında ve solunda duranlardı: Tolya ve Tamar. Tamar baltalarına kavuşmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse ikisi de papazın korumaları gibi tepeden tırnağa silahlanmıştı. Gözlerime bakmaktan imtina ediyorlardı.

"Kapıları kilitleyin," diye buyurdu Apparat. "Bu hazin meseleyi kendi aramızda halledeceğiz."

Mutfağın devasa kapıları gürültüyle kapandı ve kilitlenme sesi duyuldu. Mide bulantımı bir kenara koyup gördüklerimi anlamaya çalıştım. Nadia ve Zoya –iki Rüzgârın Hâkimi– Malyen ve kendi halinde bir Fabrikatör olan David. Notta, *bugün*, diyordu. Neyi kastetmişti?

"Sana tekrar soruyorum, papaz. Neler oluyor? Arkadaşlarım neden alıkonuldu? Neden üst başları *kan içinde?*"

"Bunlar senin arkadaşların değil. Beyaz Katedral'i başımıza yıkmayı planlayan bir komployu ortaya çıkardık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oğlanın bugünkü küstahlığını gördün..."

"Sorun bu mu yani? Huzurunda eli ayağı titremiyor mu?"

"Sorun, ihanet!" Cübbesinden küçük bir bez kese çıkartıp uzatarak parmaklarında sallandırdı. Kaşlarımı çattım. Fabrikatörlerin atölyelerinde bu tarz keseler görmüştüm. Kullanılış amaçları da...

"Barut," dedi Apparat. "Sözde arkadaşların tarafından

toplanan malzemelerle bu aşağılık Fabrikatör yapmış."

"Ne olmuş David barut yapmışsa? Bunun yüzlerce sebebi olabilir."

"Beyaz Katedral'de her türlü silah yasak."

Malyen ve Grishalarıma doğrultulan tüfeklere bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Peki, şunlar ne? Kepçe mi? Suçlamalarda bulunacaksan..."

"Yaptıkları planları duyan biri var. Öne çık, Tamar Kir-Bataar. Öğrendiğin gerçeği paylaş bizlerle."

Tamar başını önüne eğdi. "Grishalar ve izci seni ilaçla bayıltıp yüzeye çıkarmayı planlıyordu."

"Ben yüzeye dönmek *istiyorum* zaten."

"Barutu muhtemelen peşlerinden gelenleri durdurmak," diye sözlerini sürdürdü, "mağaraları Apparat'm ve sana inananların başına yıkmak için kullanacaklardı."

"Yüzlerce masum insanın mı? Malyen böyle bir şeyi hayatta yapmaz. Hiçbiri yapmaz." Hatta o alçak Zoya bile. "Ayrıca bu çok saçma. Beni nasıl bayıltacaklardı ki?"

Tamar başıyla Genya'yı ve yanımızda duran çayı işaret etti.

"O çayı ben kendim içiyorum," diye çıkıştı Genya. "İçinde ilaç falan yok."

"Bu Grisha, insanları zehirlemede ve yalan söylemede son derece usta," diye duygusuzca yanıt verdi Tamar. "Seni daha önce de Karanlıklar Efendisi'ne satmıştı."

Genya'nın şalının etrafındaki parmakları yumruk halini aldı. Suçlamasında doğruluk payı olduğunu ikimiz de bili-

yorduk. İçime hiç de hoşuma gitmeyen bir kurt düştü.

"Ona güveniyorsun," dedi Tamar. Sesinde bir tuhaflık vardı. Bir suçlamada bulunmaktan ziyade emir veriyor gibiydi.

"Sadece yeterli miktarda barut elde etmeyi bekliyorlardı," dedi Apparat. "Ardından saldırıya geçecek, seni yüzeye çıkaracak ve Karanlıklar Efendisi'ne teslim edeceklerdi."

Başımı, hayır, anlamında salladım. "Malyen'in beni Karanlıklar Efendisi'ne vereceğine gerçekten inanmamı beklemiyorsundur herhalde?"

"Oyuna getirildi," dedi Tolya usulca. "Seni serbest bırakmayı o kadar istiyordu ki onların piyonu oldu."

Malyen'e baktım. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. İlk gerçek şüphe kırıntısı içime düştü. Zoya'ya hiç güvenmemiştim zaten. Peki, Nadia'yı gerçekten ne kadar tanıyordum? Genya; Genya, Karanlıklar Efendisi'nin elinde tarifsiz ıstıraplar çekmişti ama aralarındaki bağ oldukça kuvvetliydi. Sırtımdan aşağıya buz gibi terler boşandı. İçimi panik kapladı, zihnim bulandı.

"Komplo içinde komplo," diye tısladı Apparat. "Yufka bir yüreğin var ve sana ihanet etti."

"Hayır," dedim. "Bütün bunlar çok saçma."

"Onlar birer casus ve sahtekâr!"

Şakaklarımı ovdum. "Öbür Grishalarım nerede?"

"Gerektiği gibi sorgulanana kadar kontrol altında tutulacaklar."

"Bana onlara zarar vermediğinizi söyle."

"Kendisine kötülük yapmayı planlayanlar için ne kadar endişeleniyor, görüyor musunuz?" diye sordu Apparat korumalarına. *Bundan keyif alıyor*, dedim kendi kendime. *Bu anı bekliyormuş*. "Onun iyiliğini, cömertliğini özel kılan da bu." Bakışlarını üzerime kilitledi. "Ufak bazı yaralanmalar *var*, ama hainlere mümkün olan en iyi şekilde bakılacak. Ağzından çıkacak bir kelimeye bakar."

Bu açık bir uyarıydı. Sonunda anlamıştım. Grisha komplosu ister gerçek, ister papazın kurduğu bir tezgâh olsun, hep bu anı, beni diğerlerinden tamamen soyutlama fırsatını kollamıştı. Artık Genya'yla mutfakta buluşamayacak, David'le gizli sohbetler yapamayacaktım. Papaz eline geçen bu fırsatı, davasından ziyade sadakatle bana bağlı olanları benden uzaklaştırmak için kullanacaktı. Bense onu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

Peki, Tamar gerçeği mi söylüyordu? Müttefikim sandıklarım aslında düşmanım mıydı? Nadia başını önüne eğiyordu. Zoya başını dik tutuyor, meydan okuyan mavi gözleri parıldıyordu. İkisinin de ya da birinin beni arkamdan vurabileceğine, bağışlanma umuduyla Karanlıklar Efendisi'ne gidip beni ona sunabileceğine inanmak işten bile değildi. Kaldı ki David de tasmanın boynuma geçirilmesine yardım etmişti.

Bana ihanet etmesi için Malyen'i kandırmış olabilirler miydi? Ne korkuyor ne de endişeli görünüyordu; Keramzin'deyken ikimizin de başını belaya sokacak bir şey yapmak üzere olduğundaki gibiydi. Yüzü yara bere içindeydi ama daha dik durduğu dikkatimden kaçmadı. Ayrıca sanki gözlerini

gökyüzüne doğru dikmiş, dua ediyormuş gibi yukarı bakıyordu. Onu iyi tanıyordum. Malyen hiçbir zaman dindar biri olmamıştı. Ana bacaya bakıyordu.

Komplo içinde komplo. David'in tedirginliği. Tamar'ın sözleri. *Ona güveniyorsun.*

"Serbest bırakın onları," diye buyurdum.

Yüzünde kederli ifadesiyle Apparat başını hayır anlamında salladı. "Azizemizi sevdiğini iddia edenler onu zayıf düşürüyor. Ne kadar güçsüz ve hasta olduğuna bir bakın. Bunun sebebi onlar." Korumalardan birkaçı başıyla onayladı. O an, gözlerindeki o tuhaf bağnazlık ışığını gördüm. "O bir azize, ama aynı zamanda da duygularının esiri olan bir genç kız. Burada neler döndüğünü anlamıyor."

"Senin yolunu şaşırdığını anlıyorum, papaz."

Apparat bana acıma dolu, anlayışlı gülümsemesini gösterdi. "Hastasın, Sankta Alina. Mantıklı düşünemiyorsun. Dostunu düşmanından ayırt edemiyorsun."

Mevcut şartlarda gayet doğal, diye düşündüm karamsarca. Derin bir nefes aldım. Seçim yapma vakti gelmişti. Birilerine inanmak zorundaydım ve bu kişi Apparat değildi. Ne de olsa kendi kralına, ardından da Karanlıklar Efendisi'ne ihanet etmişti. Amacına hizmet edecek olsa benim şehit edilmemi planlamaktan zerre kadar çekinmezdi.

"Onları serbest bırakacaksınız," diye tekrarladım. "Bir daha uyarmayacağım."

Apparat'ın dudaklarında bir sırıtış belirdi. Bana karşı acıma duygusunun ardında küstahlık vardı. Ne kadar güçsüz

olduğumun son derece farkındaydı. Diğerlerinin ne yaptıklarını bildiklerini ummaktan başka çarem yoktu.

"Akşama kadar yalnız kalabilmen için korumalarım sana odana kadar eşlik edecekler," dedi. "Olanları sakin kafayla düşündüğünde sağduyun geri gelecek. Bu gece birlikte dua edeceğiz. Yolumuzu çizeceğiz."

Nedense "yolumuzu çizeceğiz" derken kastının ateşkuşunun yeri ve Nikolai Lantsov hakkında bildiklerimi kastettiğinden kuşkulanıyordum.

"Peki, ya reddedersem?" diye sordum, korumaların ifadelerini tarayarak. "Askerlerin, azizelerine de mi silah doğrultacaklar?"

"Senin kılına dokunulmayacak ve korunacaksın, Sankta Alina," dedi Apparat. "Ancak aynı şeyi arkadaşım dediğin kişiler için söyleyemeyeceğim."

Yine tehdit. Korumaların yüzlerine, coşkun gözlerine baktım. Malyen'i ve Genya'yı katledip, beni odama kilitleyip sonra da bu yaptıklarının doğru olduğunu düşünebilirlerdi.

Geriye doğru ufak bir adım attım. Apparat'ın bunu bir zayıflık işareti olarak yorumlayacağının farkındaydım. "Buraya neden geliyorum biliyor musun, papaz?"

Umursamazca elini salladı. Sabırsızlığı her halinden belli oluyordu. "Sana evini hatırlatıyor."

Malyen'le bir an göz göze geldik. "Bir yetimin evi olmadığını," dedim, "şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olmalıydın."

Yenlerimin içindeki parmaklarımı seğirttim. Mutfak du-

varlarında gölgeler belirdi. Ahım şahım bir şey değildi ama dikkatlerini dağıtmaya yetti. Tutuklu Grishalar şaşkınlıktan irkilirken, panikleyen korumalar çılgınca tüfeklerini sağa sola çevirdiler. Malyen bir an bile tereddüt etmedi.

"Şimdi!" diye bağırdım. İleriye atılarak barut kesesini Apparat'ın elinden kaptı.

Toyla yumruklarını savurdu. Korumalardan ikisi, göğüslerini tutarak yere yığıldı. Nadia ve Zoya ellerini yukarı kaldırırken Tamar dönüp baltasıyla iplerini kesti. İki Rüzgâr Hâkimi de kollarını kaldırdı. İçeri dolan rüzgâr yerdeki talaşları havalandırdı.

"Yakalayın onları!" diye haykırdı Apparat. Korumalar anında harekete geçti.

Malyen barut kesesini havaya fırlatırken, Nadia ve Zoya keseyi daha yukarı, ana bacaya doğru uçurdu.

Malyen korumalardan birinin üzerine atıldı. Anlaşılan kaburgası falan kırılmamıştı çünkü şu an hareketlerinde en ufak bir tereddüt yoktu. Yumruk, dirsek. Koruma, anında kendini yerde buldu. Malyen korumanın tabancasını alıp yukarı doğru, bacaya, karanlığın içine nişan aldı.

Plan *bu* muydu yani? O atışın isabet etmesine imkân yoktu.

Bir başka koruma Malyen'in üzerine atılınca adamın elinden dönerek kurtulan Malyen ateş etti.

Bir an bir sükûnet oldu, sessizlik havada asılı kaldı. Ardından, yukarıdan bir ses duydum: nemli bir *güm*.

Bir kükreme sesi üzerimize yayıldı. Yukarıdaki bacadan

gelen bir is bulutu ve moloz mutfağı doldurdu.

"Nadia!" diye bağırdı Zoya korumalardan biriyle boğuşurken.

Nadia eliyle havada bir hilal çizince bulut süzülüp büküldü, girdap şeklini alarak döndü, içindeki minik taşlar ve toz toprak yığını kimseye zarar vermeden yere çöktü.

Bütün bunları gözlerim puslanmışçasına izledim; dövüş, Apparat'ın öfke dolu bağırışları, uzak duvarda başlayan yangın.

Genya'yla birlikte mutfağa gelmemizin tek bir sebebi vardı: ocaklar. Amacımız ne ısınmak ne de rahatlamaktı. Buraya gelmemizin nedeni, eski ocakların tamamının ana bacaya gitmesiydi. Kaldı ki o baca da Beyaz Katedral'de yüzeye, güneşe doğrudan ulaşılabilen tek yerdi.

"Hepsini öldürün!" diye bağırdı Apparat korumalarına. "Azizemizi öldürmeye çalışıyorlar! Hepimizi öldürmeye çalışıyorlar!"

Her gün buraya gelir, aşçıların birden fazla ocağı kullanması için dua ederdim. Böylece baca sonuna kadar açılmış olurdu. Genya'nın kalın şalı ve batıl inançları sebebiyle ondan korkmaları sayesinde korumalar görmeden gücümü çağırmaya çalışmıştım. Denemiş ama başarısız olmuştum. Şimdiyse Malyen bacayı genişletmişti. Tek yapabileceğim, ışığın çağrıma yanıt vermesi için dua etmekti.

Kilometrelerce yukarıdan hissettim; belli belirsiz, adeta bir fısıltı gibi. Paniğe kapıldım. Mesafe çok fazlaydı. Beyhude yere umutlanmıştım.

Sonra içimde bir şey uzun süredir atıl duran bir yaratık gibi yükselip uzandı. Kasları uzun müddet kullanılmamaktan gevşemişti ama hâlâ orada, beklemedeydi. Işık, boynumdaki boynuzların, bileğimdeki pulların gücüyle çağrıma yanıt verip anında geldi. Muzaffer ve hevesliydi.

Apparat'a sırıtırken sevinç duygusunun içimi sarmasına izin verdim. "Kutsal ateşe kafayı bu kadar takmış birinin dumana biraz daha dikkat etmesi gerekir."

İçimden geçerek odayı kaplayan, gözleri kör edici ışık Apparat'ın yüzündeki komik sayılabilecek şaşkınlık ifadesini aydınlattı. Korumalar ellerini kaldırıp gözlerini sımsıkı kapattılar.

Işıkla birlikte içimi bir rahatlama, aylardır ilk defa duyumsadığım bir haklılık ve bütünlük hissi sardı. Bir yanım, bir daha asla tamamen eski halime dönemeyebileceğimden, Karanlıklar Efendisi'yle savaşırken *merzost*u kullanarak, gölge askerler yaratmaya ve karanlık büyüyle uğraşmaya cüret ederek bir şekilde bu yeteneğimi kaybettiğimden korkmuştu. Oysa şimdi adeta vücudumun yeniden hayata döndüğünü, hücrelerimin yenilendiğini hissedebiliyordum. Güç damarlarımda dolaşıyor, kemiklerimde yankılanıyordu.

Apparat çabuk toparlanarak, "Kurtarın onu!" diye haykırdı. "Hainlerin elinden kurtarın onu!"

Korumalardan bazıları afallamış, bazılarıysa korkmuş görünüyordu ama içlerinden iki tanesi papazın emrini yerine getirmek için kılıçlarını çekip Nadia'yla Zoya'ya saldırdı.

Gücümle ışıltılı bir tırpan oluşturdum, kesme hareketi-

nin kuvvetini ellerimde hissettim.

Ardından Malyen önüme atıldı. Geri çekilecek vaktim olmadı. Kullanmadığım gücümün etkisiyle sarsılırken kalp atışlarım hızlandı.

Malyen bir kılıç ele geçirmişti. Bir korumayı, ardından bir diğerini keserken bıçağı parladı. Adamlar ağaç misali devrildi.

İki tanesi daha üzerime geliyordu ama Tolya ve Tamar onları durdurdu. David, Genya'nın yanına koştu. Nadia ve Zoya bir başka korumayı havaya savurdu. Çevremizdeki korumaların ateş etmek için tüfeklerini kaldırdığını gördüm.

İçimi ele geçiren öfkeyi dizginlemeye çalıştım. *Yeter*, dedim kendi kendime. *Bugün bu kadar ölüm yeter.* Öfkeli bir tırpan şeklinde yolladığım kesme hareketi, uzun bir masayı ikiye bölüp korumaların önünde yere çarparak mutfak zemininde kocaman, karanlık bir çukur açtı. Çukurun derinliğini ölçmenin imkânı yoktu.

Apparat'ın suratına dehşet ifadesi kazınmıştı; dehşet ve hatta belki de korku. Korumalar, hemen arkalarından da papaz, dizlerinin üzerine çöktüler. Bazıları ağlıyor, dualar ediyordu. Mutfak kapılarına inen yumrukları, "Sankta! Sankta!" diye haykıran sesleri duydum.

Apparat için değil de benim için bağırmaları beni sevindirdi. Ellerimi indirerek ışığın gücünü azalttım. Onu bırakmak istemiyordum. Yerde yatan korumalara baktım. Birinin sakalı talaşla kaplanmıştı. Az kalsın canına kıyacaktım.

Biraz ışık yaratıp etrafımda bir hale gibi yaktım. Tedbiri elden bırakmamalıydım. Güç beni besliyordu ama ondan çok

uzun süre uzak kalmıştım. Güçsüz bedenim gücü aynı seviyede tutmakta zorlanıyordu. Ayrıca sınırlarımı bilmiyordum. Yine de Apparat aylarca iplerimi elinde tutmuştu ve bir daha böyle bir fırsat elime geçmeyebilirdi.

Yerde ölü ve yaralı adamlar yatıyor, mutfak kapılarının ardında bir kalabalık bekliyordu. Kafamın içinde Nikolai'nin sesini duyabiliyordum: *İnsanlar gösterişi sever.* Gösteri henüz bitmemişti.

İleriye doğru yürüdüm ve yerde açtığım çukurun etrafından dikkatlice dolanarak diz çöken korumalardan birinin önünde durdum.

Diğerlerine nazaran daha gençti; bıyıkları daha yeni terlemişti. Bakışlarını yere dikmiş, dualar mırıldanıyordu. Sanki tek kelime halinde söylermiş gibi arka arkaya hem kendi adımı hem de gerçek aziz ve azizlerin isimlerini saydığını duydum. Elimi omzuna koyunca gözlerini kapattı, yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Beni bağışlayın," dedi. "Beni bağışlayın."

"Bana bak," dedim kibarca.

Başını kaldırmak için kendini zorladı. Yaşça benden biraz büyük olmasına rağmen tıpkı bir anne gibi nazikçe yüzünü ellerimin arasına aldım. "Adın ne?"

"Vladim... Vladim Ozwal."

"Aziz ve azizelerden, insanlardan şüpheye düşmek normaldir, Vladim."

Titrek bir hareketle başını salladı. Bir damla gözyaşı daha aktı.

"Askerlerim benim işaretimi taşıyor," dedim Soldat Sol'un taşıdığı dövmeleri kastederek. "Halka kulak vermek yerine bugüne kadar kendini onlardan soyutlayıp, kendini kitaplara ve dualara verdin. Bundan sonra benim işaretimi taşıyacak mısın?"

"Evet," dedi coşkuyla.

"Bana, yalnızca bana sadakat yemini edecek misin?"

"Seve seve!" diye bağırdı. "Sol Koroleva!" Güneş Kraliçesi.

Midem bulandı. Bir yanım az sonra yapacağım şeyden nefret ediyordu. *Bir imza falan attırsam, kan yemini ettirsem, sağlam bir söz verdirtsem olmaz mıydı sanki?* Fakat daha güçlü olmalıydım. Bu çocuk ve onun silah arkadaşları bana silah doğrultmuşlardı. Bunun tekrar etmesine izin veremezdim. Kaldı ki bu, azizlerin ve çilenin diliydi, onların anladığı dildi.

"Göğsünü aç," diye buyurdum. Sevecen bir anne olmaktan çıkmış, farklı bir tür azizeye, kutsal ateşi kullanan bir savaşçıya dönüşmüştüm.

El yordamıyla düğmelerini çözdü ama bir an olsun tereddüt etmedi. Gömleğinin önünü açıp, göğsünü gözler önüne serdi. Tükenmiştim ve hâlâ güçsüzdüm. Gücüme odaklanmalıydım. Onu öldürmeyi değil, sadece ne kadar ciddi olduğumu göstermek istiyordum.

Elimdeki ışığı hissettim. Avucumu kalbinin üzerindeki pürüzsüz cildine bastırarak gücün akmasına izin verdim. Gücümü hissedip, eti yandığında irkildi ama bağırmadı. Fal taşı

gibi açılmış gözlerini bir kez olsun kırpmadı. Dikkat kesilmişti. Elimi çektiğimde avucumun izi duruyor, göğsündeki kırmızı ve iltihaplı damga seğiriyordu.

Güzel, diye düşündüm ciddiyetle, *birini ilk defa damgalama için hiç de fena sayılmaz.*

İşlem sona erdiği için şükrederek gücü bıraktım.

"Tamamdır."

Vladim başını eğip göğsüne bakınca yüzüne kutsayan bir gülümseme yayıldı. *Gamzeleri var*, dedim sendeleyerek. *Ömrünün sonuna kadar taşıyacağı gamzeleri ve gudubet bir yara izi.*

"Teşekkür ederim, Sol Koroleva."

"Ayağa kalk," diye emrettim.

Doğrulup bana gülümsedi. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu.

Apparat doğrulacakmış gibi hareketlendi. "Olduğun yerde kal," diye çıkıştım tekrar öfkelenerek. Genç bir adama sembolümü damgalamak zorunda kalmamın sebebi oydu. Yerde soğan ve havuç kabuklarının üzerinde kanları biriken iki adamın cansız yatmasının sebebi oydu.

Ona baktım. Hayatına son verip ondan sonsuza dek kurtulma arzusunu hissedebiliyordum. Son derece aptalca bir hareket olurdu. Birkaç askeri etkilemiştim ama Apparat'ı öldürdüğümde bunun bir kargaşaya yol açmayacağını kim bilebilirdi? *Yine de istiyorsun*, dedi kafamın içinde bir ses. Aylarca yerin altında tuttuğu, korkutup sindirdiği, ateşkuşunu avlayıp Karanlıklar Efendisi'nden intikam almaya çalışabilecekken günlerimi

yüzeyin altında geçirmeme sebep olduğu için istiyordum.

Bu isteğimi gözlerimde görmüş olmalıydı.

"Sankta Alina, tek istediğim senin güvende olman, yeniden eski gücüne ve sağlığına kavuşmandı," dedi titrek bir sesle.

"O halde dualarını kabul edilmiş say." Daha önce hiç yalan söylememiştim ama bu yalandı. Kendimi anlatmak için kullanacağım son kelimeler, *eski gücünde* ve *sağlıklı* olurdu. "Papaz," dedim, "sığınağa sadece Güneş Azizesi'ne tapanları değil, isteyen herkesi kabul edeceksin."

Başını iki yana salladı. "Beyaz Katedral'in güvenliği..."

"Buraya olmazsa, başka bir yere. Orasını da sen düşün."

Derin bir nefes aldı. "Elbette."

"Ayrıca bundan sonra asker çocuklar da olmayacak."

"İnananlar savaşmak isterlerse..."

"Dizlerinin üzerinde olduğunu hatırlatırım," dedim. "Bu bir pazarlık değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama kısa bir tereddütün ardından kabul ettiğini gösterircesine çenesini göğsüne doğru indirdi.

Etrafıma bakındım. "Bu hükümlere hepiniz şahitsiniz." Sonra korumalardan birine döndüm. "Bana tabancanı ver."

Bir an bile tereddüt etmeden verdi. Apparat'ın gözlerinin dehşetle belerdiğini memnuniyetle gördüm ama silahı Genya'ya verip, kullanmayı pek bilmese de David'e de bir kılıç verilmesini istedim. Zoya ve Nadia güçlerini çağırmak için hazır bekliyorlardı. Mal ve ikizlerse zaten silahlanmıştı.

"Kalk," dedim Apparat'a. "Hadi, barışalım. Bugün hep birlikte mucizelere tanıklık ettik."

Doğruldu. Ona sarılırken kulağına fısıldadım. "Misyonumuzu desteklediğini söyleyecek, sana verdiğim buyrukları yerine getireceksin. Aksi halde seni ikiye bölüp parçalarını da Karanlıklar Diyarı'na atarım. Anlaşıldı mı?"

Yutkunup başıyla onayladı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ama hiç vakit yoktu. Mutfağın kapılarını açmak, halka ölen korumalar ve patlamayla ilgili bir açıklama yapmak zorundaydık.

"Ölen arkadaşlarınızı kaldırın," dedim korumalardan birine. "Onları da yanımızda götüreceğiz. Aile... aileleri var mı?"

"Onların ailesi biziz," dedi Vladim.

Diğerlerine seslendim. "Beyaz Katedral'in dört bir yanındaki inananları ana mağarada toplayın. Bir saat içinde onlara hitap edeceğim. Vladim, mutfaktan çıktıktan sonra diğer Grishaları da serbest bırakıp odama götür."

Selam verircesine göğsündeki sembole dokundu. "Sankta Alina."

Malyen'in yara bere içindeki yüzüne baktım. "Genya, yaralarıyla ilgilen. Nadia..."

"Ben hallederim," diyen Tamar sıcak su dolu bir kazana batırdığı bir havluyla Nadia'nın dudağındaki kanı temizlemeye koyulmuştu bile. "Kusura bakma," dediğini duydum.

Nadia gülümsedi. "İnandırıcı olmalıydı. Nasıl olsa intikamımı alacağım."

"Göreceğiz," diye karşılık verdi Tamar.

Bakışlarımı kirli *kefta*ları içindeki diğer Grishalara çevirdim. Etkileyici bir görüntümüz yoktu. "Tolya, Tamar, Malyen; Apparat'la birlikte yanımda yürüyeceksiniz." Sesimi alçalttım. "Kendinizden emin ve... asil görünmeye çalışın."

"Benim bir sorum var..." diye başladı Zoya.

"Benim yüzlerce sorum var, ama şimdilik beklemeleri gerekecek. Dışarıdaki kalabalığın kontrolden çıkmasını istemiyorum." Apparat'a baktım. Bizi bunca zaman yerin altında birer mahkûm gibi tuttuğu için onu küçük düşürmek, önümde süründürmek istedim. Çirkin, aptalca düşünceler. Az da olsa beni tatmin ederdi ama ne pahasına? Derin bir soluk alıp, "Herkesin korumaların arasına karışmasını istiyorum. Bu bir ittifak gösterisi," dedim.

Kapıların önünde dizildik. Önde ben ve Apparat vardık. Korumalar ve Grishalar arkamızda duruyordu. Ölenlerin cesetleri kardeşlerinin elleri üzerinde yükselmişti.

"Vladim," dedim, "kapıları aç."

Vladim kilidi açmak için hareketlendiğinde Malyen de yanımdaki yerini aldı.

"Işığı çağırabileceğimi nereden bildin?" diye sordum fısıltıyla.

Yüzünü bana çevirip dudaklarına belli belirsiz bir sırıtış kondurdu. "Sana inanıyordum."

Kapılar ardına kadar açıldı. Ellerimi açıp ışığın geçidi aydınlatmasına izin verdim. Tünelin iki tarafına dizilmiş insanlardan bir bağırış yükseldi. Ayakta duranlar da diz çökenlere katılarak hep birlikte dua ettiler.

"Konuş," diye mırıldandım Apparat'a, dua etmekte olan kalabalığı parlak güneş ışığımla yıkarken. "İnandırıcı olsun."

"Bugün çok çetin bir sınavdan geçtik," dedi aceleyle. "Ve azizemiz bu sınavdan daha da güçlenerek çıktı. Bu kutsal mekâna karanlık çöktü..."

"Gözlerimle gördüm!" diye haykırdı korumalardan biri. "Gölgeler duvarları tırmandı..."

"O konuya şimdi girme..." diye mırıldandı Malyen.

"Daha sonra."

"Ama onları yendik," diye sözlerine devam etti Apparat. "Ve bundan sonra her zaman da yeneceğiz. İnancımızla!"

Öne çıktım. "Ve gücümüzle."

Işığımı gözleri kör edici bir dalga gibi geçitte gezdirdim. Bu insanların çoğu gücümün gerçekten nelere kadir olduğu-

nu daha önce hiç görmemişti. Ağlayanlar vardı. "Sankta! Sankta!" çığlıkları arasında adımın söylendiğini duydum.

Apparat ve korumalarla Beyaz Katedral'de ilerlerken zihnim çalışıyor, seçeneklerimi gözden geçiriyordum. Vladim emirlerimin yerine getirilmesini sağlamak için önden gitti.

Nihayet elimize buradan çıkmak için bir fırsat geçmişti ama Beyaz Katedral'den ayrılmak neye yarayacaktı ki? Bir orduyu terk edip onları Apparat'ın eline bırakıyor olacaktım. Öbür taraftan pek fazla seçeneğimiz de yoktu. Yüzeye çıkmam gerekiyordu. Ateşkuşunu bulmam gerekiyordu.

Malyen, Tamar'ı Soldat Sol'un geriye kalanlarını toplayıp çalışır durumda daha fazla ateşli silah bulmaya yolladı. Korumalar üzerindeki denetimim yok denecek kadar zayıftı. Herhangi bir sorun çıkması durumunda elimizin altında silah olmasını istiyorduk. Güneşin askerlerinin bana sadık kalacaklarına inanabilmeyi umut ediyordum.

Peşimizde Malyen ve Tolya'yla birlikte, Apparat'a odasına kadar bizzat kendim eşlik ettim.

Kapısının önünde, "Bir saat sonra, ayini beraber yöneteceğiz. Bu gece Grishalarımla buradan ayrılacağız. Sen de gidişimize onay vereceksin."

"Sol Koroleva," diye fısıldadı Apparat, "yüzeye bu kadar kısa sürede çıkmamanı tavsiye ediyorum. Karanlıklar Efendisi'nin eli şu an güçlü değil. O Lantsov oğlanının çok fazla müttefiki yok..."

"Ben onun müttefikiyim."

"Küçük Saray'da seni yüzüstü bıraktı."

"*Hayatta kalmaya çalışıyordu*, papaz. Bunu anlaman gerek." Nikolai ailesini ve Baghra'yı güvende olacakları bir yere götürüp geri dönmeyi planlamıştı. Amacına ulaştığını ve kuzey sınırını kasıp kavurduğuna dair söylentilerin doğru olduğunu ummaktan başka çarem yoktu.

"Bırak birbirlerini yıpratsınlar. Rüzgârın hangi yöne eseceğini bekleyip görelim..."

"Nikolai'ye bundan daha fazlasını borçluyum."

"Seni yönlendiren ne? Sadakat mi tamah mı?" diye ısrar etti Apparat. "Büyüteçler bir araya getirilmeyi yıllarca beklemişken sen birkaç ay daha bekleyemeyecek misin?"

Bu düşünce üzerine çenem kasıldı. Beni yönlendiren güdünün ne olduğundan emin değildim. İntikam alma ihtiyacım da olabilirdi, ateşkuşuna ya da Nikolai'nin dostluğuna olan açlığım da. Fakat bunun pek bir önemi yoktu. "Bu benim de savaşım," dedim. "Bir kertenkele gibi bir kayanın altında saklanmayacağım."

"Yalvarırım, sözlerime kulak ver. Tek yaptığım, sana sadakatle hizmet etmekti."

"Kral'a hizmet ettiğin gibi mi? Karanlıklar Efendisi'ne hizmet ettiğin gibi mi?"

"Ben halkın sesiyim. Lantsovları ya da Karanlıklar Efendisi'ni onlar seçmedi ama azizeleri olarak seni seçtiler ve kraliçeleri olarak da sevecekler."

Bu sözcükleri duymak bile kendimi bitkin hissettirdi.

Makul bir mesafede beklemekte olan Malyen ve Tolya'

ya omzumun üzerinden baktım. "İnanıyor musun?" diye sordum papaza. Bu soru, onun bu tarikatı toplamaya başladığını duyduğum ilk andan itibaren beynimi kemirmişti. "Gerçekten bir azize olduğumu düşünüyor musun?"

"Benim neye inandığımın bir ehemmiyeti yok," diye yanıtladı. "Senin anlamadığın da bu zaten. Fjerda'da senin için sunaklar inşa etmeye başladıklarından haberin var mı? Grishaları kazıklara bağlayıp yaktıkları *Fjerda*'da. Korku ile saygı arasında ince bir çizgi vardır, Alina Starkov. Ben o çizginin yönünü belirleyebilirim. Sana sunduğum ödül bu."

"İstemiyorum."

"Ama alacaksın. İnsanlar Ravka için savaşıyorlar çünkü Kral öyle emrediyor, çünkü aldıkları maaş ailelerinin karnını doyuruyor, çünkü başka seçenekleri yok. Senin için savaşacaklar çünkü seni kurtarıcıları olarak görüyorlar. Senin için aç kalacak, kendi hayatlarını ve çocuklarının hayatlarını feda edecekler. Korkusuzca savaşa gidip mutluluk içinde ölecekler. İnanç en büyük kudrettir. İnancın yönlendirdiği bir ordu da en kudretli ordudur."

"İnanç, askerlerini *nichevo'ya*lardan koruyamadı. Bağnazlık da koruyamayacak."

"Sen sadece savaş görüyorsun, ben ise sonrasındaki barışı görüyorum. İnanç; sınır ve millet ayırt etmez. Fjerda'da sana duyulan sevgi kök salmış durumda. Peşinden Shular, onlardan sonra da Kerchler gelecek. İnsanlarımız dört bir yana dağılıp herkese seni anlatacak. Sadece Ravka değil, bütün dünya seni tanıyacak. Barışa giden yol bundan geçiyor, Alina

Starkov. Senden geçiyor."

"Bedeli çok ağır."

"Değişimin bedeli savaştır."

"Bu bedeli ödeyenler de benim gibi köylü olan sıradan insanlar. Senin gibiler değil."

"Biz..."

Elimle susturdum. Karanlıklar Efendisi'nin bütün bir şehri yerle bir edişini, Nikolai'nin ağabeyi Vasily'nin askere alınma yaşının düşürülmesi emrini düşündüm. Apparat halkın sözcülüğünü yaptığını iddia ediyordu ama onun da diğerlerinden hiçbir farkı yoktu.

"Onlara bir zarar gelmesine izin verme, papaz; bu insanlara, bu orduya. Onları aç bırakma. Çocukların yüzünü damgalama, ellerine tüfek verme. Gerisini ben hallederim."

"Sankta Alina..."

Odasının kapısını açık tutuyordum. "Birazdan birlikte dua edeceğiz," dedim. "Ama bence sen şimdiden başlasan iyi olur."

Malyen'le birlikte Apparat'ı odasına yerleştirip Tolya'yı kapısına diktikten sonra kapının açılmaması ve papazın duasının bölünmemesi yönünde kesin talimat verdik.

Apparat'ın çok geçmeden korumaları hatta belki de Vladim'i bile tekrar nüfuzu altına alacağı kanısındaydım. Fakat tek ihtiyacımız olan, birkaç saatlik bir süreydi. Onu arşivlerin rutubetli bir köşesine tıkmadığım için şanslıydı.

Sonunda odama vardığımızda Vladim'in kapıda beklediğini, dar beyaz odanın Grishalarla dolu olduğunu gördüm. Odam Beyaz Katedral'dekiler içinde en genişlerden biriydi ama yine de on iki kişiyi sığdırmak pek kolay değildi. Durumu kötü olan yok gibiydi. Nadia'nın dudağı şişmişti, Maxim de Stigg'in gözünün üstündeki bir kesikle ilgileniyordu. Yerin altında ilk defa hepimiz bir araya gelmiştik. Grishaları topluca bir arada ve az sayıdaki mobilyaya yayılmış görmek rahatlatıcıydı.

Malyen benden farklı düşünüyordu. "Oldu olacak bando takımı eşliğinde seyahat edelim bari," diye homurdandı kendi kendine.

"Neler oluyor?" diye sordu Sergei, ben Vladim'i gönderir göndermez. "Bir ara Maxim'le revirdeydim, sonra birden kendimi bir hücrede buldum." Volta atıyordu. Cildinde nemli bir parlaklık göze çarpıyordu ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu.

"Sakin ol," dedi Tamar. "Parmaklıklar ardında değilsin."

"Bu da pek farklı sayılmaz hani. Hepimiz burada kapana kısıldık. Ve o aşağılık herif bizden kurtulmak için fırsat kolluyor."

"Mağaralardan çıkmak istiyorsanız fırsat bu fırsat," dedim. "Buradan ayrılıyoruz. Bu gece."

"Nasıl?" diye sordu Stigg.

Cevaben ışığı çağırıp kısa süreliğine avucumda ışıl ışıl tuttum; bu küçük eylem normalden daha çok çaba sarf etmeme sebep olduysa da gücümün geri geldiğini gösterdim.

Odayı ıslıklar ve tezahüratlar doldurdu.

"Evet, evet," dedi Zoya. "Güneşin Elçisi ışığı çağırabiliyor. Üstelik bunun için yalnızca iki kişinin ölmesi ve küçük bir patlama gerekti."

"Bir şeyleri havaya mı uçurdunuz?" dedi Harshaw hüzünlü bir şekilde. "Hem de ben yokken mi?"

Stigg'in yanında, duvara yaslanmıştı. Elimizdeki iki Ateşin Hâkimi birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Stigg kısa boylu ve tıknazdı, beyaza çalan sarı saçları vardı. Bir dilek mumunun katı ve güdük görünümüne sahipti. Harshaw uzun boylu ve inceydi, saçları Genya'nınkilerden daha kırmızı, neredeyse kan rengindeydi. Bir deri bir kemik kalmış sarman bir kedi nasıl olmuşsa Beyaz Katedral'in derinliklerine kadar inmiş, Harshaw'a musallat olmuştu. Nereye gitse o da peşinden gidiyor, bacaklarının arasına sokuluyor ya da omzuna çıkıyordu.

"O barutlar nereden çıktı hakikaten?" diye sordum Nadia ile kardeşinin yanına, yatağın kenarına ilişerek.

"Merhem yapıyor olmam gerekirken onları yaptım," dedi David. "Tıpkı Apparat'm dediği gibi."

"Korumaların burnunun dibinde mi?"

"Yüce Bilimler konusunda bir şey bildikleri söylenemez."

"Eh, demek bilen biri varmış. Yakalandın."

"Pek sayılmaz," dedi Malyen. Tamar'la birlikte kapının yanında duruyor, ikisi de geçidi gözlüyordu.

"David bizim mutfakta buluştuğumuzu biliyordu," dedi

Genya, "ana bacayla ilgili bir tahminde bulundu."

David kaşlarını çattı. "Ben tahminde bulunmam."

"Ama barutu arşivlerden çıkarmak imkânsızdı. Korumalar her şeyi didik didik ediyor."

Tamar sırıttı. "O yüzden biz de Apparat'a çıkarttırdık."

İnanmaz gözlerle onlara baktım. "Bilerek mi yakalandınız?"

"Anlaşılan bir toplantı ayarlamanın en kolay yolu tutuklanmakmış," dedi Zoya.

"Bunun ne kadar riskli olduğunun farkında mısınız?"

"Suçlayacaksan, Oretsev'i suçla," diye karşılık verdi Zoya burnunu çekerek. "Bu dâhiyane plan onun eseriydi."

"Ama işe *yaradı*," dedi Genya.

Malyen omzunu kaldırdı. "Sergei'nin de dediği gibi Apparat bizi saf dışı bırakmak için bir fırsat kolluyordu. Ben de ona bu fırsatı vermeye karar verdim."

"Tek sorun, ne zaman mutfakta olacağını bilememizdi," dedi Nadia. "Bugün sen arşivlerden ayrıldıktan sonra David odasında bir şey unuttuğunu öne sürerek bize işareti vermek için eğitim odasına geldi. Apparat'ın Tolya ve Tamar'a güveneceğini bildiğimizden kendimizi onlara biraz hırpalattık..."

"Epey hırpalattık," diye lafa girdi Malyen.

"Ardından birkaç kötü niyetli Grisha ve son derece saf bir izcinin yer aldığı şeytani bir komployu keşfettiklerini iddia ettiler."

Malyen alaylı bir selam verdi.

"Herkesi hücreye tıkmakta ısrar etmesinden korkuyordum," dedi Tamar. "O nedenle hayatının tehlikede olduğunu ve vakit kaybetmeden mutfağa gitmemiz gerektiğini söyledik."

Nadia gülümsedi. "Sonra da mutfağın tepemize inmemesi için dua ettik."

David kaşlarını biraz daha çattı. "Kontrollü bir patlamaydı. Mağaranın yapısının bu patlamaya dayanma ihtimali ortalamanın çok üstündeydi."

"Hıh. Ortalamanın üstündeymiş," dedi Genya. "Bunu neden söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum ya."

"Peki, duvardaki o gölgeler neyin nesiydi?" diye sordu Zoya. "Bunu kim yaptı?"

Gerildim, ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben yaptım," dedi Malyen. "Apparat'ın ve korumaların dikkatini dağıtmak için tertipledik."

Sergei volta atıyor, parmaklarını kütletiyordu. "Bize plandan bahsetmeliydin. Bir uyarıyı hak ediyorduk."

"En azından bir şeyler patlatmama izin verebilirdiniz," diye ekledi Harshaw.

Zoya omuz silkti. "Kendini dışlanmış hissettiğine *o kadar* üzüldüm ki. Sürekli göz hapsinde tutuluyorduk ve planımızın öğrenilmemiş olması da bir mucize, ama olsun. Senin duygularını düşünerek kesinlikle bütün operasyonu tehlikeye atmamız gerekirdi."

Boğazımı temizledim. "Yaklaşık yarım saat içinde Ap-

parat'la birlikte ayini yöneteceğim. Ayinin hemen ardından buradan ayrılacağız. Kimler benimle gelmek istiyor, bilmek istiyorum."

"Üçüncü büyütecin yerini bize söyleyecek misin?" diye sordu Zoya. Ateşkuşunu bulmayı umduğumuz yeri şu ana kadar sadece ikizler, Malyen ve ben biliyorduk. *Bir de Nikolai*, diye hatırlattım kendime. Nikolai da biliyordu; eğer hâlâ hayattaysa tabii.

Malyen başını iki yana salladı. "Ne kadar az şey bilirseniz o kadar güvende oluruz."

"Yani nereye gideceğimizi bize bile söylemiyorsun, öyle mi?" dedi Sergei somurtarak.

"Pek sayılmaz. Nikolai Lantsov'la irtibata geçmeye çalışacağız."

"Bence şansımızı Ryevost'ta denemeliyiz," dedi Tamar.

"Nehir kentlerinde mi?" diye sordum. "Neden?"

"Sturmhond, Ravka'nın dört bir yanında kaçakçılık hatları kurmuştu. Nikolai ülkeye silah sokmak için bu hatları kullanıyor olabilir." Tamar'ın bir bildiği vardı. O ve Tolya, Sturmhond'un güvendiği tayfalar arasında yer alıyorlardı. "Söylentiler doğruysa ve kuzeyde bir yeri üs bellemişse, Ryevost'taki teslimat noktasının hâlâ faal olma ihtimali yüksek."

"Sadece ihtimaller üzerinden konuşuyoruz. Kesin hiçbir şey yok," dedi Harshaw.

Malyen başıyla onayladı. "Doğru, ama elimizdeki en iyi ipucu bu."

"Ya bir sonuç alamazsak?" diye sordu Sergei.

"Ayrılırız," dedi Malyen. "Gizlenebileceğimiz güvenli bir ev buluruz. Ben de bir ekiple ateşkuşunu bulmaya çıkarım."

"İsterseniz burada kalabilirsiniz," dedim diğerlerine. "Müritlerin Grishalardan hazzetmediğini biliyorum. Bu geceden sonra bu duygularının olumlu bir hal alacağından da şüpheliyim fakat yerin üstünde yakalanırsak..."

"Karanlıklar Efendisi hainlere pek kibar davranmaz," diye tamamladı Genya usulca.

Odadaki herkes huzursuzca kıpırdandı ama ben kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. "Evet. Davranmaz."

"Bende şansını denedi," dedi. "Ben geliyorum."

Zoya paltosunun manşetini düzeltti. "Sensiz daha hızlı gideriz."

"Yetişirim ben," diye karşılık verdi Genya.

"Yetişsen iyi edersin," dedi Malyen. "Milis kaynayan bir bölgeye gireceğiz. Karanlıklar Efendisi'nin *oprichnikilerini* söylemiyorum bile. Sen göze batarsın," dedi Genya'ya. "Hatta Tolya da."

Tamar'ın dudakları seğirdi. "Ona gelemeyeceğini söyleyen kişi olmak ister misin?"

Malyen bunu düşündü. "Belki onu oldukça büyük bir ağaç kılığına sokabiliriz."

Adrik ayağa o kadar hızlı fırladı ki az kalsın beni yataktan düşürüyordu. "Bir saat sonra görüşürüz," dedi birilerinin ona itiraz etmesi için meydan okurmuş gibi. Adrik odadan

çıkarken Nadia bana omuz silkti. Adrik'le gruptaki diğerleri arasında çok yaş farkı yoktu, ama belki de Nadia'nın kardeşi olduğundan sürekli kendini kanıtlama peşinde gibiydi.

"Eh, ben gidiyorum," dedi Zoya. "Buradaki rutubet saçlarım için zararlı."

Harshaw doğrulup duvardan uzaklaştı. "Ben kalmaktan yanayım," dedi esneyerek. "Ama Oncat gidiyoruz diyor." Kediyi tek eliyle omzuna kaldırdı.

"Şu şeye bir isim vermeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Zoya.

"Onun bir adı var zaten."

"*Oncat* bir isim değil. Kedinin Kaelish dilindeki karşılığı, o kadar."

"Ona uyuyor ama, değil mi?"

Zoya gözlerini devirerek bir hışımla kapıdan çıktı. Harshaw hemen peşinden gitti. Ardından da başını öne eğip, "Hazır olacağım," diyen Stigg odadan ayrıldı.

Diğerleri de birer birer onları izledi. David'in Morozova'nın defterlerini incelemek için Beyaz Katedral'de kalmayı tercih edeceğini düşünüyordum ama o elimizdeki tek Fabrikatör'dü ve ateşkuşunu bulduğumuzu varsayarsak ikinci bilekliği yapması için ona ihtiyacımız olacaktı. Nadia odadan çıkarken sırıttığı kişi Tamar olmasına rağmen kardeşiyle birlikte gittiği için mutlu görünüyordu. Maxim'in burada, revirde kalmayı seçeceğini tahmin etmiş, nitekim haklı da çıkmış tım. Belki Vladim'i ve diğer korumaları müritlere örnek teşkil etmeleri için ikna edebilir, Maxim'in bir Şifacı olarak be-

cerilerinden istifade etmelerini sağlayabilirdim.

Beni tek şaşırtan, Sergei oldu. Beyaz Katedral sefil, rutubetli ve sıkıcı bir yer olmakla birlikte, aynı zamanda oldukça güvenliydi. Sergei, Apparat'ın elinden kaçmaya hevesli gibi görünse de yerin üstünde şansını denemek isteyip istemeyeceğinden pek emin olamamıştım. Oysa o hafifçe başını sallamış ve sadece, "Orada olacağım," demişti. Risk ne olursa olsun, belki de hepimiz mavi gökyüzüne hasret kalmıştık ve kendimizi tekrar özgür hissetme fırsatını kaçırmak istemiyorduk.

Herkes dağıldıktan sonra Malyen iç geçirip, "Eh, denemeye değerdi," dedi.

"Milislerle ilgili söylediklerin," dedim. Ne demek istediğini daha yeni anlıyordum. "Onları korkutup vazgeçirmeye çalışıyordun."

"On iki yüksek bir sayı. Bu kadar büyük bir grup bizi tünellerde yavaşlatır. Ayrıca yüzeye çıktığımızda daha büyük risk altında oluruz. İlk fırsatta ayrılmamız gerekecek. Güney dağlarına bir düzine Grisha'yla hayatta girmem."

"Pekâlâ," dedim. "Onlara güvenli bir yer bulduğumuzu varsayarsak tabii ki."

"İşimiz kolay değil ama üstesinden geleceğiz." Kapıya doğru yürüdü. "Seni ana mağaraya götürmek için yarım saat içinde burada olurum."

"Malyen," dedim, "benimle korumalar arasına neden girdin?"

Omuz silkti. "Onlar ilk öldürdüğüm adamlar değildi. Ve

son da olmayacaklar."

"Kesme hareketini onların üzerinde kullanmama engel oldun."

Yüzüme bakmadan, "Günün birinde kraliçe olacaksın, Alina. Elini ne kadar az kana bularsan o kadar iyi," dedi.

Kraliçe kelimesi dudaklarından o kadar kolay dökülmüştü ki. "Nikolai'yi bulacağımızdan emin görünüyorsun."

"Ateşkuşunu bulacağımızdan eminim."

"Bir orduya ihtiyacım var. Ateşkuşu tek başına yeterli olmayabilir." Gözlerimi ovuşturdum. "Nikolai belki de Ravka'da bile değil."

"Kuzeyden gelen istihbarat raporları..."

"Karanlıklar Efendisi'nin yaydığı yalanlar olabilir. 'Havaların Prensi' bizi saklandığımız yerden çıkarmak için uydurulmuş bir efsane olabilir. Nikolai, Büyük Saray'dan çıkmayı başaramamış olabilir." Ne kadar acı verse de kendimi o kelimeleri söylemeye zorladım. "Ölmüş olabilir."

"Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"O saraydan kaçmayı başarabilecek biri varsa o da Nikolai'dir."

Kurnaz tilki. Asıl kimliğini gizlemek için girdiği Sturmhond kılığından çıktıktan sonra bile Nikolai benim için hep öyle kalmıştı; sürekli düşünüyor, sürekli kafasında planlar kuruyordu. Fakat ağabeyinin ihanetini tahmin edememişti. Karanlıklar Efendisi'nin saldırısını öngörememişti.

"Pekâlâ," dedim sesimdeki titremeden utanarak. "Göl-

gelerle ilgili bir şey demedin."

"Demeli miyim?"

Dayanamadım. Belki de ne tepki vereceğini görmek istiyordum. Parmaklarımı bükünce köşelerden gölgeler fırladı.

Malyen hareketlerini gözleriyle takip etti. Onda ne görmeyi bekliyordum? Korku mu? Öfke mi?

"Başka şeyler de yapabiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Bu, sadece şapelde yaptıklarımdan geriye kalan bir tür kalıntı."

"Hepimizin hayatını kurtarmandan mı demek istiyorsun?"

Gölgeleri serbest bıraktım. Burun kemiğimi sıkarak başımın dönmesini engellemeye çalıştım. "*Merzost*u kullanmamdan demek istiyorum. Gerçek bir güç değil bu. Sadece ucuz bir numara, o kadar."

"Bu gücü ondan aldın," dedi. Sesinde gerçekten memnuniyet vardı. "Benden laf çıkmaz ama bence bunu diğerlerinden gizlememelisin."

Bu konuyla sonra ilgilenebilirdim. "Ya Nikolai'nin adamları Ryevost'ta değilse?"

"Kocaman efsanevi bir kuşun izini sürebilirim ama gevşeze bir prensin yerini bulamam mı sence?"

"Karanlıklar Efendisi'ne aylardır yakalanmamayı başarmış bir prensin."

Malyen beni süzdü.

"Alina, mutfakta o keseyi nasıl vurduğumu biliyor musun?"

"Çok iyi bir nişancı olduğun için vurduğunu söyleyeceksen çizmemi çıkarıp seni onunla buracıkta döverim."

"Eh, *gerçekten* o kadar iyi bir nişancıyım," dedi belli belirsiz sırıtarak. "Ama David'den kesenin içine bir böcek koymasını istedim."

"Neden?"

"Nişan almamı kolaylaştırması için. Tek yapmam gereken, böceği izlemekti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bak, bu *gerçekten* etkileyici bir numara işte."

Omuz silkti. "Bildiğim tek numara. Nikolai hayattaysa onu bulacağız." Duraksadı, sonra ekledi, "Seni tekrar yüzüstü bırakmayacağım." Dönüp kapıya doğru gitti ama kapatmadan önce, "Dinlenmeye çalış. Bana ihtiyacın olursa kapının önünde olacağım," dedi.

Bir süre orada durdum. Beni yüzüstü bırakmadığını söylemek istiyordum ama bu pek doğru sayılmazdı. Gördüğüm sanrılarla ilgili ona yalan söylemiştim. Ona en çok ihtiyacım olduğunda beni kendinden uzaklaştırmıştı. Belki ikimiz de birbirimizden çok fazla fedakârlık istemiştik. Adil ya da değil, Malyen bana sırt çevirmiş gibi geliyor, bir yanım ona bunun için çok kızıyordu.

Boş odaya bakındım. O kadar çok insanı burada sıkış tıkış görmek beni rahatsız etmişti. Onları ne kadar iyi tanıyordum ki? Harshaw ve Stigg diğerlerinden birkaç yaş büyüktüler. Güneşin Elçisi'nin geri döndüğünü duyduktan sonra Küçük Saray'ın yolunu tutan Grishalardı. Benim için nere-

deyse birer yabancıydılar. İkizler ilahi güçle kutsandığıma inanıyordu. Zoya peşimden gönülsüzce geliyordu. Sergei'nin kolu kanadı kırılmıştı. Marie'nin ölümünden muhtemelen beni sorumlu tuttuğunu da biliyordum. Nadia da beni sorumlu tutuyor olabilirdi. O, kederini daha sessiz yaşıyordu ama ikisi çok yakın dosttular.

Ve Malyen. Bütün sorunlar çözülmemiş olsa da barıştığımızı varsayıyordum. Ya da belki de sadece kaderimi, ileride yollarımızın ayrılmasının kaçınılmaz olduğunu kabullenmiştik. *Günün birinde kraliçe olacaksın, Alina.*

Birkaç dakika olsun uyumam gerektiğini biliyordum fakat kafamda bin bir düşünce vardı. Vücudum kullandığım gücün etkisiyle titriyor, daha fazlasını istiyordu.

Gözlerimi kapıya çevirdim. İçimden, *keşke kilidi olsaydı,* diye geçirdim. Bir şey denemek istiyordum. Daha önce birkaç kez denemiş, başımın ağrıdığıyla kalmıştım. Tehlikeli ve muhtemelen de aptalcaydı ama hazır gücümü geri kazanmışken bir kez daha denemek istiyordum.

Çizmelerimi çıkarıp dar yatağıma uzandım. Gözlerimi yumup boynumdaki kolyeye, bileğimdeki pullara dokundum. İçimdeki gücün varlığını kalbimin atışı gibi hissettim. Omzuma, Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo'ya*larının sebep olduğu koyu renkli yara izlerine dokundum. İzler aramızdaki bağı kuvvetlendirerek zihnime erişmesini sağlarken kolye de gücüme erişmesini sağlamıştı. Şapelde bu bağı ona karşı kullanmış, neredeyse ikimizi birden yok etmiştim. Bu gücü şimdi denemek aptalcaydı. Yine de denemek istiyordum. Karan-

lıklar Efendisi bu güce erişebiliyorsa ben neden erişemeyeydim ki? Bilgi edinmek, aramızdaki bağın nasıl işlediğini anlamak için bir fırsat olabilirdi.

İşe yaramayacak, diye temin ettim kendimi. *Deneyeceksin, başarısız olup birazcık kestireceksin.*

Nefes alış-verişlerimi yavaşlattım. Gücün bütün vücuduma yayılmasına izin verdim. Karanlıklar Efendisi'ni, parmaklarımla ortaya çıkarabildiğim gölgeleri, boynuma taktığı kolyeyi, beni diğer bütün Grishalardan dönüşü olmaksızın ayıran ve bu yola çıkmama neden olan bilekliği düşündüm.

Hiçbir şey olmadı. Beyaz Katedral'de bir yatakta uzanmış yatıyordum. Hiçbir yere gitmemiştim. Boş bir odada tek başınaydım. Rutubetli tavana baktım. Böylesi daha iyiydi. Küçük Saray'dayken yalnızlığım beni neredeyse mahvetmişti ama bunun sebebi, benim başka bir şeye, hayatım boyunca aradığım aidiyet hissine duyduğum açlıktı. O ihtiyacımı şapelin harabelerine gömmüştüm. İlişkilerimi artık sevgi değil, ittifak temeline göre kuracaktım. Bu savaşta kim ya da ne beni daha güçlü kılacak, ona bakacaktım.

Apparat'ı bugün öldürmeyi tasarlamış, Vladim'in göğsüne sembolümü dağlamıştım. Kendime bunları yapmak zorunda olduğumu telkin etmiştim, ama eskiden olsa asla böyle şeyler düşünmezdim. Baghra ve Genya'ya yaptıklarından dolayı Karanlıklar Efendisi'nden nefret ediyordum, fakat ben çok mu farklıydım? Peki, üçüncü büyüteci bileğime taktığımda farklı mı olacaktım?

Belki de olmayacaktım, diye itiraf ettim. Bu itirafla bir-

likte ufak bir titreme hissettim; aramızdaki bağdan kaynaklanan bir titreme, görünmez bir ipin sonundaki yankı.

Bana boynumdaki kolyeden ve omzumdaki ısırıktan seslendi, bileğimdeki bileklikle de arttı; *merzost* ve damarlarımdaki karanlık zehirle kurulan bir bağ. *Sen bana seslendin, ben de karşılık verdim.* Kendimi bedenimden dışarı, yukarı doğru çekiliyor, hızla ona doğru gidiyormuş gibi hissettim. Belki Malyen'in iz sürerken hissettiği de buydu. Karşı taraf sizi kendine çekiyor, göremeseniz de dokunamasanız da ona sırt çeviremiyordunuz.

Bir ara gözlerimi yummuş, karanlıkta süzülüyordum. Sonra birden kendimi parlak ışıklarla aydınlatılmış bir odada buldum. Etrafımdaki her şey bulanıktı ama yine de bu yeri tanıdım: Büyük Saray'ın taht odasındaydım. İnsanlar konuşuyordu. Suyun altındaymış gibiydiler. Gürültü duyuyor, ama söylenenleri anlamıyordum.

Sonra Karanlıklar Efendisi beni gördü. Odada etrafındaki her şey bulanık kalmasına rağmen onun görüntüsü netleşti.

O kadar soğukkanlıydı ki kusursuz yüz hatlarında anlık olarak beliren şaşkınlık ifadesini yanındakilerden hiçbiri fark etmezdi. Oysa gri gözlerinin irileştiğini, soluğunun kesildiğini gördüm. Koltuğunun –hayır, tahtının– kolçaklarını sıkıca kavradı. Sonra rahatladı ve önündeki kişi her ne söylüyorsa ona başını salladı.

Bekledim, izledim. O taht uğruna mücadele etmişti. Onu elde etmek için yüzlerce yıl kölelik yapmış, savaşmıştı. Ka-

bul etmeliydim ki oraya yakışıyordu. Bir yanım onu güçsüz, siyah saçları benimkiler gibi ağarmış bulmayı ummuştu. Ancak o gece şapelde aldığı bütün yaralarını sarmıştı, benden daha iyi durumdaydı.

Huzurundaki kişinin sesi kesildiğinde Karanlıklar Efendisi ayaklandı. Taht, arka planda kalıp bulanıklaşırken yakınındaki nesnelerin daha net göründüğünü fark ettim. Karanlıklar Efendisi adeta dünyayı görmemi sağlayan bir lens gibiydi.

"Söylediklerini dikkate alacağım," dedi kristal gibi donuk ve tanıdık sesiyle. "Şimdi beni yalnız bırakın." Eliyle sert bir şekilde çıkmalarını işaret etti. "Hepiniz."

Uşakları şaşkın ifadelerle birbirlerine mi bakıyorlardı yoksa sadece başlarını önlerine eğip huzurundan mı ayrılıyorlardı? Göremedim. Basamakları inmeye başlamıştı bile. Bakışları bana kilitlenmişti. Yüreğim düğümlendi. Zihnimde yalnızca tek bir kelime yankılandı: *kaç*. Bunu denemek, onu bulmaya çalışmak delilikti ama kıpırdamadım. Aramızdaki ipi koparmadım.

Yanına biri geldi. Karanlıklar Efendisi'nin dibine kadar gelince görüntüsü netleşti; kırmızı Grisha cübbesi, yabancı bir yüz. Hatta söylediklerini bile anlayabiliyordum: "... ile ilgili imzaları..." Ardından Karanlıklar Efendisi sözünü kesti.

"Daha sonra," dedi sert bir tavırla ve Corporalnik hızla uzaklaştı.

Odadaki bütün ses ve hareket kesildi. Bu esnada Karanlıklar Efendisi gözlerini bir an olsun benden ayırmadan parke

zeminde ilerledi. Attığı her adımda, çizmesinin altındaki cilalı ahşap netleşiyor, sonra tekrar bulanıklaşıyordu.

Tuhaf bir hisse kapıldım: Beyaz Katedral'de yatağımda uzanmış yatarken, aynı zamanda taht odasındaydım da. Güneşin ısıttığı bir noktada dikiliyordum.

Önümde durup yüzümü inceledi. Orada ne görüyordu? Ben onu gördüğüm zamanlarda yüzünde yara izi olmuyordu. Acaba beni sağlıklı ve dinç, saçlarımı kahverengi, gözlerimi ışıl ışıl mı görüyordu? Yoksa yüzü kül gibi, şapeldeki savaşımızdan yıpranmış, yerin altında yaşamaktan güçsüz düşmüş küçük bir kız olarak mı görüyordu?

"Bu kadar yetenekli bir çırak olduğunu bir bilseydim." Sesinde gerçekten hayranlık hatta neredeyse şaşkınlık vardı. Zavallı yetim yanımın, beni övmesinden zevk aldığını keşfettim. Korkutucuydu. "Bana neden şimdi geliyorsun?" diye sordu. "Çarpışmamızdan sonra toparlanman bu kadar uzun mu sürdü?"

Eğer o sadece bir çarpışma idiyse, o zaman işimiz bitik demekti. Kendi kendime, *hayır*, diye telkinde bulundum. O kelimeyi bana gözdağı vermek için bilerek seçmişti.

Sorusunu duymazdan gelerek, "İltifat beklemiyordum," dedim.

"Öyle mi?"

"Seni bir moloz yığınının altında bıraktım."

"Peki, acımasızlığına saygı duyuyorum desem?"

"Sana inanacağımı sanmıyorum."

Belli belirsiz gülümsedi. "Yetenekli bir çırak," diye tek-

rarladı. "Hatalı olan benken sinirimi neden senden çıkarayım? Bana tekrar ihanet edeceğini tahmin etmeliydim. Benimkisi bir tür çocukça ideale çılgınca tutunmaya çalışmaktı. Ancak söz konusu sen olduğunda kendi arzularımın kurbanı oluyorum gibi görünüyor." İfadesi sertleşti. "Buraya ne için geldin, Alina?"

Ona dürüstçe cevap verdim. "Seni görmek istedim."

Yüzünde çok kısa bir an için şaşkınlık gördüm, sonra yüzü tekrar ifadesizleşti. "Burada iki tane taht var. Beni istediğin zaman görebilirsin."

"Bana taç mı teklif ediyorsun? Canına kastettikten sonra mı?"

Tekrar omuz silkti. "Aynısını ben de yapabilirdim."

"Bundan kuşkuluyum."

"O hainleri ve bağnazları kurtarmak için değil, hayır. Fakat özgür kalma arzusunu anlıyorum."

"Yine de beni esir etmeye çalıştın."

"Morozova'nın büyüteçlerini *senin için* aradım, Alina. Birlikte eşit olarak hükmedebilmemiz için."

"Gücümü elimden almaya çalıştın."

"Benden kaçtıktan sonra. Bana ihanet ettikten..." Cümlesini yarım bıraktı, omuz silkti. "Zamanla, birlikte eşit olarak hükmedecektik."

O duyguyu, korkmuş bir kızın özlemini hissettim. Yaptığı onca şeyden sonra, şu an bile Karanlıklar Efendisi'ne inanmak, onu affetmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Nikolai'nin hayatta olmasını istiyordum. Diğer Grishalara gü-

venmek istiyordum. Gelecekle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmamak için neye olsa inanmak istiyordum. *İstemenin, bizi güçsüzleştirmek gibi olumsuz bir tarafı var* Birden ağzımdan bir kahkaha kaçıverdi.

"Sana karşı geldiğim güne kadar, kararlarını sorgulayıp emirlerini yerine getirmediğim ana kadar eşit olurduk. Sonra tıpkı Genya ve annesinin hakkından geldiğin, Malyen'in hakkından gelmeye çalıştığın gibi benim de hakkımdan gelirdin."

Pencereye yaslanınca varaklı çerçevenin görüntüsü netleşti. "Yanında o izcin, o Lantsov köpeği varken farklı olacağını mı sanıyorsun?"

"Evet," dedim sadece.

"En güçlüleri sen olacağın için mi?"

"Senden daha iyi adamlar oldukları için."

"Belki sen beni daha iyi bir adam yaparsın."

"Belki sen de beni bir canavar yaparsın."

"*Otkazat'sya*'ya olan bu sempatini hiçbir zaman anlamadım. Bunun sebebi, çok uzun bir müddet onlardan biri olduğunu düşünmen mi?"

"Bir zamanlar sana da sempati duydum." Hemen başını kaldırdı. Bunu beklememişti. Azizler aşkına, bu çok tatmin ediciydi. "Bunca aydır neden beni ziyaret etmedin?" diye sordum.

Sessizce durdu.

"Küçük Saray'dayken yanıma hemen hemen her gün gelirdin," diye devam ettim. "Seni karanlık bir köşede görmediğimde deliriyorum sanırdım."

"Güzel."

"Bence korkuyorsun."

"Bu seni çok rahatlatıyor olmalı."

"Bence bizi birbirimize bağlayan bu şeyden korkuyorsun." Beni korkutmuyordu. Artık korkutmuyordu. Ağır hareketlerle öne doğru bir adım attım. Gerildi ama kıpırdamadı.

"Geçmişim çok eskilere dayanıyor, Alina. Güçle ilgili tahmin bile edemeyeceğin şeyler biliyorum."

"Ama mesele sadece güç değil, öyle değil mi?" dedim usulca, saraya ilk geldiğimde –hatta daha öncesinden, ilk karşılaştığımız andan itibaren– benimle bir oyuncak gibi oynayışını hatırlayarak. Yalnız bir kızdım, ilgi istiyordum. Muhtemelen ona hiç zorluk çıkarmamışımdır.

Bir adım daha attım. O kıpırdamadı. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Uzanıp elimi yanağına koydum. Bu kez yüzündeki şaşkınlık ifadesi son derece belirgindi. Donmuş gibiydi, yalnızca göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Sonra, teslim olurcasına gözleri kapandı. Kaşlarının arasında bir çizgi peyda oldu.

"Doğru," dedim usulca. "Daha güçlü, daha akıllısın ve sınırsız tecrübeye sahipsin." Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağının kenarına dokundurarak, "Ama ben de yetenekli bir çırağım," diye fısıldadım.

Gözleri birden açıldı. Bağlantıyı koparmadan önce, donuk bakışlarındaki öfkeyi yakalamayı başardım.

Oradan uzaklaşıp hızla Beyaz Katedral'e dönerken ardımda yalnızca ışığın hatırasını bırakmıştım.

Yatağımda nefes nefese doğrulurken sumermerinden odadaki rutubetli havayı içime çektim. Suçlu suçlu etrafıma bakındım. Bunu yapmamalıydım. Ne öğrenmiştim? Büyük Saray'daydı ve sağlığı son derece yerindeydi. Önemsiz bilgiler.

Yine de pişman değildim. Artık beni ziyaret ettiğinde ne gördüğünü, hangi bilgilere ulaşıp hangilerine ulaşamadığını biliyordum. Artık eskiden sadece ona ait olan bir gücü daha kullanabiliyordum ve bundan keyif de almıştım. Küçük Saray'dayken o görüntülerden korkuyor, keçileri kaçırdığımı düşünüyor, daha da kötüsü Karanlıklar Efendisi'nin benimle ilgili neler gördüğünü merak ediyordum. Ancak artık tüm bunlar değişmişti. Utanmaktan yorulmuştum. Sürekli izlenmenin nasıl bir duygu olduğunu onun da tatmasının zamanı gelmişti.

Sağ şakağımdan bir baş ağrısı geliyordu. *Morozova'nın büyüteçlerini* senin için *aradım, Alina.* Gerçek kılığındaki yalanlar. Beni güçlendirmeye çalışmıştı ama bunu sadece be-

ni kontrol edebileceğine inandığı için yapmıştı. Hâlâ inanıyordu ve bu da beni korkutuyordu. Karanlıklar Efendisi'nin, Malyen ve benim üçüncü büyüteci aramaya nereden başlayacağımızı bildiğimizden haberi yoktu, fakat endişeli görünmemişti. Hatta ateşkuşunun bahsini bile açmamıştı. Kendinden emin ve güçlü görünmüştü. Sanki o saraya ve o tahta aitmiş gibiydi. *Güçle ilgili tahmin bile edemeyeceğin şeyler biliyorum.* Şöyle bir silkindim. Bir tehdit değildim belki, ama olabilirdim. Savaşmadan beni yenmesine izin vermeyecektim, çünkü o bunu hak ediyordu.

Kapım çalındı. Vakit gelmişti. Tekrar çizmelerimi giyip altın rengi *kefta*mı düzelttim. Ayinin ardından belki kendime bir iyilik yapıp bu şeyi bir kazanın içine tıkardım.

Ayin görülmeye değerdi. Yerin o kadar altındayken ışığı çağırmak oldukça zordu, ancak Beyaz Katedral'in duvarlarına parlak ışıklar gönderip, iniltiler yükselen ve sağa sola sallanan kalabalığı etkilemek için bütün gücümü kullandım. Vladim solumda duruyordu, avucumun göğsünde bıraktığı izi göstermek için gömleğinin önünü açmıştı. Sağımdaysa Apparat nutuk veriyordu. Korkudan mı yoksa gerçekten inanarak yaptığı için mi bilmiyordum ama oldukça inandırıcı konuşuyordu. Sesi ana mağarada yankılanıyordu. Misyonumuza Tanrı'nın takdirinin rehberlik ettiğini, karşılaştığım güçlüklerden daha da güçlenerek çıkacağımı iddia ediyordu.

Konuşurken onu izledim. Her zamankinden daha solgun görünüyordu. Biraz terlemişti ama yüzünden pişmanlık okunmuyordu. Onu öldürmemekle hata yapıp yapmadığımı

merak ettim, fakat eylemlerime yön verenler anlık öfke ve güç olmadıkça, infaz ciddi olarak düşünmeye hazırlıklı olmadığım bir adımdı.

Mağaraya sessizlik çökmüştü. Aşağıdaki insanların istekli yüzlerine baktım. Sevinçlerinde öncekine göre farklı bir şeyler vardı. Belki gerçek gücümü gördükleri içindi. Ya da belki de Apparat işini çok iyi yaptığı için. Konuşma yapmamı bekliyorlardı. Bu tarz rüyalar görmüştüm. Bir oyunda rol alıyordum, ama repliklerimi hiçbir zaman öğrenememiştim.

"Eskisinden..." Sesim çatladı. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Eskisinden daha güçlü olarak döneceğim," dedim bir azizeye yakışır bir sesle. "Sizler benim gözlerimsiniz." Apparat'ı izlemeleri, birbirlerine göz kulak olmaları için buna ihtiyacım vardı. "Sizler benim yumruklarımsınız. Sizler benim kılıçlarımsınız."

Kalabalık coştu. Hep bir ağızdan topluca, *Sankta Alina! Sankta Alina! Sankta Alina*, dediler.

"Fena değil," dedi Malyen, ben balkondan ayrılırken.

"Apparat'ı neredeyse üç aydır dinliyorum. Birkaç bir şey bulaşmış olmalı."

Apparat, emrimle görevimizin başarıya ulaşması için oruç tutmak ve dua etmek amacıyla üç gün inzivaya çekileceğini duyurdu. Korumalar da aynını yapacak ve arşivlerden dışarı adımlarını atmayacak, Soldat Sol kapılarında bekleyeceklerdi.

"İnançlarının zayıflamasına izin vermeyin," dedim Ruby'ye ve diğer askerlere. Beyaz Katedral'den uzaklaşmak

için üç günün yeterli olmasını umuyordum ama benim bildiğim Apparat akşam yemeğine kalmadan muhtemelen odasından çıkmış olurdu.

"Seni tanıyordum," dedi Ruby, gitmek için döndüğümde parmaklarımı sıkıca tutarak. "Seninle aynı alaydaydık. Hatırlıyor musun?"

Gözleri dolmuştu. Yanağındaki dövme o kadar siyahtı ki adeta derisinin üzerinde süzülüyormuş gibi duruyordu.

"Elbette hatırlıyorum," dedim kibarca. Arkadaş değildik. Ruby o zamanlar dinden çok Malyen'le ilgileniyordu. Gözü beni neredeyse hiç görmüyordu.

Şimdi gözyaşlarını tutamayıp elimin üstünü öpüyordu. "Sankta," diye fısıldadı coşkuyla. Tam, hayatım daha tuhaf olamaz, dediğim anda daha da tuhaflaşıyordu.

Kendimi Ruby'den kurtardıktan sonra Apparat'la son bir kez, özel olarak konuşmak için yanına gittim.

"Neyin peşinden gittiğimi biliyorsun, papaz. Döndüğümde sahip olacağım gücün farkındasın. Soldat Sol'un ya da Maxim'in kılına zarar gelmeyecek." Şifacıyı burada tek başına bırakmak içime sinmiyordu, ancak yüzeyde karşılaşacağımız tehlikeleri bilirken onu bize katılmaya zorlayamazdım.

"Biz düşman değiliz, Sankta Alina," dedi Apparat kibarca. "Tek istediğim şeyin seni Ravka tahtında görmek olduğunu bilmelisin."

Az daha gülümseyecektim. "Biliyorum, papaz. Tahtta ve senin kontrolün altında."

Başını yana eğip bana baktı. Gözlerindeki bağnazlık ışıltısı kaybolmuştu. Bakışlarında sadece zekâ vardı, o kadar.

"Beklediğim gibi çıkmadın," diye itirafta bulundu.

"Beklediğin gibi bir azize mi yani?"

"Evet," dedi. "Ama beklediğimden iyi bir kraliçe olabilirsin. Senin için dua edeceğim, Alina Starkov."

İşin garip tarafıysa, ona inanıyordum.

Malyen'le birlikte, diğerleriyle dört büyük tünelin kesiştiği yerde doğal bir kaynak olan Chetya Pınarı'nda buluştuk. Apparat'ın peşimizden adam yollamaya karar vermesi halinde buradan izimizi sürmeleri daha zor olacaktı. En azından planımız buydu, lakin bizi uğurlamaya bu kadar çok müridin geleceğini hesaba katmamıştık. Grishaları odalarından itibaren izlemiş, pınarın etrafında toplanmışlardı.

Hepimiz sıradan seyahat kıyafetleri giymiş, *kefta*larımızı çantalarımıza koymuştuk. Altın rengi cübbemin yerine üstüme kalın bir palto giymiştim. Başıma bir kürk şapka geçirmiş, belime de tabanca kemeri takmıştım. Beyaz saçım da olmasa müritlerin beni tanıyacağından şüpheliydim.

Şimdi paltomun yenine ya da elime dokunmak için uzanıyorlardı. Kimileri gönüllerinden kopan ufak hediyeler veriyordu: insanın dişlerini kıracak kadar sertleşmiş ekmekler, cilalı taşlar, şeritler, bir demet nilüfer. Gözyaşları içinde sağlığımıza dualar mırıldandılar.

Bir kadın, omzuna koyu yeşil bir dua şalı koyduğunda

Genya'nın yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Siyah değil," dedi. "Senin için, siyah değil."

Boğazımda bir ağrı hissettim. Beni bu insanlardan soyutlayan yalnızca Apparat değildi. Ben de onlarla arama mesafe koymuştum. İnançlarına şüpheyle yaklaşıyor ama en çok da umutlarından korkuyordum. Bu minik jestlerdeki sevgi ve ilgi benim istemediğim bir yüktü.

Öpüşüp, tokalaşıp, tutabileceğimden emin olmadığım sözler verdikten sonra yola koyulduk. Beyaz Katedral'e sedyeyle getirilmiştim. En azından yürüyerek çıkıyordum.

Malyen grubun önüne geçerken Tolya ve Tamar grubun arkasında kalıp kimsenin takip etmediğinden emin olmak için gözcülük yaptılar.

David'in arşivlere erişimi ve Malyen'in doğuştan gelen yön duygusu sayesinde tünel ağının kaba bir haritasını çıkarmayı başarmışlardı. Ryevost'a gitmek için plan yapmaya başlamışlardı fakat elimizdeki bilgiler noksandı. Çizdikleri harita ne kadar doğru olursa olsun, önümüze ne çıkacağından emin olamazdık.

Os Alta'dan kaçışımın ardından Karanlıklar Efendisi'nin adamları Ravka'nın kiliseleri ve kutsal yerlerinin altındaki tünellere girmeye çalışmışlardı. Aramaları sonuç vermeyince bombalamaya başlamışlardı; çıkış yollarını kapatarak sığınacak yer arayanların yüzeye çıkmalarını sağlamaya çalışmışlardı. Karanlıklar Efendisi'nin Alkemileri, yapıları çökertip yanıcı gazları yerin altına iten yeni patlayıcılar yaratmıştı. Bir Ateşin Hâkimi'nin tek bir kıvılcımı bile kadim

tünel ağının bütün bir bölümünü çökertebiliyordu. Apparat'ın benim Beyaz Katedral'de kalmam için ısrar etmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Bulunduğumuz yerin batısında göçükler olduğuna dair duyumlar almıştık. O nedenle Malyen bizi kuzeye götürdü. En kestirme yol değildi ama güvenli olmasını umuyorduk.

Tünellerde hareket edebilmek, haftalar süren esir hayatı yaşadıktan sonra nihayet bir şeyler yapıyor olmak iyi gelmişti. Vücudum hâlâ zayıftı ancak kendimi aylardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyor, sızlanmadan ilerliyordum.

Ryevost'taki kaçakçılık istasyonunun faal olmamasının ne anlama geleceğini düşünmemeye çalıştım. Bulunmak istemeyen bir prensi nasıl bulacaktık? Üstelik bunu kendimiz de saklanırken nasıl yapacaktık? Nikolai hayattaysa beni aramaya yahut başka birileriyle ittifak arayışına başlamış olabilirdi. Bildiği kadarıyla ben Küçük Saray'daki savaşta ölmüştüm.

Beyaz Katedral'den ve onun tuhaf sumermeri ışıltısından uzaklaştıkça tüneller karanlıklaştı. Çok geçmeden önümüzü aydınlatan tek ışık kaynağı, sallanan fenerlerimiz oldu. Mağaralar belli noktalarda o kadar dardı ki çantalarımızı çıkarıp duvarların arasından kıvrılarak geçmek zorunda kalıyorduk. Ardından kendimizi birdenbire atları otlatabileceğimiz genişlikte devasa bir mağarada buluveriyorduk.

Malyen haklı çıkmıştı: kalabalık seyahat eden bir grup çok gürültü çıkarıyor, ağır ilerliyordu. Sinir bozucu derecede yavaş ilerliyorduk. Uzun, tek sıra halinde yürüyorduk. Zoya, Nadia ve Adrik sıranın çeşitli yerlerine dağılmıştı. Göçük ol-

ması durumunda, sıkışıp kalanlar Rüzgârın Hâkimleri'nin çağırabileceği havayı teneffüs edebilirlerdi.

David ve Genya sürekli geride kalıyordu ama anlaşılan bunun sorumlusu David'di. Sonunda Tolya, David'in dar omuzlarındaki kocaman çantayı aldı.

İnledi. "Ne var bunun içinde yahu?"

"Üç çift çorap, bir pantolon, bir yedek gömlek. Bir matara. Bir teneke bardak ve tabak. Silindir şeklinde bir sürgülü cetvel, bir tahıl yoğunlukölçer, bir kavanoz ladin reçinesi, pas önleyici..."

"Yanına sadece gerekli olanları alman gerekiyordu."

David kararlı bir şekilde başını salladı. "Aynen."

"Ne olur, bana Morozova'nın bütün defterlerini koymadığını söyle," dedim.

"Tabii ki koydum."

Gözlerimi devirdim. En az on beş deri ciltli defter vardı. "Ateşi tutuştururken işimize yarayabilirler."

"Şaka yapıyor, değil mi?" diye sordu David endişeli bir ifadeyle. "Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

Şaka yapıyordum. Çoğunlukla. Defterlerde ateşkuşuna ve hatta belki de büyüteçleri kullanarak Karanlıklar Diyarı'nı nasıl yok edeceğime dair bilgiler bulmayı umut etmiştim. Fakat bir sonuç elde edememiştim. Ayrıca dürüst olmak gerekirse biraz da korkmuştum. Baghra beni Morozova'nın delilikleri konusunda uyarmış, ama ben bir şekilde çalışmalarında bilgelik bulmayı ummuştum. Oysa defterlerinde, tamamı neredeyse okunamayan bir yazıyla kaleme alınmış

saplantılı araştırmalarla karşılaşmıştım.

İlk başlardaki defterlerinde deneyleri anlatılıyordu: Sıvı ateşin üstü karalanmış formülü, organik çürümeyi engellemenin bir yolu, Grisha çeliğinin oluşturulmasıyla sonuçlanan deneyler, kana oksijeni geri kazandırmak için bir yöntem, kırılmaz camı yaratmak için uğraşarak geçirdiği bir yılın dökümü... Sahip olduğu beceriler, sıradan bir Fabrikatörünkilerle sınırlı değildi ve o da bunun farkındaydı. Grisha teorisinin temel öğretilerinden biri "öz özü çağırır"dı. Fakat Morozova, dünya aynı küçük parçalara bölünebilseydi bütün Grishaların onları kontrol edebilmesi gerektiğine inanıyordu. *Hepimiz birer şey değil miyiz,* diye soruyordu, bu kelimelerin altını çizerek. Küstahtı, cesurdu ama yine de akıl sağlığı yerindeydi.

Ardından büyüteçler üzerine yaptığı çalışmaları başlamıştı. Değişimi ben bile görebiliyordum. Yazılar daha sıkışık, daha dağınıklaşmıştı. Sayfa kenarları, şekillerle ve önceki sayfalara gönderme yapan çılgın oklarla doluydu. En kötüsüyse hayvanlar üzerinde yaptığı deneylerin açıklamaları, kesip parçalama çizimleriydi. Bunlar midemi bulandırıyor, Morozova'nın genç yaşta şehit edilmeyi hak ettiğini düşündürüyordu. Hayvanları öldürüp diriltmiş, bu işlemi bazen birkaç kez tekrarlamıştı. *Merzost*, yaratılış, hayatın ölüm üzerindeki üstünlüğü konularında derin araştırmalar yapmış, birlikte kullanılabilecek büyüteçler yaratmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Bu, yasak bir güçtü ama cazibesinin de farkındaydım. Bu gücü elde etme hırsının onu delirtmiş olabileceğini düşünmek tüylerimi ürpertiyordu.

Bütün bu uğraşları asil bir amaç uğruna gösterdiyse bile defterin sayfalarında buna işaret eden bir şey yoktu. Yalnız, çılgın yazılarında, güce her yerde ulaşılabileceği konusundaki ısrarında bir şey sezdim. Morozova, İkinci Ordu'nun oluşturulmasından uzun zaman önce yaşamıştı. Dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü Grishası'ydı; sahip olduğu bu güç de onu soyutlamıştı. Karanlıklar Efendisi'nin bana söylediklerini anımsadım: *Bizim gibi olan başka kimse yok, Alina. Hiçbir zaman da olmayacak.* Belki Morozova onun gibi olan başka kimse yoksa bile bir ihtimal daha güçlü Grishalar yaratabileceğine inanmak istiyordu. Ya da belki de hayal görüyor, Morozova'nın sayfalarında kendi yalnızlığımı ve açgözlülüğümü görüyordum. Bildiklerim ve istediklerim, ateşkuşunu elde etme arzum, kendi farklılık hissim hepsi birbirine girmişti.

Akan suyun sesi beni düşüncelerimden çekip aldı. Bir yeraltı nehrine yaklaşıyorduk. Malyen hızımızı düşürüp, yolu aydınlatmam için beni hemen arkasına geçirdi. İyi de oldu, çünkü önümüzde dik bir iniş belirdi. Aniden durunca Malyen'in sırtına çarptım. Az kalsın onu aşağıya, nehre yuvarlıyordum. Burada, bilmediğimiz bir derinlikte akan nehrin gürültüsü kulakları sağır ediyor, coşkuyla akan sulardan buhar yükseliyordu.

Tolya beline doladığımız iple nehrin karşısına geçti, sonra da ipe tutunarak, sırayla peşinden gidebilmemiz için diğer tarafta bir yere bağladı. Su buz gibiydi, göğsüme kadar geliyor, ipe tutunurken gücüyle neredeyse ayaklarımı yerden

kesiyordu. Karşıya en son geçen Harshaw oldu. Bir ara dengesini kaybedip ipi elinden kaçırır gibi olunca bir anlık dehşete kapıldım. Sonra doğruldu. Soluk soluğa kalmıştı. Oncat de sırılsıklam olmuş, çılgınlar gibi su tükürüyordu. Harshaw yanımıza ulaştığında yüzü ve boynu çizik içinde kalmıştı.

Bu olaydan sonra hepimiz durmak istedik ama Malyen yola devam etmemiz konusunda ısrar etti.

"Sucuk gibi oldum," diye söylendi Zoya. "Neden bir sonraki nemli ve soğuk mağarada durmak yerine *bu* nemli ve soğuk mağarada duramıyoruz?"

Malyen yavaşlamadı. Onun yerine başparmağıyla arkamızdaki nehri gösterdi. "Şunun yüzünden," diye bağırdı akan suyun gürültüsünü bastırarak. "Peşimizden birileri gelmişse şu gürültüden istifade ederek bize fark ettirmeden kolaylıkla yanımıza yaklaşabilir."

Zoya kaşlarını çattı ama nehrin gürültüsünü ardımızda bırakana kadar yola devam ettik. Islak kıyafetlerimizin içinde titrerken dişlerimizin takırdamasından başka sesin duyulmadığı nemli kireçtaşından bir oyukta geceledik.

İki gün bu şekilde devam ettik. Tünelden tünele geçerek ilerledik. Bazen yol geçit vermeyince geri döndük. Gittiğimiz yere dair tüm yön duygumu yitirmiştim, ama Malyen batıya döndüğümüzü söylediğinde geçitlerin yukarı doğru eğimlendiğini, bizi yüzeye doğru götürdüğünü fark ettim.

Malyen baş döndürücü bir hızla ilerliyordu. Teması kay-

betmemek için, ikizlerle sıranın bir ucundan diğerine ıslıklaşıyor, kimsenin fazla geride kalmadığından emin oluyordu. Arada sırada herkesi kontrol etmek için bilerek geriye düşüyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedim bir keresinde, Malyen sıranın başına döndüğünde.

"Neymiş?"

"Geride kalan birileri olduğunda oraya gidip o kişiyle konuşmaya başlıyorsun. Onlara sorular soruyorsun. David'e fosforun özellikleriyle ilgili ya da Nadia'ya çilleriyle ilgili..."

"Nadia'ya çilleriyle ilgili asla soru sormadım."

"Onun gibi *bir şeyler* işte. Ardından hızlanmaları için yavaş yavaş hızını artırmaya başlıyorsun."

"Onları sopayla dürtmekten daha çok işe yarıyor," dedi.

"Daha az eğlenceli."

"Dürttüğüm kolum yoruldu."

Sonra yanımdan ayrılıp ön tarafa geçti. Beyaz Katedral'den ayrıldığımızdan bu yana en uzun konuşmamızdı bu.

Onun dışında konuşma konusunda sıkıntı yaşayan yok gibiydi. Tamar, Nadia'ya Shu balatları öğretmeyi denemeye başlamıştı. Ne yazık ki Nadia'nın hafızası korkunçtu, fakat kardeşininki kusursuza yakındı ve şevkle ablasının yerini almıştı. Normalde suskun olan Tolya, Ravkaca ve Shuca'da destansı şiirler okuyabiliyordu; kimse dinlemek istemese bile.

Malyen yürüyüş düzenini bozmamamızı emretmesine rağmen Genya bana dert yanmak için sık sık sıranın ön kısmına kaçıyordu.

"Bütün şiirler Kregi adında cesur bir kahraman hakkında," dedi. "Hem de hepsi. Üstelik hepsinde de aynı şeyler anlatılıyor. Atı, ki hep bir atı oluyor, ve üç farklı türde kılıcı, bileğine doladığı şalın rengi, öldürdüğü bütün o zavallı canavarlar, ne kadar kibar ve dürüst bir adam olduğu. Hiç değişmiyor. Tolya bir paralı askere göre fazla duygusal."

Gülüp arkama baktım ama pek bir şey göremedim. "Peki, David bu duruma ne diyor?"

"David kendi âleminde. Son bir saattir mineral bileşenleriyle ilgili bir şeyler anlatıp duruyor."

"Bakarsınız Tolya'yla ikisi birbirlerini uyutuverir," diye homurdandı Zoya.

Sızlanmaya hiç hakkı yoktu. Hepsi Etherealki olmalarına rağmen Rüzgârın Hâkimleri ile Ateşin Hâkimleri arasındaki tek ortak nokta tartışmayı sevmeleriydi. Stigg, Harshaw'un yanında durmasını istemiyordu çünkü kedilere tahammül edemiyordu. Harshaw, Oncat'in yerine sürekli güceniyordu. Adrik'in grubun ortalarında durması gerekiyordu, fakat o Zoya'ya yakın olmak istiyordu. Zoya ise Adrik'ten uzaklaşmak için sürekli sıranın başındaki yerinden ayrılıyordu. *Keşke ipi kesseydim de hepsi nehirde boğulsaydı,* diye düşünmeye başlıyordum.

Harshaw beni sinir etmekle kalmıyor, tedirgin de ediyordu. Çakmaktaşını mağara duvarlarına sürterek küçük kıvılcımlar çıkarıyordu. Ayrıca cebinden sürekli sert peynir parçacıkları çıkarıp Oncat'e veriyor, sonra da sarman kedi komik bir şey söylemiş gibi kıkır kıkır gülüyordu. Bir sabah

kalktığımızda, başının yan taraflarını kazıtmış olduğunu gördük. Kızıl saçları, kafasının ortasından tek ve kalın bir şerit halinde sırtına düşüyordu.

"Bu ne hal?" diye haykırdı Zoya. "Kafayı yemiş bir horoza benziyorsun!"

Harshaw sadece omuz silkti. "Oncat ısrar etti."

Bununla birlikte, tüneller Etherealkilerin bile nutkunun tutulmasına sebep olan doğa harikalarıyla arada bizi şaşırtıyordu. Saatlerce gri kayalara ve çamurla kaplı kireçtaşlarına bakıyor, ardından o kadar yuvarlak ve pürüzsüz, uçuk mavi bir mağaraya giriyorduk ki kendimizi dev bir süslü yumurtanın içinde duruyormuş gibi hissediyorduk. Pekâlâ gerçek yakut olabilecek taşlarla ışıl ışıl parıldayan bir dizi küçük mağaraya denk geldik. Genya buna mücevher kutusu ismini taktı. Bundan sonra, vakit geçirmek için, girdiğimiz bütün mağaralara isim vermeye başladık. Bunlardan biri Meyvelik'ti; birleşerek ince sütunlar oluşturan sarkıt ve dikitlerle dolu bir mağara. Aradan daha bir gün geçmeden yolumuz bu kez de Dans Salonu'na düştü; zemini son derece kaygan olduğundan içinden emekleyerek, bazen de karınlarımızın üstünde sürünerek geçmek zorunda kaldığımız pembe kuvarstan, uzun bir mağara. Sonra bir de Melek Kapısı adını verdiğimiz garip ve kısmen suyun altında kalmış demir kapı vardı. Yanlarında, başları öne eğilmiş, elleri mermer kılıçların üstüne yaslanmış, kanatlı iki taş figür duruyordu. Kapıyı yukarı kaldırdık ve olaysız şekilde diğer tarafına geçtik. Fakat onun orada ne işi vardı? Ve kim koymuştu?

Dördüncü günde, gece göğü izlenimi uyandıran, derinlikleri küçük fosforlu balıklarla ışıl ışıl parıldayan tamamen durgun bir havuzun bulunduğu bir mağaraya rastladık.

Malyen ve ben diğerlerinin biraz önündeydik. Elini suya daldırdı, sonra ciyaklayarak hızla geri çekti. "Isırıyorlar."

"Hak ettin ama," dedim. "'Aa, bak, içi parlak şeylerle dolu kara bir göl. Dur bir elimi daldırayım.'"

"Çok lezzetliyim, ne yapayım?" dedi o bilindik, kendini beğenmiş sırıtışı ışığın suyun üzerinde yayılması gibi yüzüne yayılırken. Sonra aniden tavır değiştirdi. Çantasını omuzladı. Benden uzaklaşmak üzere olduğunu biliyordum.

Sebebini bilmiyordum ama, "Beni yüzüstü bırakmadın, Malyen," dedim.

Islak elini üstüne sildi. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Kim bilir daha ne kadar zaman birlikte seyahat edeceğiz. Önünde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaksın."

"Şu an konuşuyorum ya."

"Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

"Tüm yapmak istediğim konuşmak olsa," dedi, sakin bir şekilde bana bakarak, "sorun olmazdı."

Yanaklarımı ateş bastı. *Bunu istemiyorsun,* dedim kendi kendime. Dudaklarım, ateşe fazla yakın tutulan bir kâğıt parçası gibi büküldü. "Malyen..."

"Senin güvenliğini sağlamam, önemli olana odaklanmam gerekiyor, Alina. Bunu yapabilmemin tek yolu..." So-

luğunu boşalttı. "Benden daha iyilerine layıksın. Bu uğurda gerekirse ölmeye bile hazırım ama benden bu kolay bir şeymiş gibi davranmamı isteme lütfen."

Bir sonraki mağaraya daldı.

Işıldayan havuza baktım. Malyen'in dokunuşundan sonra sudaki ışık halkaları hâlâ hareket ediyordu. Diğerlerinin mağaranın içinde gürültüyle ilerlediklerini duyabiliyordum

"Oncat beni sürekli tırmalıyor," dedi Harshaw yanıma gelirken.

"Ya?" diye sordum samimi olmayan bir şekilde.

"İşin komik yanıysa yanımdan ayrılmak istemiyor."

"Bir şey mi demeye çalışıyorsun, Harshaw?"

"Aslına bakarsan, şu balıklardan yeteri kadar yersem parlamaya başlar mıyım, diye merak ediyordum."

Başımı iki yana salladım. Tabii ki hayattaki son Ateşin Hâkimleri'nden biri deli olmasa olmazdı zaten. Diğerlerine ayak uydurdum ve bir sonraki tünele yöneldik.

"Hadi, Harshaw," diye seslendim omzumun üzerinden.

Ardından ilk patlama duyuldu.

Bütün mağara sallandı. Üzerimize küçük çakıl yığınları yağdı.

Malyen bir anda yanımda bitiverdi. Zoya diğer tarafıma geçerken Malyen beni düşen kayadan çekerek uzaklaştırdı.

"Işıkları söndürün!" diye bağırdı Malyen. "Çantaları indirin!"

Çantalarımızı bir tür destek olarak duvarın dibine koyduk. Sonra kıvılcımların bir başka patlamayı tetiklememesi için fenerlerimizi söndürdük.

Güm. Üstümüzde mi? Kuzeyimizde mi? Söylemek zordu.

Uzun saniyeler geçti. *Güm*. Bu seferki daha yakındaydı, daha gürültülü. Eğdiğimiz kafalarımızın üzerine kayalar ve toprak yağdı.

"Bizi buldu," diye inildedi Sergei. Sesi korku yüklüydü.

"Bu imkânsız," diye itiraz etti Zoya. "Apparat bile ne tarafa gittiğimizi bilmiyordu."

Malyen hafifçe kıpırdandı. Çakıltaşlarının sesini duy-

dum. "Rastgele bir saldırı," dedi.

"Şu kedi uğursuzluk getiriyor," diye fısıldayan Genya'nın sesi titredi.

Güm. Çenemi takırdatacak kadar gürültülüydü.

"*Metan yez*," dedi David. Metan gazı.

Bir saniye sonra kokusunu aldım; turbamsı ve iğrençti. Eğer üstümüzde Ateşin Hâkimleri varsa bir kıvılcım çakar ve hepimizi havaya uçururdu. Birileri ağlamaya başladı.

"Rüzgârın Hâkimleri," diye buyurdu Malyen. "Gazı doğuya gönderin." Sesi nasıl bu kadar sakin çıkabiliyordu?

Zoya'nın hareket ettiğini, ardından o ve diğerleri gazı bizden uzağa taşırken esen rüzgârı hissettim.

Güm. Nefes almak güçtü. Bulunduğumuz alan çok küçük geliyordu.

Sergei, "Azizler aşkına," diye titredi.

Tolya ise, "Alev görüyorum!" diye bağırdı.

"Doğuya gönderin," diye tekrarladı Malyen soğukkanlı sesiyle. Rüzgârın Hâkimleri'nin rüzgârının ıslığı duyuldu. Malyen'in bedeni benimkine dayanmıştı. Elini bulmaya çalıştım. Parmaklarımız birbirine dolandı. Diğer yanımdan bir hıçkırık sesi duyunca Zoya'nın boştaki elini tuttum.

GÜM. Düşen kayaların sesi bu kez bütün tünelde yankılandı. Karanlıkta insanların bağrıştığını duydum. Ciğerlerime toz doldu.

Gürültü kesildiğinde Malyen, "Gaz lambası yakmak yok. Alina, ışık lazım." Zorlandım ama çok az da olsa güneş ışığı bularak tüneli aydınlattım. Üstümüz başımız toz için-

deydi, gözlerimiz fal taşı gibi açıktı ve korkuyorduk. Hemen grubumuzu kontrol ettim: Malyen, Genya, David, Zoya, Nadia ve Harshaw; Oncat'i de gömleğinin içine sokmuştu.

"Tolya?" diye bağırdı Malyen.

Ses yok. Sonra, "Biz iyiyiz," dedi.

Tolya'nın sesi, düşerek tüneli kapatan kayaların oluşturduğu duvarın ardından gelmişti ama kuvvetli ve anlaşılırdı. Rahatladım. Başımı dizlerime dayadım.

"Kardeşim nerede?" diye haykırdı Nadia.

"Burada benimle ve Tamar'la birlike," diye yanıtladı Tolya.

"Sergei ve Stigg?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Azizler aşkına.

Bir patlama daha olmasını, tünelin geriye kalanının tepemize çökmesini bekledik. Hiçbir şey olmayınca hızla Tolya'nın sesinin geldiği yere doğru ilerlemeye başladık. Bu esnada Tolya ve Tamar diğer taraftan kazdı. Saniyeler içinde ellerini, ardından gözlerini bize dikmiş bakan yüzlerini gördük. Tünelin bizim bulunduğumuz tarafına geçtiler. Adrik de yanımıza geçer geçmez onun ve ikizlerin durduğu yerin tavanı bir toz ve kaya bulutu içinde çöktü. Tir tir titriyordu.

"Mağarayı sen mi tutuyordun?" diye sordu Zoya.

Tolya başıyla onayladı. "Son patlama sesini duyar duymaz bir baloncuk oluşturdu."

"Bak sen," dedi Zoya, Adrik'e. "Etkilendim doğrusu."

Adrik'in yüzüne yayılan coşkuyu gören Zoya homur-

dandı. "Vazgeçtim. Sözümü geri alıyorum. İdare eder."

"Sergei?" diye seslendim. "Stigg?"

Sessizlik. Kayan çakıltaşları.

"Bir şey deneyeceğim," dedi Zoya. Ellerini kaldırınca kulaklarımda bir çatırtı duydum. Hava nemlenmiş gibiydi. "Sergei?" dedi. Sesi garip bir şekilde uzaktan geliyordu.

Sonra Sergei'nin zayıf ve titrek ama sanki dibimde konuşuyormuşçasına anlaşılır sesini duydum. "Buradayız," dedi soluk soluğa.

Zoya parmaklarını oynattı, bir-iki ayarlama yapıp tekrar Sergei'ye seslendi.

Bu kez cevap verdiğinde, "Ses sanki altımızdan geliyor gibi," dedi David.

"Olmayabilir," diye yanıtladı Zoya. "Akustik yanıltıcı olabilir."

Malyen geçidin ilerisine doğru gitti. "Hayır, David haklı. Tünelin onların bulunduğu kesimdeki zemini çökmüş olmalı."

Onları bulup çıkarmamız yaklaşık iki saatimizi aldı. Tolya toprağı kaldırdı, Malyen talimatlar verdi. Ben loş aydınlatmayı sağlarken, diğerleri sıra olup kayaları ve toprağı taşıyor, Rüzgârın Hâkimleri de tünelin yanlarını dengede tutmaya çalışıyorlardı.

Stigg ve Sergei'yi bulduğumuzda çamur içindeydiler ve neredeyse bilinçlerini yitirmişlerdi.

"Nabzımızı düşürdük," diye mırıldandı Sergei sersem sepelek. "Yavaş yavaş nefes aldık. Daha az hava kullandık."

Toyla ve Tamar kalp atışlarını yükseltip ciğerlerini oksijenle doldurarak onları kendine getirdi.

"Geleceğinizden umudu kesmiştim," dedi mahmurluğu henüz üstünden atamayan Stigg dili dolanarak.

"Neden?" diye bağırdı Genya, Stigg'in gözlerinin etrafındaki tozu nazikçe silerken.

"Umursamayacağınızı düşünüyordu," dedi Harshaw arkamdan.

Bazıları mırıldanarak itiraz ederken, bazıları suçlu göründü. Stigg ve Harshaw'u dışlamıyordum. Ve Sergei... şey... Sergei bir süredir kayıplardaydı. Hiçbirimiz onlarla iletişime geçmeyi başaramamıştık.

Sergei ve Stigg yürüyebilecek duruma geldiklerinde tekrar tünelin daha sağlam kısmına yöneldik. Rüzgârın Hâkimleri sırayla güçlerini kullandı. Biz tavanın çöküp çökmeyeceğini görmek için beklerken onlar da dinlendi. Birbirimizin yüzleri ve kıyafetlerindeki toz toprağı elimizden geldiğince temizledik. Sonra aramızda bir şişe *kvas* dolaştırdık. Stigg şişeye bir bebeğin biberona yapıştığı gibi yapıştı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Malyen.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Genya titrek bir sesle.

David elini kaldırdı. "Ben olmuştum."

Hepimiz gülmeye başladık.

"Ne oldu?" diye sordu David.

"Onu nasıl yaptın?" diye sordu Nadia, Zoya'ya. "Hani şu sesle olan numarayı?"

"Akustik bir anormallik yarattım, o kadar. Okuldayken diğer odalardakileri dinlemek için arada yapardık."

Genya homurdandı. "Eminim yapmışsınızdır."

"Bize nasıl yapıldığını gösterir misin?" diye sordu Adrik.

"Bir gün canım sıkılırsa, belki."

"Rüzgârın Hâkimleri," dedi Malyen, "dinlendiniz mi?"

Hepsi başını salladı. Yüzlerinde Grisha gücünü kullanmanın verdiği ışıltı vardı ama şimdiden enerjilerinin tükenmeye başladığını biliyordum. Yarım kilometreyi aşkındır tonlarca ağırlıkta kayayı tutuyorlardı. Kendilerini toplamak için birkaç dakikadan fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

"O halde gidelim buradan," dedi Malyen.

Yolu aydınlattım. Önümüzde bizi bekleyen sürprizlere karşı tedbiri elden bırakmıyordum. Dikkatli gidiyorduk. Rüzgârın Hâkimleri her an tetikteydi. O tünel senin bu geçit benim, döne kıvrıla ilerledikten sonra yön duygumu tamamen yitirmiştim. David ve Malyen'in yaptığı haritanın çoktan dışına çıkmıştık.

Her ses normalden fazla çıkıyordu. Düşen her taşta duraksıyor, olduğumuz yerde donuyor, en kötünün gerçekleşmesini bekliyorduk. Tepemizdeki toprağın ağırlığını düşünmemeye çalıştım. Tünel çöker de Rüzgârın Hâkimleri güçlerini kullanamazsa ezilecektik ve kimsenin ruhu bile duymayacaktı. Tıpkı bir kitabın arasındaki yaban çiçekleri gibi dümdüz olacak, unutulacaktık.

En sonunda bacaklarımın ağırlaştığını ve yerin eğiminin

arttığını fark ettim. Rahatlayan gruptan iç geçirişler ve sessiz sevinç çığlıkları duydum. Yaklaşık bir saat sonra kendimizi bir tür bodruma doluşmuş, yukarıdaki bir kapağa bakarken bulduk.

Burada zemin ıslaktı, yer yer küçük su birikintileri vardı; nehir kentlerine yakın olduğumuza dair işaretler. Avucumdan yayılan ışığın aydınlığında taş duvarların çatlamış olduğunu görebiliyor, fakat hasarın geçmişten kalma mı yoksa yakınlardaki patlamaların sonucunda mı oluştuğunu bilmiyordum.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum Malyen'e.

Omuz silkti. "Her zamanki gibi. Yüzeyde av hayvanları var. Bunu da bir av gibi düşündüm."

Tolya, David'in eski saatini cebinden çıkardı. Onu ne ara elde ettiğinden emin değildim. "Bu şey doğruysa hava kararmış demektir."

"Her gün kurman gerekiyor," dedi David.

"Biliyorum."

"Ee, kurdun mu?"

"Evet."

"O halde saat doğru."

David'e Tolya'nın yumruğunun aşağı yukarı kafasının büyüklüğünde olduğunu hatırlatmam gerekir mi diye merak ettim.

Zoya burnunu çekti. "Bizde bu şans varken kesin gece yarısı ayinine hazırlık yapan birilerine rastlarız."

Tünellerin hepsi olmasa da pek çok giriş ve çıkışı kutsal

yerlerde bulunuyordu. Bir kilisenin apsisine,* bir manastırın avlusuna çıkabilir ya da bir genelevin zemininden kafalarımızı çıkarabilirdik. *Size de iyi günler, Bayım.* Çılgınca kıkırdama hissini bastırdım. Bitkinlik ve korku başımı sersemletiyordu.

Ya yukarıda birileri bizi bekliyorsa? Ya Apparat tekrar taraf değiştirip Karanlıklar Efendisi'ni peşimize taktıysa? Mantıklı düşünemiyordum. Malyen patlamaların tünellere rastgele yapılan saldırılar olduğuna inanıyordu. Tek mantıklı açıklama buydu. Apparat'ın ne zaman, nerede olacağımızı bilmesine olanak yoktu. Ayrıca Karanlıklar Efendisi bizim Ryevost'a gittiğimizi bir şekilde öğrenmiş olsa bile bizi yüzeye doğru itmek için neden bomba kullanma zahmetine girsindi ki? Oraya gelmemizi bekleyebilirdi pekâlâ.

"Gidelim," dedim. "Yoksa boğulacağım burada."

Malyen, Tolya ve Tamar'a iki yanıma geçmelerini işaret etti.

"Hazır olun," dedi ikisine. "Tehlike kokusu aldığınız an, onu buradan çıkartın. Batıya giden tünellere girip olabildiğince uzaklaşın."

Hepimizin geri durup önden onun gitmesini beklediğimizi ancak Malyen merdivene tırmanmaya başladıktan sonra fark ettim. Tolya da Tamar da tecrübeli savaşçılardı. Malyen ise aramızdaki tek *otkazat'sya* idi. Öyleyse riskin büyük kısmını neden o göğüslüyordu? Onu geri çağırmak, dikkatli olmasını söylemek istedim ama bu aptalca olacaktı. "Dikkatli olmak" artık sözlüğümüzde yer almıyordu.

** Kilişelerin sunak odasını kapsayan, çoğunlukla yarım daire ya da çokgen planlı bir yapı unsuru. (e.n.)*

Merdivenin tepesine vardığında benden ışık istedi. Işığı yukarı doğru tutunca biz karanlıkta kaldık. Kapak açılırken bir takırtı, ardından da menteşelerin gerildiğini, usulca inlediğini, gıcırdadığını duyduk. Ne kapaktan aşağıya ışık sızdı, ne bağırış çağırış oldu, ne de silah sesi duyuldu.

Kalbim, göğsümü dövüyordu. Malyen kendini yukarı çekti. Üstümüzde yürürken çıkan ayak seslerini duydum. Sonunda bir kibrit çakınca kapaktan aşağıya ışık doldu. Malyen iki kez ıslık çaldı; etraf temizdi.

Sırayla merdivenden tırmandık. Başımı kapaktan çıkarınca ürperdim. Oda altıgen şeklindeydi. Lacivert taştan oyulmuş gibi görünen duvarların her birinde ahşap paneller vardı. Bu paneller, lamba ışığında altın renkli haleleri parıldayan farklı azizlerin resimleriyle boyanmıştı. Köşeler örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Malyen lambasını taş bir lahitin üzerine tutuyordu. Bir yeraltı türbesindeydik.

"Harika," dedi Zoya. "Tünelden mezara. Sırada ne var? Mezbaha mı?"

"Mezle," dedi David, duvara kazınmış olan isimlerden birini göstererek. "Eski bir Grisha ailesiymiş. Hatta içlerinden biri Küçük Saray'da bile bulunmuş. Şeyden önce..."

"Hepsi ölmeden önce mi?" dedi Genya yardımsever bir şekilde.

"Ziva Mezle," dedi Nadia sessizce. "Bir Rüzgârın Hâkimi'ymiş."

"Bu sohbete başka bir yerde devam edebilir miyiz?" diye sordu Zoya. "Buradan çıkmak istiyorum."

Kollarımı ovuşturdum. Haklıydı.

Kapı, demirden gibi duruyordu. Tolya ve Malyen omuzlarını kapıya dayadılar. Bu esnada biz de ellerimiz havada, Ateşin Hâkimleri avuçlarında alevleri hazır vaziyette arkalarında sıralandık. Gerek olması durumunda kesme hareketimi kullanmak üzere arkadaki pozisyonumu aldım.

"Üç deyince," dedi Malyen.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Herkes döndü.

Kıpkırmızı kesildim. "Şey, muhtemelen bir mezarlıktayız ve bir türbeden fırlayıp çıkmak üzereyiz."

Genya kıkırdadı. "Dışarıda biri varsa korkudan altına kaçıracak."

Malyen belli belirsiz sırıtarak, "İyi bir noktaya değindin. Sessiz olalım." dedikten sonra sırıtmayı keserek Tolya'ya başıyla işaret verdi. "Eğil."

Malyen geri saymayı bitirince kapıya yüklendiler. Sürgüler acı acı bağırırken, türbenin kapıları ardına kadar açıldı. Bekledik ama hiçbir ses duymadık.

Ağır adımlarla metruk mezarlığa çıktık. Burası nehre yakın olduğu için insanlar taşkın ihtimaline karşı ölülerini yerin üstüne gömüyorlardı. Taş evler gibi düzgün bir sıra halinde dizilmiş türbeler bulunduğumuz yere terk edilmiş bir kent havası veriyordu. Bir rüzgâr esti, ağaçlardan yaprakları koparıp küçük mezarların yanında biten otları karıştırdı. Garipti ama umrumda değildi. Mağaraların soğuğundan sonra dışarısı neredeyse sıcaktı. Sonunda dışarı çıkmıştık.

Kafamı geriye yatırıp derin bir nefes aldım. Hava açıktı,

gökte ay yoktu. Yerin altındaki onca aydan sonra gökyüzünü görmek başımı döndürdü. Ve yıldızlar; dokunacak kadar yakın görünen ışıl ışıl, girift bir yığın. Işıklarının üzerime pelesenk yağı gibi dökülmesine izin verirken ciğerlerime dolan hava ve etrafımı saran gece için şükrettim.

"Alina," dedi Malyen usulca.

Gözlerimi açtım. Grishalar bana bakıyorlardı. "Efendim?"

Ellerimi tutup bir dansa başlamak üzereymişiz gibi önüme uzattı. "Parlıyorsun."

"Ah," dedim. Gümüş rengine bürünen tenim, yıldızların ışığıyla sarılmıştı. Işığı çağırdığımı bile fark etmemiştim. "Ayy."

Gömleğin kolunun sıyrıldığı ön kolumdan aşağıya doğru parmağını gezdirirken ışığın tenimin üzerindeki dansını izleyip gülümsedi ve birden geri çekildi. Sanki eli yanmışçasına ellerimi bıraktı.

"Daha dikkatli ol," dedi sertçe. Türbenin kapısını kaparken Tolya'ya yardım etmesi için Adrik'e işaret etti. Sonra gruba konuştu. "Yakın durun ve sessiz olun. Şafak sökmeden gizlenecek bir yer bulmalıyız."

Diğerleri, Malyen'in arkasına geçerek tekrar önden gitmesine izin verdiler. Ben geride kalıp derimin üstündeki ışığı atmakla uğraştım. Işık, sanki bedenim ona susamış gibi bana tutunmuştu.

Zoya yanıma gelip, "Saçını bilerek ağarttığını düşünmeye başlıyorum, anlarsın ya Starkov," dedi.

Bileğimdeki küçük bir yıldız ışığı lekesine hafifçe vurup sönüşünü izledim. "Evet, Zoya. Ölümle flört etmek güzellik bakımımın vazgeçilmez bir parçasıdır."

Omuz silkip Malyen'e bir bakış attı. "Şey, benim zevkime göre biraz bariz ama ay bakiresi görünümünün işe yaradığını söyleyebilirim."

Malyen hakkında konuşmak istediğim en son kişi Zoya idi, fakat bu söylediği kulağıma bir iltifat gibi gelmişti. Göçük sırasında elimi tutup sonuna kadar bırakmayışını hatırladım.

"Sağ ol," dedim. "Bizi aşağıda güvende tuttuğun için. Sergei ve Stigg'i kurtarmaya yardım ettiğin için."

Söylediklerimin hiçbirinde samimi değilsem de yüzündeki şaşkınlık ifadesi buna değecekti.

"Rica ederim," dedi. Sonra kusursuz burnunu havaya kaldırarak, "Ama seni kurtarmak için her zaman yanında olmayabilirim, Güneşin Elçisi," diye ekledi.

Sırıtıp mezarların arasından onu takip ettim. Hiç değilse ne yapacağı kestirilebilir biriydi.

Mezarlıktan çıkmamız çok uzun sürdü. Sıra sıra türbeler uzun bir mesafe boyunca uzanıyordu, Ravka'nın nesillerce savaşta olduğunun soğuk birer kanıtı gibiydiler. Patikalar temizlenmişti. Mezarlar çiçeklerle, boyalı ikonalarla, hediye şekerlerle, küçük, kıymetli cephane yığınlarıyla işaretlenmişti; ölüler için bile küçük iyilikler. Beyaz Katedral'de bizi

uğurlamaya gelen, ellerimize hediyeler tutuşturan kadınları ve erkekleri düşünerek nihayet mezarlıktan çıkınca şükrettim.

Göçüğün dehşeti ve saatlerdir yürüyor olmamız, etkisini göstermeye başlamıştı. Fakat Malyen şafak sökmeden bizi Ryevost'a yaklaştırabildiği kadar yaklaştırmaya kararlıydı. Yola devam ettik. Anayola paralel yürüyor, yıldızların aydınlattığı tarlalardan ayrılmıyorduk. Arada bir tek tük evler, pencerede parıldayan bir fener görüyorduk. Bu hayat belirtilerini görmek, bir çiftçinin gece vakti kalkıp bardağına su doldurmak için mutfağa gittiğini, başını bir anlığına pencereye çevirip ötesindeki karanlığa baktığını düşünmek bir tür rahatlama hissi uyandırıyordu.

Yolda yaklaşan birilerinin sesini duyduğumuzda gökyüzü daha yeni aydınlanmaya başlamıştı. İlk arabayı gördükten sonra kıl payı ormanın içine seğirtip çalıların arasına gizlendik.

Konvoyda yaklaşık on beş kişi vardı. Çoğu erkek, birkaçı kadındı ve hepsi silahlıydı. Birinci Ordu üniformaları gördüm; kesinlikle standart olmayan sığır derisi çizmelerin içine sokulmuş standart pantolon, pirinç düğmelerinden yoksun bir piyade ceketi.

Ne taşıdıklarını söylemek imkânsızdı. Yüklerinin üstü at örtüleriyle kapatılmış, iplerle sıkıca bağlanmıştı.

"Milis mi?" diye fısıldadı Tamar.

"Olabilir," dedi Malyen. "Bir milis, bir otomatik tüfeği nereden bulur, orasından emin değilim."

"Eğer kaçakçıysalar hiçbirini tanımıyorum."

"Onları izleyebilirim," dedi Tolya.

"Neden gidip yolun ortasında dans etmiyorum ki?" diye alay etti Tamar. Tolya yürürken pek sessiz sayılmazdı.

"Kendimi geliştiriyorum," dedi Tolya kendini savunarak. "Dahası..."

Malyen onları bakarak susturdu. "Ne peşlerinden gidiyorsunuz ne de önlerine çıkıyorsunuz."

Malyen bizi ormanın derinliklerine götürürken Tolya, "Sen dans etmeyi bilmiyorsun ki," diye homurdandı.

Liman kentlerinde ticaretin kalbi ve Petrazoi'deki buzullardan beslenen bir nehir olan Sokol'un küçük bir koluna yakın bir açıklıkta kamp kurduk. Kasaba ve anayollardan yeterince uzak olduğumuzu ve birileri tarafından görülme endişesi yaşamak zorunda kalmamayı umuyorduk.

İkizlerin söylediğine göre kaçakçıların buluşma yeri, Ryevost'taki nehre bakan işlek bir meydandaydı. Tamar eline bir pusula ve harita almıştı bile. En az geriye kalanlarımız kadar yorgun olmasına rağmen öğleden önce kasabaya varmak için derhal yola çıkması gerekiyordu.

Onu muhtemel bir tuzağın ortasına yollamak istemiyordum ama onun gitmesine karar vermiştik. Tolya cüssesi nedeniyle fazla dikkat çekerdi. Ayrıca hiçbirimiz kaçakçıların nasıl çalıştıklarını ya da onları nasıl tanıyacağımızı bilmiyorduk. Yine de sinirlerim gerilmişti. İkizlerin inancını ve onun

uğrunda riske etmeye hazır oldukları şeyleri hiçbir zaman anlamamıştım. Fakat benimle Apparat arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıklarında sadakatlerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermişlerdi.

Tamar'ın elini sıktım. "Sakın bir çılgınlık yapayım deme."

Nadia yakınımızda dolanıyordu. Boğazını temizleyip Tamar'ı iki yanağından da öptükten sonra, "Dikkatli ol," dedi.

Tamar'ın suratına o kendine has Cellat sırıtışı yayıldı. "Bela arayan olursa," dedi, baltalarının saplarını göstermek için paltosunun önünü açarak, "elini boş çevirmem," dedi.

Nadia'ya baktım. Tamar'ın caka sattığı izlenimine kapıldım.

Başına kapüşonunu geçirip koşarak ormanın içine doğru ilerlemeye başladı.

"*Yuyeh sesh*," diye seslendi Tolya arkasından Shuca.

"*Ni weh sesh*," diye bağırdı Tamar omzunun üzerinden. Sonra gözden kayboldu.

"Birbirinize ne dediniz?"

"Bunu bize babamız öğretti," diye yanıtladı Tolya. "*Yuyeh sesh*: 'kalbinden nefret et.' Ama bu birebir tercümesi. Asıl anlamı aşağı yukarı şöyle: 'yapılması gerekeni yap; gerekirse zalim ol.'"

"Ya diğeri?"

"*Ni weh sesh* mi? 'Kalbim yok.'"

Malyen kaşını kaldırdı. "Baban eğlenceli birine benziyor."

Tolya, tıpkı kız kardeşi gibi görünmesine sebep olan o hafif çılgın sırıtışıyla gülümsedi. "Öyleydi."

Tamar'ın gittiği yöne başımı çevirdim. Ormanın ve ardındaki tarlaların ötesinde bir yerlerde Ryevost uzanıyordu. Ben de kendi duamı ettim: *Prensten haber getir, Tamar. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.*

Yataklarımızı yere serip yemekleri paylaştık. Adrik ve Nadia çadır kurmaya başlarken Tolya ve Malyen çevreyi kolaçan ederek nöbetçilerin duracağı yerleri belirlediler. Stigg'in Sergei'ye yemek yedirmeye çalıştığını gördüm. Yerin üstünde olmanın onu biraz kendine getireceğini ummuştum, lakin Sergei daha az paniklemiş görünmesine rağmen ondan yayılan gerginlik dalgalarını hissedebiliyordum.

İşin doğrusu, hepimiz diken üstündeydik. Tekrar ağaçların altında uzanmak ve gökyüzünü görmek ne kadar güzel olsa da aynı zamanda biraz ağır da gelmişti. Beyaz Katedral'de sefil bir hayat yaşıyorduk fakat bir şekilde idare ediyorduk. Buradaysa her şey daha vahşi ve kontrolüm dışında görünüyordu. Milisler ve Karanlıklar Efendisi'nin adamları bu topraklarda dolaşıyordu. Nikolai'yi bulsak da bulmasak da bu savaşa yeniden dahil olmuştuk. Bu da daha çok çarpışma, daha çok ölüm demekti. Dünya gözüme birden tekrar büyük göründü. Bu hoşuma gitmemişti.

Kampımıza göz gezdirdim: Harshaw çoktan kıvrılıp yatmış, göğsünde Oncat'le kestiriyordu. Sergei solgun ve te-

tıktaydı. David sırtını ağaca dayamış, kitap okuyor, Genya da başını onun kucağına koymuş uyuyordu. Nadia ve Adrik çadırın direkleri ve beziyle boğuşuyor, Zoya da onları sadece izlemekle yetiniyor, yardım etmiyordu.

Kalbinden nefret et. İstiyordum. Artık üzülmek, birini kaybetmek, suçluluk hissi yaşamak ya da endişelenmek istemiyordum. Katı, kurnaz olmak istiyordum. Korkusuz olmak istiyordum. Yerin altındayken bu olanaksız görünüyordu. Fakat burada, ormanda bu insanlarla birlikteyken bundan o kadar emin değildim.

Sonunda dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda saat ikindi vaktini geçmiş, güneş batmaya başlamıştı. Yanımda Tolya vardı.

"Tamar döndü," dedi.

Oturduğum yerde doğruldum. Tamamen uyanmıştım ama Tolya'nın yüzünde karamsar bir ifade vardı.

"Yanına kimse gelmemiş mi?"

Başını iki yana salladı. Omuzlarımı dikleştirdim. Hayal kırıklığımı kimsenin görmesini istemiyordum. Tamar kente sağ salim varıp geri döndüğü için şükretmeliydim.

"Malyen'in haberi var mı?"

"Hayır," dedi Tolya. "Derede mataraları dolduruyor. Harshaw ve Stigg nöbetteler. Çağırayım mı?"

"Acelesi yok."

Tamar ağaca yaslanmış, teneke bir bardaktan su içerken diğerleri de neler söyleyeceğini duymak için toplanıyordu.

"Herhangi bir sorun çıktı mı?" diye sordum.

Başını, hayır anlamında salladı.

"Doğru yerde beklediğinden emin misin?" dedi Tolya.

"Pazar meydanının batı tarafı. Erken gittim, geç ayrıldım. Esnafla konuştum, aynı kukla gösterisini tam dört kez izledim. Kaçakçılık noktası hâlâ faal olsaydı birileri benimle konuşurdu."

"Yarın tekrar deneyebiliriz," diye önerdi Adrik.

"Bu kez ben gitmeliyim," dedi Tolya. "Uzun süre oradaydın. Tekrar gidersen dikkat çekebilirsin."

Tamar elinin tersiyle ağzını sildi. "Kuklacıyı bıçaklasam fazla dikkat çeker miyim?"

"İşini sessizce görürsen çekmezsin," diye karşılık verdi Nadia.

Hepimiz dönüp ona bakınca yanakları pembe pembe oldu. Nadia'nın daha önce espri yaptığına hiç tanık olmamıştım. Çoğunlukla Marie konuşur, o dinlerdi.

Tamar bileğinden bir hançer çıkarıp ucunu bir parmağının ucunda sabitleyerek döndürdü. "Sessiz ve merhametli olabilirim. Kuklaların yaşamasına izin verebilirim." Suyundan bir yudum daha içti. "Benim de haberlerim var. Büyük haberler. Batı Ravka, Nikolai'nin tarafında olduğunu duyurdu."

Bu ilgimizi çekti.

"Karanlıklar Diyarı'nın batı kıyılarını kapatıyorlar," diye devam etti. "Yani Karanlıklar Efendisi silah ya da cephane istiyorsa..."

"Fjerda'dan geçmesi gerekecek," diye bitirdi Zoya.

Ama bunun daha önemli bir tarafı vardı. Bu, Karanlıklar Efendisi'nin Batı Ravka kıyı şeridini, donanmasını ve Ravka'nın zaten güçlü olmayan ticaret erişimini kaybettiği anlamına geliyordu.

"Şimdi Batı Ravka," dedi Tolya. "Sırada belki Shu Han vardır."

"Ya da Kerch," diye ekledi Zoya.

"Ya da ikisi birden!" dedi Adrik sevinçle.

Kampımızda yeşeren umut filizini neredeyse görebiliyordum.

"Ee, peki şimdi?" diye sordu Sergei, tedirgin bir şekilde gömleğinin kolunu çekiştirerek.

"Bir gün daha bekleyelim," dedi Nadia.

"Bilemiyorum," dedi Tamar. "Geri dönmenin benim için bir sakıncası yok ama bugün meydanda *oprichnikiler* gördüm."

Bu iyiye işaret değildi. *Oprichnikiler,* Karanlıklar Efendisi'nin kişisel askerleriydi. Bu bölgede dolaşıyorlarsa en kısa zamanda yola çıkmamız gerekecekti.

"Malyen'le konuşacağım," dedim. "Fazla rahata kapılmayın. Sabah yola çıkmaya hazır olmamız gerekebilir."

Tamar ve Nadia gidip kumanyayı karıştırırken diğerleri dağıldı. Tamar bıçağını zıplatıp döndürmeyi sürdürdü; kesinlikle caka yapıyordu ama Nadia bundan rahatsız görünmüyordu.

Suyun sesinin geldiği tarafa doğru ilerlerken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Batı Ravka, Nikolai'nin tarafın-

da olduğunu bildirmişse bu onun hayatta olduğuna ve Karanlıklar Efendisi'ne Beyaz Katedral'dekilerin fark ettiğinden çok daha fazla sorun çıkardığına dair güçlü bir işaretti. Rahatlamıştım ama bir sonraki hamlemizin ne olacağından emin değildim.

Dereye vardığımda Malyen'i gördüm. Ayakları ve göğsü çıplaktı; pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvamış, derenin kenarında çömelmişti. Suyu izliyordu, yüzünde odaklanmış bir ifade vardı fakat benim geldiğimi duyunca birden ayağa fırlayıp tüfeğine hamle yaptı.

"Benim," dedim ağaçların arasından çıkarak.

Rahat bir nefes alıp tekrar çömelirken gözlerini yeniden dereye çevirdi. "Burada ne arıyorsun?"

Bir an onu sadece izledim. Hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Sonra birdenbire ellerini suya daldırıp debelenen bir balık çıkartarak tekrar geri attı. Pişirmek için ateş yakmayı göze alamayacağımız için tutmamızın da anlamı yoktu.

Trivka Gölü'nün donduğu kışın bile Keramzin'de onu bu şekilde balık yakalarken görmüştüm. Buzun tam olarak neresini kıracağını, oltayı tam olarak nereye salacağını ya da elini tam olarak ne zaman daldıracağını bilirdi. Bense gölün kenarında bekleyerek ona eşlik eder, ağaçlarda kuşların yuva yaptığı yerleri bulmaya çalışırdım.

Şimdi her şey farklıydı. Sudan yüzüne pul pul ışık yansıyor, derisinin altındaki kaslar oynuyordu. Dalmış olduğumu fark edince şöyle bir silkindim. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm. Bön bön bakmanın âlemi yoktu.

"Tamar döndü," dedim.

Doğruldu; balıkları unutmuştu. "Eee?"

"Nikolai'nin adamlarından hiçbir iz yok."

İç geçiren Malyen elini saçlarının içinden geçirdi. "Kahretsin."

"Bir gün daha bekleyebiliriz," diye teklif ettim ama ne diyeceğini çoktan biliyordum.

"Yeterince vakit kaybettik. Güneye gitmemizin ya da ateşkuşunu bulmamızın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Kar mevsimi başladığında dağlarda kalmak en son ihtiyacımız olan şey. Ayrıca diğerleri için bir güvenli ev bulmalıyız."

"Tamar, Batı Ravka'nın Nikolai'nin yanında olduğunu bildirdiğini söylüyor. Onları oraya götüremez miyiz?"

Düşündü. "Orası epey uzak, Alina. Çok zaman kaybederiz."

"Biliyorum ama Karanlıklar Diyarı'nın bu tarafındaki herhangi bir yerden daha güvenlidir. Üstelik bakarsın Nikolai'yi de buluruz."

"O taraftan güneye gitmenin tehlikesi de daha az olabilir." Başını salladı. "Pekâlâ. Diğerlerine hazırlanmalarını söyleyelim. Bu gece yola çıkmak istiyorum."

"Bu gece mi?"

"Oyalanmanın bir anlamı yok." Sudan çıkarken çıplak ayak parmakları kayaların üzerinde kıvrıldı.

"Gidebilirsin," demedi ama demiş kadar oldu. Bunun üstüne söylenecek ne vardı ki?

Kampa doğru yollandım, fakat sonra ona *oprichnikiler-*

den bahsetmediğimi hatırladım. Dereye geri döndüm. "Malyen..." diye başladım ama sözcükler dudaklarımda öldü.

Mataraları almak için eğilmişti. Sırtı bana dönüktü.

"O da ne?" dedim öfkeyle.

Vücudunu kıvırarak döndü, ama çok geçti. Ağzını açtı.

Bir şey söylemesine izin vermeden, "'Hiçbir şey,' dersen seni bayıltırım," diye parladım.

Ağzı kapandı.

"Arkanı dön," diye emrettim.

Bir an orada öylece durdu. Sonra iç çekip döndü.

Sırtında bir dövme vardı. Bir rüzgârgülünü andırıyordu, ama daha çok güneş gibiydi; uçları bir omzundan diğerine ve beline uzanıyordu.

"Neden?" diye sordum. "Bunu neden yaptın?"

Omuz silkince karmaşık tasarımın altındaki kasları kasıldı.

"Malyen, neden kendini bu şekilde damgaladın?"

"Bir sürü yara izim var," dedi sonunda. "Bu ise kendi isteğimleydi."

Yakından baktım. Tasarımda bazı harfler yer alıyordu. *E'ya sta rezku*. Kaşlarımı çattım. Eski Ravkacaya benziyordu.

"Bu ne demek?"

Cevap vermedi.

"Malyen..."

"Utanıyorum."

Sahiden de boynunun kızardığını gördüm.

"Söylesene."

Tereddüt etti, sonra boğazını temizleyip mırıldandı, "Ben artık bir kılıcım."

Ben artık bir kılıcım. Gerçekten bir kılıç mıydı? Grishaların gözü kapalı peşinden gittiği, mağara üstümüze çökerken bile soğukkanlılığını koruyan, bana kraliçe olacağımı söyleyen bu çocuk mu? Onu tanıdığımdan artık emin değildim.

Parmak uçlarımı harflerin üzerinde gezdirince gerildi. Cildi nehirden dolayı hâlâ nemliydi.

"Daha kötü de olabilirdi," dedim. "Yani eğer, 'Kucaklaşalım,' ya da 'Ben artık zencefilli pudingim' deseydi işte o zaman utanman gerekebilirdi."

Beklenmedik bir kahkaha attı ve sonra parmak uçlarımı sırtından aşağıya indirirken tısladı. Ellerini, yanlarında yumruk yaptı. Yanından uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama istemiyordum.

"Kim yaptı?"

"Tolya," dedi boğuk bir sesle.

"Acıdı mı?"

"Tahminimden daha az."

Güneş simgesinin en uzak ucuna, tam beline ulaştığımda durakladım. Sonra parmaklarımı tekrar yukarı sürükledim. Birden dönüp elimi sıkıca yakaladı.

"Yapma," dedi kızgınca.

"Ben..."

"Bunu yapamam. Beni güldürürsen, bana öyle dokunursan yapamam."

"Malyen..."

Birdenbire başını yukarı kaldırıp parmağını dudaklarına götürdü.

"Eller yukarı." Ses, ağaçların arasındaki gölgelerden gelmişti. Malyen tüfeğine doğru atılarak göz açıp kapayıncaya kadar eline aldı, ama ormandan çıkan üç kişi –iki erkek ve saçını topuz yapmış bir kadın– silahlarının namlularını bize doğrultmuştu bile. Onları yolda gördüğümüz konvoydan tanıdığımı sandım.

"Bırak onu," dedi kısa top sakallı adam. "Kız arkadaşının içini kurşunla doldurmamı istemiyorsan tabii."

Malyen tüfeğini tekrar kayanın üstüne bıraktı.

"Buraya gel," dedi adam. "Usulca." Üzerinde Birinci Ordu üniforma ceketi vardı, fakat daha önce gördüğüm hiçbir askere benzemiyordu. İki özensiz örgü, uzun ve dağınık saçlarının gözlerine girmesini önlüyordu. Üzerinde göğsüne çaprazlama taktığı mermi kemeri ve lekeli bir yelek vardı. Bir zamanlar kırmızı olduğu anlaşılan yelek şimdilerde kırmızımsı mor ile kahverengi bir renge bürünmüştü.

"Çizmelerimi giymem lazım," dedi Malyen.

"Daha iyi ya. Onlar yokken kaçmazsın."

"Ne istiyorsunuz?"

"Bazı cevaplar vererek başlayabilirsiniz," dedi adam. "Yakında bir kasaba ve kalacak bir dünya rahat yer varken bir düzine insan neden ormanda saklanıyor?" Tepkimi görmüş olmalıydı çünkü, "Doğru. Kampınızı buldum. Kaçak mısınız?" dedi.

"Evet," dedi Malyen rahat bir tavırla. "Kerskii'den."

Adam yanağını kaşıdı. "Kerskii mi? Olabilir," dedi. "Ama..." Öne doğru bir adım attı. "Oretsev?"

Malyen kaskatı kesildi. Sonra, "Luchenko?" dedi.

"Azizler aşkına. Seni en son, birliğin benimle Poliznaya' da eğitim yaptığında görmüştüm." Diğerlerine döndü. "Bu küçük fırlama var ya, on alaydaki en iyi izciydi. Onun gibisini görmedim." Sırıtıyordu ama tüfeğini indirmedi. "Şimdiyse Ravka'daki en meşhur kaçaksın."

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Ben de öyle, kardeşim." Beni işaret etti. "Bu senin tarzın değil."

Yüzüme doğrultulmuş bir tüfek olmasaydı bu sözler içime oturabilirdi.

"Bizim gibi sıradan bir Birinci Ordu askeri."

"Bizim gibi, demek?" Luchenko tüfeğiyle beni dürttü. "Şalı çıkar."

"Hava biraz soğuk," dedim.

Luchenko beni tekrar dürttü. "Hadi be, kızım."

Malyen'e bakınca seçeneklerimizi tarttığını gördüm. Birbirimize yakın mesafedeydik. Kesme hareketiyle ciddi zarar verebilirdim ama milisler o zamana kadar birkaç mermi sıkmış olurlardı. Onları kör edebilirdim ama bir silahlı çatışma başlatırsak kamptakilere ne olacaktı?

Omuz silkip sertçe asılarak şalı boynumdan çektim. Luchenko alçak sesle bir ıslık çaldı.

"Kutsal bir yol arkadaşın olduğunu duymuştum, Oret-

sev. Görünüşe bakılırsa bir azize yakaladık." Başını yana eğdi. "Onu daha uzun hayal etmiştim. İkisini de bağlayın."

Malyen'le tekrar göz göze geldim. Harekete geçmemi istiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Ellerim birbirine bağlı olmadığı sürece ışığı çağırıp kontrol edebilirdim. Fakat ya diğer Grishalar ne olacaktı?

Ellerimi uzatarak kadının ellerimi iple bağlamasına müsaade ettim.

Malyen de iç geçirerek aynısını yaptı. "En azından gömleğimi giyebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi kadın şehvetle bakarak. "Manzarayı sevdim."

Luchenko güldü. Bizi silah zoruyla ormana doğru götürürken, "Hayat çok garip, değil mi?" dedi felsefi bir edayla. "Çayımı tatlandıracak kadar bir damla şans istemiştim sadece. Şimdiyse içinde boğuluyorum. Karanlıklar Efendisi sizi ona teslim ettiğimizde kesenin ağzını açacak."

"Beni o kadar kolay mı teslim edeceksin?" dedim. "Aptalca."

"Sırtına tüfek doğrultulan bir kızdan büyük laflar."

"Ben sadece sizin cebinizi düşünüyorum," dedim. "Sence Fjerda ya da Shu Han, Güneşin Elçisi'ni ele geçirmek için küçük bir servet –hatta belki de büyük bir servet– ödemez mi? Kaç adamın var?"

Luchenko omzunun üstünden bakarak parmağını bana bir öğretmen gibi salladı. Eh, denemeye değerdi.

"Demeye çalıştığım şey," diye devam ettim masumca,

"beni en çok para verene teslim edebilirsin. Böylece adamların da hayatlarının sonuna kadar karınları tok, sırtları pek yaşar."

"Düşünce tarzını sevdim," dedi topuzlu kadın.

"Açgözlülük etme, Ekaterina," dedi Luchenko. "Bizler elçi yahut diplomat değiliz. Bu kızın başına konan ödül sayesinde hepimiz sınırı geçeceğiz. Belki Djerholm'dan kalkan bir gemiye atlarım. Ya da belki de ömrümün geri kalanını sarışınlara adarım."

Açıklığa girerken, Luchenko'nun bir grup yuvarlak hatlı Fjerdalı kadınla oynaştığı nahoş görüntüyü zihnimden kovdum. Grishalar açıklığın ortasına toplanmış, yaklaşık otuz silahlı milis tarafından çevrelenmişti. Aldığı ağır darbeden dolayı Tolya'nın başı kanıyordu. Harshaw nöbetteydi; ona bir kez bakmam vurulduğunu anlama yetti. Yüzü solgundu. Oncat miyavlarken ayakta sendeliyor, yan tarafındaki yarayı tutuyor, güçlükle nefes alıyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Luchenko. "Başıma böyle bir talih kuşu konmuşken en çok parayı kimin vereceği konusunda endişelenmeme gerek yok."

Önüne geçerek olabildiğince alçak sesle, "Onları bırak," dedim. "Onları Karanlıklar Efendisi'ne verirsen onlara işkence edecek."

"Eee?"

İçimi kaplayan öfkeyi bastırdım. Tehditlerle bir yere varamayacaktım. "Canlı bir tutsak, ölü bir tutsaktan daha değerlidir," dedim uysalca. "Hiç olmazsa beni bari çözün de

arkadaşımın yarasıyla ilgilenebileyim." *Ve elimin bir hareketiyle de milislerini ışığımdan geçireyim.*

Ekaterina gözlerini kıstı. "Bunu yapma," dedi. "Bırak, adamlarından biri ilgilensin." Arkamdan beni dürterek bizi gruba, diğerlerinin yanına doğru yöneltti.

"Şu kolyeyi görüyor musunuz?" diye sordu Luchenko kalabalığa. "Güneşin Elçisi elimizde!"

Milisler bağırıp çağırarak, sevinç nidaları attılar. "Karanlıklar Efendisi'nin parasını nasıl harcayacağınızı düşünmeye başlasanız iyi olur."

Sevinçle bağırdılar.

"Onu neden Nikolai Lantsov'a satmıyoruz?" dedi çemberin arkalarına yakın bir yerden bir asker. Şu an açıklığın ortasında bulunduğum için daha kalabalık gözüküyorlardı.

"Lantsov mu?" dedi Luchenko. "Birazcık olsun beyni varsa bir köye yerleşmiş, sıcacık evinde güzel bir kızla yaşıyordur. Tabii eğer hâlâ hayattaysa."

"Hayatta," dedi birileri.

Luchenko tükürdü. "Benim için fark etmiyor."

"Peki, ülken için?" diye sordum.

"Ülkem benim için bugüne kadar ne yaptı, küçük kız? Elde ne toprak var ne de bir hayat, sadece bir üniforma ve bir tabanca. Tahtta oturan ha Karanlıklar Efendisi olmuş ha işe yaramaz bir Lantsov."

"Os Alta'dayken prensi gördüm," dedi Ekaterina. "Fena değildi."

"Fena değil de ne demek?" dedi bir başka ses. "Yakı-

şıklının önde gideni."

Luchenko kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri..."

"Savaş meydanında yiğit, son derece de zeki." Şimdi ses tepemizden geliyor gibiydi. Luchenko boynunu uzattı, ormanın içine baktı. "Harika bir dansçı," dedi o ses. "Ah, bir de kusursuz bir nişancı."

"Kim..." Luchenko cümlesini tamamlayamadı. Bir patlama sesi duyuldu ve gözlerinin ortasında küçük siyah bir delik belirdi.

Nefesimi tuttum. "İmkâns..."

"Sakın söyleme," diye mırıldandı Malyen.

Sonra ortalık ana baba gününe döndü.

Silah sesleri havayı parçalarken Malyen ayaklarımı yerden kesti. Yere düştüm, yüzüm malçın* içine gömüldü. Malyen'in vücudunun beni koruduğunu hissettim.

"Sakın kalkma!" diye bağırdı.

Başımı yana çevirince Grishaların etrafımızda bir halka oluşturduğunu gördüm. Harshaw yerde yatıyordu ama Stigg'in elinde alev vardı ve havaya ateşler saçılıyordu. Tamar ve Tolya hengâmenin içine dalmıştı. Zoya, Nadia ve Adrik ellerini kaldırmış, rüzgârla yerdeki yaprakları havalandırıyordu. Fakat bu silahlı adam kargaşasının içinde dostu düşmandan ayırmak zordu.

Yanı başımızda aniden bir ses duyduk. Ağaçların tepesinden biri inmişti. "Yalınayak ve yarı çıplak çamurun içinde ne yapıyorsun?" diye sordu tanıdık bir ses. "Yermantarı falan mı arıyorsun?"

Nikolai bileklerimizdeki bağları kesip beni ayağa kaldırdı. "Bir dahaki sefere *kendim* yakalanmayı deneyeceğim. Sırf eğlence için." Malyen'e bir tüfek attı. "Başlayalım mı?"

** Toprak ve rutubet muhafazası için çayır ve mera üzerine bırakılan veya başka yerlerden getirilip serpilen her türlü bitki artığı.(e.n.)*

"Kimin kim olduğunu seçemiyorum ki!" diye karşı çıktım.

"Sayıca bariz olarak azınlıkta olan tarafız."

Ne yazık ki şaka yaptığını sanmıyordum. Askerler hareket edip ben de sakinleşince Nikolai'nin adamlarını kollarındaki uçuk mavi pazı bantlarından tanımak kolaylaşmıştı. Luchenko'nun milislerini kırıp geçirmişlerdi, fakat liderlerinden yoksun olmalarına rağmen düşmanlar toparlanıyordu.

Bir bağırış duydum. Nikolai'nin adamları ilerliyor, Grishaları da önlerine katıyorlardı. Toplanıyorduk.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Kaçma vakti geldi," dedi Nikolai hoşça, ama kirli yüzündeki gerginliği görebiliyordum.

Ağaçların içine daldık. Nikolai ormanın içinde koşarken ona yetişmeye çalışıyordum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Dereye mi? Yola mı? Bütün yön duygumu yitirmiştim.

Arkama bakıp diğerlerini sayarken, birlikte olduğumuzdan emin olmak istedim. Rüzgârın Hâkimleri birlikte güçlerini çağırıyor, ağaçları milislerin yoluna deviriyorlardı. Arkalarından gelen Stigg de havaya alevler yolluyordu. David bir şekilde çantasını bulmayı başarmıştı. Genya'nın yanında koşarken çantanın ağırlığı altında sendeliyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdım. Beni duyduysa bile aldırış etmedi.

Tolya, Harshaw'u omzuna almıştı. Ateşin Hâkimi'nin iri cüssesinin ağırlığı hızını düşürüyordu. Kılıcını çekmiş bir milis ona yetişmek üzereydi. Tamar devrilmiş bir ağacın üs-

tüne çıkarak tabancasıyla nişan alıp ateş etti. Biraz sonra milis göğsünü tutup yere yığıldı. Oncat cesedin yanından hızla geçerek Tolya'nın peşi sıra koşmayı sürdürdü.

"Sergei nerede?" diye bağırdım tam onu geride kalmış gördüğüm sırada. Yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. Tamar devrilmiş ağaçlardan ve kurşunlardan sakınarak geri dönüp Sergei'yi yaka paça yanında sürükledi. Ona ne dediğini duyamasam da hiç kibar ifadeler kullanmadığından emindim.

Tökezledim. Malyen dirseğimden yakalayıp beni ileri iterken arkasına dönerek tüfeğiyle iki el ateş etti. Sonra bir arpa tarlasına daldık.

Akşamüstü güneşinin sıcağına rağmen tarla sisle kaplıydı. Nikolai, "Burası!" diye bağırana kadar bataklık gibi arazide koştuk.

Kayarak durduğumuzda yerden toz toprak kalktı. *Burası mı?* Boş bir tarlanın ortasındaydık. Sisin koruması dışında saklanacak hiçbir yerimiz yoktu. İntikam ve servete susamış bir grup milis de peşimizden geliyordu.

İki tiz ıslık sesi duydum. Yer sallandı.

"Sıkı tutunun!" dedi Nikolai.

"Neye?" diye ciyakladım.

Sonra yükselmeye başladık. Tarla yukarı kalkıyormuş gibi görünürken yanımızdaki ipler gerildi. Başımı kaldırıp yukarı baktım; sis dağılıyordu ve yük ambarı açık, devasa bir gemi tam tepemizde duruyordu. Bir tür gövdesi alçak mavnaydı. Bir ucunda yelken vardı ve kocaman, dikdörtgen

şeklinde bir balonun altında asılı duruyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi Malyen.

"*Pelikan*," dedi Nikolai. "Daha doğrusu, *Pelikan*'ın bir prototipi. İşin sırrı, balonun sönmemesini sağlamak."

"Peki, bu küçük sorunu hallettin mi?"

"Büyük kısmını."

Ayağımızın altındaki toprak çekilirken bir tür metal ağdan yapılma, sallanan bir platformun üzerinde durduğumuzu gördüm. Biraz daha yükselerek; yerden üç, ardından beş metre yukarı çıktık. Metale bir kurşun isabet etti.

Platformun kenarında pozisyon alıp iplere tutunduk. Bir taraftan da bize ateş eden güruha nişan almaya çalışıyorduk.

"Gidelim!" diye bağırdım. "Neden menzilden çıkmıyoruz?"

Nikolai ve Malyen birbirlerine baktılar.

"Güneş Azizesi'nin bizimle olduğunu biliyorlar," dedi Nikolai. Malyen başını sallayıp bir tabanca kaparak Tolya ve Tamar'ı hafifçe itti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum birden paniğe kapılarak.

"Geride tanık bırakamayız," dedikten sonra aşağıya atladı. Çığlık attım. Yerde yuvarlandı ve doğrulup ateş etmeye başladı.

Toyla ve Tamar da onun peşinden gitti. Nikolai ve mürettebatı onları yukarıdan korurken milislerin arasına daldılar. Milislerden birinin gruptan koparak ormana kaçtığını gördüm. Milisin sırtına bir mermi sıkan Tolya daha adam yere düşmeden dönerek elini yumruk yaptı ve arkasında elinde

bıçakla beliren başka bir askerin kalbini ezdi.

Tamar doğrudan Ekaterina'ya saldırdı. Baltaları iki kez göründü, ardından kadın yere yığıldı. Dağılan topuzuyla birlikte saçları cansız bedeninin yanında uçuşuyordu. Başka bir asker, silahını kaldırıp Tamar'a nişan aldı ama Malyen anında adamın tepesine binip bıçağıyla, acımasızca boğazını kesti. *Ben artık bir kılıcım.* Hiç kimse kalmamıştı. Tarlada sadece cesetler vardı.

"Hadi!" diye seslendi Nikolai, platform giderek yükselirken. Aşağıya bir halat sarkıttı ve Malyen, ikizlerin de tırmanabilmesi için ayaklarıyla yerden destek alarak halatı gergin tuttu. Tamar ve Tolya platforma çıkar çıkmaz Malyen el ve ayak bileklerini halata doladı. İkizler onu yukarı çekmek için eğildi.

Tam o anda arkasında bir hareket gördüm. Çamur ve kan içinde bir adam, elinde kılıcıyla doğrulmuştu.

"Malyen!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Bacakları ipe dolanmıştı.

Asker kükreyerek saldırırken Malyen kendini savunmak için beyhude yere elini kaldırdı.

Askerin kılıcından ışık parladı, kolu havada kaldı, kılıç parmaklarının arasından kayıp gitti ve sonra da vücudu ortadan ikiye bölündü. Sanki biri, kafasından kasıklarına kadar inen kusursuza yakın bir çizgi çekmişti. Adam iki parça halinde yere düşerken ışıl ışıl parlayan bir çizgi.

Malyen başını kaldırdı. Platformun kenarında duruyordum. Ellerim kesme hareketinin gücüyle hâlâ parlıyordu.

Sendeledim. Yere düşmeden Nikolai beni geri çekti. Elinden kurtulup platformun uzak tarafına koştum ve kustum.

Soğuk metale tutunurken kendimi bir korkak gibi hissediyordum. Malyen'le ikizler, Karanlıklar Efendisi'nin yerimizi öğrenmesine engel olmak için çarpışmanın ortasına atlamışlardı. Bir an olsun tereddüt etmemişlerdi. Merhametsizce öldürmüşlerdi. Ben ise yalnızca bir can almama rağmen kenarda bir çocuk gibi kıvrılmış, ağzımın kenarındaki kusmuğu siliyordum.

Stigg tarladaki cesetleri yalayan alevler gönderdi. Ortadan ikiye ayrılmış bir cesedin beni en az bir muhbir kadar kesin suretle ele verebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Saniyeler sonra, platform *Pelikan*'ın yük ambarına çekilmiş, yola çıkmıştık. Güverteye çıktığımızda, gemi bulutların içine tırmanırken güneş iskele tarafından parlıyordu. Nikolai emirler yağdırdı. Bir grup Rüzgârın Hâkimi devasa balonu kontrol ederken bir diğeri de yelkenleri rüzgârla doldurdu. Dalgaların Hâkimleri, yerdeki biri tarafından fark edilmemek için geminin altını sisle örttü. Nikolai'nin Sturmhond kılığında olduğu ve Malyen'le benim gemisinde esir tutulduğumuz günlerdeki kaçak Grishaların bazılarını tanıdım.

Bu gemi, *Sinekkuşu* ya da *Yalıçapkını*'ndan daha büyüktü ama onlar kadar zarif değildi. Çok geçmeden, yük taşımak amacıyla yapıldığını öğrendim; Nikolai'nin kuzey ve güney sınırları üzerinden ve bazen de Karanlıklar Diyarı'nın

içinden kaçırdığı Zemeni silahlarının sevkiyatı. Tahtadan değil, David'i heyecanlandıran, Fabrikatörlerin ürettiği hafif bir maddeden yapılmıştı. Daha iyi fikir sahibi olabilmek için güvertede yere yatıp sağa sola hafifçe vurdu. "Bir tür ıslah edilmiş reçine, ama takviye edilmiş... karbon elyafla mı?"

"Camla," dedi Nikolai. David'in heyecanından büsbütün memnun görünüyordu.

"Daha esnek!" dedi David kendinden geçercesine.

"Ne diyebilirim ki?" diye sordu Genya duygusuzca. "Adam tutkulu biri."

Genya'nın varlığı beni biraz endişelendiriyordu fakat Nikolai onun yara izlerini daha önce görmemişti. Ayrıca onu tanımıyor gibiydi. Nadia aracılığıyla diğer Grishalarımıza onun gerçek adını kullanmamalarını tembihledim.

Tayfalardan biri, ağzımı durulayıp yüzümü ve ellerimi yıkayabilmem için bana bir bardak su uzattı. Kıpkırmızı kesilen yanaklarımla kabul ettim. Platformdaki hareketimden dolayı utanmıştım.

İşimi bitirince dirseklerimi küpeşteye dayayarak sisin arasından aşağıdaki manzaraya baktım; sonbaharın kırmızı ve altın renklerine boyanmış tarlalar, nehir kentleri ve hareketli limanlarının mavi-gri parıltısı. İşte Nikolai'nin çılgın gücü böyle bir şeydi; uçmakta olduğumuz neredeyse aklıma bile gelmedi. Daha küçük gemilerine de binmiştim ama kesinlikle *Pelikan*'ın havasını tercih ediyordum. Azametli bir yanı vardı. Sizi gideceğiniz yere çabuk götürmeyebilirdi ama durduk yere alabora da olmazdı.

Yerin kilometrelerce altından kilometrelerce üstüne. Bütün bu olanlara, Nikolai'nin bizi bulduğuna, güvende olduğu na, hepimizin burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. İçimi bir rahatlama hissi kaplarken, gözlerim doldu.

Nikolai, "Önce kustun, şimdi de ağlıyorsun," diyerek yanıma geldi. "Sakın bana köreldiğimi söyleme."

"Hayatta olduğun için sevinçliyim, hepsi bu," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Ama fikrimi değiştirebileceğinden eminim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Yerin altında saklandığına dair söylentiler dolaşıyordu, ama daha çok sırra kadem basmış gibiydin."

"Diri diri gömülmek gibiydi."

"Grubunun geri kalanı orada mı?"

"Hepsi bu kadar."

"Ciddi olamazsın..."

"İkinci Ordu'dan kalanların hepsi bunlar. Karanlıklar Efendisi'nin kendi Grishaları var, senin kendi Grishalarm var, ama..." Sesim alçalıp söndü.

Nikolai güverteyi inceledi. Malyen ve Tolya, Nikolai' nin mürettebatından biriyle derin bir sohbete dalmış, ipleri bağlamasına ve yelkeni hareket ettirmesine yardım ediyorlardı. Biri Malyen'e bir ceket bulmuştu ama ayağında hâlâ çizmesi yoktu. David, içinde kaybolmak istermişçesine ellerini güvertede gezdiriyordu. Diğerleri küçük gruplar halinde toplanmışlardı: Genya, Nadia ve diğer Etherealkilerle bir aradaydı. Stigg güverteye yığılıp başını ellerinin arasına almış

Sergei'yle birlikteydi. Tamar, Harshaw'un yaralarıyla ilgilenirken tüyleri diken diken olan Oncat de sahibinin bacağına pençelerini geçiriyordu. Sarman anlaşılan uçmaktan pek keyif almıyordu.

"Demek geriye kalanlar bunlar," diye tekrarladı Nikolai.

"Bir Şifacı yerin altında kalmayı seçti." Uzun bir sessizlikten sonra, "Bizi nasıl buldun?" diye sordum.

"Aslında bulmadım. Milisler kaçakçılık yollarımıza saldırıyordu. Bir sevkiyatı daha kaybetmeyi göze alamazdım, o nedenle Luchenko'nun peşine düştüm. Sonra meydanda Tamar'ı görmüşler. Saldıracakları kampın sizinki olduğunu fark edince bir taşla iki kuş vurmaya kadar verdim. Hem kızı alırız dedim hem de..."

"Silahları?"

Sırıttı. "Aynen."

"İyi ki yakalanmayı akıl etmişiz, o zaman."

"Evet, iyi düşünmüşsünüz. Tebrik ederim."

"Kral'la Kraliçe nasıl?"

Homurdanıp, "İyiler. Sıkılıyorlar. Yapacak bir işleri yok," derken paltosunun manşetini düzeltti. "Vasily'nin ölümü onları çok üzdü."

"Üzgünüm," dedim. İşin gerçeği, Nikolai'nin ağabeyini pek düşünmemiştim.

"Kendi kaşındı, ama şaşırtıcı şekilde ben de üzgünüm."

"Sana bir şey soracağım. Baghra'yı kurtarabildin mi?"

"Zahmeti çok, minneti yoktu. Beni onunla ilgili uyarabilirdin."

"Tam bir melek, değil mi?"

"Hem de ne melek." Uzanıp, ağaran saçımdan bir tutamı eline aldı. "Cesur tercih."

Serbest kalan saçlarımı bilinçli bir şekilde kulağımın arkasına attım. "Yeraltında acayip revaçta."

"Yapma ya?"

"Çarpışma sırasında oldu. Eski haline gelir diye umuyordum ama böyle kalacak gibi."

"Bir keresinde evde çıkan bir yangında ölümden dönen kuzenim Ludovic de bir sabah saçında beyazlarla uyanmıştı. Kadınların, beyaz saçlarını çok havalı bulduğunu iddia ediyordu. Elbette, yangını çıkaranların hayaletler olduğunu da iddia ediyordu. Var gerisini sen düşün."

"Zavallı kuzenin."

Küpeşteye yaslanan Nikolai üzerimizde iplere bağlı balonu inceledi. İlk başta bezden olduğunu sanmıştım. Şimdiyse plastikle kaplanmış ipek olabileceğini düşünüyordum. "Alina..." diye söze başladı. Nikolai'yi tedirgin görmek benim için o kadar alışılmadık bir durumdu ki söyleyeceği kelimeleri bulmakta zorlandığını ancak fark ettim. "Alina, saraya saldırıldığı gece geri döndüm ben."

İçini kemiren bu muydu? Beni terk ettiğini düşünmem mi? "Bundan bir an bile şüphe duymadım. Ne gördün?"

"Ben yukarıdan geçerken yer çok karanlıktı. Birkaç yerde yangın çıkmıştı. David'in çatıdaki ve Küçük Saray'ın avlusundaki çanaklarının parçalanmış olduğunu gördüm. Şapel çökmüştü. Her taraf *nichevo'ya* kaynıyordu. Başımız belaya

gitmecek sandım ama *Yalıçapkını*'na dönüp de bakmadılar bile."

Efendileri bir enkaz yığının altında kalmış, ölürken bakmazlardı.

"Vasily'nin cesedini almanın bir yolunu bulmayı umuyordum," dedi. "Ama nafile. Karanlıklar Efendisi'nin adamları her tarafı istila etmişti. Ne oldu?"

"*Nichevo'ya*lar, Küçük Saray'a saldırdı. Ben vardığımda çanaklardan biri çoktan parçalanmıştı." Tırnağımı geminin küpeştesine batırıp yarımay şeklinde ufak bir parça kopardım. "Hiç şansımız yoktu." Kana bulanmış ana salonu, çatının, zeminin, merdivenlerin her yerine dağılmış cesetleri düşünmek istemiyordum; mavi, kırmızı ve mor yığınlar.

"Peki ya Karanlıklar Efendisi?"

"Onu öldürmeye çalıştım."

"Herkes gibi."

"Kendimi öldürerek."

"Anlıyorum."

"Şapeli yıktım," dedim.

"Ne..."

"Aslında *nichevo'ya*lar yaptı. Benim emrimle."

"Onlara hükmedebiliyor musun?"

Şimdiden muhtemel bir avantajın hesabını yaptığını görebiliyordum. Aklı fikri stratejiydi.

"Fazla heyecanlanma," dedim. "Bunu yapmak için kendi *nichevo'ya*larımı yaratmam gerekti. Ayrıca Karanlıklar Efendisi'yle doğrudan temas halinde olmam gerekiyordu."

"Ah," dedi karamsarca. "Peki, ya ateşkuşunu bulduğunda?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim, "ama..." diye duraksadım. Bu düşüncemi hiç dillendirmemiştim. Grishalar arasında bu, sapkınlık olarak görülürdü. Yine de sözcükleri dile getirmeyi, Nikolai'nin onları duymasını istiyordum. Beni harekete geçiren açlığı anlayamasa dahi bize sağlayacağı üstünlüğü anlayacağını umuyordum. "Sanırım kendi ordumu kurabilirim."

"Işığın askerleri mi?"

"Niyetim o."

Nikolai beni izliyordu. Sözlerini dikkatle seçtiğini görebiliyordum. "Bana bir keresinde *merzost*un Yüce Bilimler gibi olmadığını, ağır bir bedeli olduğunu söylemiştin." Başımla onayladım. "Ne kadar ağır, Alina?"

Aynalı bir çanağın altında gözlüğü kaymış bir kızın ezilmiş vücudunu, Sergei'nin kollarında vücudu ikiye ayrılmış Marie'yi, şalına sarılmış oturan Genya'yı düşündüm. Ölenlerin isimleriyle dolu, kanlı parşömen parçaları gibi kilise duvarlarını düşündüm. Fakat bana rehberlik eden sadece haklı öfke değildi. Ateşkuşuna duyduğum ihtiyaçtı; küllenmişti ama hiç sönmemişti.

"Önemli değil," dedim kararlılıkla. "Öderim."

Nikolai bunu düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi.

"Bu kadar mı? Akıl vermek, uyarmak yok mu?"

"Azizler aşkına, Alina. Beni mantığının sesi olarak görmüyordun umarım. Mantıktan çok, coşkun bir heyecanla ha-

reket eden ve geçmişi de pişmanlıklarla dolu biriyim." Durakladı ve sırıtışı söndü. "Ama kaybettiğin askerlerin ve o gece daha fazla yardım edemediğim için gerçekten üzgünüm."

Aşağımızda buzulların başladığını ve çok ötesinde, uzaktaki dağların siluetini gördüm. "Ne yapabilirdin ki, Nikolai? Kendini öldürtürdün, o kadar. Hâlâ da öldürtebilirsin gerçi." Acı ama gerçekti. Karanlıklar Efendisi'nin gölge askerleri karşısında herkes –ne kadar zeki ya da becerikli olursa olsun– neredeyse çaresiz sayılırdı.

"Belli olmaz," dedi Nikolai. "Ben de boş durmadım. Karanlıklar Efendisi için bazı sürprizlerim olabilir."

"Ne olur, bana volcra kılığına girip pastanın içinden çıkmayı planladığını söyle."

"Eh, işte şimdi sürprizi mahvettin." Küpeşteden doğruldu. "Bizi sınırın üstünden geçirmeliyim."

"Sınır mı?"

"Fjerda'ya gidiyoruz."

"Ah, iyiymiş. Düşman bölgesi. Ben de tam rahatlamaya başlıyordum."

"Buralar benim gökyüzüm," dedi Nikolai göz kırparak. Ardından güvertenin öbür tarafına yürüdü. Islıkla tanıdık, detone bir melodi çalıyordu.

Onu özlemiştim. Konuşmasını. Bir soruna yaklaşımını. Gittiği her yere umut götürüşünü... Boğazımdaki yumrunun aylardır ilk defa kaybolduğunu hissettim.

Sınırı geçtikten sonra sahile, hatta Batı Ravka'ya yöne-

leceğimizi düşünmüştüm, fakat gördüğüm dağ sırasına doğru ilerliyorduk. Haritacılık günlerimden, bu dağların Ravka'nın doğu ve güney sınırının büyük bölümü boyunca uzanan Sikurzoi'nin en kuzey tepeleri olduğunu biliyordum. Fjerdalılar onlara Elbjen, Dirsekler diyordu. Gerçi yaklaştıkça neden böyle dediklerini anlamak güçtü. Tamamı beyaz buz ve gri kayalar olan, tepeleri karla kaplı devasa dağlardı. Petrazoi onların yanında cüce gibi kalırdı. Bunlar dirsekse bağlı oldukları şeyi bilmek istemiyordum.

Yükseldik. En yalçın tepeleri örten kalın bulutun içine girerken hava buz kesti. İçinden çıktığımızda dehşet içinde soluğumu boşalttım. Burada, bulutları delecek kadar yüksek bazı dağ zirveleri, beyaz bir denizde ada misali yüzüyor gibi görünüyordu. En yüksek olanı, buzulun devasa parmaklarınca yakalanmışa benziyordu. Etrafından dolaşırken buzun içinde bazı şekiller gördüğümü sandım. Dar bir taş merdiven, kayalığın dik yüzünde kıvrılarak yükseliyordu. Hangi çılgın buraya tırmanırdı? Ve ne sebeple?

Dağın çevresinden dolanıp kayaya yaklaştık. Tam panikle bağırmak üzereydim ki gemi sağa yattı. Birden iki buz duvarının arasındaydık. Pelikan döndü ve yankılanan bir taş hangara girdik.

Nikolai sahiden de boş durmamıştı. Hepimiz küpeşteye toplandık. Etrafımızdaki çılgınca koşuşturmayı ağzımız açık izliyorduk. Hangarda üç gemi daha doka çekilmişti: *Pelikan* gibi ikinci bir yük gemisi, gösterişli *Yalıçapkını* ve üzerinde *Balabankuşu* yazılı benzer bir gemi.

"Bir tür balıkçıl," dedi Malyen ödünç aldığı çizmeleri giyerken. "Daha küçük. Sinsi." Dipleri daha düz ve geniş olmasına rağmen tıpkı *Yalıçapkını* gibi *Balabankuşu* da çift cidarlıydı. Ayrıca ikisi de kızağa benzer bir mekanizmayla donatılmıştı.

Nikolai'nin mürettebatı *Pelikan*'ın küpeştesinin üzerinden halatlar fırlattı. İşçiler bu halatları yakalayıp gererek hangarın duvarlarına ve zeminine sabitlenmiş çelik kancalara bağladılar. Bir gümbürtü ve geminin gövdesi taşa sürttüğünde çıkan kulakları sağır edici bir sesle indik.

David kaşlarını çattı. "Aşırı ağırlık."

"Bana bakmayın," dedi Tolya.

Tolya ve Tamar gemi durur durmaz küpeşteden atlayıp, muhtemelen *Volkvolny*'de bulundukları zamanlardan tanıdıkları tayfa ve işçilerle selamlaşmaya başladı. Geri kalanımız borda iskelesinin açılmasını bekledikten sonra gemiden indik.

"Etkileyici," dedi Malyen.

Hayretler içinde başımı iki yana salladım. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Sırrımı bilmek ister misin?" diye sordu Nikolai arkamızdan. İkimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Eğilip sağa sola baktı. "Çok param var," diye sessizce fısıldadı.

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, cidden," diye itiraz etti. "*Karun* gibi."

Nikolai beklemekte olan liman işçilerine gemiyi onarmaları emrini verdikten sonra üstü başı yırtık, gözleri fal taşı gibi açılmış kafilemizi kayadaki bir kapıya doğru götürdü.

"Herkes içeri," dedi. Kafamız karışmış olarak dikdörtgen biçimli küçük odaya doluştuk. Duvarlar demirden yapılmışa benziyordu. Nikolai girişteki bir kapıyı çekip kapattı.

"Ayağıma basıyorsun," diye aksice söylendi Zoya. Ama içerisi o kadar sıkış tıkıştı ki kime sinirlendiğini söylemek güçtü.

"Bu ne?" diye sordum.

Nikolai bir kolu indirince oda yukarı doğru fırlayıp yüreğimi ağzıma getirirken, hep bir ağızdan bir çığlık koyverdik.

Aniden durduk. İçim dışıma çıkmış bir halde, kapı kayarak açılınca Nikolai çıktı. Gülmekten iki büklüm olmuştu. "Bundan hiç sıkılmıyorum."

Kendimizi kutudan olabildiğince çabuk dışarı attık; David hariç. O, kol mekanizmasını kurcalamak için biraz daha oyalandı.

"Dikkatli ol," dedi Nikolai. "İniş, çıkıştan da sarsıcı."

Genya, David'i kolundan tutarak dışarı çekti.

"Azizler aşkına," dedim. "Seni bıçaklamayı ne kadar çok istediğimi unutmuşum."

"Demek ki *körelmemişim*." Genya'ya bakarak, "Şu kıza ne oldu?" dedi usulca.

"Uzun hikâye," diye geçiştirdim. "Ne olur bana merdivenler olduğunu söyle. O şeyin içine tekrar girmektense buraya kalıcı olarak yerleşmeyi yeğlerim."

"Elbette merdivenler var ama o kadar eğlenceli değil. Üstelik o merdivenlerden dört katı yeterince inip çıktın mı

daha açık görüşlü oluyorsun."

İtiraz etmeye hazırlandım ama etrafıma iyice bakınca sözcükler dilimin ucunda öldü. Hangar etkileyicidiyse, bu büsbütün mucizeviydi.

Bugüne kadar içinde bulunduğum en büyük odaydı; Küçük Saray'daki kubbeli salonun iki, belki de üç katı genişliğinde ve yüksekliğindeydi. Hatta bir oda bile değildi. İçi oyulmuş bir dağın tepesinde duruyorduk.

Pelikan'la buraya yaklaşırken gördüklerimi şimdi anlıyordum. Buzulun parmakları aslında insan ve yaratık şeklinde yapılmış devasa bronz sütunlardı. Tepemizde kule gibi yükseliyorlardı. Odanın etrafı, aşağıdaki bulut denizine bakan kocaman cam panellerle çevriliydi. Cam o kadar berraktı ki ortama garip bir açıklık hissi veriyordu. Sanki bir rüzgâr esecekmiş de beni ötesindeki hiçliğin içine yuvarlayacakmış gibiydi. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Derin nefes alın," dedi Nikolai. "Başlangıçta biraz sarsıcı olabiliyor."

Oda tıklım tıklım doluydu. Bazıları çizim masalarının ve makine parçalarının kurulduğu yerde gruplar halinde toplanmıştı. Bazıları bir tür geçici depoda malzeme kasalarını işaretliyordu. Başka bir bölge eğitim için ayrılmıştı; askerler kör kılıçlarla dövüşürken Rüzgârın Hâkimleri rüzgârı çağırıyor ya da Ateşin Hâkimleri etrafa alevler saçıyordu. Camdan, dört yönde çıkan teraslar, adeta pusula ucu gibi devasa çiviler gördüm; kuzey, güney, doğu, batı. İkisi atış talimine ayrılmıştı. Odayı, Beyaz Katedral'in rutubetli, kapalı mağarala-

rıyla kıyaslamamak elde değildi. Buradaki her şey hayat ve umut doluydu. Her yerde Nikolai'nin damgasına rastlamak mümkündü.

"Burası da ne böyle?" diye sordum ağır adımlarla odanın içinde ilerlerken.

"Ravka'nın sınırları daha kuzeye uzandığı zamanlarda ilk yapıldığında bir hac yeriymiş," diye yanıtladı Nikolai. "Sankt Demyan'ın Manastırı."

Rime'lı Sankt Demyan. Bu en azından gördüğümüz yılankavi merdivenleri açıklıyordu. Yalnızca inanç ya da korku bir insana o merdivenleri tırmandırabilirdi. Demyan'ın *İstorii Sankt'ya*'daki sayfasını anımsadım. Kuzey sınırı yakınlarında bir çeşit mucize yaratmıştı. Recmedildiğinden neredeyse emindim.

"Birkaç asır önce rasathaneye çevrilmiş," diye devam etti Nikolai. Bir cam girintiye yerleştirilmiş kocaman pirinç bir teleskopu gösterdi. "Yüzyılı aşkın bir süredir metruk haldeydi. Halmhend çıkarması sırasında duymuştum. Biraz aramadan sonra buldum. Şimdilerde ona Çıkrık diyoruz."

Sonra birden dank etti: bronz sütunlar, takımyıldızları simgeliyordu; gerilmiş yayı ile Avcı, araştırma yapan Alim, bir araya toplanmış, tek bir paltoyu paylaşmaya çalışan Üç Sersem Oğlan. Sayman, Ayı, Dilenci. Kemikten şişini savuran Güçsüz Bakire. Toplamda on iki tane: Çıkrık'ın parmakları.

Tepemizdeki cam kubbeyi görebilmek için başımı iyice geriye yatırdım. Güneş batıyordu. Gökyüzünün koyu mavi

bir renge büründüğünü görebiliyordum. Gözlerimi kısarak baktığımda kubbenin ortasında on iki noktalı bir yıldızı seçebildim.

"O kadar çok cam var ki," diye fısıldadım, başım dönerek.

"Ama hiç don yok," diye ekledi Malyen.

"Sıcak borular," dedi David. "Zemine döşenmiş. Muhtemelen sütunların içine de yerleştirilmiştir."

Bu odanın içi *gerçekten* daha sıcaktı. Yine de paltomu ya da şapkamı çıkarmak istemeyeceğim kadar da soğuktu. Ayaklarım, çizmelerimin içinde sıcacıktı.

"Altımızda kazanlar var," dedi Nikolai. "Bütün yapı erimiş kar ve buhar ısısıyla çalışıyor. Yakıt sorunumuz var ama bir süredir kömür depoluyorum."

"Ne kadar zamandır?"

"İki yıl. Aşağılardaki mağaraları hangara dönüştürttüğümde tamire başladık. İdeal bir tatil yeri değil ama insan bazen her şeyden uzaklaşmak istiyor."

Etkilenmiş ama aynı zamanda ürkmüştüm de. Nikolai'nin yanında olmak her zaman böyle bir şeydi işte. Kılıktan kılığa giriyor, zamanla sırlarını açığa vuruyordu. Bana çocukken oynadığım ahşap matruşka bebeklerini hatırlatıyordu. Tek fark, küçüleceğine her seferinde daha çok büyüyor, daha da esrarengizleşiyordu. Yarın bana ayın üzerine bir zevk sarayı yaptırdığını söylese hiç şaşırmazdım. *Gitmesi zor ama eşsiz bir manzara.*

"Etrafa göz atın," dedi Nikolai bize. "Alışmaya çalışın.

Nevsky hangarda yükü boşaltıyor. Benim de gövdenin tamiriyle ilgilenmem gerek." Nevsky'yi hatırladım. Nikolai'nin eski alayında, Yirmi İkinci Alay'da asker olarak görev yapmıştı ve Grishalardan bilhassa hazzetmiyordu.

"Baghra'yı görmek istiyorum," dedim.

"Bundan emin misin?"

"Hiç değilim."

"Seni ona götüreceğim. Günün birinde birini darağacına götürmem gerekirse, bu iyi bir prova olacak. Cezanızı çektikten sonra sen ve Oretsev akşam yemeğinde bana katılabilirsiniz."

"Sağ ol," dedi Malyen, "ama ateşkuşunu yakalamak için çıkacağımız yolculuk için gerekli hazırlıklarla ilgilenmem gerekiyor."

Bir zamanlar, yakın zaman önce beni Kusursuz Prens'le yalnız bırakma düşüncesi Malyen'i ifrit ederdi, ama Nikolai şaşkınlığını göstermedi. "Nasıl istersen. İşi bitince Nevsky'yi yanına gönderirim. Yerleşmene de yardım eder." Malyen'in omzuna hafifçe vurdu. "Seni gördüğüme sevindim, Oretsev."

Malyen içten bir şekilde gülümsedi. "Ben de. Kurtardığın için sağ ol."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır."

"Ben seninkinin kişisel bakım olduğunu sanıyordum."

"Hadi, iki olsun."

Kısa süre tokalaştılar, sonra Malyen başını önüne eğip grupla birlikte yanımızdan ayrıldı.

"Bizimle yemek yemek istemediği için gücenmeli mi-

yim?" diye sordu Nikolai. "Harika masa hazırlarım. Ayrıca ağzımı da şapırdatmam."

Bu konuyu konuşmak istemiyordum. "Baghra," diye teşvik ettim.

"O arpa tarlasında oldukça etkileyiciydi," diye devam etti Nikolai, kolumdan tutup beni geldiğimiz tarafa götürürken. "Kılıç ve tabancayı, daha önce gördüğümden daha iyi kullanıyordu."

Apparat'ın dediklerini hatırladım: *İnsanlar Ravka için savaşıyor çünkü Kral öyle emrediyor.* Malyen oldu olası yetenekli bir izciydi ama asker olmuştu; çünkü hepimiz askerdik, çünkü başka şansımız yoktu. Peki, şimdi ne için savaşıyordu? Platformdan atlayışını, bıçağının milisin boğazını kesişini düşündüm. *Ben artık bir kılıcım.*

Silkindim. Konuyu değiştirmek istiyordum. "Yerin altında yapacak pek bir şey yok. Eğitim dışında."

"Aklıma insanın, vaktini değerlendirebileceği birkaç ilginç yol geliyor."

"Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Ne kadar fesatsın. Bulmacaları çözmeyi ve öğretici metinler okumayı kastediyordum."

"Beni hiçbir güç o demir kutuya sokamaz," dedim kayadaki kapıya yaklaşırken. "O yüzden beni merdivenlere götürsen iyi edersin."

"Neden herkes böyle söylüyor?"

Geniş ve durağan taş merdivenlerden inerken iç geçirdim. Nikolai beni yılankavi bir geçitten geçirdi. Terlemeye

başlayınca paltomu çıkardım. Rasathanenin hemen altındaki kat hissedilir derecede daha sıcaktı. Geniş bir kapının yanından geçerken karanlıkta parıldayan ve tıslayan, buhar çıkaran kazanlar gözüme ilişti. Asil Nikolai'nin zarif yüz hatlarında bile hafif terleme belirtileri vardı.

Kesinlikle Baghra'nın inine gidiyorduk. Kadın hiç ısınamıyor gibiydi. *Acaba bunun sebebi gücünü çok nadiren kullanması mıydı,* diye düşündüm. Ben Beyaz Katedral'in soğuğunu bir türlü üstümden atamamıştım.

Nikolai demir bir kapıda durdu. "Vazgeçmek için son şansın."

"Durma," dedim. "Kurtar kendini."

İç çekti. "Beni bir kahraman olarak hatırla." Kapıyı hafifçe tıklattı ve içeri girdik.

Baghra'nın Küçük Saray'daki kulübesine girmişiz gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Rengi solmuş *kefta*sıyla ateşin yanma oturmuş, elini beni dövmekten büyük zevk aldığı bastonunun üstüne dayamıştı. Aynı hizmetçi çocuk ona bir şeyler okuyordu. Çocuğun Os Alta'dan kurtulup kurtulmadığını sormayı bile akıl edemediğimi fark edince utandım. Nikolai gırtlağını temizleyince çocuk okumayı bıraktı.

"Baghra," dedi Nikolai, "bu akşam nasılsın bakalım?"

"Hâlâ yaşlı ve kör," diye hırladı.

"Ayrıca çekici," dedi Nikolai kelimeyi uzatarak. "Çekici olduğunu asla unutma."

"Köpek."

"Cadaloz."

"Ne istiyorsun, pislik?"

"Sana misafir getirdim," dedi Nikolai beni iterek.

Niçin bu kadar gergindim?

"Selam, Baghra," diyebildim.

Durakladı, hareketsizdi. "Küçük azize," diye mırıldandı, "hepimizi kurtarmak için geri döndü."

"Eh, bizi senin o lanetli dölünden kurtarmaya çalışırken az daha *ölüyordu*," dedi Nikolai umursamazca. Gözlerimi kırpıştırdım. Nikolai, Baghra'nın Karanlıklar Efendisi'nin annesi olduğunu biliyordu.

"Şehit olmayı bile beceremedin, değil mi?" Baghra eliyle beni içeri çağırdı. "İçeri gir ve kapıyı kapat, evlat. İçeriyi soğutuyorsun." Bu tanıdık ifadeyi duyunca sırıttım. "Sana gelince..." dedi Nikolai'nin bulunduğu tarafa doğru öfkeyle. "İşinin başına gitsene sen."

"Patlama, gidiyorum," dedi. "Alina, akşam yemeği için seni almaya geleceğim ama olur da rahatsız olursan odadan çığlıklar atarak kaçmaktan ya da ona hançeri saplamaktan çekinme sakın. O an hangisi işine gelirse."

"Sen hâlâ burada mısın?" diye çıkıştı Baghra.

"Gidiyorum ama kalbinde kalmayı umuyorum," dedi ciddice. Sonra göz kırpıp gözden uzaklaştı.

"Kör olasıca."

"Onu seviyorsun," dedim kuşkuyla.

Baghra kaşlarını çattı. "Açgözlü. Küstah. Kendini çok fazla tehlikeye atıyor."

"Bilmesem onun için endişeleniyorsun diyeceğim."

"Onu sen de seviyorsun, küçük azize," dedi imalı imalı.

"Seviyorum," diye itiraf ettim. "Acımasız olabilecekken bana karşı hep kibardı. Bu, insanı ferahlatıyor."

"Fazla gülüyor."

"Daha kötü özellikler de var."

"Büyüklerine karşı gelmek gibi mi?" diye homurdandı. Ardından bastonunu yere vurdu. "Bana tatlı bir şeyler getir, çocuk."

Hizmetçi çocuk ayağa fırlayarak kitabı kenara koydu. Kapıya doğru yanımdan hızla geçerken onu yakaladım. "Bir dakika," dedim. "Adın ne senin?"

"Misha," diye cevapladı. Acilen saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Bunun dışında gayet iyi görünüyordu.

"Kaç yaşındasın?"

"Sekiz."

"Yedi," diye çıkıştı Baghra.

"Neredeyse sekiz," diye itiraf etti.

Yaşına göre ufak tefekti. "Beni hatırladın mı?"

Elini ürkekçe uzatıp boynumdaki boynuzlara dokunduktan sonra ciddiyetle başını salladı. "Sankta Alina," dedi usulca. Annesi ona bir azize olduğumu söylemişti ve anlaşılan Baghra'nın aşağılamalarına rağmen bu inancını koruyordu. "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Üzgünüm." Şaşırmış görünmedi bile. Belki de zamanla bu cevabı bekler olmuştu. "Burayı beğeniyor musun?"

Gözleri önce Baghra'ya sonra bana kaydı.

"Çekinme," dedim. "Doğruyu söyle."

"Oyun oynayacak kimse yok."

Yüreğim burkuldu. Malyen gelmeden önce Keramzin'de geçirdiğim yalnız günleri, sıska bir mülteci kızı sallamayan yaşça büyük yetimleri hatırladım. "Bu çok yakında değişebilir. O zamana kadar, dövüşmeyi öğrenmek ister misin?"

"Hizmetçilerin dövüşmesi yasak," dedi ama bu fikrin hoşuna gittiğini görebiliyordum.

"Ben Güneşin Elçisi'yim. Ben sana izin veriyorum." Baghra'nın homurtusunu duymazdan geldim. "Gidip Malyen Oretsev'i bulursan o sana bir eğitim kılıcı bulacaktır."

Göz açıp kapayıncaya kadar çocuk odadan fırlamıştı; heyecandan neredeyse tökezliyordu.

Gittiğinde, "Annesi?" diye sordum.

"Küçük Saray'da bir hizmetçi." Baghra şalına daha sıkı sarındı. "Hayatta kalmış olma ihtimali var ama bilemeyiz."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"Sence? Nikolai, çocuğu o lanet gemiye çığlıklar içinde sürükleyerek bindirdi. Ve doğru da yapmış olabilir. En azından şimdilerde daha az ağlıyor."

Yanına oturmak için kitabı kaldırırken adına baktım. Dini hikâyeler. Zavallı çocuk. Sonra dikkatimi Baghra'ya çevirdim. Biraz kilo almıştı, koltuğunda daha dik oturuyordu. Küçük Saray'dan çıkmak ona iyi gelmişti. Gerçi kendine saklanacak başka bir sıcak mağara ini bulmuştu ama olsun.

"İyi görünüyorsun."

"Bilmiyorum," dedi yüzünü ekşiterek. "Misha'ya söylediklerinde ciddi miydin? Talebeleri buraya getirmeyi mi düşünüyorsun?" Os Alta'daki Grisha okulunda okuyan çocuklar, öğretmenleri ve eski dövüş ustam Botkin'le beraber Keramzin'e gönderilmişlerdi. Güvenlik durumları aylardır içimi kemiriyordu. Şimdiyse bu konuda bir şeyler yapabilecek durumdaydım.

"Eğer Nikolai, Çıkrık'ta barınmalarına izin verirse onları eğitmeyi düşünür müsün?"

"Hıh," dedi kaşlarını çatarak. "Birinin yapması gerek. O öğretmenler onlara kim bilir ne saçmalıklar öğretiyordur."

Gülümsedim. Gerçekten gelişme vardı. Fakat Baghra bastonuyla dizime vurduğunda gülümsemem kayboldu. "Ah!" diye ciyakladım. Kadının nişancılığı tam bir muammaydı.

"Bana bileklerini uzat."

"Ateşkuşunu henüz yakalamadım."

Asasını tekrar kaldırdı ama kendimi geri çektim. "Tamam, tamam." Elini tutup çıplak bileğimin üzerine koydum. Kolumu el yordamıyla dirseğime kadar yoklarken, "Nikolai senin Karanlıklar Efendisi'nin annesi olduğunu nereden biliyor?" diye sordum.

"Sordu. Etrafında olup bitenleri geri kalanınızdan daha iyi fark ediyor." Bir şekilde üçüncü büyüteci saklamadığıma sevinmiş olmalıydı çünkü bileğimi bir homurtuyla bıraktı.

"Sen de söyleyiverdin, öyle mi?"

Baghra iç geçirdi. "Bunlar oğlumun sırları," dedi bit-

kince. "Onları saklamak artık benim işim değil." Sonra arkasına yaslandı. "Demek bir kez daha onu öldürmeyi başaramadın."

"Evet."

"Üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Neticede ben senden de zayıfım, küçük azize."

Tereddüt ettim. Sonra, "*Merzost*u kullandım." deyiverdim.

Karanlık gözleri birden fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın ne yaptın?"

"Şey... ben kendim yapmadım. Karanlıklar Efendisi'nin gücünü kontrol etmek için onunla aramızda kolyeden doğan bağı kullandım. *Nichevo'ya*lar yarattım."

Baghra'nın elleri telaşla benimkileri aradı. Bileklerimi yakaladı, canımı acıtıyordu. "Bunu yapmamalısın, evlat. Böyle bir gücü asla hafife almamalısın. Karanlıklar Diyarı bu güçten doğdu. Sefaletten başka bir şey gelmez ondan."

"Başka bir seçeneğim olmayabilir, Baghra. Ateşkuşunun yerini biliyoruz ya da en azından bildiğimizi sanıyoruz. Bulduğumuzda..."

"Kendi gücün uğruna bir başka kadim varlığı kurban edeceksin."

"Belki de etmeyeceğim," diye zayıf bir itirazda bulundum. "Geyiğe merhamet gösterdim. Belki de ateşkuşunun ölmesine gerek kalmaz."

"Kendini bir dinle. Bu bir çocuk masalı değil. Onun gücüne sahip olabilmen için geyiğin ölmesi gerekiyordu. Ateş-

kuşu da aynı. Üstelik bu kez ölümünden sen sorumlu olacaksın." Ardından o alçak sesli, neşesiz kıkırdamasıyla güldü. "Bu düşünce seni gerektiği kadar rahatsız etmiyor, değil mi evlat?"

"Hayır, etmiyor," diye itiraf ettim.

"Kaybedilecekler, sebep olabileceğin zararlar umrunda değil mi?"

"Umrumda," dedim acınası bir şekilde. "*Umrumda.* Fakat başka seçeneğim yok. Ayrıca başka seçeneğim olsaydı bile..."

Ellerimi bıraktı. "Onu yine de arardın."

"İnkâr etmeyeceğim. Ateşkuşunu istiyorum. Büyüteçlerin birleşik gücünü istiyorum ama bu, insanlardan oluşan hiçbir ordunun Karanlıklar Efendisi'nin gölge askerlerine karşı duramayacağı gerçeğini değiştirmiyor."

"Dinsizin hakkından imansız gelir."

Gereken buysa... Çok şey yitirmiştim, beni bu savaşı kazanmamı sağlayacak kadar güçlendirecek bir silaha sırt çeviremezdim. Baghra yardım etse de etmese de bir şekilde *merzost*u kullanmanın bir yolunu bulacaktım.

Duraksadım. "Baghra, Morozova'nın defterlerini okudum."

"Okudun demek? Biraz aydınlandın mı bari?"

"Hayır. Öfkelendim."

Güldü, şaşırdım. "Oğlum o sayfaları sanki bir kutsal kitapmış gibi inceledi. Binlerce kez okumuş, her kelimesini sorgulamış olmalı. Metinde gizli şifreler olduğunu düşünme-

ye başladı. Kâğıtları ateşin üstüne tutarak görünmez mürekkepli yazılar aradı. Sonunda da Morozova'nın adını lanetledi."

Tıpkı benim gibi. Yalnızca David'in saplantısı devam ediyordu. Bugün o çantayı yanına almakta ısrar etmesi az daha ölümüne sebep oluyordu.

Sormak istemiyordum, bu ihtimali kelimelere dökmek bile istemiyordum ama kendimi zorladım. "Morozova.... Morozova'nın döngüyü bitirmeden bırakmış olma ihtimali var mı? Üçüncü büyüteci yaratmamış olma ihtimali var mı?"

Bir süre sessiz kaldı. İfadesi dalgındı, bakışları göremediğim bir şeye kilitlenmişti. "Morozova onu kesinlikle yarım bırakmış olamaz," dedi usulca. "Bu onun tarzı değildi."

Sözlerindeki bir şey tüylerimi ürpertti. Bir anıyı hatırladım: Küçük Saray'dayken Baghra boynumdaki kolyeye dokunmuştu. *Geyiği görmek isterdim.*

"Bahgra..."

Kapıdan bir ses duyuldu: "*Moi soverenyi.*" Başımı kaldırıp Malyen'e baktım. Konuşmamız bölündüğü için sinirlenmiştim.

"Ne oldu?" diye sordum, mevzu ateşkuşu olduğunda sesime yüklenen gerginliği fark ederek.

"Genya'yla ilgili bir sorun var," dedi, "ve Kral'la."

Hemen ayağa fırladım. "Ne oldu?"

"Sergei, Genya'nın gerçek adını ağzından kaçırdı. Mağaralara ısındığı gibi dağlara da ısınıyor gibi görünüyor."

Öfkeyle homurdandım. Karanlıklar Efendisi'nin, Kral'ı tahttan indirme planında Genya kilit rol oynamıştı. Sergei'ye karşı sabırlı davranmaya çalışmıştım, ama şimdi hem Genya'nın hayatını hem de Nikolai'yle olan pozisyonumuzu tehlikeye atmıştı.

Baghra elini uzatıp pantolonumdan tuttu. Malyen'i işaret ederek, "O kim?" diye sordu.

"Muhafızlarımın şefi."

"Grisha mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, *otkazat'sya*."

"Sesi..."

"Alina," dedi Malyen. "Şu an onu tutuklamaya gidiyorlar."

Baghra'nın elinden kurtuldum. "Gitmem gerek. Misha'yı geri gönderirim."

Odadan aceleyle ayrılıp arkamdan kapıyı çektim. Mal-

yen'le hızla merdivenlere koştuk, ikişer ikişer indik.

Güneş çoktan batmış, Çıkrık'ın gaz lambaları yakılmıştı. Dışarıda, bulut kümesinin üstünde beliren yıldızlara gözüm ilişti. Kollarında mavi bantlar olan bir grup asker, eğitim alanının etrafında toplanmış, silahlarını her an Tolya ve Tamar'a doğrultacakmış gibi bekliyordu. Etherealkilerimi ikizlerin arkasına dizilmiş, Genya ve David'i korurken görünce gururlandım. Sergei ortalarda görünmüyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, zira hak ettiği köteği çekmek için vaktim yoktu.

"Geldi!" diye bağırdı Nadia bizi görünce. Doğruca Genya'nın yanına gittim.

"Kral bekliyor," dedi muhafızlardan biri. Zoya'nın ters bir karşılık vermesi beni şaşırttı. "Bırakın beklesin."

Kollarımı Genya'nın omuzlarına dolayıp diğerlerinin yanından biraz uzaklaştırdım. Titriyordu.

"Beni dinle," dedim saçını düzelterek. "Kılına zarar gelmeyecek. Anladın mı?"

"O, *Kral*, Alina." Sesindeki dehşeti işittim.

"Hiçbir yerin kralı olduğu falan yok," diye hatırlattım. Hissetmediğim bir güvenle konuştum. Durum her an sarpa sarabilirdi ama bundan kaçış yoktu. "Onunla yüzleşmelisin."

"Onun beni görmesi... bu şekilde alçaltılmak..."

Gözlerimin içine baktırdım. "*Alçaldığın* falan yok. Sen, bana özgürlüğümü vermek için Karanlıklar Efendisi'ne karşı geldin. Seninkinin elinden alınmasına izin vermeyeceğim."

Malyen yanımıza yaklaştı. "Muhafızlar huzursuzlanmaya başladı."

"Yapamayacağım," dedi Genya.

"Yapabilirsin."

Malyen elini nazikçe omzuna koydu. "Arkandayız."

Yanağından bir gözyaşı süzüldü. "Neden? Küçük Saray' dayken Alina'yı gammazladım. Sana yazdığı mektupları yaktım. Onun..."

"Sturmhond'un gemisinde bizimle Karanlıklar Efendisi' nin arasında durdun," dedi Malyen göçük anından tanıdığım aynı soğukkanlı sesiyle. "Arkadaşlığımı kusursuz insanlar için saklamıyorum. Azizlere şükürler olsun ki Alina da öyle."

"Bize güvenebilir misin?" diye sordum.

Genya yutkundu, sonra derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı; eskiden olsa hiç zorlanmazdı. Şalını başına geçirirken, "Pekâlâ," dedi.

Grubun yanına döndük. David ona sorgularcasına bakınca Genya uzanıp elini tuttu.

"Hazırız," dedim askerlere.

Malyen ve ikizler yanımızda yürümeye başladılar ama diğer Grishaları durdurmak için elimi kaldırdım. "Burada kalın," dedim ve sonra, "gözünüzü dört açın," diye ekledim. Karanlıklar Efendisi'nden aldığı emirle Genya'nın, Kral'ı öldürmesine ramak kalmıştı, Nikolai bunu biliyordu. İşler sarpa sararsa bu dağdan nasıl kaçacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Rasathanenin içinde muhafızları takip ederek, kısa bir merdivene çıkan bir koridordan geçtik. Bir köşeyi dönünce Kral'ın sesi kulağıma çarptı. Söylediklerinin hepsini seçemiyordum ama *ihanet* kelimesini yakaladım.

İki bronz heykelin –zırhları demir yıldızlarla bezenmiş, İvet'in Atlıları Alyosha ve Arkady– mızraklı kollarından oluşan kapıda durakladık. Mekân daha önce her ne işlev görüyorduysa, artık Nikolai'nin savaş odasıydı. Duvarlar, harita ve planlarla kaplıydı. Üzeri darmadağınık, kocaman bir çizim masası vardı. Nikolai çalışma masasına yaslanıyordu, kollarını göğsünde birleştirmiş, bir bacağını diğerinin önüne atmıştı. Yüzüne sıkıntılı bir ifade hâkimdi.

Az kalsın Kral ve Kraliçe'yi tanıyamıyordum. Kraliçe'yi en son gördüğümde gül rengi ipek elbiseler giyinmiş, çeşit çeşit mücevherler takınmıştı. Şimdiyse üstünde basit bir köylü gömleğinin üzerine giydiği yün bir *sarafan* vardı. Genya'nın yardımı olmayınca cansızlaşıp süpürge gibi olmuş sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Görünüşe bakılırsa Kral hâlâ askeri kıyafetlerden hoşlanıyordu. Üniforma kıyafetinin altın kordonu ve saten kuşağı gitmiş, yerini zayıf yapısı ve kırlaşan bıyığıyla uyumsuz görünen Birinci Ordu hakisi almıştı. Karısının koltuğuna yaslanırken mecalsiz görünüyordu. Genya ona her ne yaptıysa, çökmüş omuzlarında ve sarkmış cildinde bunu gayet net görmek mümkündü.

İçeri girerken Kral'ın gözleri yuvalarından fırlayınca az daha gülecektim. "Bu cadıyı çağırttığımı hatırlamıyorum."

Nikolai'den öğrendiğim diplomasinin işime yarayabileceği umuduyla kendimi zorlayarak başımı önüme eğdim. "*Moi tsar.*"

"Hain nerede?" diye uludu altdudağından tükürükler saçarak.

Diplomasi buraya kadarmış.

Genya öne doğru ürkek bir adım attı. Şalını indirirken elleri titriyordu. Kral'ın soluğu kesildi. Kraliçe ağzını kapadı.

Odadaki sessizlik, top atışının ardından oluşan sükûnet gibiydi. Nikolai'nin durumu kavradığını fark ettim. Bana bakarken çenesi kilitlenmişti. Ona tam olarak yalan söylememiştim, ama söylemiş kadar da olmuştum.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı Kral.

"Bu beni kurtardığı, Karanlıklar Efendisi'ne karşı geldiği için, ödediği bedel," dedim.

Kral kaşlarını çattı. "Kraliyet'e ihanet etti. Kellesinin vurulmasını istiyorum."

Beklemediğim şekilde Genya, Nikolai'ye, "Onun da kendi cezasını kabul etmesi şartıyla cezamı kabul edeceğim," dedi.

Kral'ın yüzü mosmor oldu. Belki kalpten gider de hepimizi bir sürü zahmetten kurtarırdı. "Üstlerinin yanında sesini çıkarmayacaksın!"

Genya çenesini kaldırdı. "Burada üstüm yok benim." İşleri hiç de kolaylaştırmıyordu, ama yine de içimden sevinç çığlıkları atmak geldi.

Kraliçe'nin ağzından tükürükler saçıldı. "Sanıyorsan ki..."

Genya titriyordu fakat bunu sesine yansıtmadı. "Bir Kral olarak başarısızlıkları için yargılanamıyorsa, o zaman bir erkek olarak başarısızlıkları için yargılansın."

"Seni nankör kaltak," dedi Kral küçümseyerek.

"Bu kadar yeter," dedi Nikolai. "İkiniz de susun."

"Ben Ravka'nın Kralıyım. Bu hainin..."

"Tahtı olmayan bir Kralsın," dedi Nikolai usulca. "Ayrıca senden dilini tutmanı rica ediyorum."

Kral çenesini kapattı, şakaklarındaki damarlar atıyordu.

Nikolai ellerini arkasına attı. "Genya Safin, ihanet ve cinayete teşebbüsle suçlanıyorsun."

"Onu öldürmek istemiş olsaydım şimdiye ölmüş olurdu."

Nikolai ona uyaran gözlerle baktı.

"Onu öldürmeye çalışmadım," dedi.

"Ama Kral'a bir şey yaptın. Saray doktorlarının söylediğine göre asla tamamen düzelemeyeceği bir şey. Neydi o?"

"Zehir."

"Şüphesiz ki kaynağı bulunabilirdi."

"Bununki bulunamazdı. Bunu kendim hazırladım. Yeterince uzun bir süre boyunca yeterince küçük dozlarda verildiğinde belirtiler hafiftir."

"Bir sebze alkaloidi mi?" diye sordu David.

Genya başıyla onayladı. "Kurbanın sisteminde birikti mi belli bir eşiğe ulaşılır, organlar iflas etmeye başlar. Bozulan organlar eski haline döndürülemez. Öldürmez. Çalar. İnsanın ömründen çalar. Ve çaldıklarını asla geri vermez."

Sesindeki memnuniyet tüylerimi ürpertti. Tarif ettiği şey sıradan bir zehir değil, Corporalnik ve Fabrikatör arasındaki bir kızın ustalığıydı. Materialki atölyelerinde epey zaman geçirmiş bir kızın.

Kraliçe başını iki yana salladı. "Zaman içinde küçük dozlar mı? Yemeklerimize erişim imkânı yoktu ki..."

"*Derimi* zehirledim," dedi Genya sertçe, "dudaklarımı. Böylece bana her dokunduğunda..." Hafifçe ürpererek David'e baktı. "Beni her öptüğünde vücuduna zehir aldı." Yumruklarını sıktı. "Bu belaya kendisi bulaştı."

"Ama zehir seni de etkileyecekti," dedi Nikolai.

"Derimden çıkarmak, sonra da kül suyunun bıraktığı yanıkları iyileştirmek zorundaydım. Her seferinde." Yumruklarını sıktı. "Bütün sıkıntılarıma değdi."

Nikolai eliyle ağzını sıvazladı. "Seni birlikte olmaya zorladı mı?"

Genya başıyla onayladı. Nikolai'nin çenesindeki kaslar seğirdi.

"Baba?" diye sordu. "Zorladın mı?"

"O bir hizmetçi, Nikolai. Zorlamama gerek yoktu."

Uzun bir sessizlikten sonra Nikolai, "Genya Safin, bu savaş sona erdiğinde vatana ihanet ve Karanlıklar Efendisi'yle Kraliyet'e karşı işbirliği yapmak suçlarından yargılanacaksın," dedi.

Kral'ın yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış peyda oldu ama Nikolai sözlerini henüz bitirmemişti.

"Baba, sen hastasın. Kraliyet'e ve Ravka halkına hizmet ettin, ama artık hak ettiğin istirahate çekilme vaktin geldi. Bu gece tahttan feragat ettiğini belirten bir mektup yazacaksın."

Kral'ın kafası karışmıştı. Gözlerini kırpıştırdı, gözka-

pakları oğlunun söylediklerini idrak edemiyormuşçasına titredi. "Böyle bir şey yapmaya..."

"Mektubu yazacak ve yarın da *Yalıçapkını* ile buradan ayrılacaksın. Os Kervo'ya gideceksin. Orada güvenli bir şekilde *Volkvolny*'ye bindirilerek Gerçek Deniz'in karşı kıyılarına geçeceksin. Sıcak bir yere gidebilirsin. Güney Kolonileri olabilir."

"*Koloniler* mi?" dedi Kraliçe, soluğu kesilmişti.

"Her istediğiniz elinizin altında olacak. Savaştan ve Karanlıklar Efendisi'nden uzakta olacaksınız. Güvende olacaksınız."

"Ben Ravka Kralıyım! Bu... bu hain, bu..."

"Burada kalırsan tecavüzden yargılanmanı sağlayacağım."

Kraliçe elini kalbine götürdü. "Nikolai, ciddi olamazsın."

"Genya senin koruman altındaydı, anne."

"O bir hizmetçi!"

"Sen de bir kraliçesin. Sana tabi olanların hepsi senin çocukların. Hepsi."

Kral, Nikolai'ye yaklaştı. "Beni böyle önemsiz bir suçlama yüzünden kendi yurdumdan göndereme..."

Bunun üzerine Tamar sessizliğini bozdu. "Önemsiz mi? Bir soylu olarak doğmuş olsaydı yine önemsiz olur muydu?"

Malyen kollarını göğsünde birleştirdi. "Genya bir soylu olarak doğmuş olsaydı Kral buna asla cüret edemezdi."

"En iyi çözüm bu," dedi Nikolai.

"Bu bir çözüm bile değil!" diye bağırdı Kral. "Bunun adı düpedüz korkaklık!"

"Bu suçu görmezden gelemem."

"Böyle bir şeye ne hakkın ne de yetkin var. Sen kim oluyorsun da Kralını yargılıyorsun?"

Nikolai duruşunu dikleştirdi. "Bunlar Ravka'nın yasaları, benim değil. Rütbeye veyahut mevkiye boyun eğmemeliler." Ses tonunu yumuşattı. "Böylesi herkes için daha iyi, bunu biliyorsun. Sağlığın gitgide kötüleşiyor. Dinlenmeye ihtiyacın var. Karanlıklar Efendisi'ne karşı ordularımıza liderlik edemeyecek kadar zayıfsın."

"İzle beni!" diye kükredi Kral.

"Baba," dedi Nikolai kibarca, "Askerler peşinden gelmeyecek."

Kral gözlerini kıstı. "Sen Vasily'nin parmağı bile olamazsın. Güçsüzsün ve aptalın tekisin. Kafayı sıradan duygular ve sıradan insanlarla bozmuşsun."

Nikolai irkildi. "Belki de," dedi. "Ama sen o mektubu yazacak, itiraz etmeden *Yalıçapkını*'na bineceksin. Buradan ayrılacaksın. Yoksa mahkemeye çıkacak, suçlu bulunduğun takdirde de asılacaksın."

Kraliçe'nin ağzından bir hıçkırık kaçtı.

"Benim sözüme karşı onun sözü," dedi Kral, parmağını Genya'ya doğru sallayarak. "Ben bir kralım..."

Aralarına girdim. "Ben de bir azizeyim. Kimin sözünün daha çok geçtiğini görelim mi?"

"Sen şu çeneni kapat bakalım, seni iğrenç küçük cadı.

Fırsatım varken seni öldürtmeliydim."

"*Yeter* artık," diye çıkıştı Nikolai; sabrı taşmıştı. Kapıdaki askerlere işaret etti. "Anneme ve babama odalarına kadar eşlik edin. Gözünüzü üzerlerinden ayırmayın. Kimseyle konuşmalarına izin vermeyin. Feragat mektubunu yarın sabaha istiyorum, baba. Yoksa seni zincire vurdururum."

Kral, bakışlarını Nikolai'den etrafını çevreleyen muhafızlara çevirdi. Kraliçe kolunu tutarken mavi gözlerinde panik vardı.

"Sen bir Lantsov değilsin," diye hırladı Kral.

Nikolai itaatkârca başını önüne eğdi. "Sanırım bu gerçekle yaşayabilirim."

Muhafızlara işaret verdi. Kral'ı tuttular ama o, ellerinden kurtuldu. Öfkeden köpürerek kapıya yürüdü, haysiyetinin kalan son kırıntılarını toplamaya çalışıyordu.

Genya'nın önünde durup gözlerini yüzünde gezdirdi. "En azından şimdi gerçekten olduğun gibi görünüyorsun," dedi. "Mahvolmuş."

Kelimenin, yüzüne bir tokat gibi indiğini gördüm. *Razrusha'ya*. Mahvolan. Aralarına ilk defa girdiğinde müritlerin fısıldadıkları isim. Malyen öne çıktı. Tamar'ın elleri baltalarına giderken Tolya'nın homurdandığını duydum ama Genya onları eliyle durdurarak sırtını dikleştirdi. Kalan tek gözünde inanç görünüyordu.

"O gemiye bindiğinde beni hatırla, *moi tsar*. Ufukta kaybolurken Ravka'ya son kez baktığında beni hatırla." Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral'ın beti benzi attı. Göz-

lerinde gerçek korku gördüm. Genya geri çekilerek, "Umarım tadım buna değmiştir," dedi.

Kral ve Kraliçe muhafızlarca hızla odadan çıkarıldı. Genya, gözden kaybolana kadar çenesini yukarıda tuttu. Sonra omuzları sarktı.

David kolunu Genya'ya doladı ama o istemedi. "Yapma," diye hırladı, akmak üzere olan gözyaşlarını silerek.

Tamar öne doğru bir adım atacağı sırada, "Genya..." dedim.

Ellerini kaldırıp bizi yanına yaklaştırmadı. "Bana acımanızı istemiyorum," dedi şiddetle. Sesi çatlamış ve vahşiydi. Orada çaresizce durduk. "Anlamıyorsunuz." Elleriyle yüzünü kapattı. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz."

"Genya..." dedi David.

"Sakın," dedi boğuk bir sesle, tekrar gözpınarları dolarak. "Bu hale gelmeden, mahvolmadan önce bana bir kez olsun bakmadın. Şimdiyse sadece düzeltmek istediğin bir şeyim."

Onu yatıştırmak için söyleyecek bir şeyler aradım, ama David benden önce davranıp omuzlarını kısarak, "Metalden anlarım," dedi.

"Bunun *konumuzla* ne alakası var?" diye bağırdı Genya.

David kaşlarını çattı. "Ben... ben etrafımda olup bitenlerin yarısını anlamam. Espriden, günbatımından, şiirden anlamam ama metalden anlarım." Kelimeleri yakalamaya çalışıyormuşçasına bilinçsizce parmakları büküldü. "Güzellik senin zırhındı. Kırılgan bir şey, tamamen gösteriş. Peki,

içindeki, o ne? İşte o, çelik. Cesur ve kırılmaz. Üstelik düzeltilmeye de ihtiyacı yok." Derin bir nefes aldıktan sonra sakarca öne bir adım attı. Genya'nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Genya kaskatı kesildi. David'i kendinden uzaklaştıracağını düşündüm ama kollarını dolayıp ona kararlılıkla karşılık verdi.

Malyen boğazını temizlerken Tamar da alçak bir ıslık çaldı. Gergin bir kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım.

Ayrıldılar. David kıpkırmızı kesilmişti. Genya'nın gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki yüreğim parçalandı. "Seni atölyeden daha sık çıkarmalıyız," dedi.

Bu kez güldüm. Nikolai, "Dertlerin sona erdi sanma, Genya Safin," dediğinde birden durdum. Sesi soğuk ve son derece bitkindi. "Bu savaş sona erdiğinde yargılanacaksın. Bağışlanıp bağışlanmayacağına da ben karar vereceğim."

Genya zarif bir şekilde başını önüne eğdi. "Adaletinden korkmuyorum, *moi tsar*."

"Henüz kral değilim."

"*Moi tsarevich*," diye düzeltti.

"Gidin," dedi eliyle gitmemizi işaret ederek. Ben tereddüt edince, "Hepiniz," dedi.

Kapılar kapanırken çizim masasının başına çöktüğünü, başını ellerinin arasına aldığını gördüm.

Koridorda diğerlerinin peşi sıra ilerledim. David, Genya'ya sebze alkaloidleri ve berilyum tozunun özellikleriyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Zehirlerden konuşmaları ne

kadar akıllıcaydı, orasını bilmiyordum ama bunun da onların romantizm anlayışı olduğunu farz ettim.

Çıkrık'a geri döneceğimizi düşündükçe ayaklarım geri geri gitti. Hayatımın en uzun günlerinden birini geçirmiştim. O ana kadar yorgunluğun çökmesine izin vermemiştim ama şimdi ıslak bir palto gibi yavaş yavaş omuzlarıma yerleşiyordu. Genya veya Tamar'ın diğer Grishaları son gelişmelerden haberdar etmesine karar verdim. Sergei'yle yarın ilgilenecektim. Ancak yatağımı bulup üzerine yığılmadan evvel öğrenmem gereken bir şey vardı.

Merdivenlerde Genya'nın elini yakaladım. "Ne fısıldadın?" diye sordum usulca. "Kral'ın kulağına?"

Diğerlerinin basamakları çıkmasını bekledikten sonra, "*Na razrusha'ya. E'ya razrushost.*" dedi. Ben mahvolan değilim, mahvedenim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hatırlat da seninle ters düşmeyeyim."

"Tatlım," dedi, yara izli yanaklarını sırayla bana dönerek, "Düz tarafım *kalmadı* ki zaten." Sesi neşeliydi ama hüzün de vardı. Kalan tek gözüyle bana göz kırpıp merdivenlerde gözden kayboldu.

Malyen, Nevsky'yle birlikte çalışarak kalacağımız yerleri ayarlamıştı. O yüzden dağın doğu tarafında kalan birkaç odadan müteşekkil yerimi gösterme işi de ona kalmıştı. Kapı çerçevesi, Sabah ve Akşam Yıldızlarını temsil ediyor olabi-

leceğini düşündüğüm iki bronz genç kızın birbirlerine kenetlenmiş ellerinden oluşuyordu. İçeride, çevresi gemilerdeki lombozlar gibi pirinç alaşımından yuvarlak bir pencere, uzak duvarı tamamen kaplamıştı. Gaz lambaları yakılmıştı. Gündüz manzara muhtemelen muhteşemdi ama o sırada karanlıktan ve bana bakan kendi bitkin yüzümden başka görülecek hiçbir şey yoktu.

"İkizler ve ben hemen yandaki odada olacağız," dedi Malyen. "Ayrıca sen uyurken içimizden biri de kapında nöbet tutacak."

Lavabonun yanında bir ibrik sıcak su beni bekliyordu, yüzümü yıkadım. Bu esnada Malyen diğer Grishalar için ayarladığı yerleri, Sikurzoi'ye yapacağımız seferin hazırlıklarının ne kadar süreceğini ve grubu ikiye bölmek istediğini anlattı. Dinlemeye çalıştım ama bir ara beynim iflas etti.

Taş pencere oturağına çöktüm. "Kusura bakma," dedim. "Elimde değil."

Orada öylece durdu. Yanıma oturup oturmamak arasında gidip geldiğini neredeyse görebiliyordum. Sonunda olduğu yerde kaldı.

"Bugün hayatımı kurtardın," dedi.

Omuz silktim. "Sen de benimkini kurtardın. Bu bizim işimiz."

"İlk defa birinin canını almanın kolay olmadığını biliyorum."

"Pek çok kişinin ölümünden sorumluyum. Bu da onlardan farklı olmasa gerek."

"Ama farklı."

"Bizim gibi bir askerdi. Bir yerlerde muhtemelen bir ailesi var, sevdiği bir kız hatta belki de bir çocuğu var. Bir an oradaydı ve sonra birden... yoktu." Başka bir şey söylememem gerektiğinin farkındaydım ama içimdekileri dökmeliydim. "Ama asıl korkutucu kısmı ne biliyor musun? *Kolaydı.*"

Malyen uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "İlk öldürdüğüm kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Kuzey sınırında bir Fjerda devriyesine rastladığımızda geyiği avlıyorduk. Dövüş en fazla birkaç dakika sürmüştür ama üç adam öldürdüm. Tıpkı benim gibi işlerini yapıyor, bir günü daha bitirmeye çalışıyorlardı. Sonra kendilerini karların üstünde kanlar içinde yatarken buldular. İlk ölenin hangisi olduğunu bilmenin olanağı yok. Bir önemi olduğundan da emin değilim zaten. Unutmaya çalışıyorsun. Yüzler bulanıklaşmaya başlıyor," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Tereddüt ettim. "Keyif aldım," diye fısıldadığımda yüzüne bakamadım. O susunca ben devam ettim. "Kesme hareketini neden kullandığımın, gücümle ne yaptığımın bir önemi yok. *Hep* keyif alıyorum."

Yüzüne bakmaya korkuyordum, yüzünde göreceğim tiksintiden veya daha da kötüsü korkudan korkuyordum. Oysa kendimi zorlayıp başımı kaldırdığımda Malyen'in ifadesi düşünceliydi.

"Apparat ve bütün korumalarını öldürebilirdin ama öldürmedin."

"Öldürmek istedim."

"Ama öldürmedin. Vahşi olmak, acımasız olmak için eline pek çok fırsat geçti. Hiçbirini kullanmadın."

"Henüz. Ateşkuşu..."

Başını iki yana salladı. "Ateşkuşu, senin kim olduğunu değiştirmeyecek. Sen yine, Ana Kuya'nın altın saatini ben kırdığım halde benim yerime dayak yiyen o kız olarak kalacaksın."

İnildeyerek parmağımı suçlarcasına ona doğrulttum. "Ve sen sesini çıkarmadın."

Güldü. "Tabii ki çıkarmadım. O kadından ödüm kopuyordu." Sonra ifadesi ciddileşti. "Sen yine, Küçük Saray'da bizi kurtarmak için kendi hayatını feda etmekten çekinmeyen o kız, az önce Kral'a değil de bir hizmetçiye arka çıktığını gördüğüm o aynı kız olarak kalacaksın."

"O bir hizmetçi değil. O ..."

"Bir arkadaş. Biliyorum." Duraksadı. "Mesele şu ki Alina, Luchenko haklıydı."

Milislerin liderinin ismini hemen hatırlayamadım. "Hangi konuda?"

"Bu ülkede yolunda gitmeyen bir şeyler var. Toprak yok. Hayat yok. Sadece üniforma ve silah var. Önceleri ben de böyle düşünüyordum."

Öyleydi. Ardına dönüp bakmadan Ravka'dan gitmeye can atıyordu. "Ne değişti?"

"Sen. Bunu şapeldeki o gece anladım. O kadar korkmasaydım daha evvel de görebilirdim."

Milisin parçalanarak yere düşen bedenini düşündüm. "Belki de benden korkmakta haklıydın."

"Senden korkmuyordum, Alina. Seni kaybetmekten korkuyordum. Dönüşmekte olduğun kızın artık bana ihtiyacı yoktu, ama senin kaderinde hep o kişi olmak vardı."

"Gözünü güç hırsı bürümüş? Acımasız?"

"Güçlü." Başını çevirdi. "Parlak. Ve belki birazcık da acımasız. Hükmetmek için bu gerekli. Ravka mahvolmuş durumda, Alina. Bence hep öyleydi. Şapelde gördüğüm kız bunu değiştirebilir."

"Nikolai..."

"Nikolai doğuştan bir lider. Dövüşmeyi biliyor, siyasetten anlıyor ama umut olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Hiç yokluk görmemiş. Sen ya da Genya gibi değil. Benim gibi değil."

"O iyi biri," diye itiraz ettim.

"İyi de bir Kral olacak ama harika bir Kral olmak için sana ihtiyacı var."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Pencerenin camına parmağımı bastırdım, sonra çıkan izi yenimle sildim. "Öğrencileri ve yetimleri Keramzin'den buraya getirebilir miyim, diye soracağım."

"Gittiğinde onu da götür," dedi Malyen. "Nereden geldiğini görmesi gerek." Güldü. "Onu Ana Kuya'yla tanıştırabilirsin."

"Zaten Baghra'yı Nikolai'nin üzerine saldım. Kötü kadın koleksiyonu yaptığımı düşünecek." Camda bir parmak

izi daha bıraktım. Ona bakmadan, "Malyen, bana dövmeden bahset," dedim.

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda ensesini kaşıyıp, "Eski Ravkacada bir yemin," dedi.

"Ama neden o dövmeyi yaptırdın?"

Bu kez ne kızardı ne de başını çevirdi. "Eskiden olduğumdan daha iyi olmak için bir söz," dedi. "Senin için hiçbir şey olamazsam en azından elinde bir silah olabilmem için bir yemin." Omuz silkti. "Ayrıca istemekle hak etmenin aynı şey olmadığına dair bir hatırlatma galiba."

"Ne istiyorsun, Malyen?" Odaya bir sessizlik çöktü.

"Bana onu sorma."

"Neden?"

"Çünkü mümkün değil."

"Yine de duymak istiyorum."

Soluğunu boşalttı. "İyi geceler, de. Bana gitmemi söyle, Alina."

"Hayır."

"Bir orduya ihtiyacın var. Bir taca ihtiyacın var."

"Evet, var."

Sonra güldü. "Asil bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum; Karanlıklar Diyarı'ndan bağımsız, birleşmiş bir Ravka istiyorum. Karanlıklar Efendisi'ni sana ya da herhangi birine bir daha asla zarar veremeyeceği bir yere, toprağın altına göndermek istiyorum." Üzülerek başını iki yana salladı. "Ama sanırım hâlâ o eski bencil herifim. Sürekli yeminlerden ve şereften bahsediyorum, ama asıl istediğim şey seni şu

duvara dayayıp, benim dışımdaki tüm erkeklerin isimlerini unutana kadar öpmek. O yüzden bana gitmemi söyle, Alina. Çünkü sana ne bir unvan, ne bir ordu, ne de ihtiyacın olan başka herhangi bir şeyi verebilirim."

Haklıydı. Bunu biliyordum. Aramızda kırılgan, güzel olan her ne yaşandıysa iki farklı insana –görev ve sorumlulukları olmayan iki insana– aitti ve geriye bir şey kalıp kalmadığından emin değildim. Yine de kollarını bana dolamasını, karanlıkta adımı fısıldamasını istiyordum. Ona kal demeyi istiyordum.

"İyi geceler, Malyen."

Uzun zaman önce karanlık bir bahçede verdiğim güneş rozetinin bulunduğu, kalbinin üstündeki yere dokundu.

"*Moi sovereny*i," dedi usulca. Başını önüne eğip gitti.

Kapı arkasından kapandı. Lambaları söndürüp yatağa uzandıktan sonra battaniyeleri üstüme çektim. Pencere kocaman, yuvarlak bir göz gibiydi, odanın içi karanlığa gömüldüğünden yıldızları görebiliyordum.

Başparmağımı yıllar önce kırık mavi bir bardağın kenarının sebep olduğu avucumdaki yara izinin üzerinde gezdirdim. Bütün dünyamın değiştiği, kalbimin bir daha asla geri alamayacağım bir parçasından vazgeçtiğim anın bir hatırasıydı bu.

Akıllıca bir karar vermiş, doğru olanı yapmıştık. Mantığın zamanla teselli getireceğine inanmak zorundaydım. Bu gece ise bu fazla sessiz odada sadece kaybın acısı ve bir çanın çalışı kadar derin ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı: *İyi bir şey yok oldu.*

***

Ertesi sabah uyandığımda Tolya yatağımın başucundaydı.

"Sergei'yi buldum," dedi.

"Kayıp mıydı?"

"Bütün gece."

Benim için bırakılan temiz kıyafetleri giydim: tunik, pantolon, yeni çizmeler ve manşetleri altın işlemeli, kenarları kırmızı tilki kürkünden, Güneşin Elçisi mavisi renkte, kalın, yün bir *kefta*. Nikolai hep tedarikliydi.

Tolya'yla birlikte merdivenlerden aşağıya, kazanların olduğu kata inip karanlık su odalarından birine girdik. Kıyafet tercihimden anında pişmanlık duydum; inanılmaz sıcaktı. İçeriyi aydınlattım. Sergei büyük metal tanklardan birinin yanında sırtını duvara dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu.

"Sergei?"

Gözlerini kısarak başını diğer tarafa çevirdi. Tolya'yla birbirimize baktık.

Kocaman koluna hafifçe vurdum. "Git kahvaltını yap," dedim kendi midem de guruldarken. Tolya gidince ışığı loşlaştırıp Sergei'nin yanına oturdum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yukarısı çok büyük," diye mırıldandı. "Çok yüksek."

Bundan daha fazlası, ağzından Genya'nın adını kaçırmasına yol açan başka bir neden vardı. Bunu daha fazla göz ardı edemezdim. Küçük Saray'daki felaketten konuşma fır-

şatımız hiç olmamıştı. Yahut belki de fırsatlar vardı da ben kaçmıştım. Marie'nin ölümü için, hayatını tehlikeye soktuğum için, onu kurtaramadığım için özür dilemek istiyordum. Fakat böyle bir başarısızlığı anlatmaya kâfi gelecek sözcükler var mıydı? Kestane bukleleri ve neşe dolu kıkır kıkır gülüşü olan sağ bir kızdan geriye kalan boşluğu hangi kelimeler doldurabilirdi ki?

"Marie'yi ben de özlüyorum," dedim sonunda. "Ve diğerlerini."

Yüzünü kollarına gömdü. "Önceden hiç korkmuyordum. Şimdiyse sürekli korkuyorum. Buna engel olamıyorum."

Kolumu omzuna doladım. "Hepimiz korkuyoruz. Bu utanılacak bir şey değil."

"Tek istediğim, kendimi tekrar güvende hissetmek."

Omuzları titriyordu. Nikolai'nin doğru sözcükleri bulma yeteneğine sahip olmayı diledim. "Sergei," dedim. İşleri düzeltebilirdim de batırabilirdim de; emin değildim. "Nikolai'nin yerde kampları var, bazıları Tsibeya'da ve biraz daha güneyde. Kaçakçılar için, bütün kavga dövüşten uzak, dinlenme yerleri var. Nikolai razı gelirse oralara gönderilmeyi ister misin? Bir Şifacı olarak görev yapabilirsin. Ya da belki bir süre sadece dinlenebilirsin de."

Bir an bile tereddüt etmedi. "Evet," dedi soluk soluğa.

İçimi saran rahatlama hissinden dolayı kendimi suçlu hissettim. Milislerle çarpışmamızda Sergei bizi yavaşlatmıştı. Dengesizdi. Özür dileyebilir, nafile sözler sarf edebilirdim

ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ayrıca bu, savaşta olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu. Sergei bize yük olmaya başlamıştı.

"Ben ne gerekiyorsa yapacağım. İhtiyacın olan başka bir şey varsa..." Sesim söndü, nasıl bitireceğimi bilemedim. Sakarca omzuna vurdum, sonra ayağa kalkıp gitmek üzere döndüm.

"Alina?"

Kapıda durdum. Karanlıkta onu zar zor seçebiliyordum, koridordan gelen ışık nemli yanaklarında parladı. "Üzgünüm. Genya için. Her şey için."

Marie ve Sergei'nin birbirleriyle şakalaşmalarını hatırladım, kol kola oturuşlarını, birlikte çay içerken gülüşlerini düşündüm. "Ben de," diye fısıldadım.

Koridora çıktığımda Misha'yla birlikte bekleyen Baghra'yı görünce şaşırdım.

"Burada ne işiniz var?"

"Seni arıyorduk. Bu çocuğun nesi var?"

"Zor günler geçiriyor," dedim onları su tankı odasından uzaklaştırırken.

"Kim geçirmiyor ki?"

"Sevdiği kızın oğlun tarafından karnının deşildiğini gördü. Kız kollarında öldü."

"Tıpkı nefes ve aşk gibi ıstırap da hayatın bir parçası. Önemli olan, bundan ne çıkardığımız. Şimdi," dedi bastonunu yere vurarak, "gelelim derslere."

O kadar afallamıştım ki ne demek istediğini hemen anla-

yamadım. Dersler? Baghra, ikinci büyüteçle Küçük Saray'a döndüğümden beri bana ders vermeyi reddetmişti. Kendime gelip koridor boyunca peşi sıra ilerledim. Muhtemelen aptalcaydı ama yine de kendimi sormaktan alamadım. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Yeni Kralımızla konuştum."

"Nikolai ile mi?"

Homurdandı.

Misha'nın onu götürdüğü yeri görünce adımlarımı yavaşlattım. "Demir kutuya mı biniyorsun sen?"

"Elbette," diye parladı. "Bütün o basamakları yürüyerek mi çıkacaktım bir de?"

Misha'ya baktım. Serinkanlı bir şekilde bana bakıyor, eli eğitim kılıcının üstünde duruyordu. Yavaş yavaş o korkunç mekanizmaya doğru ilerledim.

Misha kapıyı kapatıp kolu çekti. Gözlerimi kapattım. Hızla yukarı çıktıktan sonra aniden durduk.

"Nikolai ne dedi?" diye sordum titrek bir sesle, Çıkrık'a adımımızı atarken.

Baghra elini salladı. "Büyüteçlerin gücünü eline geçirdiğinde en az oğlum kadar tehlikeli olabileceğin konusunda onu uyardım."

"Sağ ol," dedim donuk bir sesle. Haklıydı ve ben de bunun farkındaydım ama Nikolai'nin bu konuda endişelenmesini istemiyordum.

"Böyle bir şey olması durumunda kafana bir kurşun sıkacağına yemin etmesini istedim."

"O ne dedi?" diye sordum cevabı duymaktan korkmama rağmen.

"Bana söz verdi. Bedeli ne olursa olsun."

Nikolai'nin sözünün eri olduğunu biliyordum. Arkamdan üzülebilirdi. Kendini asla affetmeyebilirdi. Ancak onun ilk aşkı Ravka'ydı. Ülkesine karşı bir tehdidi asla hoş görmezdi.

"Neden şimdi kendin yapıp onu bu zahmetten kurtarmıyorsun?" diye mırıldandım.

"Aslında düşünmüyorum değil," diye karşılık verdi. "Hele de çenen açıldığında."

Baghra'nın talimatlar mırıldandığı Misha, bizi güney terasa doğru götürdü. Kapı, Güçsüz Bakire'nin eteğinin kenarı tarafından gizlenmişti. Bakire'nin çizmesindeki askılarda palto ve şapkalar asılıydı. Baghra çoktan sarınıp sarmalanmıştı. Öyle ki yüzünü zar zor görebiliyordum. Isıran soğuğa çıkmadan önce kendime bir kürklü şapka alırken Misha'ya da kalın bir yün palto giydirdim.

Uzun teras, uca doğru neredeyse bir geminin pruvası gibi bir nokta halini alıyordu. Bulut kümesi önümüzde donmuş bir deniz gibi uzanıyordu. Arada bir sis perdesi aralandığında karla kaplı tepeler ve aşağılardaki gri kayalar seçiliyordu. Ürperdim. *Çok büyük. Çok yüksek.* Sergei yanılmıyordu. Bulutların üzerinde sadece Elbjen'in en yüksek zirveleri görülebiliyordu. Bu, aklıma güneye uzanan takımadaları getirdi.

"Bana ne gördüğünü söyle," dedi Baghra.

"Çoğunlukla bulut," dedim, "gökyüzü, birkaç dağ zirvesi."

"En yakındaki ne kadar uzak?"

Mesafeyi ölçmeye çalıştım. "En az bir buçuk, bilemedin iki kilometre."

"Güzel," dedi. "Tepesini uçur."

"Efendim?"

"Kesme hareketini daha önce kullandın."

"O bir *dağ*," dedim. "Gerçekten büyük bir dağ."

"Sen de iki büyüteç takan ilk Grisha'sın. Yap dedim."

"Arada kilometreler var!"

"Sızlanıp dururken yaşlanıp ölmemi mi umuyorsun?"

"Ya biri görürse..."

"Bu kadar kuzeyde insan yaşamıyor. Bahane uydurmayı bırak."

Hüsran duygusu içinde iç geçirdim. Büyüteçleri aylardır takıyordum. Gücümün sınırlarını az çok biliyordum.

Eldivenli ellerimi kaldırılınca, ışık anında gelip bulut kümesinin üstünde parıldadı. Bir noktaya toplayarak bıçak haline getirdim. Ardından kendimi bir aptal gibi hissederek, en yakındaki tepeye doğru fırlattım.

Yanından bile geçmedi. Işık, dağa birkaç yüz metre kala bulutların arasında söndü, kısa süreliğine aşağılardaki zirveleri açığa çıkarıp ardında sis parçaları bıraktı.

"Nasıldı?" diye sordu Baghra, Misha'ya.

"Kötü."

Ona kaşlarımı çattım. Küçük hain. Arkamda biri kıs kıs güldü.

Döndüm. Bir grup asker ve Grisha toplanmıştı. Harshaw'un kabarık kırmızı saçları rahatlıkla seçiliyordu. Oncat'i

turuncu bir atkı gibi omzuna dolamıştı. Zoya ise onun yanında pis pis sırıtıyordu. *Harika.* Aç karnına biraz rezil olmak gibisi yoktur.

"Bir daha," dedi Baghra.

"Çok uzak," diye homurdandım. "Ve çok büyük." Daha küçük bir şeyle başlasak olmaz mıydı sanki? Mesela bir evle?

"*Çok uzak* değil," dedi küçümseyerek. "En az burada olduğun kadar oradasın da. Dağı oluşturan aynı şeyler seni de oluşturuyor. Ciğerleri yok, öyleyse seninle birlikte nefes almasına izin ver. Nabzı yok, öyleyse ona kalp atışlarını ver. İşte bu, Yüce Bilimler'in özüdür." Bastonuyla bana vurdu. "Bir yaban domuzu gibi solumayı bırak. Sana öğrettiğim gibi nefes al; sakin, düzenli."

Yüzümün kızardığını hissettim. Nefes alış-verişimi yavaşlattım.

Grisha teorisinin parçaları kafamı doldurdu. *Odinakovost.* Birlik. *Etovost.* Ötekilik. Her şey karman çormandı ama içlerinden en iyi hatırladıklarım Morozova'nın yazdıklarıydı: *Hepimiz birer şey değil miyiz?*

Gözlerimi yumdum. Bu kez ışığı kendime çekmek yerine ben ışığa gittim. Dağıldığımı, terastan, karlardan, arkamdaki camdan yansıdığımı hissettim.

Kesme hareketini yolladım. Dağın yan tarafına çarptı, tekdüze bir gürültüyle buz ve kaya parçaları aşağı yuvarlandı.

Arkamdaki güruhtan bir sevinç nidası yükseldi.

"Hıh," dedi Baghra. "Oynayan maymun görse alkışlar bunlar."

"Maymuna bağlı," dedi Nikolai terasın kenarından. "Ve de oyuna."

Harika. Daha çok seyirci.

"Gelişme var mı?" diye sordu Baghra, Misha'ya.

"Biraz," dedi gönülsüzce.

"Çok!" diye itiraz ettim. "Vurdum ama, değil mi?"

"Senden vurmanı istemedim," dedi Baghra. "Tepesini uçurmanı istedim. Bir daha."

"On parasına bahse girerim ki uçuramayacak," dedi Nikolai'nin kaçak Grishalarından biri.

"Yirmi para. Uçuracak," diye bağırdı Adrik sadakatle.

Parası olmadığını bilmeme rağmen ona sarılabilirdim.

"Otuz para. Arkasındakini vuracak."

Döndüm. Malyen kollarını göğsünde birleştirmiş, kapı kemerine yaslanıyordu.

"O tepe yaklaşık sekiz kilometre uzakta," diye itiraz ettim.

"Daha çok dokuz," dedi lakayt bir tavırla. Gözlerinde meydan okuma vardı. Adeta Keramzin'e geri dönmüştük ve bir paket tatlı badem çalmam için bana meydan okuyor ya da buz sertleşmeden beni Trivka Gölü'nün üzerine çekmeye çalışıyordu. *Yapamam*, derdim. *Tabii ki yapabilirsin*, diye karşılık verirdi. Sonra da parmak uçlarına kâğıt tıkıştırılmış ödünç patenlerle benden uzaklaşır, asla arkasına dönüp bakmadan, peşinden gitmemi sağlardı.

Kalabalık bağırıp bahse tutuşurken Baghra bana alçak sesle bir şeyler söyledi. "Bizde, öz özü çağırır, denir evlat.

Fakat bilimler yeterince yüceyse, bizim özümüz de diğer bütün her şeyin özü gibidir. Işık, aralardaki boşluklarda yaşar. O, dağın toprağında, kayalarında, karlarındadır. Kesme hareketi çoktan oluşmuştur."

Ona baktım. O zaman, Morozova'nın defterlerinden bir alıntı yapmıştı. Karanlıklar Efendisi'nin o defterleri saplantı haline getirdiğini söylemişti. Şimdi bana daha fazlasını mı söylemeye çalışıyordu?

Kollarımı sıyırıp ellerimi kaldırırken kalabalık sustu. Uzaktaki tepeye odaklandım. O kadar uzaktı ki ayrıntılarını seçemiyordum.

Işığı kendime çağırıp ardından bırakırken kendim de onunla gittim. Bulutların içinde, üstündeydim. Kısa bir anlığına dağın karanlığındaydım. Kendimi sıkışmış ve nefessiz hissettim. Ben aralardaki boşluklardım, görülemese bile ışığın yaşadığı boşluklar. Kolumu indirdim. Yaptığım ışık tırpanı sonsuzdu, bir anda ve onun ötesindeki her anda var olan, parlayan bir kılıçtı.

Bir çatırtı yankılandı, uzaktan duyulan bir gök gürültüsü gibiydi. Gök adeta titredi.

Uzaktaki dağın tepesi sessizce, yavaşça hareket etmeye başladı. Düşmedi, üstünden karlar ve kayalar dökülürken merhametsizce yana doğru kaydı. Bir zamanlar bir tepe olan yerde kusursuz bir çapraz çizgi, bulut kümesinin hemen üstünde görünen düz bir kaya çıkıntısı bıraktı.

Arkamdaki kalabalık çığlık çığlığaydı, coşmuştu. Misha olduğu yerde havalara uçup, "Başardı! Başardı!" diye bağırdı.

Omzumun üzerinden baktım. Malyen belli belirsiz başını salladı. Sonra herkesi toplayıp Çıkrık'a götürdü. O esnada kaçak Grishalardan birini işaret ederek, "Sökül bakalım," dediğini gördüm.

Tepesini uçurduğum dağa döndüm. Güç kanımı kaynatmış, gerçeklik ve az önce yaptığım şeyin kalıcılığı başımı döndürmüştü. İçimden bir ses, *bir daha*, diye haykırdı; daha fazlasını istiyordu. Önce bir adam, ardından bir dağ. Bir vardı, bir yoktu. Kolay. *Kefta*mın içinde titrerken tilki kürkünün yumuşak dokunuşuyla rahatladım.

"Amma da uzun sürdü," diye homurdandı Baghra. "Bu gidişle sen bir gelişme gösteresiye kadar iki ayağım da soğuktan donacak."

Sergei o gece, onarılmakta olan *Pelikan*'ın yerine seferber edilen yük gemisi *Turna*'yla Çıkrık'tan ayrıldı. Nikolai ona hem kendini toparlayabileceği hem de oradan geçen kaçakçılara yardım edebileceği Duva yakınlarındaki sakin bir ara istasyonda kalmayı önermişti. Hatta bekleyip Batı Ravka'da bir yere sığınabileceğini bile söylemişti ama Sergei duracak gibi değildi.

Ertesi sabah, Güney Sikurzoi'de ateşkuşunu yakalamak için nasıl bir organizasyon yapacağımızı belirlemek amacıyla Nikolai'yle birlikte Malyen ve ikizlerle buluştuk. Geri kalan Grishalar üçüncü büyütecin yerini bilmiyorlardı. Olabildiğince uzun bir müddet de söylememeyi planlıyorduk.

Nikolai geçtiğimiz iki geceyi Morozova'nın defterlerini inceleyerek geçirmişti. O da en az benim kadar endişeliydi. Noksan defterler olduğundan ya da bazılarının Karanlıklar Efendisi'nin elinde olabileceğinden kuşkulanıyordu. Benden Baghra'ya baskı yapmamı istiyordu ama bu konuyu son derece dikkatli bir şekilde ele almalıydım. Onu kışkırtacak olur-

sam hiçbir yeni bilgi elde edemezdik ve derslerimi de bitirirdi.

"Bu defterler yarım kalmış," dedi Nikolai. "Morozova sana da biraz... tuhaf gelmiyor mu?"

"Tuhaftan kastın delilikse evet, geliyor," diye itiraf ettim. "Ama deli olmasının yanı sıra *haklı* olmasını da umuyorum."

Nikolai duvara çivilenmiş haritaya dikkatle baktı. "Elimizdeki tep ipucu hâlâ bu mu yani?" Güney sınırında işaretsiz bir vadinin üzerine parmağıyla vurdu. "Bu, ince kaya parçaları üzerinde epey bir yol demek."

İşaretsiz vadi, Malyen ve benim doğduğumuz yerleşim yerlerine ev sahipliği yapan Dva Stolba'ydı. İsmini güney girişinde ayakta kalmış harabelerden alıyordu; birilerinin iki değirmenin kalıntıları olduğuna kanaat getirdiği, rüzgârın aşındırdığı ince kuleler. Ancak biz Dva Stolba'nın aslında İlya Morozova'nın son büyüteci olan ateşkuşunun yerini gösteren bir işaret olan kadim bir taş kemerin kalıntıları olduğuna inanıyorduk.

"Murin'de terk edilmiş bir bakır madeni var," dedi Nikolai. "*Balabankuşu*'nu oraya indirebilir, vadiye yürüyerek girebilirsiniz."

"Doğrudan Sikurzoi'ye uçsak olmaz mı?" diye sordu Malyen.

Tamar başını iki yana salladı. "Manevra yapmak zor olabilir. İnişe müsait yerler daha az ve arazi de çok daha tehlikeli."

"Pekâlâ," dedi Malyen. "Öyleyse Murin'de inip Jidkova

Geçidi'nden geçiyoruz."

"Gizlenmek sorun olmayacak," dedi Tolya. "Nevsky, pek çok insanın sınır kentlerinde yolculuk yaptığını ve kış bastırıp dağlar geçit vermez hale gelmeden Ravka'dan çıkmaya çalıştığını söylüyor."

"Ateşkuşunu ne kadar zamanda bulursun?" diye sordu Nikolai.

Herkes Malyen'e döndü.

"Bilmiyorum," dedi. "Geyiği bulmak aylarımı aldı. Deniz kırbacını avlamaksa bir hafta bile sürmedi." Bakışları haritanın üzerindeydi, ama aramızda o günlerin hatırasının canlandığını hissettim. O günleri Kemik Yolu'nun buz gibi sularında işkence tehdidi altında geçirmiştik. "Sikurzoi çok geniş bir alanı kapsıyor. Olabildiğince çabuk harekete geçmeliyiz."

"Mürettebatını seçtin mi?" diye sordu Nikolai, Tamar'a.

Nikolai, *Balabankuşu*'na onun kaptanlık edeceğini ima ettiğinde sevinçten neredeyse oynamış, vakit kaybetmeden gemiyi tanımaya ve gereksinimlerini belirlemeye koyulmuştu.

"Zoya ekip çalışmasına uygun değil," diye yanıtladı Tamar, "ama Rüzgârın Hâkimleri'ne ihtiyacımız var. O ve Nadia da elimizdeki en iyi seçenekler. Stigg'in halatlarla arası fena değil. Ayrıca gemide en az bir Ateşin Hâkimi bulunmasının bir zararı dokunmaz. Yarın bir deneme uçuşu yapabiliriz."

"Tecrübeli bir mürettebatla daha hızlı yol alırsınız."

"Ekibe senin Dalgaların Hâkimleri'nden bir kişi ve bir Fabrikatör ekledim," dedi Tamar. "Gerisini de bizimkilerden seçeceğim. Bu şekilde içim daha rahat eder."

"Kaçaklar sadıktır."

"Belki de," diye karşılık verdi Tamar. "Ama biz birlikte iyi çalışıyoruz."

Birden haklı olduğunu fark ettim. *Bizimkiler.* Bu ne ara olmuştu? Beyaz Katedral'den yola çıktığımızda mı? Göçük sırasında mı? Nikolai'nin korumalarını, sonrasında da Kral'ı yendiğimizde mi?

Küçük grubumuz ayrılıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Adrik geride bırakıldığı için öfkeliydi, onu özleyecektim. Hatta Harshaw ve Oncat'i bile özleyecektim. Fakat işin en zor kısmı, Genya'yla vedalaşmak olacaktı. Mürettebatla birlikte gerekli erzak ve malzemeler *Balabankuşu*'nda yeterince ağırlık yapıyordu zaten. Kaldı ki bizimle Sikurzoi'ye gelmesi için bir neden de yoktu. İkinci bilekliği yapmak için Materialnike ihtiyacımız olmasına karşın Nikolai, David'in burada kafasını savaşa vererek daha faydalı olacağı kanısındaydı. Onun yerine yanımıza *Volkvolny*'deyken pullardan oluşan bilekliği yapan kaçak Fabrikatör İrina'yı alacaktık. David bu karardan memnundu. Genya ise bu haberi benden daha iyi karşılamıştı.

"Ne yani, tozlu dağlarda bütün yol boyunca Zoya'nın sızlanmalarından ve Tolya'nın beni Kregi'nin İkinci Hikâyesiyle eğlendirmesinden mahrum mu kalacağım şimdi?" Gülmüştü. "Yıkılmış durumdayım."

"Burada iyi olduğundan emin misin?" diye sormuştum.

"Sanırım. Bunu söylediğime inanamıyorum ama Nikolai'ye ısınmaya başladım. Babasına zerre kadar benzemiyor. Ayrıca adam giyinmesini biliyor."

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Bir dağın tepesindeyken bile Nikolai'nin çizmeleri daima cilalı, üniforması kusursuzdu.

"Her şey yolunda giderse," dedi Tamar, "hafta sonuna kadar yola çıkmaya hazır oluruz."

İçimi bir memnuniyet dalgası kapladı. Bileğimdeki boş veri ovuşturmamak için kendimi zor tutuyordum ama sonra Nikolai boğazını temizledi. "Yola çıkmak demişken... Alina, benimle birkaç yere uğramayı düşünür müsün acaba?"

Kaşlarımı çattım. "Hangi yerlermiş onlar?"

"Batı Ravka'yla olan ittifak hâlâ çok yeni. Karanlıklar Diyarı'nı Karanlıklar Efendisi'ne açmaları için Fjerda'nın baskısını hissedecekler. Güneşin Elçisi'nin neler yapabildiğini görmek onlar için çok şey ifade edecektir. Diğerleri Sikurzoi'yi keşfe çıkarken biz de bu arada birkaç devlet yemeğine katılır, bir dağın tepesini uçurup gönüllerine su serperiz, diye düşündüm. Os Kervo'dan dönüşte de seni diğerlerinin yanına, dağlara bırakabilirim. Malyen'in de dediği gibi çok geniş bir alanı tarayacaklarından bu gecikme göz ardı edilebilir."

Bir an Malyen, ilk kar yağmadan Sikurzoi'ye girip çıkmak gerekiyor, herhangi bir gecikme pahalıya mal olabilir, diyecek sandım. Oysa o, haritayı dürüp, "Akıllıca bir plan.

Tolya, Alina'nın koruması olarak gidebilir. Benim halatlarla biraz alıştırma yapmam gerek," dedi.

Yüreğim burkuldu ama aldırış etmedim. İstediğim buydu. "Elbette," dedim.

Nikolai bir tartışma beklentisi içinde olsa bile bunu gayet iyi gizliyordu. "Harika," dedi ellerini birbirine vurarak. "Hadi, kıyafetlerini ayarlayalım."

Nikolai beni ipeklerin içine gömmeden önce halletmemiz gereken birkaç sorunumuz daha olduğu ortaya çıktı. *Pelikan* geri döndüğünde onu Keramzin'e göndereceğine dair bir anlaşma yapmıştı. Oysa bu, gündemdeki yalnızca ilk maddeydi. Cephanelerden, fırtınalardan ve yağmurlu hava giysilerinden konuşmayı bitirdiğimizde vakit öğlene gelmişti. Bir mola herkese iyi gelecekti.

Birliklerin çoğu Çıkrık'ın batı tarafında, Üç Sersem Oğlan ve Ayı'nın gözetimi altında geçici olarak kurulan yemek salonunda birlikte yemek yiyordu. Canım yalnız kalmak istediğinden çöreotlu bir ekmek ve dumanı tüten, şekerli sıcak bir çay alıp güney terasa yollandım.

Acı bir soğuk vardı. Gökyüzü masmaviydi, öğle güneşi bulut kümesinde derin gölgeler oluşturuyordu. Çayımı yudumlarken kürkü yüzüme savuran rüzgârın uğultusunu dinledim. Sağımda ve solumda kalan doğu ve batı teraslarının uçlarını görebiliyordum. Uzakta, tepesini uçurduğum dağın üstü çoktan karla örtülmüştü.

Zamanla Baghra'nın gücümü kullanmayı öğreteceğinden emindim ama *merzost*u öğrenmeme hayatta yardım etmezdi. Kendi başımaysa nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Şapelde yaşadığım hissi, bağlanma ve dağılma hissini, hayatımın benden koparılıp alınması hissinin dehşetini, yaratıklarımın vücut buluşunu görmenin heyecanını hatırladım. Fakat Karanlıklar Efendisi olmadan o gücü kullanamıyordum. Ateşkuşunun bunu değiştireceğinden de emin olamıyordum. Belki de onun için daha kolaydı. Bir keresinde bana sonsuzluk konusunda epey deneyimli olduğunu söylemişti. Karanlıklar Efendisi kaç hayata son vermişti? Kaç hayat yaşamıştı? Belki geçen bunca zamandan sonra hayat ve ölüm ona farklı görünüyordu; önemsiz ve gizemsiz, kullanılacak bir şeyler.

Tek elle ışığı çağırıp tembel ışınlar halinde parmaklarımın üzerinden kayıp gitmesine izin verdim. Işınlar, bulutları yakarak aşağıdaki dağ sırasının sarp ve acımasız uçurumlarını gözler önüne serdi. Bardağımı kenara koydum. Duvarını üstünden eğilip altımızdaki dağın yan tarafına oyulmuş taş merdivenlere baktım. Tamar eskiçağlarda müritlerin bu merdivenleri dizlerinin üstünde tırmandığını iddia ediyordu.

"Atlayacaksan en azından onuruna bir türkü bestelemem için bana zaman ver," dedi Nikolai. Arkama döndüğümde terasa doğru yürüdüğünü, sarı saçlarının parladığını gördüm. Üzerine altın rengi çift başlı kartal simgesinin işlendiği haki renkli, zarif bir kaput giymişti. "İçinde bir sürü hüzünlü keman ezgisi olan ve ringa balığını ne kadar sevdiğini

anlatan sözlerden oluşan bir türkü."

"Beklersem onu söylediğini duymak zorunda kalabilirim."

"Aslında sesim hiç de fena değildir. Ayrıca acelen ne ki? Parfümüm mü?"

"Sen parfüm kullanmazsın."

"O kadar enfes bir doğal kokum var ki parfüm sıkmak abartılı olur ama seviyorsan sıkmaya başlayabilirim."

Burnumu kırıştırdım. "Hayır, sağ ol."

"Sana karşı gelmesem iyi olacak. Hele de o gösteriden sonra," dedi, başıyla tepesi uçurulmuş dağı işaret ederek. "Şapkamı çıkarmamı istediğinde sadece söyle yeter, tamam mı?"

"Etkileyici görünüyor, değil mi?" dedim iç geçirerek. "Ama Karanlıklar Efendisi, Baghra'dan küçük yaştan itibaren dersler aldı. Gücünde ustalaşmak için yüzyılları vardı. Benimse daha bir gün bile olmadı."

"Sana bir armağanım var."

"Ateşkuşu mu?"

"İstediğin o muydu? Keşke daha önce söyleseydin." Elini cebine daldırıp duvarın üstüne bir şey koydu.

Zümrüt bir yüzük parlıyordu. Ortasındaki yemyeşil taş, başparmağımın tırnağından büyüktü ve yıldız şeklinde küçük elmaslarla çevrilmişti.

"Her şeyi layığıyla yapmak gerek," dedim nefesim titreyerek.

"Benden alıntı yapmana bayılıyorum." Nikolai yüzüğe

hafifçe vurdu. "Kendini şöyle teselli et: Olur da onu takarken bana yumruk atarsan muhtemelen gözümü çıkarırsın. Ayrıca çok isterim. Yüzüğü takmanı yani. Bana yumruk atmanı değil."

"Nereden buldun bunu?"

"Ayrılmadan önce annem verdi. Lantsov zümrüdü. Saldırıya uğradığımız gece doğum günü yemeğimde takıyordu. İlginçtir ki yaşadığım en kötü doğum günü o değildi."

"Sahi mi?"

"On yaşımdayken annemle babam bir *palyaço* tutmuşlardı."

Çekinerek uzanıp yüzüğü aldım. "Ağırmış," dedim.

"Kaya gibi gerçekten."

"Onu bir yetime verme niyetinde olduğunu annene söyledin mi?"

"Genelde o konuştu," dedi. "Bana Magnus Opjer'le ilgili bilgiler verdi."

"O da kim?"

"Bir Fjerda elçisi, denizcilikten parayı kırmış sağlam bir denizci." Nikolai bulut kümesine baktı. "Aynı zamanda da babam olur kendisi."

Tebrik mi etsem avutucu sözler mi söylesem bilemedim. Nikolai doğumundan bahsederken gayet rahat davranırdı, ama itiraf etmese de içten içe derin bir acı çektiğinden emindim.

"Gerçeği bilmek tuhaf," diye devam etti. "Galiba bir parçam söylentilerin hep bir dedikodudan ibaret kalmasını umuyordu."

"Yine de harika bir kral olacaksın."

"Elbette olacağım," dedi alayla karışık. "Kederliyim sadece, aptal değil." Paltosunun yenindeki bir tüyü alırmış gibi yaptı. "Onu sürgüne, hele de Koloniler'e gönderdiğim için beni affedecek mi hiç bilmiyorum."

Hangisi daha zordu: bir anneyi kaybetmek mi onu hiç tanımamış olmak mı? Her halükârda ona acıdım. Ailesini yavaş yavaş yitirmişti; önce ağabeyi, şimdi de anne babası. "Üzgünüm, Nikolai."

"Üzgün olacak ne var ki? Sonunda istediğimi elde ettim. Kral çekildi, tahtın yolu açıldı. Muktedir bir diktatör ve onun canavar sürüsüyle ilgilenmek zorunda olmasaydım bunu bir şişe şampanyayla kutlardım."

Nikolai istediği kadar dil dökebilirdi. Ravka'nın liderliğini bu şekilde eline almayı hayal ettiğini hiç sanmıyordum; ağabeyi öldürülmüş, babası bir hizmetçinin çirkin suçlamalarıyla küçük düşürülmüştü.

"Ne zaman taç giyeceksin?" diye sordum.

"Savaşı kazandıktan sonra. Tacı ya Os Alta'da giyerim ya da hiç giymem. Ve bu yolda atacağımız ilk adım da Batı Ravka'yla olan ittifakımızı güçlendirmek olacak."

"Yüzük de bu yüzden mi?"

"Yüzük de bu yüzden." Paltosunun yakasını düzelterek, "Genya'yla ilgili gerçeği bana söyleyebilirdin, biliyorsun," dedi.

Bir suçluluk dalgası bedenimi kapladı. "Onu korumaya çalışıyordum. Geçmişte yeterince darbe yemişti."

"Aramızda yalan olsun istemiyorum, Alina." Babasının işlediği suçları mı yoksa annesinin gönül macerasını mı düşünüyordu? Yine de adil davrandığı söylenemezdi.

"Peki, sen bana kaç kez yalan söyledin, *Sturmhond*?" Çıkrık'ı işaret ettim. "Paylaşmaya hazır olana kadar kaç sırrını sakladın?"

Ellerini arkasına götürdü, gözle görülür raddede rahatsız görünüyordu. "Prens ayrıcalığı desek?"

"Sıradan bir prensin böyle bir ayrıcalığı varsa yaşayan bir azizenin de vardır."

"Her tartışmayı kazanmayı alışkanlık haline mi getireceksin? Hiç yakışmıyor."

"Bu bir tartışma mıydı?"

"Belli ki değildi. Tartışmaları kaybetmem zira." Sonra aşağıya baktı. "Azizler aşkına, buzlu merdivenleri koşarak mı çıkıyor o?"

Gözlerimi kısarak sisin içine baktım. Gerçekten de biri buz gibi havada ağzından buharlar çıkararak dağın uçurum tarafındaki dar, zikzaklı merdivenleri tırmanıyordu. Bu, öne eğilmiş başı ve sırtında çantasıyla Malyen'di.

"Zindelik verici görünüyor. Bu şekilde devam ederse kendimi gerçekten zorlamaya başlamak zorunda kalabilirim." Nikolai'nin ses tonu yumuşaktı ama zeki ela gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Karanlıklar Efendisi'ni alt ettiğimizi farz edersek, ki bundan şüphem yok, Malyen koruma şefin olarak kalmayı düşünüyor mu?"

Başparmağımla avucumdaki yara izini ovmamak için

kendimi tuttum.

"Bilmiyorum." Tüm olan bitene rağmen Malyen'i yakınımda tutmak istiyordum. Bu ikimiz için de adil olmazdı. Kendimi zorlayarak, "Başka bir göreve atansa daha iyi olabilir kanaatindeyim. İyi bir savaşçı ama izciliği daha iyi," dedim.

"Savaşın içinde olmadığı bir görevlendirmeyi kabul etmeyecektir, biliyorsun."

"Sen nasıl uygun görürsen öyle yap." Hissettiğim acı, tam kaburgalarımın ortasından kayıp giden ince bir bıçak gibiydi. Malyen'i hayatımdan çıkarıyordum ama serinkanlı konuşuyordum. Nikolai iyi bir öğretmendi. Yüzüğü iade etmeye çalıştım. "Bunu kabul edemem. Şimdi olmaz." Belki de hiç olmaz.

"Sende kalsın," dedi parmaklarımı zümrüdün üstüne kıvırarak. "Bir kaptan, avantajları değerlendirmeyi öğrenir."

"Peki, ya bir prens?"

"Bir prens *evet* kelimesine alışır."

O akşam odama döndüğümde Nikolai'nin başka sürprizler de hazırlatmış olduğunu gördüm. Duraksadım, sonra topuklarımın üzerinde dönüp koridorda diğer kızların kaldığı odaya doğru ilerledim. Uzun bir müddet orada öylece durdum. Kendimi utangaç ve aptal gibi hissediyordum. Sonra kapıyı tıklattım.

Kapıyı Nadia açtı. Arkasında, Tamar'ın da buraya geldi-

ğini ve pencere kenarında baltalarını bilediğini gördüm. Genya masaya oturmuş, başka bir göz bandının kenarlarına altın iplik dikiyordu. Zoya yataklardan birinde uzanıyor, parmak uçlarından çıkardığı hafif rüzgârla bir tüyü havada asılı tutuyordu.

"Size bir şey göstermek istiyorum," dedim.

"Nedir?" diye sordu Zoya, gözlerini tüyden ayırmadan.

"Gelin, kendiniz görün."

Oflaya puflaya yataktan dönerek indi. Koridoru geçip odama vardık, kapıyı ardına kadar açtım.

Genya yatağımın üzerine serili kıyafet yığınının içine daldı. "İpek!" diye inledi. "Kadife!"

Zoya sandalyemin arkalığında asılı duran bir *kefta*yı aldı. Altın sırmalıydı; yenleri ve kenarları gösterişli mavi işlemelerle süslenmişti, manşetlerinde kıymetli taşlardan güneş rozetleri vardı. "Samur kürk," dedi bana, astarını okşayarak. "Senden hiç bu kadar nefret etmemiştim."

"Şuradaki benim," dedim. "Gerisini, isteyen alabilir. Batı Ravka'da hepsini giyemem nasılsa."

"Nikolai bunları senin için mi diktirmiş?" diye sordu Nadia.

"Pek ölçülü biri sayılmaz."

"Onları bize vermene kızmayacağından emin misin?"

"Ödünç vermeme," diye düzelttim. "Ayrıca hoşuna gitmiyorsa bir dahaki sefere daha dikkatli olup kullanma talimatı bırakmayı öğrenmiş olur böylelikle."

"Zekice," dedi Tamar deniz mavisi bir pelerini omuzla-

rına atıp aynada kendine bakarak. "Onun bir kral, senin de bir kraliçe gibi görünmeniz gerek."

"Bir şey daha var," dedim. O utangaçlık hissi içimi tekrar sardı. Diğer Grishaların yanında nasıl davranacağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum. Dost muydular? Hizmetkâr mı? Bunlar benim için bilinmedik sulardı ama odamda sadece düşüncelerim ve bir elbise yığınıyla yalnız başıma kalmak istemiyordum.

Nikolai'nin verdiği yüzüğü çıkarıp masanın üstüne koydum.

"Azizler aşkına," dedi Genya. "Bu, Lantsov zümrüdü."

Lambanın ışığında parlıyor, etrafındaki küçük elmaslar ışıldıyor gibiydi.

"Sana öylece verdi mi yani bunu? Temelli mi?" diye sordu Nadia.

Genya koluma asıldı. "Evlenme teklif etti mi?"

"Pek sayılmaz."

"Etmiş kadar olmuş," dedi Genya. "Bu yüzük bir aile yadigârı. Kraliçe gittiği her yerde takıyordu, uyurken bile."

"Sepetle onu," dedi Zoya. "Kalbini paramparça et. Ben zavallı prensimizi seve seve teselli ederim. Ayrıca benden de harika bir kraliçe olurdu."

Güldüm. "Gerçekten olabilirdi, Zoya. Fakat önce bir dakikalığına korkunç olmayı bırakmalısın."

"Bu gazla bir dakika idare edebilirim. Hatta belki iki."

Gözlerimi devirdim. "Bu sadece bir yüzük."

Zoya iç geçirip, parlaması için zümrüdü yukarı kaldırdı.

"Ben *gerçekten* korkunç biriyim," dedi ansızın. "Ölen bunca insan varken kalkmış burada güzel şeyleri özlüyorum."

Genya dudağını ısırıp, "Ben bademli *kulich*i özlüyorum. Ayrıca tereyağı ve aşçıların Balakirev'deki pazardan aldığı kiraz reçelini özlüyorum," deyiverdi.

"Ben denizi özlüyorum," dedi Tamar, "bir de *Volkvolny*'deki hamağımı."

"Ben Küçük Saray'da gölün kenarında oturmayı özlüyorum," dedi Nadia. "Çayımı yudumlamayı, tekrar huzurlu hissetmeyi."

Zoya çizmelerine bakarak, "Yarın ne olacağını bilmeyi özlüyorum," dedi.

"Ben de," diye itiraf ettim.

Zoya yüzüğü bıraktı. "Teklifini kabul edecek misin?"

"Henüz teklif etmedi."

"Ama edecek."

"Olabilir. Bilmiyorum."

Zoya homurdandı. "Yalan söyledim. Asıl *şimdi* senden daha önce hiç bu kadar nefret etmemiştim."

"Tahtta bir Grisha'nın oturması," dedi Tamar, "özel bir durum olurdu."

"Haklı," diye ekledi Genya. "Sadece hizmet etmektense yöneten olmak."

Onlar bir Grisha kraliçe istiyorlardı. Malyen halkın arasından bir kraliçe istiyordu. Peki, ben ne istiyordum? Ravka için barış, yatağımda korku duymadan huzur içinde uyuma fırsatı. Her sabah uyandığımda hissettiğim suçluluk duygusu

ve korkunun son bulmasını. Eskiden istediklerim de vardı: yapabildiklerimden ötürü değil, kendim olduğumdan ötürü sevilmek, çayırlarda bir erkeğin kollarında uzanıp rüzgârın bulutları sürükleyişini izlemek. Ancak bu hayaller bir kıza aitti; Güneşin Elçisi'ne, bir azizeye değil.

Zoya burnunu çekti, incili bir *kokochnik*i saçının tepesine yerleştirdi. "Ben hâlâ, kraliçe ben olmalıyım, diyorum."

Genya ona kadife bir terlik fırlattı. "Sana reverans yaptığım gün, David'in Karanlıklar Diyarı'nın ortasında anadan üryan opera söylediği gündür."

"Sanki seni huzuruma çıkartırdım da."

"Rüyanda görürsün. Buraya gel. Başlığın yamuk duruyor."

Yüzüğü tekrar alarak elimde döndürdüm. Onu takmaya bir türlü elim varmadı.

Nadia omzunu omzuma çarptırdı. "Bir prensten daha kötü şeyler de var."

"Doğru."

"Daha iyileri de," dedi Tamar. Kobalt mavisi dantelli bir elbiseyi Nadia'nın eline tutuşturdu. "Şunu dene."

Nadia elbiseyi şöyle bir havaya tuttu. "Sen çıldırdın mı? Oldu olacak, dekoltesi göbeğime kadar olsaydı bari."

Tamar sırıttı. "Aynen."

"Eh, Alina onu giyemez," dedi Zoya. "Göğüslerini geçtim, kendisi bile düşebilir tatlı tabağının içine."

"Diplomasi!" diye bağırdı Tamar.

Nadia kıkırdamaya başladı. "Batı Ravka, Güneşin Elçi-

si'nin göğüslerinin tarafında olduğunu ilan ediyor!"

Kaşlarımı çattım ama kahkahalarıma engel olamıyordum. "Umarım hepiniz eğleniyorsunuzdur."

Nadia'nın boynuna bir eşarp dolayan Tamar öpmek için onu kendine çekti.

"Ah, azizler aşkına," diye söylendi Zoya. "Bir siz kalmıştınız çift olmayan."

Genya kıs kıs güldü. "Moralini bozma. Stigg'in sana hüzünlü hüzünlü baktığını gördüm."

"O bir Fjerdalı," dedi Zoya. "O baksa baksa bir Fjerdalı gibi bakabilir ancak. Üstelik ben kendi randevumu ayarlayabilirim, teşekkür ederim."

Kıyafetleri ayıklayıp içlerinden yolculuk için en uygun olan elbise, palto ve mücevherleri seçtik. Nikolai her zamanki gibi yine stratejik davranmıştı. Bütün elbiseler mavi ve altın renginin tonlarında süslenmişti. Biraz çeşitliliğe hayır demezdim ama bu yolculuktaki amacımız eğlence değil, gövde gösterisiydi.

Kızlar, lambalar sönmeye başlayana kadar oturdular. Beni yalnız bırakmadıkları için minnettardım ama onlar beğendikleri elbiseleri aldıktan, kıyafet ve takıları da birlikte sarıp sarmalayıp sandıklara geri koyduktan sonra odalarına dağıldılar.

Yüzüğü masanın üstünden alınca avucumdaki anlamsız ağırlığını hissettim.

Çok yakında *Yalıçapkını* geri dönecek, Nikolai ve ben de Batı Ravka'ya gitmek üzere yola çıkacaktık. O zamana

kadar Malyen ve ekibi çoktan Sikurzoi'ye doğru yol alıyor olacaktı. Böyle olması gerekiyordu. Ben saray hayatından nefret ederdim ama Malyen hiç katlanamazdı. Os Kervo'daki ziyafetlerde nöbet tutarken de en az o kadar mutsuz olacaktı.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse Küçük Saray' dan hatta yerin altından ayrıldığımızdan bu yana kendini geliştirdiğini görebiliyordum. Başlı başına bir lider olmuş, kendine bir amaç bulmuştu. Mutlu göründüğünü söyleyemezdim ama belki zaman içinde barışla ve bir gelecek umuduyla birlikte bu da gerçekleşirdi.

Ateşkuşunu bulacaktık. Karanlıklar Efendisi'yle yüzleşecektik. Hatta belki de onu yenecektik. Ben parmağıma Nikolai'nin yüzüğünü takacak, Malyen de yeni bir göreve atanacaktı. Yaşaması gereken, bensiz yaşayabileceği hayatı yaşayacaktı. Öyleyse kaburgalarım arasındaki o bıçak neden hâlâ canımı yakıyordu?

Yatağıma uzandım. Pencereden içeriye yıldızların ışığı doluyordu, zümrüdü elimde sıkı sıkı tuttum.

Daha sonra, bilerek mi yaptım yoksa kazara mı oldu asla emin olamadım ama yaralı kalbim o görünmez ipliği çekiştirdi. Belki de onun çekimine direnemeyecek kadar yorgundum sadece. Kendimi bulanık bir odada Karanlıklar Efendisi'ne bakarken buldum.

Bir masanın kenarında oturuyordu. Gömleğini kırıştırıp top haline getirerek dizinin üstüne koymuştu. Kollarını başının üstüne kaldırmıştı. Bir netleşip bir bulanıklaşan, belli belirsiz silueti görünen bir Corporalnik Şifacısı, Karanlıklar Efendisi'nin yan tarafındaki kanlı yarayla ilgileniyordu. İlk önce Küçük Saray'daki revirde olabileceğimizi düşündüm, fakat ortam çok karanlık, her şey çok bulanıktı.

Görüntüsünü görmezden gelmeye çalıştım; dağınık saçları, çıplak göğsündeki gölgeli kabartılar... O kadar insanı andırıyordu ki; muharebede yaralanmış ya da belki de dövüşen bir çocuk gibiydi. *Bir çocuk değil*, diye hatırlattım kendi kendime, *bir canavar, yüzlerce yıl yaşamış, yüzlerce kişinin canını almış bir canavar.*

Corporalnik işini bitirirken, Karanlıklar Efendisi'nin çenesi gerildi. Derisinin dikilmesi tamamlandıktan sonra eliyle şifacıya gitmesini işaret etti. Kadın kısa bir duraksamanın ardından süzülüp hiçliğin içinde kayboldu.

"Bir süredir aklımı kurcalayan bir şey var," dedi. Ne bir

selamlaşma ne bir hoşbeş.

Bekledim.

"Baghra sana niyetimi söylediği gece, Küçük Saray'dan kaçtığın gece, tereddüt ettin mi?"

"Evet."

"Ayrıldıktan sonraki günlerde geri dönmeyi hiç aklından geçirdin mi?"

"Geçirdim."

"Ama dönmemeyi seçtin."

Gitmeliydim, biliyordum. Hiç değilse sessiz kalmalıydım ama o kadar yorgundum ki. Üstelik burada onunla birlikte olmak çok kolaydı. "Geri dönmememin sebebi, Baghra'nın o gece anlattıkları değildi. Bana yalan söyledin. Beni kandırdın. Benim... aklımı çeldin." Beni ayarttın, seni istememi sağladın, kendi yüreğimden şüphe ettirdin.

"Senin sadakatine ihtiyacım vardı, Alina. Bana görev bilinci ya da korkudan daha fazlasıyla bağlanmana ihtiyacım vardı." Parmaklarıyla yarasını yokladı. Sadece ufak bir kırmızılık kalmıştı. "Lantsov prensinin görüldüğüne dair bazı duyumlar aldım."

Biraz daha yaklaştım, sesimdeki merakı gizlemeye çalıştım. "Nerede?"

"Önemi var mı?"

"Sevmek, işleri zorlaştırır. Öldüklerinde daha çok kederlenirsin." O kaç kişi için kederlenmişti? Arkadaşı var mıydı? Bir karısı? Birini kendine hiç o kadar yaklaştırmış mıydı?

"Söyle bana, Alina," dedi Karanlıklar Efendisi. "Seni sahiplendi mi?"

"*Sahiplenmek mi*? Bir yarımada gibi mi yani?"

"Kızarmadın. Gözlerini de kaçırmadın. Ne kadar da değişmişsin. Peki, ya sadık izcin? Tahtının dibinde kıvrılıp uyuyacak mı?"

Üstüme geliyor, beni kışkırtmaya çalışıyordu. Çekinip uzaklaşmak yerine daha da yaklaştım. "O gece odanda Malyen'in suratına bürünerek bana geldin. Seni reddedeceğimi bildiğin için miydi?"

Masanın kenarındaki parmakları gerildi ama sonra omuz silkti. "Onu seviyordun. Hâlâ öyle mi?"

"Hayır."

"Yetenekli bir çırak ama korkunç bir yalancı."

"*Otkazat'sya*ları neden bu kadar hor görüyorsun?"

"Hor görmüyorum. Onları anlıyorum."

"Hepsi aptal ve zayıf değil."

"Ne yapacaklarını kestirebiliyorsun, mesele bu," dedi. "İnsanlar seni bir süre seveceklerdir ama cadı olan karısı genç kalırken çok sevdikleri Kralları yaşlanıp ölünce ne düşünecekler? Yaptığın fedakârlıkları hatırlayanlar toprak olup gittiğinde onların çocuklarının veya torunlarının sana saldırmaya başlaması sence ne kadar sürecek?"

Söyledikleri içimi ürpertti. Önümde beni bekleyen o uzun hayat fikrini, o derin sonsuzluk çukurunu hâlâ kavrayabilmiş değildim.

"Bunu hiç düşünmedin, değil mi?" dedi Karanlıklar

Efendisi. "Sen sadece içinde bulunduğun anda yaşıyorsun. Bense gelecekte de yaşıyorum." *Hepimiz birer şey değil miyiz?*

Aniden uzanıp bileğimi yakalarken oda birden netleşti. Beni kendine çekip dizlerinin arasına kıstırdı. Diğer elini belimin üzerine koyarak güçlü parmaklarını yayıp bastırdı.

"Sen beni dengeleyecektin, Alina. Bu dünyada benimle hükmedebilecek, gücümü kontrol altında tutabilecek tek kişi sensin."

"Peki, beni kim dengeleyecek?" Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıverdi. Zihnimi ateşkuşunun var olmama ihtimalinden daha çok kurcalayan bir düşünceyi dillendirmiştim. "Ya benim de senden bir farkım yoksa? Ya seni durdurmak yerine ben de senin gibi bir çığa dönüşürsem?"

Beni uzun süre inceledi. Beni hep böyle, çözülemeyen bir denklemmişim gibi izlemişti.

"Adımı bilmeni istiyorum," dedi. "Gerçek adımı, kendime seçtiğim unvanı değil. Öğrenmek ister misin, Alina?"

Nikolai'nin Çıkrık'ta verdiği yüzüğün avucumdaki ağırlığını hissedebiliyordum. Burada, Karanlıklar Efendisi'nin kollarında durmak zorunda değildim. Elinden kurtulabilir, bilincimi geri kazanabilir ve kendimi bir dağın tepesindeki gizli taş odamın güvenli kollarına bırakabilirdim. Fakat gitmek istemiyordum. Her şeye rağmen bu fısıltılı güveni istiyordum.

"Evet," dedim usulca.

Biraz bekledikten sonra, "Aleksander," dedi.

Elimde olmadan hafifçe güldüm. Bir kaşını kaldırdı, dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Ne var?"

"Sadece çok... yaygın." Hem kralların hem de köylülerin kullandığı sıradan bir isim. Sadece Keramzin'de bile iki Aleksander biliyordum; üç tane de Birinci Ordu'da vardı. Biri, Karanlıklar Diyarı'nda ölmüştü.

Tebessümü genişledi, başını yana eğdi. Onu bu şekilde görmek neredeyse canımı yakıyordu. "Söyleyecek misin?" diye sordu.

Tereddüt ettim, tehlikenin beni çevrelediğini hissedebiliyordum.

"Aleksander," diye fısıldadım.

Sırıtışı sönerken gri gözlerini kırpıştırdı.

"Bir daha," dedi.

"Aleksander."

Öne doğru eğilince boynumdaki soluğunu hissettim. Ardından ağzını kolyemin hemen üzerine, tenime dayayıp neredeyse iç geçirdi.

"Yapma," dedim. Geri çekildim ama beni daha sıkı kavradı. Elini enseme götürdü, uzun parmaklarını saçlarıma dolayıp başımı nazikçe geriye yatırdı. Gözlerimi yumdum.

"Bırak yapayım," diye mırıldandı boğazıma. Bacağını bacağıma dolayıp beni kendine çekti. Ellerimi beline götürürken dilinin sıcaklığını, çıplak teninin altındaki kasların oynadığını hissettim. "Bu, gerçek değil," dedi. "Bırak yapayım."

İkimizin de istemediği ama bizi pençelerinin içine alan açlığı, kalıcı ve güçlü arzuyu hissettim. Dünyada yalnızdık,

eşsizdik. Birbirimize bağlıydık, hep de öyle kalacaktık.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Yaptıklarını unutamazdım. Onu affedemezdim. Çünkü o bir katildi. Bir canavardı. Dostlarıma işkence etmiş, korumaya çalıştığım insanları katletmiş biriydi.

Onu iterek uzaklaştım. "Yeterince gerçek."

Gözlerini kıstı. "Bu oyundan artık sıkılıyorum, Alina."

İçimde aniden kabaran öfkeye şaşırdım. "Sıkılmak mı? Benimle her defasında bir oyuncak gibi oynadın. Senin oyundan sıkıldığın falan yok. Sadece beni o kadar kolay kontrol edemediğin için üzgünsün, o kadar."

"Zeki kız," dedi. "Yetenekli çırak. Bu gece geldiğine sevindim. Senin için haberlerim var." Kanlı gömleğini başından geçirdi. "Karanlıklar Diyarı'na gireceğim."

"Hiç durma," dedim. "Volcralar etinden bir parça daha koparmayı hak ediyor."

"Koparamayacaklar."

"İştahlarının değiştiğini mi umuyorsun? Yoksa delirdin mi?"

"Aklım gayet yerinde. David'e sarayda benim için bıraktığı sırları sor."

Donup kaldım.

"Zeki adam," dedi Karanlıklar Efendisi. "Bütün bunlar sona erdiğinde onu da geri alacağım. Tam bir zekâ küpü."

"Blöf yapıyorsun," dedim.

Karanlıklar Efendisi gülümsedi ama bu kez soğuktu. Masayı iterek bana doğru yürüdü.

"Karanlıklar Diyarı'na gireceğim, Alina. Batı Ravka'ya, Güneşin Elçisi olmadan da neler yapabileceğimi göstereceğim. Lantsov'un tek müttefikini ezdikten sonra da seni bir hayvan gibi avlayacağım. Sığınacak hiçbir yer bulamayacaksın. Huzur bulamayacaksın." Tepemde dikiliyor, gri gözleri parlıyordu. "*Otkazat'sya*na dön," diye hırladı. "Onu sımsıkı tut, çünkü bu oyunun kuralları değişmek üzere."

Karanlıklar Efendisi elini kaldırıp kesme hareketiyle beni parçaladı. Paramparça olarak buz gibi bir sarsıntıyla bedenime döndüm.

Göğsümü tuttum. Kalbim küt küt atıyor, beni parçalayan bölgeyi hâlâ hissediyordum, ama tek parça halindeydim ve üzerimde hiçbir iz yoktu. Sendeleyerek yataktan kalktım ve gaz lambasını bulmaya çalıştım. Sonra vazgeçip el yordamıyla paltomu ve çizmelerimi aradım.

Tamar odamın önünde nöbet tutuyordu.

"David nerede kalıyor?" diye sordum.

"Koridorun hemen ilerisinde Adrik ve Harshaw'la kalıyor."

"Malyen ve Tolya uyuyor mu?"

Başıyla onayladı.

"Uyandır."

Muhafızların odasına girdi. Malyen ve Tolya birkaç saniye sonra kapının önündeydiler; tıpkı birer asker gibi anında uyanmışlardı ve çizmelerini giyiyorlardı. Malyen silahını da almıştı.

"Ona ihtiyacın olmayacak," dedim. "En azından öyle düşünüyorum."

Nikolai'yi çağırması için birini göndermeyi düşündüm ama ilk önce neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek istiyordum.

Koridorda ilerledik. David'in kaldığı odaya varınca içeri girmeden önce Tamar kapıyı bir kez tıklattı.

Görünüşe bakılırsa Adrik ve Harshaw bu gecelik odadan atılmıştı. Uyku sersemi Genya ve David tek kişilik dar bir yatakta battaniyelerin altından gözlerini kırpıştırarak bize baktı.

David'i işaret ettim. "Giyin," dedim. "İki dakikan var."

"Neler..." diye başladı Genya.

"Sen dediğimi yap."

Kapının önüne çıkıp bekledik.

Malyen hafif öksürdü. "Şaşırdım dersem yalan olur."

Tamar güldü. "Savaş odasındaki o küçük konuşmasından sonra üzerine atılmayı ben bile düşündüm."

Birkaç dakika sonra kapı aralandı. Üstü başı perişan, çıplak ayaklı David bizi içeri aldı. Genya bacak bacak üstüne atmış, yatağın üstünde oturuyordu, kırmızı saçları dağınıktı.

"Ne oldu?" dedi David. "Sorun nedir?"

"Karanlıklar Efendisi'nin Batı Ravka'ya karşı Karanlıklar Diyarı'nı kullanmayı planladığına dair elime bir bilgi geçti."

"Nikolai..." diye başladı Tamar.

Elimi kaldırdım. "Bu mümkün mü öğrenmek istiyorum."

David başını iki yana salladı. "Sen olmadan yapamaz.

Diyarı genişletmek için Kum Denizi'ne girmesi lazım."

"Yapabileceğini iddia ediyor. Küçük Saray'da bazı sırlar bıraktığını iddia ediyor."

"Dur biraz," dedi Genya. "Bu bilgi nereden geliyor?"

"Bazı kaynaklar," dedim kestirerek. "David, ne demek istiyordu?" David'in bize ihanet edeceğine, en azından bunu kasten yapacağına inanmak istemiyordum.

David kaşlarını çattı. "Os Alta'dan ayrılırken eski defterlerimi orada bıraktım, ama tamamen tehlikesizler."

"İçlerinde ne vardı?" diye sordu Tamar.

"Her türlü şey," dedi, hünerli parmakları pantolonunun kumaşıyla oynarken. "Aynalı çanakların tasarımları, spektrumun farklı dalgalarını süzmek için bir lens. Karanlıklar Diyarı'na girmek için kullanabileceği hiçbir şey yok. Yalnız..." Biraz rengi attı.

"Başka?"

"Sadece bir fikirdi..."

"*Başka*?"

"Nikolai'yle birlikte düşündüğümüz cam bir sandalın planları vardı."

Kaşlarımı çatarak önce Malyen'e, sonra diğerlerine baktım. En az benim kadar kafaları karışmış gibiydi. "Cam bir sandalı ne yapsın ki?"

"Sandalın iskeleti *lumiya*ya karşı dayanıklı."

Sabırsızlık ifade eden bir hareket yaptım. "*Lumiya* da ne?"

"Sıvı ateşin bir çeşidi."

Azizler aşkına. "Ah, David. Olamaz." Sıvı ateş, Morozova'nın buluşlarından biriydi. Yapışkan ve yanıcıydı. Üstelik söndürmesi neredeyse imkânsız bir alev oluşturuyordu. O kadar tehlikeliydi ki Morozova, formülü bulduktan yalnızca saatler sonra yok etmişti.

"Hayır!" David kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır. Bu daha iyi, daha güvenli. Tepkime sadece ışık yaratıyor, ısı değil. *Nichevo'ya*larla savaşmak için ışık bombalarını geliştirmeye çalışırken düşündüm bunu. Hayata geçirilmesi mümkün değildi ama fikir hoşuma gittiği için saklamıştım. İlerisi... ilerisi için." Çaresizce omuz silkti.

"Isı yaymadan mı yanıyor?"

"Sadece yapay bir güneş ışığı kaynağı."

"Volcraları kendinden uzak tutabilir mi?"

"Evet, ama Karanlıklar Efendisi'nin hiçbir işine yaramaz. Yanma ömrü sınırlı ve harekete geçirmek için de güneş ışığı lazım."

"Ne kadar?"

"Çok az. Bunun amacı da buydu zaten. Tıpkı çanaklar gibi senin gücünü artırmanın bir başka yoluydu. Ancak Karanlıklar Diyarı'nda *hiç* ışık yok, o nedenle..."

Ellerimi uzatınca duvarlara gölgeler saçıldı.

Genya çığlık atarken David geri çekildi. Tolya ve Tamar silahlarına uzandı.

Kollarımı indirince gölgeler eski hallerine döndü. Herkes ağzı açık şekilde bana baktı.

"Onun gücüne mi sahipsin?" diye fısıldadı Genya.

"Hayır. Sadece küçük bir parçasına." Malyen bu gücü Karanlıklar Efendisi'nden aldığımı düşünüyordu. Belki o da benden bir şeyler almıştı.

"Mutfakta gölgeleri de bu sayede oynattın," dedi Tolya.

Başımla onayladım.

Tamar parmağını Malyen'e batırdı. "Bize yalan söyledin."

"Sırlarını sakladım," dedi Malyen. "Siz de olsanız aynını yapardınız."

Kollarını göğsünde birleştirdi. Tolya kocaman elini ikizinin omzuna koydu. Hepsi mutsuz görünüyordu, ama beklediğim kadar korkmuşa da benzemiyorlardı.

"Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?" dedim. "Karanlıklar Efendisi benim gücümün çok küçük bir parçasına bile sahipse..."

"Bu, volcraları uzak tutmak için yeterli olur mu?" diye sordu Genya.

"Hayır," dedim. "Sanmıyorum." Karanlıklar Diyarı'na güvenli bir şekilde girmek amacıyla yeterli ışığı kontrol edebilmek için bir büyütece ihtiyaç duymuştum. Tabii ki şapelde karşılaştığımızda Karanlıklar Efendisi'nin daha fazla gücümü almadığının bir garantisi yoktu. Öte taraftan, ışığı gerçekten kontrol edebiliyor olsaydı şimdiye kadar çoktan harekete geçmiş olurdu.

"Önemi yok," dedi David sefil bir halde. "Karanlıklar Diyarı'na girdikten sonra *lumiya*yı etkinleştirmek için sadece yeteri kadar güneş ışığına ihtiyacı var."

"Korunmak içinse çok ışığa," dedi Malyen. "Bir sandal dolusu iyi silahlanmış Grisha ve asker..."

Tamar başını iki yana salladı. "Söz konusu Karanlıklar Efendisi bile olsa, riskli görünüyor."

Ama Tolya ona kafamdaki düşüncelerle cevap verdi. "*Nichevo'ya*ları unutuyorsun."

"Gölge askerler, volcralara karşı?" dedi Genya dehşete kapılarak.

"Azizler aşkına," dedi Tamar. "Hangisini tutuyorsunuz?"

"Sorun hep kontroldü," dedi David. "*Lumiya* her şeyi delip geçiyor. Delemediği tek şey camdı, ama onun da kendine has mühendislik sorunları vardı. Nikolai'yle bu sorunları hiçbir zaman çözemedik. Bizimkisi sadece... eğlence içindi."

Eğer Karanlıklar Efendisi o sorunları şimdiye kadar çözmemişse bile er ya da geç çözecekti.

Sığınacak hiçbir yer bulamayacaksın. Huzur bulamayacaksın.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Batı Ravka'yı dize getirecek."

Ondan sonra da hiçbir ülke benimle yahut Nikolai'yle ittifak kurmaya cüret edemeyecekti.

Yarım saat sonra, önümüzde boş çay bardakları, mutfakta bir masanın ucunda oturuyorduk. Genya ortadan kaybolmuştu ama David oradaydı. Başını bir yığın kâğıdın üstüne eğmiş, cam sandalın planlarını ve *lumiya*nın formülünü aklından tekrar oluşturmaya çalışıyordu. Öyle ya da böyle onun Karanlıklar Efendisi'ne bilerek yardım ettiğine inanmı yordum. David'in kabahati, güce değil, bilgiye aç oluşuydu.

Çıkrık'ın geri kalanı boş ve sessizdi; askerlerin ve kaçak Grishaların çoğu hâlâ uykudaydı. Nikolai gecenin bir yarısı apar topar yatağından kaldırılmasına rağmen geceliğinin üstüne giydiği zeytin yeşili paltoyla bile derli toplu görünmeyi başarmıştı. Öğrendiklerimi ona anlatmam uzun sürmemişti. Ağzından çıkan ilk soru da beni hiç şaşırtmadı.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" dedi. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Bir saat, belki daha az. Beklememin tek sebebi, bilginin doğruluğunu David'e teyit ettirmekti."

"Bu imkânsız..."

"Olasılıksız," diye düzelttim nazikçe. "Nikolai..." Midem kasıldı. Malyen'e baktım. Ona nihayet Karanlıklar Efendisi'ni gördüğümü söylediğimde verdiği tepkiyi unutmamıştım. Bu seferkiyse çok daha kötüydü çünkü onu aramaya çıkmıştım. "Karanlıklar Efendisi'nin kendi ağzından duydum. Bana kendi söyledi."

"Anlamadım?"

"Onu ziyaret edebiliyorum. Bir tür görüntü gibi. Onu ben... ben aradım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu gözetleyebiliyor musun?"

"Tam olarak öyle denemez." Odaların bana nasıl göründüğünü, onun nasıl göründüğünü açıklamaya çalıştım. "Onun dibinde ya da onunla temas halinde değillerse diğer kişileri duyamıyor hatta gerçekten göremiyorum bile. Adeta tek gerçek, maddi şey oymuş gibi."

Nikolai parmaklarını masaya vuruyordu. "Ama ağzını arayabiliriz," dedi, sesi heyecanlıydı, "hatta belki ona yanlış istihbarat bile verebiliriz." Gözlerimi kırptım. Nikolai anında strateji kurmaya başlamıştı. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. "Bunu diğer Grishalarla da yapabiliyor musun? Kafalarına girmeye çalışabilir misin?"

"Sanmıyorum. Karanlıklar Efendisi'yle aramızda... bir bağ var. Muhtemelen hep de olacak."

"Batı Ravka'yı uyarmalıyım," dedi. "Karanlıklar Diyarı kıyıları boyundaki bölgeyi tahliye etmeleri gerekecek." Nikolai eliyle yüzünü ovuşturdu. Bu, güvenindeki ilk çatlaktı.

"İttifaka sadık kalmayacaklar, değil mi?" diye sordu Malyen.

"Sanırım. Kuşatma, Batı Ravka bir misilleme tehlikesi olmadığını düşündüğünde yapmaya razı olduğu bir iyi niyet gösterisiydi."

"Teslim olurlarsa," dedi Tamar. "Karanlıklar Efendisi yine de saldırır mı?"

"Mesele sadece kuşatma değil," dedim. "Mesele bizi soyutlamak, yardım isteyebileceğimiz bütün kapıları kapatmak. Mesele, güç. Karanlıklar Diyarı'nı kullanmak istiyor. Hep de istedi." Çıplak bileğime dokunma isteğini bastırdım. "Bu, onun için bir saplantı."

"Kaç kişi toplayabilirsin?" diye sordu Malyen, Nikolai'ye.

"Hepsi mi? Muhtemelen yaklaşık beş bin kişi toplayabiliriz. Kuzeybatıda hücrelere dağılmış durumdalar. Yani sorun, onları bir araya getirmekte. Yine de yapılabilir diye düşünüyorum. Ayrıca milislerden de bize katılmak isteyenler çıkabileceğine inanıyoruz. Poliznaya'daki üsten, kuzey ve güney cephelerinden toplu kaçışlar olmuş."

"Peki, ya Soldat Sol?" diye sordu Tolya. "Savaşacaklardı. Alina için hayatlarını feda etmekten kaçınmayacaklarına eminim. Geçmişte yaptılar." Kollarımı ovuşturdum, kaybedilecek hayatları, Ruby'nin son derece neşeli yüzündeki güneş rozeti dövmesini düşündüm.

Nikolai kaşlarını çattı. "Peki, Apparat'a güvenebilir miyiz?" Papaz, Nikolai'nin babasını neredeyse deviren darbede

önemli rol oynamıştı. Ayrıca Genya'nın aksine, Kral'ın mağdur ettiği savunmasız bir hizmetçi de değildi. Güvenilir bir danışmandı. "Tam olarak ne istiyor?"

"Sanırım hayatta kalmak istiyor," dedim. "Sonucundan emin olmadıkça Karanlıklar Efendisi'yle doğrudan bir çatışmaya girmeyi göze alacağından kuşkuluyum."

"Fazla askerin zararı olmaz," diye itiraf etti Nikolai.

Sağ şakağımda bir ağrı oluşmaya başlamıştı. "Bundan hoşlanmadım," dedim. "Hem de hiç. Bir sürü insanı *nichevo'ya*ların önüne atmaktan bahsediyorsunuz. Kayıpların haddi hesabı olmayacak."

"Benim de orada onlarla birlikte olacağımı biliyorsun," dedi Nikolai.

"Bu sadece seni de ölenlerin listesine ekleyebilirim anlamına geliyor, hepsi bu."

"Karanlıklar Efendisi, bizi muhtemel müttefiklerimizden koparmak için Karanlıklar Diyarı'nı kullanırsa Ravka'yı ele geçirecektir. Gücüne güç katacak, ordusunu daha da kuvvetlendirecektir. O kadar kolay vazgeçmeyeceğim."

"O canavarların Küçük Saray'da neler yaptığını sen de gördün..."

"Kendin söyledin; asla durmayacak. Gücünü kullanması lazım ve kullandıkça da daha çok isteyecek. Bu onu alt etmek için son fırsatımız olabilir. Dahası, duyduğuma göre Oretsev epey usta bir izciymiş. Ateşkuşunu bulursa belki bir şansımız olabilir."

"Ya bulamazsa?"

Nikolai omuz silkti. "O zaman en güzel kıyafetlerimizi giyer, kahramanlar gibi ölürüz."

Bir sonraki hamlemizin ayrıntılarını konuşmayı bitirdiğimizde şafak söküyordu. *Yalıçapkını* dönmüştü ama Nikolai mürettebatı yenileyip, Karanlıklar Efendisi'nin bir saldırı planlıyor olabileceğine dair Batı Ravka'nın ticaret konseyine haber vermek için onu hemen geri gönderdi.

Gemi ayrıca Nikolai ve Güneşin Elçisi'yle tarafsız Kerch'te yapılacak bir buluşma için bir de davetiye taşıyordu. Nikolai'yle birlikte çok yakında düşman toprağı olabilecek bir yerde yakalanma riskini göze alamazdık. *Pelikan* hangara dönmüştü ve yakında bizsiz Keramzin'e doğru yola çıkacaktı. Onlarla birlikte yetimhaneye gidemeyeceğim için üzülüyor muydum yoksa rahatlamış mıydım emin değildim ama rotadan sapmak için vakit yoktu. Malyen ve ekibi yarın *Balabankuşu*'yla Sikurzoi'ye doğru yola çıkacaktı. Bir hafta sonra da onlarla buluşacaktım. Planımıza bağlı kalacak, Karanlıklar Efendisi'nin erken harekete geçmemesini umacaktık.

Konuşulacak daha çok mesele vardı ama Nikolai'nin bazı mektuplar yazması gerekiyordu. Benim de Baghra'yla konuşmam lazımdı. Ders alma zamanı bitmişti.

Onu karanlık ininde buldum. Ateş çoktan yakılmıştı, odanın içi dayanılmaz derecede sıcaktı. Misha kahvaltı tepsisini daha yeni getirmişti. Karabuğday lapasını yemesini ve demli çayını yudumlamasını bekledim. Yemeyi bitirdiğinde

Misha okumak için bir kitap açtı ama Baghra onu çabucak susturdu.

"Tepsiyi götür," dedi. "Küçük azizenin kafasını kurcalayan bir konu var. Onu biraz daha bekletirsek koltuğundan fırlayıp beni sarsabilir."

Cadaloz kadın. Gözünden hiçbir şey kaçmaz mıydı bunun?

Misha tepsiyi kaldırdı. Sonra tereddüt etti, ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu. "Hemen geri geleyim mi?"

"Bir tırtıl gibi kıvranıp durmayı kes," diye çıkıştı Baghra, Misha dondu kaldı. Elini salladı. "Git hadi, seni işe yaramaz şey. Ancak sakın öğle yemeğimi geciktireyim deme."

Tabakların takırtısı eşliğinde odadan hızla çıkıp arkasından ayağıyla kapıyı kapattı.

"Bunlar hep senin suçun," diye söylendi Baghra. "Artık hiç yerinde duramıyor."

"Küçük bir çocuk o. Çocuk dediğin hareketli olur." Yokluğumuzda Misha'nın eskrim derslerini devam ettirmesi için birini bulmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Kaşlarını çatan Baghra ateşe doğru eğilip üstündeki kürklere iyice sarındı. "Pekâlâ," dedi, "baş başa kaldık. Ne bilmek istiyorsun? Yoksa bir saat daha orada oturup dudağını ısırmayı mı tercih edersin?"

Nasıl başlayacağımı bilmiyordum. "Baghra..."

"Ya ağzındaki baklayı çıkar ya da şekerleme yapmama izin ver."

"Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı'na bensiz girmenin bir yolunu bulmuş olabilir. Onu bir silah olarak kullanabilecek. Bize bilgi lazım. Söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?"

"Hep aynı soru."

"Sana Morozova, büyüteçleri yarım bırakmış olabilir mi diye sorduğumda bu onun tarzı değil demiştin. Onu tanıyor muydun?"

"Bu konuşma burada bitmiştir, evlat," dedi tekrar ateşe dönerek. "Sabahını boşa harcadın."

"Bir keresinde bana oğlunun kurtulmasını umut ettiğini söylemiştin. Bu, onu durdurmak için son şansım olabilir."

"Ah, demek şimdi de oğlumu kurtarmayı umuyorsun? Ne kadar gönlü genişsin."

Derin bir nefes aldım.

"Aleksander," diye fısıldadım. Donup kaldı. "Gerçek adı Aleksander. Bu adımı atacak olursa onu bir daha asla kurtaramayız. Ayrıca bizler de kurtulamayabiliriz."

"O isim..." Baghra arkasına yaslandı. "Ondan başkası söylemiş olamaz. Ne zaman?"

Görüntülerden Baghra'ya daha önce hiç bahsetmemiştim. Şimdi bahsetmek istediğimi de sanmıyordum. Onun yerine sorumu tekrarladım. "Baghra, Morozova'yı tanıyor muydun?"

Uzun müddet sessiz kaldı; çıkan tek ses, ateşin çatırtısıydı. Morozova'nın yazılarını görmüştüm, büyüteçlerini takıyordum ama bana hiçbir zaman gerçekmiş gibi gelmemişti.

Benim için, altın haleli bir azizdi; gerçekten ziyade bir efsaneydi.

"Köşede Misha'mın yetişemeyeceği raflardan birinde bir şişe *kvas* var," dedi. "Getir onu. Yanına da bir bardak."

Kvas için saat daha erkendi ama tartışmaya niyetim yoktu. Şişeyi indirip bardağa doldurdum.

Kocaman bir yudum alarak dudaklarını şapırdattı. "Yeni Kral hiçbir masraftan kaçınmıyor, değil mi?" İç geçirip arkasına yaslandı. "Pekâlâ, küçük azize. Madem Morozova ve onun o çok değerli büyüteçleri hakkında bilgi istiyorsun, ben de sana bir hikâye anlatacağım. Koyu renk saçlı küçük bir çocuğa, nadiren gülen, beni fark ettiğimden daha dikkatli dinlemiş olan sessiz bir çocuğa, unvanı değil, ismi olan bir çocuğa anlattığım bir hikâye."

Ateşin ışığında, gözlerinin kara çukurları titriyor, hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Morozova, gelmiş geçmiş en büyük Fabrikatörlerden biri olan Kemik Ustası'ydı. Grisha güçlerinin sınırlarını sonuna kadar zorlamıştı ama aynı zamanda da evli, sıradan bir adamdı. Karısı bir *otkazat'sya*'ydı. Morozova'yı sevmesine rağmen onu anlamıyordu."

Karanlıklar Efendisi'nin *otkazat'sya*larla ilgili söylediklerini, Malyen'le ve Ravka halkının bana nasıl davranacağına dair tahminlerini düşündüm. Bunları Baghra'dan mı öğrenmişti?

"Morozova'nın da karısını sevdiğini söylemeden geçemeyeceğim," diye devam etti. "En azından sevdiğini sanıyo-

rum. Fakat bu sevgi onu çalışmaktan alıkoymak için asla yeterli olmadı. Onu çalışmaya iten ihtiyacı hafifletemedi. Bu, Grisha gücünün lanetidir. Bunun nasıl bir şey olduğunu sen de biliyorsun, küçük Azize.

"Tsibeya'da geyiği avlamak için bir yıl, Kemik Yolu' nda deniz kırbacını bulmak için de iki yıl uğraştılar. Kemik Ustası için muazzam başarılar. Büyük planının ilk iki aşaması. Ancak karısı gebe kalınca küçük bir kasabaya yerleştiler. Burada hem deneylerine devam edebildi hem de hangi hayvanın üçüncü büyüteç olacağına dair planlarını geliştirebildi.

"Çok az paraları vardı. Araştırmalarından başını kaldırabildiğinde hayatını ağaç işçiliği yaparak kazanıyordu. Arada sırada da köylüler ona yaralı ve hastalarını getiriyorlardı..."

"Şifacı mıydı?" diye sordum. "Onun Fabrikatör olduğunu sanıyordum."

"Morozova ayrım yapmıyordu. O günlerde çok az Grisha bu ayrımı yapıyordu. O, bilim yeterince yüceyse her şeyin mümkün olduğuna inanıyordu. Ve onun için, çoğunlukla da öyleydi." *Hepimiz birer şey değil miyiz?*

"Kasaba halkı, Morozova'ya ve ailesine hem acıyor hem de kuşkuyla yaklaşıyordu. Karısı yırtık pırtık kıyafetler giyiyordu. Çocuğuysa... çocuğunu pek gören olmuyordu. Annesi onu evin ve etrafındaki tarlaların dışına salmıyordu. Görüyorsun ya, bu küçük kız, gücünü erken yaştan itibaren göstermeye başlamıştı ve daha önce eşi benzeri görülmemiş bir güçtü." Baghra *kvas*tan bir yudum daha aldı. "Kız, karanlığı çağırabiliyordu."

Kelimeler sıcak havada asılı kalırken, yavaş yavaş ne anlama geldiklerini anladım. "Sen mi?" dedim usulca. "O halde Karanlıklar Efendisi..."

"Ben Morozova'nın kızıyım, Karanlıklar Efendisi de Morozova'nın soyunun son temsilcisi." Bardağı başına dikti. "Annemin benden ödü patlıyordu. Gücümün babamın deneyleri sonucunda ortaya çıkan bir çeşit karanlık büyü olduğuna inanıyordu. Haklı olabilirdi de. *Merzost*la uğraştığında sonuçlar asla umduğun gibi çıkmaz. Beni kucağına almaktan nefret ediyor, benimle aynı odada bulunmaya güçlükle tahammül edebiliyordu. Ancak ikinci çocuğu dünyaya gelince kendini toparladı. Başka bir kız. Bu seferki onun gibi normaldi; güçsüz ve güzel. Annem nasıl da üzerine titrerdi!"

Aradan yüzlerce hatta belki de binlerce yıl geçmişti ama sesindeki hüznü, sürekli ayakaltında olma ve istenmeme hissinin verdiği elemi tanıdım.

"Babam ateşkuşunu avlamak için çıkmaya hazırlanıyordu. Ben daha küçücük bir kızdım ama beni de yanında götürmesi için yalvardım. Bir işe yaramaya çalışıyordum ama tek yaptığım, sinirlerini bozmaktı. En sonunda bana atölyesine girmeyi yasakladı."

Masaya vurunca bardağını bir kez daha doldurdum.

"Sonra bir gün Morozova atölyesinden çıkmak zorunda kaldı. Annemin evin arkasındaki çayırlardan gelen çığlıklarını duymuştu. Ben oyuncak bebeklerimle oynuyordum. Kardeşim ağlayıp sızlanmış, kıyameti koparmıştı. Annem de en sevdiğim oyuncağımı ona vermem için ısrar etmişti; babamın

bana ilgi gösterdiği o nadir anlardan birinde oyduğu tahta bir kuğu. Neredeyse tüylü hissi veren son derece ayrıntılı kanatları ve suda dengede durmasını sağlayan kusursuz perde ayakları vardı. Kardeşim narin boynunu kırdığında onu eline alalı daha bir dakika bile olmamıştı. Kendime ait yok denecek kadar az değerli eşyam vardı ve daha küçücük, yalnız bir çocuktum. Bunu sakın aklından çıkarma." Bardağını kaldırdı ama içmedi. "Kardeşime saldırdım. Kesme hareketiyle. Onu ikiye ayırdım."

Gözümün önüne getirmemeye çalıştım ama görüntü, zihnimde net bir şekilde kendine yer buldu: çamurlu bir tarla, koyu renk saçlı küçük bir kız, parça parça olmuş en sevdiği oyuncağı. Tüm çocuklar gibi bir öfke krizi geçirmişti ama o, sıradan bir çocuk değildi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım sonunda.

"Köylüler koşarak geldiler. Bana saldırmak isteyen annemi zor zapt ediyorlardı. Söylediklerini anlamıyorlardı. Küçük bir kız böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Babam geldiğinde rahip, kız kardeşimin cansız bedeni başında çoktan dua etmeye başlamıştı. Morozova tek kelime etmeden kardeşimin yanında diz çöküp işe koyuldu. Halk neler olduğunu anlamıyor ama toplanan gücü hissediyordu."

"Onu kurtardı mı?"

"Evet," dedi Baghra sadece. "Harika bir Şifacı'ydı. Onu hayata döndürmek için bütün becerilerini kullandı; zayıf, hırıltılı ve yara izleriyle doluydu ama hayattaydı."

Sankt İlya'nm şahadetiyle ilgili sayısız hikâye okumuş-

tum. Hikâyenin teferruatları zamanla çarpıtılmıştı: Bir yabancının değil, kendi çocuğunu iyileştirmişti. Erkek değil, kız çocuğuydu. Fakat sanırım değişmeyen bir yer varsa o da sonuydu. Sonrasında olacakları düşününce ürperdim.

"Bu kadarı da fazlaydı," dedi Baghra. "Köylüler ölümün nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı; o çocuk ölmeliydi. Belki öfkeliydiler de. Morozova kasabalarına geldiğinden beri hastalık ya da yaralanma yüzünden sevdikleri kaç kişiyi kaybetmişlerdi? Onların kaçını kurtarabilirdi? Belki de davranışlarının altında yatan sebep yalnızca dehşet ya da doğruculuk değildi, belki de öfke de vardı. Onu –ve ölü kalması gereken kardeşimi– zincire vurdular. Babamı savunacak, kardeşim adına konuşacak hiç kimse yoktu. Kasabanın dışında yaşıyorduk, hiç arkadaş edinememiştik. Morozova'yı nehre yürüttüler. Kardeşimi taşımak zorunda kaldılar. Yürümeyi daha yeni öğrenmişti ve zincire vurulmuşken bunu beceremiyordu."

Kucağımdaki ellerimi yumruk yaptım. Gerisini duymak istemiyordum.

"Annem ağlayıp yalvarır, ben de neredeyse hiç tanımadığım bir komşunun kollarından kurtulmaya çalışıp bağırırken Morozova ve küçük kızını köprüden aşağıya ittiler. Vuruldukları demir zincirin ağırlığıyla aşağıya çekilip suyun altında gözden yitmelerini izledik." Baghra bardağı başına dikerek masanın üstünde ters çevirdi. "Bir daha ne babamı ne de kardeşimi gördüm."

Ben anlattıklarının olası sonuçlarını idrak etmeye çalışırken sessizce oturduk. Baghra'nın yanaklarında gözyaşı

görmedim. *Aradan çok zaman geçmiş*, diye hatırlattım kendi kendime. Öte taraftan, *böyle bir acı asla büsbütün sönmez,* diye düşünüyordum. Keder de canlı bir varlık gibiydi ve öyle ya da böyle varlığını idame ettirirdi.

"Baghra," dedim kendi çapımda acımasızca ısrar ederek, "eğer Morozova öldüyse..."

"Ben öldüğünü söylemedim. Sadece, onu bir daha görmedim, dedim. Ancak inanılmaz güçlere sahip bir Grisha'ydı. Kurtulmuş olabilir."

"Zincirliyken mi?"

"Gelmiş geçmiş en büyük Fabrikatör'dü. Onu zapt etmek için *otkazat'sya* çeliğinden fazlası gerekirdi."

"Yani sen hayatta kalıp üçüncü büyüteci yarattığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Onun işi, hayatıydı," derken sesinde o ihmal edilmiş çocuğun hiddeti vardı. "Sağ kalmayı başarmışsa ateşkuşunu aramaktan vazgeçmezdi. Sen olsan vazgeçer miydin?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Ateşkuşu benim takıntım, beni yüzyıllar önce yaşamış Morozova'ya bağlayan saplantım haline gelmişti. Hayatta kalmış olabilir miydi? Baghra bundan oldukça emin görünüyordu. Peki, ya kız kardeşi? Morozova kendi kurtulmayı başarmışsa kızını nehrin elinden kurtarıp becerilerini kullanarak onu tekrar diriltmiş olabilir miydi? Bu düşünce beni sarstı. Ona sımsıkı sarılıp irdelemek istiyordum ama hâlâ bilmem gereken şeyler vardı. "Köylüler sana ne yaptı?"

Baghra'nın odanın her tarafında yankılanan kulak tırma-

layıcı sesi tüylerimi diken diken etti. "Akıllı olsalardı nehre beni de atarlardı. Onun yerine annemle ikimizi kasabadan kovup ormanın insafına terk ettiler. Annemden hayır yoktu. Hastalanana kadar saçını başını yolup ağladı. Sonunda uzandı ve kalkmadı. Ne kadar ağladıysam, ne kadar bağırdıysam işe yaramadı. Elimden geldiğince uzun süre onunla kaldım. Üşümemesi için ateş yakmaya çalıştım ama nasıl yapıldığını bilmiyordum." Omuz silkti. "Çok açtım. En sonunda onu bırakıp yollara düştüm. Üstüm başım kirliydi, sayıklıyordum. Bir çiftliğe ulaştım. Beni evlerine kabul ettiler. Bir arama ekibi kurdular ama annemin yerini gösteremedim. Bilmiyorum, belki de ormanda açlıktan ölmüştür."

Sesimi çıkarmadan bekledim. Şu *kvas* oldukça iyi görünmeye başlıyordu.

"Ravka o zamanlar farklıydı. Grishaların sığınacak hiçbir yeri yoktu. Bizimki gibi güçlere sahip olanlar babamla aynı kaderi paylaştı. Ben benimkini gizli tuttum. Cadıların ve azizlerin hikâyelerini takip ederek Grishaların bilimlerini inceledikleri gizli yerler buldum. Öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Vakti geldiğinde de bunları oğluma öğrettim."

"Peki, ya babası?"

Baghra tiz bir kahkaha daha attı. "Bir aşk hikâyesi de mi istiyorsun? Ama öyle bir hikâye yok. Bir çocuk istiyordum. Ben de bulabildiğim en güçlü Grisha'yı buldum. Bir Cellat'tı. Adını bile anımsamıyorum."

Kısa bir anlığına o vahşi ve korkusuz kızı, o sıra dışı yeteneklere haiz Grisha'yı görür gibi oldum. Ardından iç geçi-

rip koltuğunda kıpırdanınca yanılsama sona erdi, yerini ateşin dibinde pinekleyen yorgun, yaşlı bir kadın aldı.

"Oğlum her zaman öyle... başlarda gayet iyiydi. Sürekli yer değiştirdik. İnsanlarımızın nasıl yaşadığını, onlara güvenilmediğini, kıt kanaat geçinmek zorunda bırakıldıklarını, korku ve gizlilik içinde yaşamlarını idame ettirdiklerini gördük. Oğlum, günün birinde güvenli bir yerimiz olacağına, Grisha gücünün değer verilen ve arzulanan bir şey, ülkemizin kıymetli tuttuğu bir şey olacağına yemin etti. Grisha olmakla kalmayacak, aynı zamanda Ravkalı da olacaktık. O hayal, İkinci Ordu'nun tohumuydu. Güzel bir hayaldi. Bilseydim..."

Başını iki yana salladı. "Ona kibrini ben verdim. Omuzlarına hırsı ben yükledim ama yaptığım en kötü şeyse onu korumaya çalışmaktı. Anlamalısın, kendi türümüz bile bizi dışladı, gücümüzün tuhaflığından korktu."

Bizim gibi olan başka kimse yok.

"Onun kendini asla çocukluğumda hissettiğim şekilde hissetmemesini istedim," dedi Baghra. "O nedenle bir dengi olmadığını, kaderinde kimsenin önünde diz çökmek olmadığını öğrettim. Katı ve güçlü biri olmasını istedim. Annemle babamın bana öğrettiği dersi öğrettim: Kimseye bel bağlama. Sevgi, güçle karşılaştırıldığında –kırılgan, kalleş ve kontrol edilemez– hiçbir şeydi. Çok zeki bir çocuktu. Fazla iyi bir öğrenciydi."

Baghra ansızın öne doğru uzandı. Şaşırtıcı bir doğrulukla bileğimi yakaladı. "Açlığını bastır, Alina. Morozova ve oğlumun yapamadığı şeyi yap, *bundan vazgeç*."

Gözlerimden yaşlar aktı. Ona acıdım. Oğluna acıdım ama yine de cevabımın ne olacağını biliyordum.

"Yapamam."

"*Sonsuz olan nedir?*" dedi ezberden.

Bu metni iyi biliyordum. "*Evrenin ve insanoğlunun açgözlülüğü,*" diye alıntı yaparak cevap verdim.

"*Merzost* için gereken fedakârlığı kaldıramayabilirsin. O gücün tadına bir kez baktın. Seni az daha öldürüyordu."

"Denemek zorundayım."

Baghra başını iki yana salladı. "Aptal kız," dedi ama sesi hüzünlüydü. Sanki acı ve korkuyla hareket eden, kaybolmuş ve istenmeyen, çok uzun zaman önceki başka bir kızı azarlıyordu.

"Defterler..."

"Yıllar sonra, doğduğum köye geri döndüm. Ne bulacağımı bilmiyordum. Babamın atölyesi çoktan yıkılmıştı ama defterler duruyordu; eski kilerdeki gizli oyuktaydılar." İnanamıyormuşçasına güldü. "Üstüne bir kilise inşa etmişlerdi."

Bir anlık bir tereddütten sonra, "Morozova hayatta kalmayı başardıysa ona ne oldu?" dedim.

"Herhalde kendi canını almıştır. Büyük güçlere sahip çoğu Grisha'nın sonu genelde böyledir."

Geriye yaslandım; afallamıştım. "Neden?"

"Bunu hiç düşünmedim mi sanıyorsun? Oğlum düşünmedi mi sanıyorsun? Âşıklar yaşlanır. Çocuklar ölür. Krallıklar yükselip çöker ve hayat devam eder. Belki Morozova benden daha yaşlı ve öfkeli bir şekilde hâlâ yaşıyordur. Ya

da belki de gücünü kendi üzerinde kullanıp her şeye bir son vermiştir. Gayet basit. Öz özü çağırır. Aksi halde..." O duygusuz kıkırdamasıyla tekrar güldü. "Prensini uyarsan iyi edersin. Gerçekten bir kurşunun üç büyüteçli bir Grisha'yı durdurabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor."

Ürperdim. İş oraya geldiğinde kendi canımı alma cesaretini gösterebilir miydim? Büyüteçleri bir araya getirirsem Karanlıklar Diyarı'nı yok edebilirdim ama yerine çok daha kötü bir şey de yaratabilirdim. Ayrıca Karanlıklar Efendisi'yle karşı karşıya geldiğimde bir ışık ordusu oluşturmak için *merzost*u kullanmayı göze alsam bile bu, onu yenmek için yeterli olur muydu?

"Baghra," diye sordum temkinlice, "Böyle bir güce sahip bir Grisha'yı öldürmek için ne gerekir?"

Baghra bileğime, birkaç gün içinde üçüncü büyütecin sarabileceği boş noktaya hafifçe vurdu. "Küçük azize," diye fısıldadı. "Küçük şehit. Bunu birlikte öğreneceğiz."

Öğleden sonrayı Apparat'a yardım çağrısı yaptığım bir mektup yazarak geçirdim. Mektubu Vernost'taki Sankt Lukin Kilisesi'nin sunağının altına bırakacak, inananlar aracılığıyla Beyaz Katedral'e ulaşmasını umacaktık. Tolya ve Tamar'ın Soldat Sol'la geçirdikleri zamanlardan bildikleri bir şifre kullanmıştık. O nedenle Karanlıklar Efendisi mesajı eline geçirse bile Malyen ve benim sadece iki hafta sonra Caryeva'da Apparat'ın kuvvetlerini bekliyor olacağımızı anlayamazdı.

Yarış şehri yazdan sonra neredeyse terk edilmiş olurdu. Ayrıca güney sınırına da yakındı. Ateşkuşu elimizde olsun ya da olmasın, kuzeydeki tüm kuvvetlerimizle gizlice Karanlıklar Diyarı'ndan geçip Kribirsk'in güneyinde Nikolai'nin birlikleriyle buluşabilirdik.

İki çok farklı bagaj hazırladım. Biri, *Balabankuşu*'na konacak olan basit bir asker çantasıydı. İçinde kaba kumaştan bir pantolon, yağmura dayanıklı, haki yeşili bir palto, kışlık çizmeler, Dva Stolba'da vermek zorunda kalabileceğim rüşvet ya da yapmak zorunda kalabileceğim alışverişler için biraz para, bir kürk şapka ve Morozova'nın kolyesini gizlemek için de bir fular vardı. Diğer bagaj ise *Yalıçapkını*'na yerleştirilecekti; dışları altın rengi güneş sembolümle süslenmiş, içleriyse ipek ve kürklerle doldurulmuş, birbirinin aynı üç sandık.

Akşam olunca Baghra ve Misha'yla vedalaşmak için kazanların bulunduğu kata indim. Yaptığı ciddi uyarının ardından beni kaşları çatık bir halde uğurlamasına neredeyse hiç şaşırmadım ama ben aslında Misha'yı görmeye gelmiştim. Yokluğumda derslerini devam ettirecek birini bulduğumu söyleyerek içine su serptim. Kişisel korumalarımın taktığı altın renkli güneş rozetlerinden bir tane hediye ettim. Malyen, güneydeyken nasılsa onu takamayacaktı. Ayrıca Misha'nın yüzündeki sevinç Baghra'nın tüm iğnelemelerine değerdi.

Karanlık koridorlarda hiç acele etmeden yürüdüm. Ortalık sessizdi. Baghra hikâyesini anlattıktan sonra düşünecek

hiç vaktim olmamıştı. Onu eğitici bir hikâye olarak anlattığını biliyordum. Öte taraftan aklım hep İlya Morozova'yla birlikte nehre atılan küçük kıza gidiyordu. Baghra onun öldüğünü düşünüyordu. Kız kardeşinin bir *otkazat'sya* olduğuna kanaat getirmişti; ama ya kızcağız henüz gücünü göstermemişse? O da Morozova'nın çocuğuydu. Ya onun da tıpkı Baghra gibi eşsiz bir yeteneği vardıysa? Eğer sağ kalmışsa babası ateşkuşunu yakalamak için onu da yanında götürmüş olabilirdi. Sikurzoi civarında yaşamış, yıllar içinde gücünü nesilden nesile aktarmış olabilirdi. Ve bu güç kendini sonunda bende göstermiş olabilirdi.

Bir varsayımdı, biliyordum. Korkunç bir küstahlık. Diğer yandan ateşkuşunu Dva Stolba civarında, doğduğum yere o kadar yakın bir yerde bulursak bu gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Aniden durdum. Morozova'yla akrabalığım varsa Karanlıklar Efendisi'yle de akrabalığım var demekti. Ve bunun anlamı da az kalsın... Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Aradan ne kadar yıl ve nesil geçmiş olursa olsun, hâlâ sıcak suyla bir banyo yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Koridorda bana doğru yürüyen Nikolai'yi görünce düşüncelerim yarım kaldı.

"Görmen gereken bir şey var," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Aslında oldukça görkemli bir şey." Bana baktı. "O cadı sana ne yaptı? Böcek yemiş gibi görünüyorsun."

Ya da muhtemelen kuzenimle öpüşüp bundan biraz daha

fazlasını yapmış gibi.

Nikolai bana kolunu uzattı. "Pekâlâ, her ne olduysa onu daha sonra kafana takarsın. Üst katta bir mucize gerçekleşiyor ve acele etmemiz gerek."

Koluna girdim. "Biraz abartmıyor musun, Lantsov?"

"Doğruyu söylüyorsan bu abartmak sayılmaz."

Tam merdivenlerden çıkmaya başladığımız sırada basamakları ikişer üçer inen Malyen'le karşılaştık. Gülümsüyordu; yüzü heyecandan ışıl ışıldı. O gülümseme, göğsümde patlayan bir bomba gibiydi. Bu savaşın yara izlerinin, altında kaybolduğunu sandığım bir Malyen'e aitti.

Nikolai'yle beni kol kola görünce gülümsemesi kayboldu. Başını önüne eğerek, geçmemiz için kenara çekildi.

"Yanlış tarafa gidiyorsun," dedi Nikolai. "Gösteriyi kaçıracaksın."

"Hemen döneceğim," diye karşılık verdi Malyen. Sesi o kadar normal, o kadar cana yakındı ki o tebessümü neredeyse hayal ettiğime inanacaktım.

Yine de elimi Nikolai'nin kolunda tutup merdivenleri çıkmaya devam etmek için büyük çaba sarf ettim. *Kalbinden nefret et*, diye telkin ettim kendime. Yapılması icap edeni yap.

Merdivenlerin tepesine ulaşıp Çıkrık'a girdiğimizde ağzım bir karış açık kaldı. Gaz lambaları söndürülmüştü, oda karanlıktı. Etrafımızda her tarafta yıldız kayıyordu. Pencereler, nehirdeki parlak balıklar gibi dağın zirvesinden dökülen ışık çizgileriyle aydınlanmıştı.

"Meteor yağmuru," dedi Nikolai beni odanın içinde dikkatle yürütürken. Herkes sıcak zemine battaniyeler ve yastıklar sermiş, gruplar halinde oturuyor ya da sırtüstü uzanıyor, gece göğünü izliyordu.

Birden göğsümdeki sızı o kadar şiddetlendi ki az kalsın iki büklüm olacaktım. Çünkü Malyen bana bunu göstermeye geliyordu. Çünkü yüzündeki o ifade –o içten, istekli, mutlu ifade– benim içindi. Çünkü güzel bir şey gördüğünde kapısını çalacağı ilk kişi hep ben olacaktım ve ben de aynını yapacaktım. İster azize, ister kraliçe, isterse de gelmiş geçmiş en güçlü Grisha olayım hep onun kapısını çalacaktım.

"Çok güzel," demeyi başardım.

"Sana çok param olduğunu söylemiştim."

"Ne yani, gökyüzü olayları da mı düzenliyorsun artık?"

"Ek iş olarak."

Odanın ortasında durup bakışlarımızı tepemizdeki cam kubbeye diktik.

"Sana onu unutturabileceğimin sözünü verebilirim," dedi Nikolai.

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

"Gururumu yerle bir ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Özgüvenin bayağı yerinde görünüyor."

"Bir düşün," dedi beni kalabalığın arasından geçirip batı terası tarafındaki sessiz bir kuytuya çekerek. "Gittiğim her yerde ilgi odağı olmaya alışkınım. Ayrıca son derece çekici olduğum söylenmesine karşın sen hiç etkilenmemişe benziyorsun."

Güldüm. "Senden hoşlandığımı gayet iyi biliyorsun, Nikolai."

"Çok cansız bir duygu."

"Senin de ilanıaşk ettiğini duymadım hiç."

"Faydası olur mu?"

"Hayır."

"İltifat? Çiçek? Yüz baş sığır?"

Onu hafifçe ittim. "Hayır."

Beni buraya getirmesindeki asıl amacın romantik bir jestten ziyade gösteriş yapmak olduğunu şu anda bile biliyordum. Yemek salonu boştu, Çıkrık'ın bu kuytu yerinde baş başaydık ama yolu bile bile uzatarak beni kalabalığın arasından geçirmişti. Birlikte görülmemizi istemişti: Ravka'nın müstakbel kral ve kraliçesi.

Nikolai boğazını temizledi. "Alina, olur da önümüzdeki birkaç haftayı sağ salim atlatabilirsek senden karım olmanı isteyeceğim."

Ağzım dilim kurudu. Konuşmanın buraya doğru gittiğini biliyordum fakat o kelimeleri onun ağzından duymak yine de tuhaftı.

"Malyen kalmak istese bile," diye sözlerini sürdürdü Nikolai, "onu başka bir göreve atayacağım."

İyi geceler, de. Bana gitmemi söyle, Alina.

"Anlıyorum," dedim sessizce.

"Anlıyor musun, gerçekten? Sana sadece sözde bir evlilik yapabileceğimizi söylediğimi biliyorum, ama eğer... eğer bir çocuğumuz olursa onun dedikodulara ve esprilere maruz

kalmasını istemem." Ellerini arkasında kenetledi. "Sarayda bir gayrimeşru çocuk yeterli."

Çocuklar. Nikolai'den.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedim. Onunla mı yoksa kendimle mi konuşuyordum emin değildim. "Ben İkinci Ordu'ya önderlik edebilirim, sen de aşağı yukarı istediğin her kızı elde edebilirsin."

"Bir Shu prensesini mi? Kerchli bir bankerin kızını mı?"

"Ya da bir Ravka vârisini veya Zoya gibi bir Grisha'yı."

"Zoya mı? Kendimden güzel olanları baştan çıkarmamayı kendime prensip edindim."

Güldüm. "Sanırım bu bir hakaretti."

"Alina, benim istediğim ittifak *bu*: Birinci ve İkinci Ordu bir arada. Gerisine gelince, kiminle evlenirsem evleneyim bunun siyasi bir evlilik olacağının her zaman farkındaydım. Sebebi aşk değil, güç olacaktı ama bizim şansımız yaver gidebilir. Zamanla ikisine de sahip olabiliriz."

"Ya da üçüncü büyüteç beni güç delisi bir zorbaya çevirebilir ve beni öldürmek zorunda kalabilirsin."

"Evet, işte bu ilginç bir balayı olurdu." Elimi tutup parmaklarını boş bileğimin etrafında gezdirdi. Gerildim. Karanlıklar Efendisi bana dokunduğunda hissettiğim eminlik duygusunu ya da tıpkı o gece Küçük Saray'da Malyen'le *banya*nın yanında tartıştığımızda hissettiğim ürpertiyi hissetmeyi beklediğimi fark ettim. Hiçbir şey olmadı. Nikolai'nin teni sıcaktı, elimi nazikçe tutuyordu. Acaba bir daha böyle basit duygular hissedecek miydim? Yoksa içimdeki güç rahat dur-

mayıp yıldırımın yüksek yerlere düştüğü gibi, kendine bağ kurabileceği birini mi arayacaktı?

"Kolye," dedi Nikolai. "Bileklikler. Mücevhere fazla para akıtmam gerekmeyecek."

"Pahalı taç zevklerim vardır."

"Ama sadece bir tane kafan var."

"Şimdilik." Başımı eğip bileğime baktım. "Seni bir konuda uyarmam lazım. Bugün Baghra'yla yaptığım konuşmaya bakılırsa büyüteçlerle ilgili bir sorun çıkarsa beni durdurmak için her zamanki ateş gücünden daha fazlasına ihtiyaç duyabilirsin."

"Ne gibi?"

"Muhtemelen başka bir Güneşin Elçisi." *Gayet basit. Öz özü çağırır.*

"Eminim bir yerlerde yedek bir elçi vardır."

Kendimi tutamadım, gülümsedim.

"Gördün mü?" dedi. "Bir ay içinde ölmezsek birlikte çok mutlu olabiliriz."

"Kes şunu," dedim hâlâ sırıtarak.

"Neyi keseyim?"

"Hep doğru şeyi söylemeyi."

"Tamam, bundan sonra söylememeye çalışırım." Tebessümü soldu. Uzanıp, yüzüme düşen saçlarımı kenara itti. Dondum kaldım. Elini boynuma koydu. Kaçmadığımı görünce elini yukarı kaydırıp yanağımı avucunun içine aldı.

Bunu istediğimden emin değildim. "Beni... beni öpmeyeceğini söylemiştin. Ta ki..."

"Ta ki onu unutmaya çalışmak yerine beni düşünene kadar mı?" Yaklaştı, meteor yağmurunun ışıkları yüzünde dans ediyordu. Eğildi, kendimi çekmem için bana zaman verdi. "Benden alıntı yapmana bayılıyorum," dediğinde soluğunu hissettim.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu, sonra bir daha. Tam bir öpücük sayılmazdı. Daha çok bir öpücük vaadiydi.

"Hazır olduğunda," dedi. Sonra elimi tuttu. Birlikte orada öylece durup gökyüzünü çizgi çizgi boyayan yıldız yağmurunu izledik.

Zamanla mutlu olabilirdik. İnsanlar her gün âşık oluyordu. Genya ve David. Tamar ve Nadia. Peki mutlu muydular? Mutlu kalacaklar mıydı? Belki de aşk bir batıl inançtı, yalnızlık gerçeğini kendimizden uzak tutmak için ettiğimiz bir dua. Başımı geriye yatırdım. Yıldızlar birbirine yakın görünüyordu ama aslında aralarında milyonlarca kilometre mesafe vardı. En nihayetinde belki de aşk inanılmaz parlak ve asla ulaşamayacağınız bir şeye özlem duymaktı.

Ertesi sabah Nikolai'yi doğu terasında hava durumunu kontrol ederken buldum. Malyen'in ekibi bir saat içinde yola çıkmaya hazırdı, sadece kalkış iznini bekliyordu. Kapüşonu başıma geçirdim. Kar yağıyor denemezdi fakat birkaç kar tanesi yanaklarıma ve saçlarıma konmuştu.

"Durum nedir?" diye sordum, Nikolai'ya bir bardak çay uzatarak.

"Fena değil," dedi. "Rüzgârlar şiddetli değil, basınç sabit. Dağların arasından geçerken biraz sarsılabilirler ama *Balabankuşu*'nun bunun altından kalkacağından eminim."

Arkamdaki kapının açıldığını duydum. Malyen ve Tamar terasa çıktılar. Köylü kıyafetleri, kürk şapkalar ve sağlam yün paltolar giyinmişlerdi.

"Yola çıkabilir miyiz?" diye sordu Tamar. Sakin görünmeye çalışıyordu ama sesindeki belli belirsiz heyecanı duyabiliyordum. Arkasında Nadia'yı gördüm. Yüzünü cama dayamış, kararı bekliyordu.

Nikolai başıyla onayladı. "Çıkabilirsiniz."

Tamar'm gülümsemesi gözleri kör ediciydi. Soğukkanlı bir şekilde başını önüne eğdikten sonra Nadia'ya dönerek işareti verdi. Bir sevinç nidası atan Nadia yarı nöbet, yarı dansı andıran hareketler yapmaya başladı.

Nikolai güldü. "Biraz olsun istekli görünse ölür sanki."

"Dikkatli olun," dedim, Tamar'a sarılırken.

"Tolya'ya benim yerime iyi bak," diye karşılık verdi. Sonra, "Kobalt mavisi dantelli elbiseyi sandıkta bıraktık. Bu gece onu giy," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirip onu ittim. Bir hafta sonra tekrar göreceğimi bilmeme karşın onları ne kadar özleyeceğimi fark edince şaşırdım.

Malyen'le karşı karşıyayken tuhaf bir tereddüt yaşadım. Mavi gözleri, gri sabah ışığında ışıl ışıldı. Omzumdaki yara sancıdı.

"İyi yolculuklar, *moi soverenyi*." Başını önüne eğdi.

Yapmam gerekeni biliyordum ama yine de ona sarıldım. Bir an orada öylece durdu, sonra o da kollarını bana doladı. "İyi yolculuklar, Alina," diye fısıldadı saçlarıma ve çabucak geri çekildi.

"*Yalıçapkını* döner dönmez yola çıkacağız. Bir hafta sonra hepinizi güvende, tek parça halinde ve ateşkuşunun kemiklerini toplamış olarak görmeyi umuyorum," dedi Nikolai.

Malyen başını önüne eğdi. "Yolun açık olsun, *moi tsarevich*."

Nikolai elini uzattı, tokalaştılar. "İyi şanslar, Oretsev.

ateşkuşunu bulursan tüm bunlar sona erdiğinde seni en iyi şekilde mükâfatlandıracağım. Udova'da bir çiftlik evi. Şehre yakın bir yerde villa. Ne istersen."

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece..." Nikolai'nin elini bırakıp başını diğer tarafa çevirdi. "Ona layık ol."

Arkasında Tamar'la birlikte hızlı adımlarla Çıkrık'a geri döndü. Camdan Nadia ve Harshaw'la konuştuklarını gördüm.

"Pekâlâ," dedi Nikolai, "hiç değilse yanımdan nasıl ayrılması gerektiğini öğrenmiş."

Boğazımdaki ağrıya aldırış etmeyerek, "Ketterdam'a varmamız ne kadar sürer?" dedim.

"Havaya ve Rüzgârın Hâkimleri'ne bağlı olarak iki ya da üç gün. Kuzeye gideceğiz. Daha sonra Gerçek Deniz'in üstünden geçeceğiz. Böylesi, Ravka üzerinden yolculuk etmekten daha güvenli."

"Nasıl bir yer?"

"Ketterdam mı? Orası..."

Cümlesini bitiremedi. Karanlık bir leke önümden geçince Nikolai ortadan kayboldu. Az önce durduğu yere bakakaldım. Sonra omuzlarıma kenetlenen pençeleri ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissettiğimde çığlık attım.

Malyen'in bir hışımla terasa çıktığını gördüm. Tamar da hemen arkasındaydı. İleri atılarak beni belimden yakalayıp aşağıya çekti. Çırpınırken kollarımı sağa sola savurarak beni yakalayan *nichevo'ya*'yı yakıp geçen ışıktan alevler yolladım. Sarsılarak patlayıp yok oldu. Terasa düşerken berabe-

rimde Malyen'i de devirdim. Canavarın pençeleriyle derimi delip geçtiği yer kanadı.

Hemen ayağa kalktım, gördüklerim karşısında dehşete kapılmıştım. Havada siyah şekiller, hareketleri hiçbir doğal mahluka benzemeyen kanatlı canavarlar bir o yana bir bu yana uçuşuyordu. Arkamda, Çıkrık'ın içinde kargaşa çıktığını, kendilerini pencerelere fırlatan *nichevo'ya*ların camları kırdığını duydum.

"Diğerlerini çıkar," diye bağırdım Tamar'a. "Onları buradan çıkar."

"Seni bırakamayız..."

"Onları da kaybedemem!"

"Git!" Malyen, Tamar'a bağırırken tüfeğini omuzlayıp, saldıran canavarlara nişan aldı. Kesme hareketiyle saldırdım ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki isabet ettiremedim. Boynumu uzatıp gökyüzünde Nikolai'yi aradım. Yüreğim gümbürdüyordu. Karanlıklar Efendisi neredeydi? Canavarları buradaysa o da yakınlarda olmalıydı.

Yukarıdaydı. Mahluklar, efendilerinin etrafında canlı bir pelerin gibi hareket ediyor, kanatlarıyla havayı döverek siyah dalgalar yaratıyor, bir kayboluyor bir tekrar oluşuyor, onu havada tutuyor, dağılıp tekrar birleşen vücutlarıyla Malyen'in silahından çıkan kurşunları emiyorlardı.

"Azizler aşkına," dedi Malyen. "Bizi nasıl buldu?"

Cevabın gelmesi uzun sürmedi. Kara pençelerini tutsaklarının vücuduna saplamış iki *nichevo'ya*'nın arasında kırmızı bir şekil gördüm. Sergei'nin yüzü kireç gibiydi; gözleri

yuvalarından fırlamış bir haldeydi ve kıpırdayan dudakları sessizce dua ediyordu.

"Canını bağışlayayım mı, Alina?" dedi Karanlıklar Efendisi.

"Onu rahat bırak!"

"Bulduğu ilk *oprichnik*e seni sattı. Ona merhamet mi edeceksin yoksa hak ettiği cezayı mı vereceksin merak ediyorum."

"Kılına bile zarar gelmesini istemiyorum," diye bağırdım.

Zihnim allak bullaktı. Sergei bize sahiden ihanet etmiş miydi? Küçük Saray'daki savaştan beri sürekli gergindi. Peki ya en başından beri bunu planlıyorduysa? Belki de milislerle olan çarpışmamız sırasında gizlice kaçmaya çalışmıştı. Belki de Genya'nın adını kasten açıklamıştı. Çıkrık'tan ayrılmaya adeta can atıyordu.

Tam o sırada Sergei'nin ne mırıldandığını fark ettim; dua etmiyor, yalnızca bir kelimeyi tekrar tekrar telaffuz ediyordu: *Güvenli. Güvenli. Güvenli.*

"Onu bana ver," dedim.

"Önce bana ihanet etti, Alina. Benim yanıma gelmesi gerekirken Os Alta'da kaldı. Senin konseyinde oturdu, bana karşı planlar yaptı. Bana her şeyi anlattı."

Bereket versin ki ateşkuşunun konumunu gizli tutmuştuk.

"Öyleyse," dedi Karanlıklar Efendisi, "kararı ben vereceğim. Ve korkarım ki hak ettiği cezayı vermeyi seçiyorum."

*Nichevo'ya*lar tek hamlede Sergei'nin kollarını ve bacaklarını koparıp kafasını kestiler. Yüzünde çok kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini, ağzının sessiz bir çığlıkla açıldığını gördüm. Ardından, kopan parçaları bulut kümesinin altında gözden kayboldu.

"Yüce azizler aşkına," dedi Malyen.

Öğürdüm ama korkumu bastırmaya mecburdum. Malyen'le sırt sırta verip küçük bir daire içinde döndük. *Nichevo'ya*lar etrafımızı kuşatmıştı. Arkamda, Çıkrık'ta çığlıkları ve parçalanan cam seslerini duyabiliyordum.

"İşte yine karşılaştık, Alina. Senin orduna karşı benimki. Sence askerlerin bu kez zafer kazanabilecekler mi?"

Onu duymazdan gelerek gri bulutların içine haykırdım. "Nikolai!"

"Aa, Korsan Prens. Bu savaşta yapmak zorunda kaldığım pek çok şeyden pişmanlık duydum," dedi Karanlıklar Efendisi. "Ama bu onlardan biri değil."

Gölge askerlerden biri aniden aşağı inince kollarında debelenen Nikolai'yi dehşet içinde gördüm. Sahip olduğum bir damla cesaret de buhar olup gitti. "Ne olur, yapma!"

Karanlıklar Efendisi elini kaldırdı.

Elimi ağzıma götürdüm, dizlerimin bağı çözüldü.

Ancak *nichevo'ya* Nikolai'ye zarar vermeden onu terasa attı. Nikolai korkunç bir gürültüyle taş zemine çarpıp yuvarlanarak durdu.

"Alina, yapma!" Malyen beni tutmaya çalıştı ama ondan kurtulmayı başardım. Nikolai'nin yattığı yere giderek ya-

nında diz çöktüm. İnledi. Paltosu yırtılmış, canavarın pençelerini geçirdiği yerdeki kumaş parçalanmıştı. Dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalışırken ağzından kan aktı.

"Gafil avlandık," dedi cılız bir sesle.

"Bir şeyin yok," dedim. "Her şey yolunda."

"İyimserliğine hayranım."

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım; Karanlıklar Efendisi'nin ellerinden iki kara gölge çıktığını gördüm. Terasın kenarından bir yılan gibi sürünüp kıvrılarak doğrudan üstümüze ilerlediler. Ellerimi kaldırıp kesme hareketiyle saldırarak terasın bir tarafını yok ettim ama çok yavaş kalmıştım. Gölgeler taşın üstünde yıldırım hızıyla sürünerek Nikolai'nin ağzına girdiler.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlığın etkisiyle soluğu kesildi. Karanlıklar Efendisi'nin ciğerlerine saldığı şeyleri içine çekerken şok içinde bakıştık.

"O... o da neydi öyle?" dedi gırtlağını tutarak.

"Bil..."

Öksürdü, ürperdi. Parmaklarını göğsüne götürüp gömleğini yırttı. İkimiz de başımızı eğip baktık. Gölge, ince siyah çizgiler halinde, mermerin damarları misali dağılarak derisinin altında yayılıyordu.

"Hayır," diye homurdandım. "Olamaz. *Olamaz.*"

Çatlaklar karnını kaplayarak kollarından aşağı indi.

"Alina?" dedi çaresizce. Karanlık, derisinin altında çatlayıp boğazına tırmandı. Kafasını geriye atıp acı acı haykırdı. Vücudu kıvrılıp sırtı yay gibi gerilirken boynundaki kaslar

kasıldı. Dizüstü doğruldu, göğsü inip kalktı. Tekrar kasılırken ona uzandım.

Nikolai acı bir çığlık daha attı. Sırtından çıkan iki siyah cisim kanat gibi açıldılar.

Ani bir hareketle başını kaldırıp bana baktı. Yüzü ter içinde kalmıştı, bakışlarında panik ve çaresizlik vardı. "Alina..."

Sonra gözleri –zeki, ela gözleri– karardı.

"Nikolai?" diye fısıldadım.

Dudakları kıvrıldı, siyah oniksten dişleri ortaya çıktı. Köpekdişleri sivrilmişti.

Hırlamasıyla birlikte geriye doğru sendeledim. Kapanan çenesinden kıl payı kurtuldum.

"Aç mısın?" diye sordu Karanlıklar Efendisi. "Acaba ilk hangi arkadaşını yiyeceksin?"

Ellerimi kaldırdım, gücümü kullanmak istemiyordum. Ona zarar vermek istemiyordum. "Nikolai," diye yalvardım. "Bunu yapma. Kendini bırakma."

Yüzü acıyla kasıldı. Oradaydı, savaşıyor, onu ele geçiren iştahla mücadele ediyordu. Ellerini –hayır, *pençelerini*– yumruk yaptı. Uludu; çaresiz ve tiz bir feryadı andıran sesi bir insana ait değildi.

Terastan yükselirken kanatları havayı dövdü. Korkunçtu ama hâlâ güzeldi, hâlâ bir şekilde Nikolai'ydi. Gövdesini kaplayan siyah damarlara, kararan parmak uçlarından çıkan jilet gibi keskin pençelere baktı. Benden bir cevap alabilmek için yalvarırmışçasına ellerini uzattı.

"Nikolai," diye bağırdım.

Havada dönerek kıvrıldı, içindeki açlığı bir şekilde yenebilecekmiş gibi yukarı fırladı. *Nichevo'ya*ları yarıp geçerken siyah kanatları onu yükseklere taşıdı. Bir kez arkasına baktı. Üzüldüğünü ve kafasının karışık olduğunu uzaktan bile hissettim.

Sonra gitmişti; gri gökyüzünde siyah bir nokta halini almıştı. Bense aşağıda, olduğum yerde titriyordum.

"Önünde sonunda," dedi Karanlıklar Efendisi, "beslenecek."

Nikolai'yi Karanlıklar Efendisi'nin intikam alacağına dair uyarmıştım ama bu kadarını, bu kusursuz gaddarlığı ben bile öngörememiştim. Nikolai, Karanlıklar Efendisi'ni rezil etmişti. Şimdi de Karanlıklar Efendisi kibar, zeki ve asil prensimi alıp onu bir canavara dönüştürmüştü. Ölüm, Nikolai için bir lütuf olurdu.

Benden bir ses yükseldi; gırtlaktan gelen, hayvansı bir şey. Bilmediğim bir gürültü. Ellerimi kaldırıp kesme hareketini iki öfkeli yay şeklinde gönderdim. Karanlıklar Efendisi'nin etrafında uçuşan şekillere çarpınca bazılarının yok olduğunu, ama yerlerini yenilerinin aldığını gördüm. Umrumda bile değildi. Tekrar tekrar saldırdım. Bir dağın tepesini uçurabildiysem gücüm bu çarpışmada kuşkusuz bir işe yarardı.

"Savaş benimle!" diye haykırdım. "Bitirelim bu işi! Şimdi! Burada!"

"Seninle savaşmak mı, Alina? Sen benimle aşık atamazsın." *Nichevo'ya*lara işaret etti. "Yakalayın onları."

Kaynayan siyah bir kitle halinde dört bir yandan üstümüze hücum ettiler. Yanımda Malyen ateş açtı. Barutun kokusunu aldım; mermiler yere düşerken boş fişeklerin sesini duydum. Sahip olduğum bütün gücü kullanıyordum. Kollarım adeta bir fırıldak gibi dönüyor, bir seferde beş, on, on beş gölge askeri kesiyordum ama nafileydi. Sayıları çok fazlaydı.

Sonra birden durdular. Havada asılı kalan n*ichevoya*lar'ın vücutları gevşedi, kanatları sessiz bir ritimle hareket etti.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Malyen.

"San... sanmıyorum..."

Terasa sessizlik çöktü. Rüzgârın iniltisini, arkamızda kıran kırana süren çarpışmanın seslerini duydum.

"*Karanlık güç.*"

Döndük. Baghra kapının iç tarafında duruyordu, eli Misha'nın omzundaydı. Oğlan tir tir titriyordu; gözleri o kadar irileşmişti ki gözbebeğinden çok gözlerinin akı görünüyordu. Onların arkasında askerlerimiz hem *nichevo'ya*larla hem *oprichnikilerle* hem de Karanlıklar Efendisi'nin mavi ve kırmızı *kefta* giymiş Grishalarıyla savaşıyordu. Karanlıklar Efendisi mahluklarının hepsini dağın tepesine getirtmişti.

"Gözlerim ol," dedi Baghra, Misha'ya. Çocuk, yaşlı kadını terasa getirerek büyük bir cesaret örneği göstermiş, sürekli hareket eden ve birbirine çarpan, parıldayan siyah sazlıklar gibi, kadını peşi sıra izleyen *nichevo'ya*ların arasından geçmişti. Yalnızca Karanlıklar Efendisi'nin en yakınında bulunanlar hareket halindeydi. Efendilerine tutunuyor, kanat-

larını hep beraber çırpıyorlardı.

Karanlıklar Efendisi'nin yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. "Seni burada hasımlarımla birlikte bulacağımı bilmeliydim. İçeri git," diye buyurdu. "Askerlerim sana dokunmayacak."

Baghra onu duymazdan geldi. Terasın ucuna ulaştıklarında Misha, Baghra'nın elini geriye kalan duvarın üstüne koydu. Kadın duvara yaslanıp neredeyse mutlulukla bir iç geçirerek oğlanı bastonuyla dürttü. "Hadi, çocuk. Sıska küçük azizeye koş." Tereddüt etti. Baghra uzanıp çocuğun yanağını buldu, sonra pek de yumuşak sayılmayacak şekilde vurdu. "Hadi," diye tekrarladı. "Oğlumla konuşmak istiyorum."

"Misha," dedi Malyen. Oğlan koşarak yanımıza gelip Malyen'in paltosunun arkasına saklandı. *Nichevo'ya*lar onunla ilgilenmedi. Dikkatleri tamamen Baghra'nın üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Karanlıklar Efendisi. "Ayrıca sakın bu ahmaklar için merhamet dileyeyim deme."

"Sadece canavarlarınla buluşmak," diyen Baghra bastonunu duvara dayayıp kollarını uzattı. *Nichevo'ya*lar ileri doğru hareketlendi, hışırtılar eşliğinde birbirlerine çarptı. Biri sanki onu koklarmış gibi kafasını avcuna sürttü. Onlarda sezinlediğim şey merak mıydı? Yoksa açlık mı? "Bu çocuklar beni tanıyor. Öz özü çağırır."

"Kes şunu," dedi Karanlıklar Efendisi.

Baghra'nın avuçları karanlıkla dolmaya başladı. Manzara sarsıcıydı. Daha önce gücünü çağırırken yalnızca bir kez

görmüştüm. Bir zamanlar tıpkı benim yaptığım gibi gücünü gizlemiş ama bunu oğlunun sırları uğruna yapmıştı. Gücünü kendi üzerinde kullanan bir Grisha hakkında söylediklerini anımsadım. Karanlıklar Efendisi'yle aynı kanı ve gücü paylaşıyordu. Şimdi ona saldırır mıydı?

"Seninle savaşmayacağım," dedi Karanlıklar Efendisi.

"Öyleyse beni öldür."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Gülümsedi, büyümüş de küçülmüş bir öğrencisinden memnun kalmış bir öğretmen gibi kıkırdadı. "Doğru. İşte bu yüzden hâlâ umudum var." Başını aniden bana çevirdi. "Evlat," dedi sertçe. Görmeyen gözlerinde boş bir ifade vardı ama o an beni gayet net gördüğüne yemin edebilirdim. "Beni tekrar hayal kırıklığına uğratma."

"O daha bana karşı koyabilecek kadar güçlü değil, anne. Bastonunu al da seni Küçük Saray'a geri götüreyim."

İçimi korkunç bir kuşku kapladı. Baghra bana savaşacak gücü vermiş ama hiç savaşmamı söylememişti. Bugüne kadar benden istediği tek şey kaçmam olmuştu.

"Baghra..." diye başladım.

"Kulübem... ateşim... kulağa hoş geliyor," dedi. "Ama karanlık her yerde aynı karanlık."

"O gözleri hak ettin," dedi Karanlıklar Efendisi soğuk bir sesle, ama oradaki kederi de duydum.

"Evet, hak ettim," dedi iç geçirerek. "Ve daha fazlasını." Sonra aniden ellerini birbirine vurdu ve dağın üstünde bir gök gürültüsü duyuldu. Karanlık, avuçlarından bayrak gi-

bi açılıp yükseldi, *nichevo'ya*ların etrafında bükülüp kıvrıldı. Yaratıklar feryatlar içinde seğirdi, şaşkınlıktan dönüp durdu.

"Seni sevdiğimi bil," dedi Karanlıklar Efendisi'ne. "Yeterli olmadığını bil."

Tek bir hamlede duvarın üstüne çıktı. Göz açıp kapayıncaya kadar kendini boşluğa bırakarak gözden kaybolurken birbirine dolanmış karanlık ipliklerle *nichevo'ya*ları da peşinden sürükledi. Canavarlar yuvarlanarak hızla yanımızdan geçip acı acı çığlıklar atan siyah bir dalga gibi terastan aşağıya devrilip düştü. Baghra'nın yaydığı güç onları çekmişti.

"Olamaz!" diye kükredi Karanlıklar Efendisi. Annesinin ardı sıra o da dalarken, askerlerinin kanatları öfkeyle havayı dövdü.

"Alina, şimdi!" Beni saran dehşet perdesine rağmen Malyen'i duydum, beni kapıdan içeri ittiğini hissettim. Sonra birden Malyen, Misha'yı kollarına aldı ve rasathanenin içinde koşmaya başladık. Baghra'nın ipliklerine takılıp terasa doğru çekilen *nichevo'ya*lar yanımızdan akıp gidiyordu. Diğerleriyse efendileri giderek uzaklaşırken ne yapacaklarını bilemeden öylece uçuştu.

Kaç, demişti Baghra bana tekrar tekrar. Ben de şimdi kaçıyordum.

Sıcak zemin, eriyen karlar yüzünden kaygandı. Çıkrık'ın paramparça olmuş kocaman pencerelerinden içeriye rüzgâr doluyordu. Yerde cansız yatan bedenler, orada burada dövüşenler gördüm.

Sağlıklı düşünemiyordum. Sergei. Nikolai. Baghra.

Baghra. Sislerin içine düşmüştü, kendini onu karşılayan kayaların kucağında bulacaktı. Çığlık atar mıydı? Görmeyen gözlerini kapatır mıydı? *Küçük azize. Küçük şehit.*

Tolya bize doğru koşuyordu. Kılıçlarını çekmiş iki *oprichniki*nin ona doğru geldiğini gördüm. Tolya hızını hiç düşürmeden yumruklarını savurdu. Askerler yere yığılıp göğüslerini tutarken, ağızlarından kan aktı.

"Diğerleri nerede?" diye bağırdı Malyen, Tolya'yla karşılaşıp merdivenlere doğru seğirtirken.

"Hangardalar ama sayıca düşmandan azlar. Oraya gitmeliyiz."

Karanlıklar Efendisi'nin mavi cübbeli Rüzgârın Hâkimleri'nden bazıları, merdivenleri kapatmaya çalışmıştı. Güçlü rüzgârlar yaratarak üzerimize kasa ve mobilyalar fırlatıyorlardı. Kesme hareketimi kullanarak kasaları bize ulaşmadan parçalara ayırıp Rüzgârın Hâkimleri'ni dağıttım.

Bizi bekleyen en kötü manzara aşağıda, hangardaydı. Karanlıklar Efendisi'nin askerlerinden kaçma telaşıyla her yer dağılmıştı.

Herkes *Pelikan*'a ve *Turna*'ya akın ediyordu. Yerle teması çoktan kesmiş olan *Pelikan*, Rüzgârın Hâkimleri'nin yarattığı hava akımlarıyla havada duruyordu. Askerler halatlarına asılmış, onu aşağı çekip binmeye çalışıyor, diğer gemiyi beklemek istemiyorlardı.

Bir emir verildi ve serbest kalan *Pelikan* uçuşa geçerken kabalalığı yardı. Yukarı yükseldi ve tuhaf çapaları andıran, çığlıklar atan adamları peşi sıra sürükleyerek gözden yitti.

Zoya, Nadia ve Harshaw sırtlarını *Balabankuşu*'nun gövdesine vermiş, bir Grisha ve *oprichniki* güruhunu uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Tamar güvertedeydi. Nevsky'yi onun yanında görünce rahatladım. Beraberlerinde Yirmi İkinci Alay'dan birkaç asker de vardı. Arkalarındaysa Adrik bir kan gölünün içinde yatıyordu. Kolu vücudundan garip bir açıyla sarkıyordu. Suratı şoktan tebeşir gibi olmuştu. Yanında diz çökmüş olan Genya'nın gözünden yaşlar akıyordu. David elinde tüfeğiyle Genya'nın tepesinde duruyor, saldıran kalabalığa gelişigüzel ateş ediyordu. Stigg ortalarda görünmüyordu. *Pelikan*'la kaçmış mıydı yoksa Çıkrık'ta geride mi bırakılmıştı?

"Stigg..." dedim.

"Vakit yok," diye karşılık verdi Malyen.

Kalabalığı yarıp geçtik. Tamar, kardeşinin emri üzerine yerini alarak *Balabankuşu*'nun dümenine geçti. Zoya ve diğer Rüzgârın Hâkimleri güverteye tırmanırken onları koruduk. Baldırına isabet eden bir kurşun Malyen'in sendelemesine sebep oldu ama Harshaw onu tutup gemiye çıkardı.

"Gidelim!" diye bağırdı Nevsky. Diğer askerlere işaret verince askerler küpeşte boyunca dizilerek Karanlıklar Efendisi'nin adamlarına ateş açtı. Yanlarına geçip kalabalığa parlak bir ışık göndererek, nişan alamamaları için gözlerini kamaştırdım.

Malyen ve Tolya da halatlardaki yerlerini alırken Zoya yelkenleri doldurdu. Fakat gücü yeterli değildi.

"Nadia, sana ihtiyacımız var!" diye haykırdı Tamar.

Kardeşinin yanında diz çökmüş duran Nadia başını kaldırdı. Yüzü yaşlarla kaplıydı ama sendeleyerek de olsa ayağa kalkıp yelkenlere rüzgâr yollamaya çalıştı. *Balabankuşu* kızaklarının üzerinde kaymaya başladı.

"Çok ağırız!" diye bağırdı Zoya.

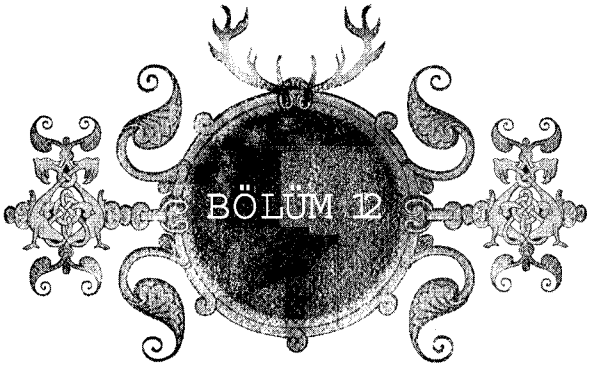
Nevsky omzumu yakalayıp boğuk bir sesle, "Sakın ölme," dedi. "Ona yardım et." Nikolai'nin başına gelenlerden haberi var mıydı?

"Edeceğim," diye yemin ettim. "Diğer gemi..."

Gerisini dinlemedi. Nevsky, "Yirmi İkinci Alay için!" diye bağırarak aşağı atladı ve diğer askerler de tereddütsüz peşinden gidip kendilerini güruhun içine attılar.

Tamar emri verince hangardan ok gibi fırladık. *Balabankuşu* platformdan boşluğa mide bulandırıcı bir şekilde düştü, sonra yelkenler kabardı ve yükselmeye başladık.

Arkama baktığımda Nevsky'yi son bir kez gördüm. Silahı omzundaydı ve sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Alçalıp yükseldik, sarsıldık. Tamar ve mürettebat *Balabankuşu*'nu kontrol etmeye çalışırken küçük gemi yelkenlerin altında bir o yana bir bu yana tehlikeli bir şekilde sallandı. Şiddetli rüzgârların savurduğu karlar yüzümüze çarptı. Geminin gövdesi bir uçurumun kenarına vurunca güverte yan yattı ve hepimiz dengemizi kaybederek tutunacak bir şeyler aradık.

Gemide bizi sisle kaplayacak Dalgaların Hâkimleri olmadığından Baghra'nın bize dağlardan ve Karanlıklar Efendisi'nden uzaklaşmak için yeterince zaman kazandırdığını ummaktan başka çaremiz yoktu.

Baghra. Gözlerimi güvertede gezdirdim. Misha bir köşeye çekilmiş, kollarıyla başını tutuyordu. Kimse ona teselli verecek durumda değildi.

Adrik'le Genya'nın yanına diz çöktüm. Bir *nichevo'ya* Adrik'in omzundan kocaman bir parça koparmıştı ve Genya kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Fakat Şifacı eğitimi almamıştı. Adrik'in dudakları solgun, teni buz gibiydi. Ben iz-

lerken gözleri kaymaya başladı.

"Tolya!" diye bağırdım, sesimdeki paniği belli etmemeye çalışarak.

Gözleri fal taşı gibi açılan Nadia dönünce *Balabankuşu* sarsıldı.

"Bizi sabit tut, Nadia," dedi Tamar rüzgârın uğultusunu bastırarak. "Tolya, Adrik'e yardım et!"

Harshaw, Tolya'nın arkasından geldi. Kolunda derin bir kesik vardı ama ipleri kavrayarak, "Tuttum," dedi. Paltosunun içinde Oncat'in kıpırdandığını görebiliyordum.

Tolya'nın kaşları çatıktı. Stigg'in de bizimle olması gerekiyordu. Harshaw halatları nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu.

Tolya, Harshaw'u, "Sabit tut yeter," diye uyararak gövdenin öbür tarafında duran Malyen'e baktı. İpleri sıkı sıkıya kavramış, kasları gerilmişti. Bu esnada biz de kar ve rüzgârla boğuşuyorduk.

"Şimdi!" diye bağıran Malyen'in baldırındaki kurşun yarası kanıyordu.

Yer değiştiler. Sarsılan *Balabankuşu*, Harshaw homurdanırken toparlandı.

"Yakaladım," dedi dişlerinin arasından. Hiç güven vermiyordu.

Adrik'in yanına çöken Tolya işe koyuldu. Nadia hıçkırıklarla ağlıyor, ama rüzgârı sabit tutuyordu.

"Kolunu kurtarabilir misin?" diye sordum usulca.

Tolya başını iki yana salladı. O bir Cellat'tı, bir savaşçı,

bir katil; Şifacı değildi. "Yarayı öylece kapatamam," dedi, "yoksa iç kanama başlar. Atardamarları kapatmam lazım. Onu ısıtabilir misin?"

Adrik'in üzerine ışık tutunca az da olsa titremesi azaldı.

Tam yol ileri devam ettik, yelkenler Grisha rüzgârının kuvvetiyle gerilmişti. Tamar dümene eğildi, paltosu arkasında dalgalandı. Dağlardan uzaklaştığımızı fark ettim çünkü *Balabankuşu* artık titremiyordu. Hızımızı artırırken soğuk hava yanaklarımı yaktı, ama Adrik'i ışığımla ısıtmayı sürdürdüm.

Zaman yavaşlamış gibiydi. İkisi de dillendirmek istemiyordu ama hem Nadia'nın hem de Zoya'nın yorulmaya başladığını görebiliyordum. Malyen ve Harshaw'un da onlardan pek farkı yoktu.

"İnmemiz gerek," dedim.

"Neredeyiz ki?" diye sordu Harshaw. Kabarık kırmızı saçları inmiş, kardan sırılsıklam olmuştu. Onu ne yapacağı kestirilemeyen, belki de biraz tehlikeli biri olarak düşünmüştüm ama işte buradaydı; kan içindeydi, yorgundu ve saatlerdir bir kez olsun şikâyet etmeden halatlarla uğraşıyordu.

Tamar haritalarına baktı. "Buzulları az önce geçtik. Güneye doğru devam edersek çok geçmeden daha yoğun nüfuslu bölgelerin üstünde olacağız."

"Gizlenmek için orman arayabiliriz," dedi Nadia nefes nefese.

"Chernast'a fazla yakınız," diye karşılık verdi Malyen.

Harshaw halatı daha sıkı tuttu. "Önemi var mı? Böyle

uçmaya devam edersek yerimizi bulacaklar."

"Daha yüksekten uçabiliriz," diye önerdi Genya.

Nadia başını hayır anlamında salladı. "Deneyebiliriz ama yukarıda havanın yoğunluğu daha az. Ayrıca dikey harekette çok güç kullanmamız gerekecek."

"Sahi, biz nereye gidiyoruz?" diye sordu Zoya.

Hiç düşünmeden, "Murin'deki bakır madenine. Ateşkuşuna," dedim.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Sonra Harshaw pek çoğunun aklından geçirdiğini bildiğim şeyi söyledi. "Kaçabiliriz. O canavarlarla her karşılaştığımızda aramızdan birileri ölüyor. Bu gemiyi her yere götürebiliriz. Kerch'e. Novyi Zem'e."

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Malyen.

"Burası benim evim," dedi Zoya. "Beni buradan hiç kimse zorla çıkaramaz."

"Adrik'e ne olacak?" diye sordu Nadia kısık sesle.

"Çok kan kaybetti," dedi Tolya. "Tek yapabileceğim, kalp atışlarını normal seviyede tutup iyileşmesi için zaman kazanmayı denemek."

"Gerçek bir Şifacı'ya ihtiyacı var."

"Karanlıklar Efendisi bizi bulursa Şifacı'nın ona hiçbir yararı dokunmayacak," dedi Zoya.

Elimi gözlerimin üzerinde gezdirirken düşünmeye çalıştım. Adrik hayati tehlikeyi atlatmış olabilirdi ya da komaya girebilir ve hiç çıkmayabilirdi. Şimdi bir yere insek ve yerimiz tespit edilse hepimizin işi biterdi. Karanlıklar Efendisi,

Djerda'ya, düşman topraklarının ortasına inmeyeceğimizi biliyor olmalıydı. Batı Ravka'ya kaçacağımızı düşünebilirdi. Erişebildiği her yere izciler gönderecekti. Annesinin yasını tutmak için peşimizi bırakacak mıydı? Kayalara çarpan Baghra'nın parçalanan cesedinden geriye gömecek bir şey kalmış mıydı? Omzumun üzerinden baktım. Her an üzerimize çullanacak *nichevo'ya*lar göreceğimden emindim. Nikolai'yi düşünemezdim. Düşünmeyecektim.

"Murin'e gidiyoruz," dedim. "Gerisini orada düşünürüz. Kimseyi kalması için zorlamayacağım. Zoya, Nadia, bizi oraya ulaştırabilir misiniz?" Kuvvetten düşmeye başlamışlardı ama kenarda hâlâ biraz güçleri kaldığına inanmak istiyordum.

"Ulaştırabileceğimden eminim," dedi Zoya.

Nadia ciddi çenesini kaldırdı. "Bana ayak uydurmaya çalış."

"Hâlâ görülme riskimiz var," dedim. "Bir Dalgaların Hâkimi'ne ihtiyacımız var."

Elindeki barut yanıklarını sargılayan David başını kaldırdı. "Işığı bükmeyi denesen?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Geminin görülmesinin tek sebebi, ışığın ondan yansıması. Yansımayı ortadan kaldırman yeterli."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Hadi canım, sen de," dedi Genya.

"Deredeki bir kaya gibi," diye izah etti David. "Işığı bükersen gemiye vurmayacak. Dolayısıyla ortada görülecek bir

gemi de olmayacak."

"Yani görünmez mi olacağız?" diye sordu Genya.

"Teorik olarak."

Genya çizmesini çıkarıp yere bıraktı. "Dene."

Çizmeye kuşkuyla baktım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu, gücümü kullanmanın büsbütün farklı bir yoluydu.

"Nasıl... nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi David, "belki faydası olur diye söylüyorum, kırılma endeksi konusunda endişelenmene gerek yok. Tek yapman gereken, ışığın her iki bileşenini de aynı anda yeniden yönlendirip eşzamanlı kılmak. Yani öylece manyetikle başlayamazsın, bu saçma olu..."

Elimi kaldırdım. "Deredeki kaya daha iyiydi."

Yoğunlaştım ama kesme hareketinde olduğu gibi ışığı çağırmadım. Onun yerine sadece hafifçe dürtmeye çalıştım.

Etrafındaki hava titrer gibi görününce çizmenin parmak ucu bulanıklaştı.

Işığın su gibi, derinin etrafında esen rüzgâr gibi olduğunu, çizme sanki hiç orada değilmiş gibi bölündüğünü ve sonra tekrar birleştiğini düşünmeye çalışarak parmaklarımı büktüm. Çizme titreşip ortadan kayboldu.

Genya sevinçten bağırdı. Bense çığlık atıp sevinçle ellerimi havaya kaldırdım. Çizme tekrar belirdi. Parmaklarımı bükünce tekrar yok oldu.

"David, bir dâhi olduğunu söylemiş miydim?"

"Söylemiştin."

"Olsun, bir daha söylüyorum."

Gemi daha büyük ve hareket halinde olduğundan ışığın kavisini etrafında tutmak daha meşakkatliydi. Tek kaygılandığım konu, ışığın gövdenin altından yansımasıydı ama birkaç denemenin ardından kavisi hiç zorlanmadan sabit tutmayı başarır oldum.

Tarlada duran biri yukarı bakacak olsa bir bulanıklık ya da bir parıltı benzeri bir şey görebilirdi ama öğle vakti gökyüzünde ilerleyen yelkenli bir gemi göremezdi. En azından böyle umuyorduk. Bu, Karanlıklar Efendisi'nin gücünü kullanarak bizi neredeyse görünmez kılıp beni mumlarla aydınlatılmış bir balo salonundan geçirirken yaptığını gördüğüm bir şeyi hatırlattı. Benden çok zaman önce ustalaştığı bir numara daha.

Genya elini erzakların arasına daldırıp askerlerin uzun nöbetlerde kullandığı Zemeni uyarıcısı olan bir *jurda* zulası buldu. Beni asabi yapıyor, midemi bulandırıyordu ama bizi ayakta ve odaklanmış tutmanın başka yolu yoktu.

Çiğnenmesi gerekiyordu. Çok geçmeden hepimiz pas rengindeki suyunu gemiden aşağıya tükürmeye başladık.

"Eğer bu şey dişlerimi turuncuya boyarsa..." dedi Zoya.

"Boyayacak," diye araya girdi Genya, "ama dişlerini eskisinden daha beyaz hale getireceğime söz veriyorum. Hatta senin o garip ön dişlerini bile düzeltebilirim."

"Benim dişlerim gayet güzel."

"Tabii tabii," dedi Genya sakinleştirerek. "Gördüğüm en güzel deniz aslanısın. Altdudağını hâlâ parçalamamış

olman hayret verici."

"Bana bulaşma, Terzi," diye homurdandı Zoya. "Yoksa öbür gözünü de ben oyarım."

Hava kararken Zoya'nın tartışacak mecali kalmamıştı. Nadia'yla birlikte bizi havada tutmak için tüm güçlerini kullanmışlardı.

Tamar'ın, Malyen'in bacağındaki yarayla ilgilenebilmesi için David arada kısa süreliğine dümenin başına geçebiliyordu. Harshaw, Tolya ve Malyen birbirlerine dinlenme fırsatı vermek için halatlara dönüşümlü olarak geçiyorlardı.

Dinlenemeyenler sadece hilal şeklindeki ayın altında çalışmaya devam eden Nadia ve Zoya'ydı. Gerçi yardım etmek için elimizden geleni yapıyorduk. Genya sırtını Nadia'nınkine vermiş, dizlerini ve ayaklarını biraz dinlendirebilmesi için ona destek oluyordu. Güneş battığından artık gizlenmeye ihtiyacımız yoktu. O nedenle bir saate yakın bir süre, Zoya rüzgârı çağırırken kollarını desteklemeye çalıştım.

"Bu çok saçma," diye homurdandı avuçlarımın altındaki kasları sallanırken.

"Bırakayım mı?"

"Bırakırsan seni *jurda* suyuna bularım."

Yapacak bir şeyler bulduğum için mutluydum. Gemi çok sessizdi. Gündüzün kâbuslarının üzerime çullanmak için can attıklarını hissedebiliyordum.

Misha kıvrılıp yattığı yerden bir milim kıpırdamamıştı. Malyen'in ona verdiği eğitim kılıcını sıkı sıkıya tutuyordu. Baghra'yı *nichevo'ya*lara getirdiğinde yanına kılıcını da al-

mıştı. Bunu fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Erzakların arasından bir parça peksimet çıkarıp ona götürdüm.

"Aç mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Yine de bir şeyler yemeye çalışmayacak mısın?"

Tekrar başını salladı.

Yanına oturdum; ne diyeceğimi bilmiyordum. Su tankı odasında Sergei'yle de bu şekilde oturduğumu, teselli edici sözcükler aradığımı ama bulamadığımı hatırladım. O sırada kafasında planlar mı kuruyordu? Benimle oynuyor muydu? Korkusu kesinlikle gerçek görünmüştü.

Fakat Misha bana sadece Sergei'yi hatırlattı. O, anne babası savaşa giden bütün çocuklardı. O, Keramzin'deki bütün erkek ve kız çocuklardı. O, babasının ilgisini çekmeye çalışan Baghra'ydı. O, annesinin dizinde yalnızlığı öğrenen Karanlıklar Efendisi'ydi. İşte Ravka bunu yapıyordu. Çocukları yetim bırakıyordu. Sefalet yaratıyordu. *Elde ne toprak var ne de bir hayat, sadece bir üniforma ve bir tabanca.* Nikolai çok daha güzel şeylere inanmıştı.

Titreyerek soluk aldım. Zihnimi kapatmanın bir yolunu bulmalıydım. Nikolai'yi düşünürsem dağılırdım ya da Baghra'yı veya Sergei'nin parçalanan vücudunu. Ya da geride kalan Stigg'i. Ya da hatta bulutların altında gözden kaybolduğunda yüzündeki ifadeyle Karanlıklar Efendisi'ni. Hem bu kadar zalim hem de bu kadar insancıl olmayı nasıl başarıyordu?

Ravka aşağıda uyurken gece bir türlü geçmek bilmedi.

Yıldızları saydım. Adrik'i bekledim. Kestirdim. Mürettebatın arasında dolaşarak onlara su ve kuru *jurda* verdim. Nikolai ya da Baghra'yla ilgili sorular soranlara, çarpışma hakkında olabildiğince kısa cevaplar verdim.

Zihnimi susmaya zorladım. Onu bembeyaz karlarla kaplı, hiçbir izin lekelemediği boş bir tarla gibi düşünmeye çalıştım. Şafağın sökmesine yakın, küpeştedeki yerimi alarak gemiyi görünmez kılmak için ışığı bükmeye başladım.

Tam bu sırada Adrik uykusunda mırıldandı.

Nadia aniden başını çevirdi. *Balabankuşu* sarsıldı.

"Odaklan!" diye çıkıştı Zoya.

Oysa gülümsüyordu. Hepimiz gülümsüyorduk. Ufacık da olsa bir umut kırıntısına tutunmaya hazırdık.

Gün boyunca ve gecenin ortalarına kadar uçtuk. İkinci sabahımızda tan ağarırken nihayet Sikurzoi'yi gördük. Öğlen, ortasında bulanık, turkuvaz bir göl bulunan, metruk bakır madeninin alametifarikası olan derin ve sarp krateri seçtik. Nikolai, *Balabankuşu*'nu buraya gizlememizi önermişti.

İniş yavaş ve zordu. Gövde, kratere değer değmez hem Nadia hem de Zoya güverteye yığıldı. Güçlerinin sınırlarını zorlamışlardı. Ciltleri al al ve ışıl ışıl olmasına karşın büsbütün tükenmişlerdi.

Geri kalanlarımız iplere asılarak *Balabankuşu*'nu bir kaya çıkıntısının altına gizlemeyi başardık. Madene inen biri, gemiyi rahatlıkla bulabilirdi ama kimsenin bu zahmete gire-

ceğini sanmıyorduk. Kraterin yüzeyi paslı makine parçalarıyla doluydu. Gölden nahoş bir koku yükseliyordu. David suyun mat turkuvaz renginin kayadan sızan minerallerden geldiğini söyledi. Etrafta yaşayan biri göze çarpmıyordu.

Malyen ve Harshaw yelkenleri bağlarken Tolya da Adrik'i *Balabankuşu*'ndan indirdi. Kolunun kesildiği yerden kan sızıyordu ama bilinci oldukça açıktı. Hatta birkaç yudum su bile içti.

Misha'yı bir türlü yerinden kıpırdatamayınca, omuzlarının üstüne bir battaniye örterek yemesi umuduyla yanına biraz peksimet ve bir dilim kuru elma bıraktım.

Zoya ve Nadia'nın gemiden inmesine yardım ederek yataklarımızı çıkıntının altındaki gölgelik yere taşıdık. Sonra da tek kelime etmeden rahatsız bir uyku uyuduk. Nöbetçi dikmedik. Zaten takip edilmişsek de direnecek gücümüz kalmamıştı.

Gözlerim kapanırken Tolya'nın sessizce *Balabankuşu*'na gittiğini görünce yattığım yerde doğrulmaya çalıştım. Bir süre sonra kucağında sımsıkı sarılmış bir bohçayla ortaya çıktı. Bakışları Adrik'e kaydı. Ne taşıdığını fark edince karnıma sancılar girdi. Yorgun gözlerimin kapanmasına daha fazla direnmedim. Tolya'nın Adrik'in kolunu gömmeyi planladığı yeri bilmek istemiyordum.

Uyandığımda neredeyse akşam olmuştu. Diğerlerinin çoğu mışıl mışıl uyuyordu. Genya, Adrik'in yenini iğneliyordu.

Malyen'in elinde bir çuval dolusu keklikle kraterin yan

tarafına giden yoldan geldiğini gördüm.

"Burada geceleriz, ateş yakarız diye düşündüm," dedi. "Dva Stolba'ya gitmek için yarın sabah yola çıkabiliriz."

"Pekâlâ," dedim yola koyulmaya can atmama rağmen.

Bunu sezmiş olacak ki, "Adrik'in dinlenmeye ihtiyacı var. Hepimizin var. Böyle zorlamaya devam edersek maalesef içlerinden bazıları dayanamayacak," dedi.

Başımla onayladım. Haklıydı. Hepimiz üzgündük, korkuyorduk ve yorgunduk. "Bir iki çalı çırpı toplayacağım."

Koluma dokundu. "Alina..."

"Hemen dönerim." Yanından geçtim. Konuşmak istemiyordum. Teselli istemiyordum. Ateşkuşunu istiyordum. Istırabımı öfkeye dönüştürüp Karanlıklar Efendisi'nin kapısına dayanmak istiyordum.

Madeni çevreleyen ormana doğru ilerledim. Bu kadar güneyde ağaçlar farklıydı; daha yüksek ve seyrektiler, kabukları kırmızı ve gözenekliydi. Kollarımı bulabildiğim en kuru dallarla doldurmuş, madene dönerken izlendiğim gibi tuhaf bir hisse kapılarak durdum. Tüylerim diken diken oldu.

Güneşin aydınlattığı ağaç gövdelerinin arasına göz gezdirip bekledim. Bütün küçük yaratıklar nefesini tutmuşçasına yoğun bir sessizlik vardı. Sonra bir ses duydum; yumuşak bir hışırtı. Başımı aniden kaldırdım. Sesin geldiği yere, ağaçların arasına baktım. Gözlerim bir harekete, karanlık bir kanadın sessiz çırpışına kilitlendi.

Nikolai bir ağacın dallarına tünemiş, bakışlarını üzerime dikmişti.

Göğsü çıplak ve sanki karanlık, derisinin altında parçalanmış gibi siyah çizgilerle kaplıydı. Çizmelerini kaybetmiş, yalınayakları ağacın kabuğunu kavramıştı. Ayak parmakları siyah pençelere dönüşmüştü.

Ellerinde ve ağzının kenarında, kurumuş kan izleri vardı.

"Nikolai?" diye fısıldadım.

İrkildi.

"Nikolai, dur..."

Ama havalandı. Siyah kanatları, dalları sallarken hızla mavi gökyüzüne uçtu.

Çığlık atmak istiyordum. Attım da. Topladığım çalı çırpıyı yere bırakarak yumruğumu ağzıma bastırıp avazım çıktığı kadar, boğazım acıyana kadar bağırdım. Duramadım. *Balabankuşu*'nda ya da madende ağlamamayı başarmıştım ama şimdi yere çökmüştüm. Çığlıklarım hıçkırıklara, sessiz, kesik kesik nefes alış-verişlere dönüştü. Kaburgalarım parçalanacakmış gibiydi; canım yanıyordu ama dudaklarımdan en ufak bir ses çıkmıyordu. Sürekli Nikolai'nin yırtılan pantolonunu düşünüyordum. Kıyafetlerini bu halde görse utancından yerine dibin geçerdi diye aptalca bir düşünce aklıma geldi. Çıkrık'tan ta buraya kadar bizi izlemişti. Karanlıklar Efendisi'ne yerimizi haber verebilir miydi? Verir miydi? O işkence görmüş bedende Nikolai'nin ne kadarı kalmıştı?

Sonra onu, o görünmez iplikteki titreşimi hissederek kendimi ondan çektim. Şimdi Karanlıklar Efendisi'ne gitmek istemiyordum. Bir daha asla gitmek istemiyordum ama yine

de her neredeyse acı çektiğini biliyordum.

Malyen beni kafam kollarıma gömülü, paltom yeşil iğnelerle kaplı bir halde buldu. Bana elini uzattı ama tutmadım.

"İyiyim," dedim, dünyanın en büyük yalanı olmasına rağmen.

"Hava kararıyor. Burada tek başına durmamalısın."

"Ben Güneşin Elçisi'yim. Hava ben ne zaman istersem o zaman kararır."

Önümde çömelerek gözlerinin içine bakmamı bekledi. "Kendini onlara kapatma, Alina. Seninle birlikte yas tutmaya ihtiyaçları var."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"O zaman bırak da onlar konuşsun."

Ne teselli ne de cesaret verecek durumdaydım. Bu acıyı paylaşmak istemiyordum. Ne kadar korktuğumu görmelerini istemiyordum. Yine de ayağa kalkıp paltomdaki iğneleri temizledikten sonra Malyen'in peşinden madene doğru ilerledim.

Kratere vardığımızda etraf zifiri karanlık olmuş, diğerleri çıkıntının altında gaz lambaları yakmıştı.

"Amma uzun kaldınız," dedi Zoya. "Siz ikiniz ormanda oynaşırken biz burada donacak mıydık?"

Yüzümdeki gözyaşı izlerini gizlemenin bir manası yoktu. O nedenle, "Anlaşılan şöyle güzel bir ağlamam gereki-

yormuş," dedim sadece.

Kendimi bir hakarete hazırladım ama tüm söylediği, "Bir dahaki sefere beni de çağır. Benim de ihtiyacım var," oldu.

Malyen topladığım çalı çırpıyı oluşturulan ateş çukuruna bırakırken ben de Harshaw'un omzundan Oncat'i çekip aldım. Biraz tısladı ama önemli değildi. Şu anda yumuşak ve tüylü bir şeye sarılmak istiyordum.

Malyen'in yakaladığı keklikleri çoktan temizleyip şişe geçirmişlerdi. Çok geçmeden pişen etin kokusu, bütün hüzün ve tasalarıma rağmen ağzımı sulandırmaya başlamıştı bile.

Ateşin etrafında oturup yedik, içtik. Bir şişe *kvas* dolaştırdık. Dallar çıtırdayıp yanarken alevlerin *Babalankuşu*'nun gövdesinde dans edişini izledik. Konuşacak çok şey vardı; isteyip istememelerine bakılmaksızın kimlerin bizimle Sikurzoi'ye geleceğini, kimlerin vadide kalacağını kararlaştıracaktık. Bileğimi ovuşturdum. Bu, ateşkuşuna odaklanmamı sağlıyordu. Aksi takdirde aklım Nikolai'nin gözlerindeki siyah parıltıya, dudaklarının kenarındaki kurumuş kan izlerine gidiyordu.

Zoya birden, "Sergei'ye güvenemeyeceğimizi bilmem gerekirdi. Hep zayıf karakterli biri olmuştu," dedi. Bu adil değil gibime geldi ama sesimi çıkarmadım.

"Oncat ondan hiç hoşlanmazdı," diye ekledi Harshaw.

Genya ateşi bir dalla besledi. "Sizce en başından beri planı bu muydu?"

"Bunu ben de merak ediyorum," diye itiraf ettim. "Be-

yaz Katedral'den ve tünellerden çıktığımızda düzelir sanmıştım ama neredeyse daha kötü, daha tedirgin hale gelmişti."

"Bunun sebebi her şey olabilir," dedi Tamar. "Göçük, milis saldırısı, Tolya'nın horlaması."

Tolya, kardeşine bir çakıltaşı atarak, "Nikolai'nin adamlarının onu daha yakından izlemeleri gerekirdi," dedi.

Ya da gitmesine azla izin vermemem gerekirdi. Belki Marie yüzünden hissettiğim suçluluk duygusu, sağlıklı bir karar vermemi engellemişti. Belki de keder şu anda da aynı şeyi yapıyordu ve kapıda bekleyen başka ihanetler vardı.

"*Nichevo'ya*lar onu gerçekten öylece... parçaladı mı?" diye sordu Nadia.

Bakışlarımı Misha'ya çevirdim. Bir ara *Balabankuşu*'ndan inmişti. Şimdi Malyen'in yanı başında uykuya dalmış, elinde hâlâ tahta kılıcı tutuyordu.

"Korkunçtu," dedim usulca.

"Ya Nikolai?" diye sordu Zoya. "Karanlıklar Efendisi ona ne yaptı?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Tersine çevrilebilir mi?"

"Onu da bilmiyorum." David'e baktım.

"Olabilir," dedi. "Onu incelemem gerek. Sözünü ettiğimiz şey *merzost*. Bilinmeyen bölge. Keşke Morozova'nın defterleri elimde olsaydı."

Az kalsın gülüyordum. Bir ara David'in hiç yanından ayırmadığı o defterleri seve seve çöpe atardım. Şimdiyse onları istemek için iyi bir nedenim vardı ama ulaşamayacağım

bir yerdeydiler; Çıkrık'ta kalmışlardı.

Nikolai'yi yakala. Bir kafese koy. Karanlığın pençesinden kurtarabilir miyiz bir bakalım. Aşırı kurnaz tilki sonunda yakalanmıştı. Gözlerimi kırpıştırıp başımı diğer tarafa çevirdim. Tekrar ağlamak istemiyordum.

Adrik aniden hırladı. "Sergei'nin geberdiğine sevindim. Tek üzüntüm, ümüğünü kendi ellerimle sıkamamış olmak."

"Bunu yapmak için iki ele ihtiyacın var," dedi Zoya.

Kısa süreliğine korkunç bir sessizlik çöktü, sonra Adrik kaşlarını çatarak, "Tamam, *bıçaklardım* ben de," dedi.

Sırıtan Zoya şişeyi ona verdi. Nadia başını iki yana salladı. Bazen onların gerçekten asker olduğunu unutuyordum. Adrik'in, kolunu kaybettiği için üzüleceğinden kuşkum yoktu. Bu durumun, gücünü çağırmasını nasıl etkileyeceğini bile bilmiyordum ama Küçük Saray'da karşıma geçerek benden kalıp savaşmak için izin istediğini hatırlıyordum. Benim hiç olmayacağım kadar güçlüydü.

Eski eğitmenim Botkin'i, bir kilometre daha koşmam, bir yumruk daha atmam için beni zorlayışını anımsadım. Bana çok uzun zaman önce söylediği sözleri anımsadım: *Güç hak edilir.* Adrik'te ve Nadia'da o güç vardı. Elbjen'den buraya yaptığımız yolculukta bunu tekrar kanıtlamıştı. Bir yanım, Tamar'ın onda ne bulduğunu merak etmişti ama Nadia, Küçük Saray'da en çetin çarpışmaların yaşandığı bazı yerlerde savaşmıştı. En iyi dostunu ve hep bildiği hayatı yitirmişti. Ancak ne Sergei gibi dağılmış ne de Maxim gibi yer altında yaşamayı seçmişti. Bütün yaşadıklarına rağmen güçlü kalmıştı.

Adrik şişeyi geri verince Zoya kocaman bir yudum içip, "Baghra onunla olan ilk dersimde bana ne dedi biliyor musunuz?" dedi. Baghra'nın gırtlaktan çıkan kulak tırmalayıcı sesine öykünmek için sesini alçalttı. "Güzel bir yüz ama beyin yerine maalesef lapa var."

Harshaw kahkaha attı. "Derste kulübesini yaktım."

"Elbette yakmışsındır," dedi Zoya.

"Kazara olmuştu! Bana bir daha asla ders vermeyeceğini söyledi. Benimle konuşmadı bile. Onu bir keresinde Küçük Saray'ın bahçesinde gördüm. Yanımdan yürüdü gitti. Tek kelime etmedi, geçerken de bastonuyla dizime esaslıca vurdu. İzi hâlâ duruyor." Pantolonunun paçasını sıyırdı. Gerçekten de derinin altında küçük bir kemik parçası görülüyordu.

"O da bir şey mi!" dedi Nadia, hepimiz dikkatimizi ona verince yanakları pembeleşerek. "Bir ara gücümü çağıramadığım bir dönem olmuştu. Beni bir odaya kapatıp içeri bir kovan arı saldı."

"Ne?" diye ciyakladım. Beni şaşırtan sadece arılar değildi. Küçük Saray'da aylarca gücümü çağıramadığım zamanlar olmuştu ama Baghra bana bir kez olsun diğer Grishaların da benzer sorunlar yaşadığından bahsetmemişti.

"Peki, ne yaptın?" diye sordu Tamar kuşkuyla.

"Küçük bir hava akımı çağırmayı başarıp onları bacadan dışarı gönderdim ama o kadar çok soktular ki çiçek hastalığına yakalanmış gibi görünüyordum."

"Grisha olmadığıma hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi

Malyen başını sallayarak.

Zoya şişesini kaldırdı. "Hadi, dökün taşlarınızı bu kimsesiz *otkazat'sya* için."

"Baghra benden nefret ederdi," dedi David sessizce.

Zoya umursamazcasına elini salladı. "Hepimiz öyle hissediyorduk."

"Hayır, benden gerçekten nefret ediyordu. Bir keresinde yaşıtım olan Fabrikatörler ile bana ders veriyordu, sonra beni bir daha dersine hiç almadı. Herkes onun derslerine girerken ben öylece atölyede duruyordum."

"Neden?" diye sordu Harshaw, Oncat'in çenesinin altını kaşırken.

David omuz silkti. "Fikrim yok."

"Ben sebebini biliyorum," dedi Genya. Bekledim, gerçekten bilip bilmediğini merak ediyordum. "Vahşi cazibe," diye devam etti. "O kulübede seninle bir dakika daha kalsaydı bütün kıyafetlerini parçalardı."

David düşündü. "Bu olanaksız görünüyor."

"İmkânsız," dedik Malyen'le aynı anda.

"Ee, *imkânsız* değil," dedi David belli belirsiz alınmış görünerek.

Genya gülerek David'i dudağından öptü.

Elime bir sopa alıp ateşi dürtünce havaya kıvılcımlar saçıldı. Baghra'nın David'e ders vermeyi neden reddettiğini biliyordum. Ona, bilgiyi takıntı haline getirip çocuğunun çektiği acıları görmeyen, karısını ihmal eden Morozova'yı çok fazla hatırlatıyordu. Ayrıca David "sırf eğlence için" *lu-*

*miya*yı yaratarak Karanlıklar Efendisi'nin eline resmen Karanlıklar Diyarı'nın anahtarını vermişti. Fakat David, Morozova'dan farklıydı. Genya ona ihtiyaç duyduğunda onun yanında olmuştu. Bir savaşçı değildi belki ama bir yolunu bulup onun için savaşmıştı.

Tuhaf, yıpranmış küçük grubumuza, fal taşı gibi açılmış gözlerini Zoya'ya dikmiş olan çolak Adrik'e; Malyen toprağa izleyeceğimiz rotayı kabaca çizerken onu izleyen Harshaw ve Tolya'ya baktım. David abartılı el kol hareketleriyle Nadia'ya pirinçten bir kol fikrini anlatmaya çalışır, ama Nadia ona aldırış etmeyip parmaklarını Tamar'ın koyu renk saçlarından geçirirken Genya'nın sırıttığını, yara izlerinin gerildiğini gördüm.

Hiçbiri huzurlu, yumuşak ya da basit insanlar değildi. Benim gibiydiler. Acıları, gizli yaraları, farklı farklı zayıflıkları vardı. Pek uyumlu olduğumuz söylenemezdi. O kadar keskin kenarlarımız vardı ki bazen birbirimizi kesiyorduk ama sırtımı ateşin sıcaklığına vererek yan yatıp kıvrıldığımda, içimi o kadar tatlı bir minnet duygusu kapladı ki boğazım sancıdı. Beraberinde korku geldi. İkisini bir arada tutmak, bedelini ödemeye hazır olduğum bir lükstü. Artık kaybedecek daha fazla şeyim vardı.

Sonunda geride kimse kalmadı. Zoya dahil. Gerçi Dva Stolba'ya kadar söylenip durdu ama olsun.

İki gruba ayrılmayı kararlaştırmıştık. Tamar, Nadia ve Adrik; David, Genya ve Misha'yla yolculuk edecekti. Vadinin güneydoğu ucundaki yerleşim yerlerinden birinde kalacak yer ayarlayacaklardı. Genya yüzünü saklı tutmak zorunda kalacaktı ama bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Eşarbını başına sarıp, "Esrarengiz bir kadın olacağım," demişti. Fazla merak uyandırmamasını tembihledim.

Malyen ve ben; Zoya, Harshaw ve Tolya ile Sikurzoi'ye gidecektik. Sınıra oldukça yakın olduğumuzdan askerlerle daha sık karşılaşabileceğimizi biliyor, ama mültecilerin arasına karışarak, ilk kar düşmeden Sikurzoi'den geçebilmeyi umuyorduk.

İki hafta içinde dağlardan dönmediğimiz takdirde Tamar, Apparat'ın Caryeva'ya göndereceği kuvvetlerle buluşacaktı. Nadia'yla ikisini yalnız gönderme fikrinden hazzetmiyordum ama Malyen'le grubumuzu daha fazla küçültemezdik. Shu

akıncılarının, sınır civarında Ravkalı seyyahları vurduğu biliniyordu. O nedenle biz de belaya hazırlıklı olmak istiyorduk. Tamar hiç değilse Soldat Sol'u tanıyordu. Onun ve Nadia'nın tecrübeli savaşçılar olduğunu düşünerek içimi rahatlatmaya çalıştım.

Ayrıca gelecek askerlerle ne yapacağımdan da emin değildim, ama haber uçurulmuştu ve bir çözüm bulacağımıza inanmak zorundaydım. Belki o zamana kadar ateşkuşunu bulmuş ve kaba bir plan oluşturmuş olurdum. Fazla ilerisini düşünemiyordum. Her düşündüğümde içimi panik kaplıyordu. Adeta tekrar yerin altında olmak gibiydi; nefes alamıyor, dünyanın tepeme yıkılmasını bekliyordum.

Şafakta yola çıktık, diğerlerini çıkıntının gölgesinde uyur halde bıraktık. Sadece Misha uyanıktı. *Balabankuşu*'nun bordasına çakıltaşları yağdırırken suçlayıcı gözlerle bizi izliyordu.

"Buraya gel," dedi Malyen eliyle gelmesini işaret ederek. Yerinden kıpırdamayacağını sandım ama suratı asık bir şekilde ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi. "Alina'nın sana verdiği rozet duruyor mu?"

Misha başıyla onayladı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Sen bir askersin. Askerler istediklere yere gidemezler. Onlara nerede ihtiyaç varsa oraya giderler."

"Siz beni yanınızda istemiyorsunuz, hepsi bu."

"Hayır, diğerlerine göz kulak olman için sana burada ihtiyacımız var. Biliyorsun, David ümitsiz vaka. Adrik desen, itiraf etmek istemese de yardıma ihtiyacı olacak ama bunu yapar-

ken ayrıca dikkatli olman lazım çünkü ona çaktırmadan yardım etmen gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Misha omuz silkti.

"Tıpkı Baghra'ya göz kulak olduğun gibi onlara da göz kulak olmanı istiyoruz."

"Ama ben ona göz kulak olmuyordum."

"Evet, oluyordun. Onu kolluyor, rahat etmesini sağlıyordun. Senden bırakmanı istediği zaman da onu bıraktın. Seni üzse de sen yapılması gerekeni yaptın. Askerler böyledir işte."

Misha bunu düşünürmüşçesine Malyen'e sert sert baktı. "Onu durdurmalıydım," dedi sesi çatlayarak.

"Durdursaydın şu an hiçbirimiz burada olmazdık. Zor olanı yaptığın için hepimiz minnettarız."

Misha kaşlarını çattı. "David *sahiden* berbat durumda."

"Doğru," dedi Malyen. "Öyleyse sana güvenebilir miyiz?"

Misha başını diğer tarafa çevirdi. Suratı hâlâ asıktı ama tekrar omuz silkti.

"Teşekkür ederim," dedi Malyen. "İşe kahvaltı için su kaynatarak başlayabilirsin."

Misha başını salladı, sonra çakılların üstünden koşarak suyu kaynatmaya gitti.

Malyen doğrulup çantasını omuzlarken bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiç. Çok... başarılıydın."

"Tıpkı Ana Kuya'nın beni bir gaz lambasının gece boyu yanması için yalvarmaktan vazgeçirdiği gibi."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi tırmanmaya başlayarak. "Senin için cesur olmam gerektiğini, ben korkarsam senin de korkacağını söyledi."

"Eh, bana da sana iyi örnek olmak için yabanhavuçlarımı yemem gerektiğini söyledi ama ben yine de yemedim."

"Bir de neden sürekli zılgıt yediğini merak ediyorsun."

"Benim prensiplerim var."

"Yani diyorsun ki, 'Huysuzlaşmak istersem huysuzlaşırım.'"

"Hiç de değil."

"Hey!" diye bağırdı Zoya yukarıdaki kraterin kenarından. "Ona kadar sayacağım. Burada olmazsanız tekrar uyuyacağım ve beni Dva Stolba'ya taşımak zorunda kalacaksınız."

"Malyen," diye iç geçirdim. "Onu Sikurzoi'de öldürürsem beni sorumlu tutar mısın?"

"Evet," dedi. Ardından da ekledi, "Bu, şu anlama geliyor: 'Kaza süsü verelim.'"

Dva Stolba beni şaşırttı. Küçük vadinin nedense bir mezarlığı, hayaletler ve metruk yerlerden ibaret kasvetli bir araziyi andıracağını düşünmüştüm. Aksine, yerleşim yerleri son derece hareketliydi. Yer yer, yanıp kül olmuş gemi enkazları ve boş kül tarlaları vardı ama hemen yanı başlarında yeni evler dikilmiş, işyerleri kurulmuştu.

Barlar, hanlar, saat tamiri reklamı yapan bir dükkân vitrini ve haftalık kitap ödünç verdiği anlaşılan bir dükkân vardı. Her

şeyde tuhaf bir geçicilik hissi hâkimdi. Kırık camların üstüne tahtalar çakılıp bırakılmıştı. Pek çok evin ya çatısı branda bezinden yapılmıştı ya da duvarlarında yün battaniyelerle veya paspaslarla kapatılmış delikler yer alıyordu. Adeta, *kim bilir burada ne kadar kalacağız? Elimizdekilerle idare edelim bari*, diyorlardı.

Bu hep böyle mi olagelmişti? Yerleşim yerleri, sürekli olarak yok edilip yeniden inşa ediliyor, belli bir savaşın sonunda sınırların nasıl çizildiğine bağlı olarak Shu Han ya da Ravka tarafından yönetiliyordu. Annemle babam da böyle mi yaşamıştı? Onları bu şekilde hayal etmek garipti ama bu fikir beni rahatsız etmedi. Asker ya da tüccar olabilirlerdi. Burada mutlu yaşamış olabilirlerdi. Belki de ikisinden biri bir güce, Morozova'nın en küçük kızının gizil mirasına sahipti. Benden önce de Güneşin Elçisi efsaneleri anlatılıyordu. Çoğu kişi bu efsanelerin uydurma ya da boş hikâyeler, Karanlıklar Diyarı'nın yol açtığı sefaletten doğan hayaller olduğu kanısındaydı ama işin içyüzü farklı olabilirdi. Ya da belki de ben aslında hakkım olmayan bir mirasın hayaline tutunuyordum.

Kalabalık bir pazaryerinden geçtik. Mallar derme çatma masaların üstünde sergilenmişti: teneke tavalar, av bıçakları, dağlarda yolculuk için kürkler. Kaz yağı kavanozları, kuru incir demetleri, güzel eyerler ve dayanıksız görünümlü tabancalar gördük. Tezgâhlardan birinde derileri pembe, yeni yolunmuş sıra sıra ördekler asılı duruyordu. Malyen yayını ve otomatik tüfeğini çantasında taşıyordu. Bu silahlar dikkat çekmemek için özel olarak yapılmıştı.

Çocuklar tozun içinde oynuyorlardı. Yelekli, tıknaz bir adam büyük metal bir varilde et tütsülüyordu. Varile bir ardıç dalı atınca mis kokulu, mavimsi bir duman yükseldi. Zoya burnunu kırıştırdı ama Tolya ve Harshaw paralarını yeterince hızlı çıkaramadılar.

Malyen'le ailelerimiz burada ölmüştü. Nedense ortamın bu kadar çılgın ve neşeli olması bana haksızlık gibi geliyordu. Ruh durumuma uymadığı kesindi.

Malyen, "Daha kasvetli olur sanmıştım," dediğinde rahatladım.

"Mezarlığın ne kadar küçük olduğunu gördün mü?" dedim fısıltıyla. Başıyla onayladı. Ravka'nın çoğu yerinde mezarlıklar, kasabalardan büyüktü ama Shular buradaki yerleşim yerlerini yakınca ölülerin yasını tutacak hiç kimse kalmamıştı.

Çıkrık'taki stoklar sayesinde oldukça tedarikli olduğumuz halde Malyen buranın bir yerlisi tarafından çizilmiş bir harita almak istedi. Toprak kaymalarının hangi yolları kapattığını ya da nerelerdeki köprülerin hasarlı olduğunu bilmemiz gerekiyordu.

Beyaz saç örgüleri turuncu yün şapkasının altından çıkan bir kadın, alçak, boyalı bir tabureye oturarak kendi kendine bir şarkı mırıldanırken önünden geçenlerin dikkatini çekmek için bir inek çıngırağı çaldı. Masa kurma zahmetine girmemiş, mallarını sergilemek için yere bir kilim sermekle yetinmişti: Mataralar, heybeler, haritalar ve metal dua yüzükleri. Kadının arkasında, uzun kulaklarıyla sinekleri kovan bir katır duruyordu. Kadın arada arkaya uzanıp hayvanın burnunu okşuyordu.

"Kar geliyor," dedi, biz haritalara göz gezdirirken gözlerini

kısıp gökyüzüne bakarak. "Yolculuk için battaniye lazım mı?"

"Battaniyemiz var," dedim. "Teşekkürler."

"Bir sürü insan, sınırın öbür tarafına yollandı."

"Sen neden gitmedin?"

"Artık çok yaşlıyım. Shular, Fjerdalılar, Karanlıklar Diyarı..." Omuz silkti. "Olduğun yerde kalırsan bela sana uğramıyor."

Ya da tepene biniyor ve sonra ikinci bir daha geliyor, diye düşündüm karamsarca.

Malyen haritalardan birini kaldırdı. "Doğu dağlarını görmüyorum, sadece batı var."

"Batı daha güvenli," dedi. "Sahile mi gidiyorsunuz?"

"Evet," diye yalan söyledi gayet rahat bir tavırla, "oradan da Novyi Zem'e. Ama..."

"Batıdan ayrılmayın. Doğuya gidenler geri dönmüyor."

"*Ju weh*," dedi Tolya. "*Ey ye bat e'yuan.*"

Kadın, Tolya'ya cevap verdi ve birlikte bir haritaya bakıp, biz sabırla beklerken aralarında Shuca konuştular.

Sonunda Tolya, Malyen'e farklı bir harita verdi. "Doğu," dedi.

Kadın, inek çıngırağıyla Tolya'yı dürterek bana, "Bunu dağlarda neyle besleyeceksiniz? Bak da *seni* şişe geçirmesin," dedi.

Tolya kaşlarını çattı ama kadın o kadar çok güldü ki az kalsın taburesinden düşecekti.

Malyen haritalara birkaç tane de dua yüzüğü ekleyip parasını ödedi.

"Erkek kardeşlerimden biri Novyi Zem'e gitti," dedi kadın. Malyen'e parasının üstünü verirken hâlâ kıkırdıyordu. "Muhtemelen köşeyi dönmüştür. Yeni bir hayata başlamak için iyi bir yer."

Zoya homurdandı. "Neye göre iyi?"

"Aslında fena sayılmaz," dedi Tolya.

"Toprak ve daha fazla toprak."

"Orada *gerçekten* şehirler var," diye söylendi Tolya, kadının yanından uzaklaşırken.

"O kadın, doğu dağlarıyla ilgili neler söyledi?" diye sordum.

"Kutsalmışlar," dedi Tolya, "tabii görünüşe bakılırsa da lanetli. Cera Huo'nun hayaletler tarafından korunduğunu iddia ediyor."

Ürperdim. "Cera Huo ne?"

Tolya'nın altın rengi gözleri parıldadı. "Ateş Şelalesi."

Neredeyse tam altlarına gelene kadar harabeleri fark etmedim bile. O derece sıradandılar; vadinin güneydoğusuna giden yolun iki yanındaki yıpranmış ve yıkık dökük iki taş kule. Bir zamanlar belki de bir taş kemerdiler. Ya da bir sukemeri. Ya da adlarından da anlaşılacağı üzere iki değirmen. Ya da iki sivri kaya parçası. Ne bekliyordum ki? Yolun kenarında durmuş, "Haklıydın, Alina. Ateşkuşu bu tarafta," yazılı bir tabela tutan, altın haleli İlya Morozova'yı mı?

Yine de açılar doğru görünüyordu. Zincire Vurulmuş

Sankt İlya'nın görselini o kadar çok tetkik etmiştim ki görüntü zihnime kazınmıştı. Değirmenlerin ötesindeki Sikurzoi'nin görüntüsü hafızamdaki görselle eşleşiyordu. Morozova onu kendi mi çizmişti? O görseldeki harita onun eseri miydi yoksa bir başkası mı çizmişti? Bunu asla öğrenemeyebilirdim.

Aradığımız yer burası, dedim kendi kendime. *Öyle olmalı.*

"Tanıdık gelen bir şey var mı?" diye sordum Malyen'e.

Başını iki yana salladı. "Sanırım bulmayı umduğum..." Omuz silkti. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Yüreğimde ben de aynı umudu taşıyordum; bu yola, bu vadiye geldiğimde geçmişimden daha fazla anının canlanabileceğini ümit etmiştim. Fakat elimde yalnızca aynı eski hatıralar vardı: Pancar yemeği, bir çift geniş omuz, öküzlerin önümde bir sağa bir sola sallanan kuyrukları.

Birkaç mülteci gördük; göğsünde bebeğiyle at arabasında bir kadın, yanı başında yürüyen kocası, Birinci Ordu kaçakları olduğunu sandığım yaşıtımız bir grup insan. Ancak harabelerin altındaki yol kalabalık değildi. Shu Han'a girmeye çalışmak için en çok tercih edilen yerler daha batıda kalıyordu. Dağlar orada daha az sarptı ve oradan sahile gitmek daha kolaydı.

Aniden Sikurzoi'nin güzelliğinin ayırdına vardım. Daha önce bildiğim tek dağlar, kuzeydeki buzlu doruklar ve Petrazoi'ydi; sarp, kurşuni ve tehlikeli. Oysa bu dağlar daha yumuşak eğimli ve alçaktı. Yamaçları yüksek otlarla kaplıydı. Aralarındaki mavi vadiler, ardından güneşte altın renginde parıldayan, ağır ağır akan nehirlerle kesişiyordu. Gökyüzü bile kucak açmış gibiydi, sonsuz mavi bir çayırı andırıyordu. Kalın beyaz bulut-

lar ufukta kümelenmişti, güney dağlarının karla kaplı tepeleri uzakta seçiliyordu.

Buranın tarafsız bölge, Ravka topraklarının bittiğini ve düşman topraklarının başladığını belirten tehlikeli sınır olduğunu biliyordum ama hiç de öyle gelmiyordu. Bol su ve geniş otlaklar vardı. Savaş olmasaydı, sınırlar daha farklı çizilmiş olsaydı burası huzurlu bir yer olabilirdi.

O gece ateş yakmadık, açıkta kamp kurup yataklarımızı yıldızların altına serdik. Rüzgârın otlardaki iç geçirişini dinleyip Nikolai'yi düşündüm. Bir ateşkuşunun izini sürerken o da orada bir yerde bizi mi takip ediyordu? Bizi tanıyacak mıydı? Yoksa kendini tamamen kaybetmiş miydi? Bizi sadece av olarak gördüğü gün gelecek miydi? Gökyüzüne bakarken yıldızları kapatan kanatlı bir şekil görmeyi bekledim. Uyku tutmadı.

Ertesi gün anayoldan ayrılarak tırmanışa geçtik. Malyen bizi doğuya, Cera Huo'ya doğru götürdü. Dağların arasında kıvrılırken bir belirip bir kayboluyor gibi görünen bir patikayı izledik. Beklenmedik anlarda fırtınalar çıktı, çizmelerimizin altındaki toprağı yapış yapış çamura çeviren sağanak yağmurlar yağdı. Sonra başladıkları gibi dindiler.

Ani seller Tolya'yı endişelendirdiğinden, patikadan temelli ayrılıp daha yükseklere çıktık. Öğleden sonranın geri kalanını dar bir kayalık sırtta geçirdik. Oradan alçak tepelerin ve vadilerin üzerinde birbirini kovalayan fırtına bulutlarını, onların anlık şimşeklerle parlayan karanlık dalgalarını gördük.

Günler birbirini kovaladı. Shu Han'ın içlerine doğru attığımız her adımın Ravka'ya geri dönmek için izini sürmek zo-

runda kalacağımız bir adım olduğunun son derece farkındaydım. Geri döndüğümüzde neyle karşılaşacaktık? Karanlıklar Efendisi, Batı Ravka'nın üzerine yürümüş olacak mıydı? Peki, ateşkuşunu bulursam, üç büyüteç nihayet bir araya getirilirse onunla yüzleşebilecek kadar güçlü olacak mıydım? Çokça Morozova'yı düşünüp bir zamanlar o da bu patikalardan mı yürümüş, bu dağlara mı bakmış diye merak ettim. Başladığı işi bitirme gereksinimi, onu da çaresizliğimin şu an beni ittiği, bir adım daha atmaya, bir nehri daha aşmaya, bir tepeyi daha tırmanmaya zorladığı gibi itmiş miydi?

O gece sıcaklık o kadar düştü ki çadır kurmak zorunda kaldık. İçinde ikimiz de uyuyacak olmamıza rağmen Zoya bizimkini benim kurmam gerektiğini düşünüyor gibiydi. Çadırı kurmaya hazırlanırken kendi kendime söylendiğim sırada Malyen beni susturdu.

"Orada biri var," dedi.

İki tepe arasında uzanan geniş bir sorguç otu tarlasındaydık. Karanlığın içine baktım, hiçbir şey seçemeyince sorgularcasına ellerimi kaldırdım.

Malyen başını iki yana salladı. "Son çare olarak," diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Tekrar milislerle yaşadığımız gibi bir durumla karşı karşıya kalmak istemiyordum.

Malyen tüfeğini alıp işaret verince Tolya kılıcını çekti. Sırt sırta verip bekledik. "Harshaw," diye fısıldadım.

Harshaw'un ateşi çağırdığını duydum. Öne bir adım atarak kollarını yana açarken güçlü bir ateş kükreyerek belirdi.

Parlayan bir halka gibi etrafımıza yayılarak ötedeki tarlada çökmüş durumdaki adamların yüzlerini aydınlattı. Beş, bilemedin altı kişiydiler. Gözleri altın rengiydi, üzerlerinde koyun postundan kıyafetler vardı. Gerili yaylar ve namlusundan ışık parıldayan bir tabanca gördüm.

"Şimdi," dedim.

Zoya ve Harshaw tek vücut gibi hareket ederek kollarıyla geniş yarım daireler çizdiler. Parlak ateş, ikisinin birleşen güçlerinden doğan bir canlı gibi otların üzerinde yayılıyordu.

Adamlar feryat etti. Aç alevler havayı yaladı. Bir kez ateş edildiğini duydum. Sonra da hırsızlar kuyruklarını kısıp kaçtı. Harshaw ve Zoya alevleri peşlerinden yollayarak onları kovaladı.

"Geri gelebilirler," dedi Tolya. "Arkadaşlarını getirebilirler. Koba'da Grishalar iyi para ediyor." Koba, sınırın hemen güneyinde bir kentti.

İlk defa Tolya ve Tamar'ın neler hissetmiş olabileceklerini düşündüm. Baba yurduna hiç dönememişlerdi ve hem Ravka'da hem de burada birer yabancıydılar.

Zoya ürperdi. "Fjerda'da da çok farklı olduğu söylenemez. Öyle cadı avcıları var ki hayvan eti yemez, deri ayakkabı giymez, evindeki örümceği bile öldürmez ama bir Grisha'yı ateşte diri diri yakabilir."

"Shu doktorları o kadar kötü olmayabilir," dedi Harshaw. Hâlâ alevlerle oynuyor, onları halkalar ve helezonlar halinde sağa sola yolluyordu. "Hiç değilse edevatlarını temizlerler. Dolaşan Ada'da Grisha kanının her derde deva olduğunu düşünürler; iktidarsızlık, veba, aklınıza ne gelirse. Kardeşimin gücü

ifşa olduğunda gırtlağını kesip, mezbahadaki bir domuz gibi kanını boşaltmak için baş aşağı asmışlardı."

"Azizler aşkına, Harshaw," dedi Zoya nefesi kesilerek.

"O köyü ve oradaki herkesi yakıp kül ettim. Sonra da bir tekneye binip bir daha ardıma bakmadım."

Karanlıklar Efendisi'nin bir zamanlar kurduğu 'sadece Grisha değil, aynı zamanda birer Ravkalı da olabiliriz' hayalini düşündüm. Türümüz için güvenli, hatta belki de dünyada bir eşi daha olmayan bir yer oluşturmaya çalışmıştı. *Özgür kalma arzusunu anlıyorum.*

Harshaw'un savaşmaya devam etmesinin sebebi bu muydu? Bizimle kalmayı bunun için mi seçmişti? Bir zamanlar Karanlıklar Efendisi'nin hayalini paylaşmış olmalıydı. O hayali bana mı emanet etmişti?

"Bu gece nöbet tutacağız," dedi Malyen. "Yarın da daha doğuya gideceğiz."

Doğuya, Cera Huo'ya, hayaletlerin gözcülük yaptığı yere. Oysa biz yolumuza zaten kendi hayaletlerimizle devam ediyorduk.

Ertesi sabah hırsızlardan hiçbir iz yoktu, sadece garip desenler halinde yanmış bir tarla vardı.

Malyen bizi dağlara götürdü. Yolculuğumuzun başında, birinin sobasından kıvrıla kıvrıla yükselen dumanı ya da bir tepenin yamacında bir kulübenin siluetini görmüştük. Şimdiyse yalnızdık. Tek yoldaşlarımız, kayaların üstünde güneşlenen

kertenkeleler ve bir kez gördüğümüz, uzak bir çayırda otlayan bir geyik sürüsüydü.

Etrafta ateşkuşundan bir iz yoktu, varsa bile ben görmüyordum. Fakat Malyen'in o sessizliğini, konsantrasyonunu tanıdım. Bunu daha önce Tsibeya'da geyiği avlarken, sonrasında da Kemik Yolu'nda görmüştüm.

Tolya'ya göre Cera Huo her haritada farklı şekilde gösterilmişti. O nedenle ateşkuşunu bulacağımız yerin orası olup olmadığını kesinlikle bilemezdik. Fakat harita, Malyen'e yön göstermişti. Şimdi de sanki vahşi dünyadaki her şeye aşinaymış, onun bütün sırlarını biliyormuş gibi o kendine has kararlı ve güven veren edasıyla hareket ediyordu. Diğerleri için bu bir tür oyun halini almıştı. Bizi ne tarafa götüreceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Harshaw hüsranla, Malyen bizi rahat bir patikadan çevirince.

Malyen omuz silkti. "Daha önemlisi, ne görmediğim." Yukarıda sivri bir kama şeklinde güneye uçan bir kaz sürüsünü gösterdi. "Kuşların uçuşunda, hayvanların çalıların içinde saklanmasında bir tuhaflık var."

Harshaw, Oncat'in kulağının arkasını kaşıyarak, "Bir de *bana* delisin derler," diye fısıldadı yüksek sesle.

Günler geçtikçe sabrımın tükendiğini hissettim. Sürekli yürüyorduk. Yapabileceğimiz tek bir şey vardı; düşünmek. Fakat düşüncelerimin gidebileceği güvenli bir yer yoktu. Geçmiş, korkularla doluydu. Gelecekse nefesimi kesen ve giderek artan bir panik uyandırıyordu.

İçimdeki güç bir zamanlar olağanüstü görünüyordu, ama Karanlıklar Efendisi'yle yaşadığım her yüzleşme, yeteneklerimin sınırlarını kavramamı sağladı. *Sen benimle aşık atamazsın.* Tanıklık ettiğim ölümlere ve duyduğum çaresizliğe rağmen *merzost*u ne idrak etmeye ne de kullanmaya yaklaşabilmiştim. Malyen'in sakinliğinin, adımlarında taşıdığı kesinliğin sinirlerimi bozduğunu fark ettim.

"Sence orada mı?" diye sordum bir gün öğleden sonra fırtınanın dinmesini beklemek için sığındığımız çam ağaçlarının altında.

"Söylemesi zor. Şu an büyük bir şahinin izini sürüyor da olabilirim pekâlâ. İçgüdülerime göre hareket ediyorum. Bu da beni her zaman tedirgin eder."

"Tedirgin görünmüyorsun. Son derece rahat görünüyorsun." Sesimdeki kızgınlığı duyabiliyordum.

Malyen bana baktı. "Seni ikiye bölmekle tehdit eden biri olmamasının faydası var tabii."

Sustum. Karanlıklar Efendisi'nin bıçağını düşünmek neredeyse rahatlatıcıydı; basit, somut, başa çıkılabilir bir korku.

Gözlerini kısarak yağmura baktı. "Başka bir şey daha var. Karanlıklar Efendisi'nin şapelde söylediği bir şey. Benim ateşkuşunu bulmama ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ne kadar itiraf etmek istemesem de şimdi ateşkuşunu bulabileceğime inanmamın sebebi bu; kendinden son derece emin olması."

Anlıyordum. Karanlıklar Efendisi'nin bana olan inancının sarhoş edici bir etkisi vardı. O kesinliği, her şeyin hallolacağını, birinin dizginleri elinde tuttuğunu bilmeyi istiyordum. Sergei'

nin Karanlıklar Efendisi'nin kollarına koşmasının sebebi de o güvenceyi aramasıydı. *Tek istediğim, kendimi tekrar güvende hissetmek.*

"Onu bulduğumuzda, ateşkuşunu alt edebilir misin?" diye sordu Malyen.

Evet. Çünkü belirsizlikten sıkılmıştım artık. Ayrıca başka seçeneğimiz kalmamasının ya da ateşkuşunun gücüne bel bağlamamızın yanı sıra, bir mahlukun canını alacak kadar acımasızlaşmış ve bencilleşmiştim de. Fakat geyiğe merhamet eden, gücün çekiciliğine sırt çevirebilecek kadar güçlü ve büyük ideallere inanan kızı özlüyordum. O, bu savaşın bir başka kaybıydı.

"Ateşkuşu bana hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor," dedim. "Kaldı ki gerçek olsa bile yeterli olmayabilir. Karanlıklar Efendisi'nin bir ordusu var. Müttefikleri var. Peki, bizim neyimiz var?" Bir grup uyumsuz mu? Birkaç dövmeli fanatik mi? Büyüteçlerin gücüne sahip olsak bile bu, denk kuvvetlerin savaşı olmaktan uzaktı.

"Sağ ol ya," dedi Zoya somurtarak.

"Haklı," dedi Harshaw bir ağaca yaslanarak. Oncat, omzuna tünemişti. Havaya dans eden küçük alevler yolluyordu. "Benim de fazla bir beklentim yok."

"Öyle demek istemedim," diye itiraz ettim.

"Yeterli olacak," dedi Malyen. "Ateşkuşunu bulacağız. Karanlıklar Efendisi'yle yüzleşeceksin. Onunla savaşacağız. Ve onu yeneceğiz."

"Ya sonra?" İçimi tekrar panik duygusu kapladı. "Karan-

lıklar Efendisi'ni yenip Karanlıklar Diyarı'nı yok etsek bile Ravka savunmasız durumda olacak." Önderlik edecek bir Lantsov prensi olmayacaktı. Karanlıklar Efendisi olmayacaktı. Sadece Keramzinli sıska bir yetim olacaktı. Elinde de savaştan sağ çıkan Grishalardan ve Birinci Ordu'dan geriye kalanlardan toplama bir kuvvet.

"Apparat'ı unutma," dedi Tolya. "Papaz güvenilir biri olmayabilir ama müritlerine güvenebilirsin."

"Ayrıca David, Nikolai'yi iyileştirebileceğini düşünüyordu," diye ekledi Zoya.

Ona çattım; öfkem artmıştı. "Fjerda'nın bir çare bulmamızı bekleyeceğini mi sanıyorsun? Peki, ya Shu?"

"O zaman sen de yeni bir ittifak kurarsın," dedi Malyen.

"Gücümü en yüksek teklifi yapana mı satayım?"

"Pazarlık yap. Kendi şartlarını koy."

"Evlilik anlaşması mı yapayım? Kendime bir Fjerdalı soylu ya da Shulu bir general mi beğeneyim? Yeni kocamın beni uykumda öldürmemesi için dua mı edeyim?"

"Alina..."

"Peki, sen nereye gideceksin?"

"İzin verdiğin sürece senin yanında kalacağım."

"Ne kadar asilsin, Malyen! Gece yatak odamızın önünde nöbet de tutacak mısın?" Haksızlık ettiğimin farkındaydım ama o an umrumda değildi.

Kararlıydı. "Senin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"O zaman çok konuşma da görevini yap."

"Peki."

"Hadi, yürü. İstikamet, ateşkuşu. Yürümeye devam et, tıpkı iyi bir asker gibi."

"Doğru, Alina. Ben bir askerim." Daha fazla dayanamayıp nihayet karşılık vereceğini sanıyordum. Onun yerine, ayağa kalkıp paltosundaki suyu silkeledi. "Yürümeye de devam edeceğim, çünkü sana verebileceğim tek şey ateşkuşu. Ne para, ne ordu, ne de dağ zirvesinde bir kale." Çantasını omuzladı. "Sana tüm verebileceğim bu. Başka bir şey değil." Yağmura çıktı. Özür dilemek için arkasından koşmak mı yoksa çamurun içine itmek mi istediğimden emin değildim.

Zoya zarif omuzlarından birini kaldırdı. "Ben zümrüdü tercih ederdim."

Ona dik dik baktıktan sonra başımı iki yana salladım. Ağzımdan yarı kahkaha yarı iç geçirme arası bir şey çıktı. Bütün öfkem boşalırken kendimi aşağılık hissettim, utandım. Malyen bunu hak etmemişti. Hiçbiri hak etmemişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Belki de karnın acıkmıştır," dedi Zoya. "Ben açken çok ters olurum."

"Hep aç mısın?" diye sordu Harshaw.

"Sen daha benim tersimi görmedin. Gördüğünde çok büyük bir mendile ihtiyacın olacak."

Güldü. "Gözyaşlarımı silmek için mi?"

"Kanamayı durdurmak için."

Bu kez sahiden güldüm. Zoya'nın bir şekilde zehri iyi gelmişti. Ardından mantığım aksini söylese de hemen hemen bir

yıldır sormak istediğim soruyu sordum. "Kribirsk'teyken, Malyen'le sen..."

"Evet, yaptık."

Bunu biliyordum. Ondan önce daha pek çokları olduğunu da biliyordum ama yine de üzüldüm. Zoya bana baktı. Uzun siyah kirpikleri yağmurda ışıl ışıl parlıyordu. "Ama ondan sonra hiç olmadı," dedi gönülsüzce, "üstelik o kadar da uğraşmama rağmen. Bir erkeğin bana hayır diyebilmesi yabana atılacak bir şey değildir."

Gözlerimi devirdim. Zoya uzun parmağıyla kolumu dürttü. "Hiç kimseyle birlikte olmadı, seni sersem. Beyaz Katedral'deki kızların ona ne lakap taktıklarını biliyor musun? *Beznako*."

Ümitsiz vaka.

"Çok tuhaf," dedi Zoya dalgın bir şekilde. "Karanlıklar Efendisi ve Nikolai'nin, gücünü neden istediklerini anlıyorum ama Malyen sana daha farklı bakıyor... sanki, benmişsin gibi."

"Hiç de değil," dedi Tolya. "Onu Harshaw'un ateşi izlediği gibi izliyor. Sanki ona hiç doymayacakmış gibi. Sanki onu kaybetmeden önceki her anı yakalamaya çalışırmış gibi."

Zoya'yla ağızlarımız açık kaldı. Sonra Zoya kaşlarını çattı. "Böyle romantik lafları bana söylesen sana bir şans vermeyi düşünebilirim."

"İstediğimi kim söyledi?"

"Ben istiyorum!" dedi Harshaw.

Zoya alnına düşen ıslak bir bukleye üfledi. "Oncat'in şansı bile senden daha yüksek."

Harshaw küçük sarmanı havaya kaldırdı. "Oncat," dedi.

"Seni köftehor seni."

Cera Huo olduğunu tahmin ettiğimiz bölgeye yaklaşınca adımlarımızı hızlandırdık. Malyen iyice sessizleşerek mavi gözlerini sürekli tepelerin üzerinde gezdirdi. Ona bir özür borçluydum ama konuşmak için doğru zamanı bir türlü bulamadım.

Yola çıktıktan hemen hemen tam bir hafta sonra, iki dik kaya duvarın arasından akan kurumuş bir dere yatağına rastladık. Yatak boyunca yaklaşık on dakika gittikten sonra Malyen diz çöküp elini otların arasında gezdirdi.

"Harshaw," dedi, "bu otların birazını yakar mısın?"

Harshaw ateşini yakıp alçak bir mavi alev battaniyesini dere yatağının üzerine gönderdi, ortaya insan yapımı olduğu aşikâr bir taş yapı çıktı. "Bu bir yol," dedi şaşkınlıkla.

"Burada mı?" diye sordum. Kilometrelerce ıssız dağ geçmiş, hiçbir şey görmemiştik.

Tetikte bekledik. Burada daha önce neler olmuş olabileceğine dair işaretler aradık. Kazınmış semboller, belki de Dva Stolba yakınlarındaki kayaya oyulmuş olanlar gibi küçük sunaklar görmeyi umduk. Doğru iz üzerinde olduğumuzu gösterecek bir tür kanıt bulmak istiyorduk. Ancak taşlardan çıkardığımız tek ders, şehirlerin yükselip çöktüğü ve unutulduğu oldu. *Sen sadece içinde bulunduğun anda yaşıyorsun. Bense gelecekte de yaşıyorum.* Os Alta'nın yerle bir olduğunu görecek kadar uzun yaşayabilirdim. Ya da belki gücümü kendime karşı kullanıp o günleri görmeden bu işe bir son verirdim. Sevdikle-

rim öldüğünde, çözülecek gizem kalmadığında hayat neye benzeyecekti ki?

Yolu takip ettik. Yol, otla ve sarı kır çiçekleriyle kaplı, devrilmiş bir kaya yığınına vardığımızda son buldu. Yığının üzerine tırmandık. Tepesine ulaştığımızda ürperdim.

Sanki manzaranın renkleri sökülüp alınmıştı. Karşımızda duran tarla gri otlardan oluşuyordu. Ufukta siyah bir sırt uzanıyordu. Üzerinde ağaçlar vardı. Kabukları dümdüz ve cilalı arduvaz gibi parlak, ince dalları yapraktan yoksundu. Fakat asıl tuhaf olan, büyüme şekilleriydi. Sanki her biri sonsuz bir ihtimamla dikilmiş gibi kusursuz, düzenli sıralar halinde ve birbirlerine eşit mesafedeydiler.

"Burada bir terslik var," dedi Harshaw.

"Bunlar asker ağaçlar," dedi Malyen. "Onlar böyle büyür, sanki sıraya girmiş gibi."

"Tek sebep bu değil," dedi Tolya. "Burası kül ormanı. Cera Huo'ya açılan geçit."

Malyen haritasını çıkardı. "Haritada göremiyorum."

"Eskiler anlatır. Burada bir katliam olmuş."

"Bir muharebe mi?" diye sordum.

"Hayır. Bir Shu taburu, düşmanlarınca buraya getirilmiş. Savaş tutsaklarıymışlar."

"Hangi düşmanları?" diye sordu Harshaw.

Tolya omuz silkti. "Ravkalılar, Fjerdalılar. Belki de diğer Shular. Bu çok eskiden olmuş."

"Onlara ne olmuş?"

"Aç bırakılmışlar. Açlık dayanılmaz hale gelince birbirle-

rine saldırmışlar. Hayatta kalan son asker, ölen kardeşlerinin her biri için bir ağaç dikmiş. Şimdilerde dallarının yakınından geçecek gezginleri bekliyorlarmış. Böylece son bir yemek yiyebileceklermiş."

"Aman ne güzel," diye homurdandı Zoya. "Sen bana bir daha masal falan anlatma."

"Bu sadece bir efsane," dedi Malyen. "Ben o ağaçları Balakirev civarında gördüm."

"Böyle büyüyenleri mi?" diye sordu Harshaw.

"Pek... sayılmaz."

Koruluktaki gölgelere baktım. Ağaçlar sahiden de üzerimize yürüyen bir alayı andırıyordu. Duva yakınlarındaki orman için de benzer hikâyeler işitmiştim. Uzun kışlarda ağaçların kızları yakalayıp yediği anlatılırdı. *Batıl inanç*, dedim kendi kendime. Yine de o tarafa doğru bir adım daha atmak istemiyordum.

"Bakın!" dedi Harshaw.

Bakışlarını takip ettim. Orada, ağaçların derin gölgeleri arasında beyaz bir şey kımıldıyordu. Kanat çırpan bir şekil yükselip alçalıyor, dalların arasında dolaşıyordu.

"Bir tane daha," dedim soluk soluğa, beyaz bir sarmalın parıldayıp sonra da ortadan kaybolduğu bir noktayı göstererek.

"Bu imkânsız," dedi Malyen.

Ağaçların arasında bir şekil daha belirdi, sonra bir tane daha.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Harshaw. "Hem de *hiç* hoşlanmadım."

"Azizler aşkına," dedi Zoya alay ederek. "Siz harbiden

köylüsünüz, ha."

Ellerini kaldırarak şiddetli bir rüzgâr çıkarınca beyaz siluetler kaçıştı. Zoya kollarını bükünce siluetler inildeyen beyaz bir bulut halinde hızla bize doğru geldi.

"Zoya..."

"Sakin olun," dedi.

Zoya'nın tepemize indirdiği korkunç şeyden korunmak için kollarımı yukarı kaldırdım. Bulut patlayarak zararsız taneciklere dönüşüp üstümüze yağdı.

"Kül mü?" Uzanıp birkaç tanesini parmaklarımla yakalamaya çalıştım. İnce ve tebeşir gibi beyazdı.

"Bu sadece bir tür hava olayı," dedi Zoya, kül taneciklerini tekrar uyuşuk sarmallar halinde havalandırırken. Beyaz bulutlar hâlâ bir oraya bir buraya hareket ediyordu ama ne olduklarını bildiğimizden çekincemiz biraz daha azalmıştı. "Onların gerçekten birer hayalet olduğunu düşünmediniz, değil mi?"

Ben kıpkırmızı kesilirken Tolya gırtlağını temizledi. Zoya gözlerini devirip tepeye doğru yürüdü. "Etrafım ahmaklarla çevrili."

"Ürkütücü görünüyorlardı," dedi Malyen bana, omuz silkerek.

"Hâlâ öyleler," diye mırıldandım.

Yamaçtan tırmanırken, önce sıcak, sonra soğuk esen tuhaf rüzgârlara denk geldik. Zoya ne derse desin koru garip bir yerdi. Ağaçların insanı yakalayacakmış gibi duran dallarından uzak durarak tüylerimin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştım. Yakınımızda her beyaz sarmal yükseldiğinde

ben yerimde zıplarken Oncat de Harshaw'un omzundan tısladı.

Nihayet tepenin zirvesine ulaştığımızda, ağaçların vadiye kadar uzandığını gördük. Gerçi burada dalları mosmor yapraklarla bezenmişti ve aşağıdaki manzaraya bir Fabrikatör'ün cübbesinin katları gibi yayılmışlardı. Fakat aniden durmamızın sebebi bu değildi.

İleride yüksek bir uçurum vardı. Dağların bir parçasından çok, bir devin hisar duvarını andırıyordu. Karanlık ve devasaydı, tepesi neredeyse düzdü. Kayalar, demir gibi koyu gri renkteydi. Birbirine dolanmış birkaç ölü ağaç, dibine savrulmuştu. Uçurumun ortasından, gürleyen bir şelale aşağıda bir göle dökülüyordu. Göl o kadar berraktı ki dibindeki kayaları görmek mümkündü. Neredeyse vadi boyunca uzanıyordu. Etrafı asker ağaçlarla çevreleniyor, sonra birden yerin altında kayboluyordu.

Vadi tabanına doğru ilerledik. Küçük su birikintileri ve çayların etrafından dolaşıp üstünden atladık. Şelalenin gürültüsü kulaklarımızı sağır ediyordu. Büyük bir su birikintisine vardığımızda durarak mataralarımızı doldurup yüzümüzü yıkadık.

"Burası mı?" diye sordu Zoya. "Cera Huo?"

Oncat'i kenara bırakan Harshaw kafasını suya daldırdı. "Öyle olmalı," dedi. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Galiba yukarı," dedi Malyen.

Tolya uçurumun parlak yüzeyini inceledi. Kayalar, şelaleden sıçrayan sulardan dolayı ıslaktı. "Etrafından dolaşmamız gerekecek. Bu cephesinden tırmanmamız imkânsız."

"Sabah tırmanalım," diye karşılık verdi Malyen. "Bu ara-

zide gece tırmanmak çok tehlikeli."

Harshaw başını yana eğdi. "Kampı biraz daha ileride kurmalıyız."

"Neden?" diye sordu Zoya. "Ben çok yoruldum."

"Oncat çevre düzenlemesini sevmemiş."

"O kedi isterse gölün dibinde bile uyuyabilir. Umrumda değil," diye çıkıştı.

Harshaw uçurumun dibinde birbirine dolanmış ölü ağaçları gösterdi. Bunlar ağaç değildi. Bunlar kemik yığınlarıydı.

"Azizler aşkına," dedi Zoya gerileyerek. "Onlar hayvan kemiği mi insan kemiği mi?"

Harshaw başparmağını omzunun üzerine kaldırıp arkayı gösterdi. "O tarafta oldukça misafirperver bir grup kaya gördüm."

"Oraya gidelim," dedi Zoya. "*Hemen.*"

Şelaleden hızla uzaklaşarak asker ağaçların arasından geçip vadi duvarlarına tırmandık.

"Belki de kül, volkaniktir," dedim umutla. Hayal gücüme yenik düşüyordum. Birden, yakılmış insanların kadim kalıntılarının saçlarımda olduğunu hissettim.

"Olabilir," dedi Harshaw. "Bu civarda volkanik faaliyet olabilir. Belki de bu yüzden buraya Ateş Şelalesi demişlerdir."

"Hayır," dedi Tolya. "İşte bu yüzden."

Omzumun üzerinden aşağıya, vadiye baktım. Batmakta olan güneşin ışığındaki şelale, erimiş altın rengini almıştı. Sebebi su buharının neden olduğu göz yanılması ya da bulunduğumuz yerin açısı olmalıydı ama şelalenin suları adeta alev

almış gibiydi. Güneş alçalıp bütün su birikintilerini aydınlatarak vadiyi bir krozeye çevirdi.

"İnanılmaz," diye homurdandı Harshaw. Malyen'le birbirimize baktık. Kendini vadiye atmaya kalkışmazsa talihli sayılırdık.

Zoya çantasını yere bırakıp üzerine yığıldı. "Manzaranızı alın da başınıza çalın. Ben sadece sıcak bir yatak ve bir kadeh şarap istiyorum."

Tolya kaşlarını çattı. "Burası mukaddes bir yer."

"Harika," diye karşılık verdi Zoya yüzünü ekşiterek. "Benim için de dua edin. Bir çift kuru çorap hiç fena olmaz."

Ertesi sabah şafakta, diğerleri ateşi söndürüp peksimetlerini kemirirken ben de paltomu giyip, şelaleye bakmak için biraz uzaklaştım. Vadide yoğun bir sis hâkimdi. Buradan şelalenin dibindeki kemikler tıpkı ağaçlara benziyordu. Etrafta ne hayalet vardı ne de ateş. Dinlenilebilecek sakin bir yer gibi duruyordu.

Külle kaplı çadırlarımızı toplarken bir ses duyduk; şafak vakti yankılanan yüksek ve tiz bir çığlık. Duraksayıp, tekrar duyar mıyız diye sessizce bekledik.

"Belki sadece bir şahindir," diye uyardı Tolya.

Malyen ağzını açmadı. Tüfeğini omzuna asıp ormanın içine dalınca ona yetişmek için koşmak zorunda kaldık.

Şelalenin arka tarafından tırmanışımız günün büyük kısmını aldı. Yamaç sarp ve acımasızdı. Ayaklarım sertleşmiş ve bacaklarım da zorlu yolculuğa alışmış olmasına karşın yine de zorlandım. Çantamın altındaki kaslarım ağrıyordu. Havadaki soğuğa rağmen alnımda ter damlaları tomurcuklandı.

"Bu şeyi yakaladığımızda," dedi Zoya soluk soluğa, "ondan yahni yapacağım."

Hepimizi saran heyecanı hissedebiliyordum. Artık çok yaklaşmıştık ve kendimizi zorlamak için birbirimizi motive ediyorduk. Bazı kesimlerde yamaç neredeyse dimdikti. Kendimizi çarpık çurpuk ağaçların köklerine tutunarak ya da parmaklarımızı kayadaki oyuklara sokarak yukarı çekmek zorunda kaldık. Bir ara Tolya demir çubuklar çıkarıp, bir merdiven görevi görmesi için onları doğrudan dağa çaktı.

Nihayet akşama doğru, son bir girintili çıkıntılı taş kenarı da aşarak uçurumun düz tepesine ulaştık. Kaya ve yosunla kaplı dümdüz kaygan yüzeyi, nehrin köpüren sularıyla ikiye ayrılıyordu.

Kuzeye bakınca şelalenin ötesinde geldiğimiz yolu görebiliyorduk; vadinin uzak sırtı, kül ormanına giden gri tarla, eski yol ve onun da ötesinde, üzerinde fırtına bulutları dolaşan, otlarla örtülü bayırlar. Ayrıca onların sadece bayır olduğu da artık netleşmişti. Çünkü güneye döndüğümüzde ilk kez gerçek dağları gördük; Cera Huo'yu besleyen karların kaynağı olan, göz alabildiğine uzanan, tepeleri karla kaplı Sikurzoi.

"Ucu bucağı yok," dedi Harshaw bitkince.

Nehrin kenarına gittik. Karşı tarafına geçmek zor olacaktı. Kaldı ki bunun bir anlamı olduğundan da emin değildim. Diğer tarafı görebiliyorduk; uçurum sona eriyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Bariz bir şekilde boş olan düzlük karşısında hayal kırıklığına uğradık.

Sertleşen rüzgâr, saçlarımı dağıtarak yanağıma küçük su taneleri çarptı. Güneye, beyaz dağlara baktım. Sonbahar gelmişti, kış da kapıdaydı. Bir haftayı aşkın bir süredir yollardaydık. Ya Dva Stolba'da diğerlerinin başına bir hal geldiyse?

"Ee..." dedi Zoya sinirle. "Nerede?"

Malyen şelalenin kenarına yürüyüp vadiye baktı.

"Senin Ravka'daki en iyi izci olduğunu sanıyordum," dedi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Malyen ensesini ovuşturdu. "Bir dağdan inip öbürüne çıkacağız. Bu işler böyle, Zoya."

"Ne zamana kadar?" dedi. "Bu şekilde devam edemeyiz."

"Zoya," diye uyardı Tolya.

"Bu kuşun var olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Sen ne bekliyordun?" diye sordu Tolya. "Yuva mı?"

"Neden olmasın? Bir yuva, bir tüy, buhar yükselen bir dışkı yığını. Bir şey. *Herhangi bir şey*."

Bunu dillendiren Zoya'ydı ama diğerlerindeki bitkinliği ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Tolya yığılıp kalana kadar devam ederdi. Harshaw ve Zoya'nınsa daha fazla dayanabileceğinden emin değildim.

"Burası kamp kurmak için fazla ıslak," diyerek düzlüğün ardındaki ormanı gösterdim. Ağaçlar orada rahatlatıcı şekilde sıradandı, yaprakları kırmızı ve altın rengine boyanmıştı. "Kuru bir yer bulana kadar o tarafa gidin. Ateş yakın. Yemekten sonra ne yapacağımıza karar veririz. Belki de ayrılma vaktimiz gelmiştir."

"Shu Han topraklarına koruma olmadan daha fazla gidemezsin," diye karşı çıktı Tolya.

Harshaw ağzını açmadı; Oncat'e burnunu sürtmekle yetinerek benimle göz göze gelmekten kaçındı.

"Hemen karar vermek zorunda değiliz. Gidip kamp kurun."

Dikkatle düzlüğün kenarına giderek Malyen'e katıldım. Aşağıya bakınca başım döndüğü için bakışlarımı uzaklara diktim. Gözlerimi kısarsam hırsızları kovaladığımız yanık tarlayı seçebilirim sandım ama bu, hayal gücümden öteye gitmezdi.

"Özür dilerim," dedi sonunda.

"Özür dileme. Bildiğimiz kadarıyla ateşkuşu yok zaten."

"Buna inanmıyorsun."

"İnanmıyorum, ama belki de onu bulmak kaderimizde yoktur."

"Buna da inanmıyorsun." İç geçirdi. "İyi askerlik buraya kadarmış."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle dememeliydim."

"Bir keresinde ayakkabılarıma kaz pisliği koymuştun, Alina. Biraz aksiliği kaldırabilirim." Bana bakarak, "Omuzlarındaki yükün hepimiz farkındayız. Onu tek başına taşımak zorunda değilsin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın."

"Belki anlayamam ama buna birliğimdeki askerlerde de şahit oldum. Bütün o öfkeyi ve üzüntüyü içine atmaya devam

edersen önünde sonunda taşar ya da içinde boğulursun."

Madene ilk vardığımızda söylediği şeyleri söylüyordu. O zaman da diğerlerinin benimle birlikte yas tutmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. İtiraf etmek istemesem de benim de ihtiyacım vardı. Yalnız olmamaya ihtiyacım vardı. Ayrıca haklıydı. Kendimi boğuluyormuş, korku beni buzlu bir deniz misali sarıyormuş gibi hissediyordum.

"Bu o kadar kolay değil," dedim. "Ben onlar gibi değilim. Hiç kimse gibi değilim." Tereddüt ettim, sonra ekledim: "O hariç."

"Karanlıklar Efendisi'yle zerre kadar alakan yok senin."

"Var, sen görmek istemesen de."

Malyen kaşını kaldırdı. "Güçlü ve tehlikeli olduğu, uzun yıllar yaşadığı için mi?" Kederli bir şekilde güldü. "Bana şunu söyle, o zaman. Karanlıklar Efendisi, Genya'yı affeder miydi? Ya Tolya ve Tamar'ı? Ya Zoya'yı? Ya beni?"

"Bizim için durum farklı," dedim. "Güvenmek daha zor."

"Bilmiyorsan söyleyeyim. Bu herkes için zor."

"Anla..."

"Biliyorum, biliyorum. Anlamıyorum. Tek bildiğim, acısız yaşamanın mümkün olmadığı; hayatın ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun. İnsanlar seni yüzüstü bırakır. İncinirsin ve intikam alırsın. Ama Karanlıklar Efendisi'nin Genya'ya ve Baghra'ya yaptıkları... o kolyeyle sana yapmaya çalıştıkları... bu, zayıflık. Bu, korkan bir adam." Gözlerini vadiye çevirdi. "Senin gücünle yaşamanın nasıl bir şey ol-

duğunu asla anlayamayabilirim, ama daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Onlar da biliyor," dedi başını arkaya yatırıp diğerlerinin kamp kurmaya gittiği yeri işaret ederek. "İşte bunun için buradayız. İşte bunun için yanında savaşıyoruz. İşte bunun için Zoya ve Harshaw bütün gece mızırdanacak, ama ertesi gün yine seninle kalacak."

"Öyle mi dersin?"

Başıyla onayladı. "Yemek yiyip uyuyacağız. Sonrasında neler olacağını hep birlikte göreceğiz."

İç geçirdim. "Yola devam edeceğiz."

Elini omzuma koydu. "Sen ilerlemene bak. Düştüğünde kalkacaksın. Kalkamazsan seni taşımamıza izin vereceksin. Benim seni taşımama izin vereceksin." Elini indirdi. "Burada çok uzun kalma," dedikten sonra dönüp düzlükte ilerledi.

Seni tekrar yüzüstü bırakmayacağım.

Malyen'le Karanlıklar Diyarı'na ilk girişimizden önceki gece, hayatta kalacağımıza söz vermişti. *İyi olacağız*, demişti. *Her zamanki gibi.* O zamandan bu yana geçen bir yıl içinde işkence görüp sindirilmiş, dağılıp tekrar toparlanmıştık. Muhtemelen bir daha asla eskisi gibi iyi olmayacaktık, ama o yalana o zaman da ihtiyacım vardı, şimdi de. Tüm hayatımız boyunca yaptığımız gibi, ayakta durmamızı, mücadele etmeyi sürdürmemizi sağlıyordu.

Güneş batmaya başlıyordu. Şelalenin kenarında durup akan suyun sesini dinledim. Güneş ufukta kaybolunca şelale alev aldı. Vadideki su birikintilerinin altın rengine dönmesini izledim. Hafif öne eğilerek aşağıdaki kemik yığınına baktım.

Malyen'in avladığı her ne ise büyüktü. Şelalenin dibindeki kayalardan yükselen buhara baktım. Yükselişi ve yön değiştirmesiyle adeta canlı gibiydi, adeta...

Bir şey hızla bana doğru geldi. Geriye doğru sendeleyerek küt diye kuyrukkemiğimin üstüne düştüm. Bir çığlık, sessizliği yardı.

Gökyüzünü taradım. Devasa kanatlı bir siluet geniş bir yarım daire çizerek tepemde yükseldi.

"Malyen!" diye bağırdım. Çantam; tüfeğim ve yayımla birlikte düzlüğün kenarındaydı. Onlara doğru koştum ama ateşkuşu doğrudan üstüme geldi.

Tıpkı geyikle deniz kırbacı gibi kocaman ve beyazdı, geniş kanatlarında yer yer altın alevler vardı. Kanatları havayı döverken rüzgârı beni geri doğru itti. Büyük gagasını açınca çığlığı vadide yankılandı. O kadar büyüktü ki tek ısırıkta kolumu, belki de kafamı koparabilirdi. Uzun ve sivri pençeleri parıldıyordu.

Kesme hareketini kullanmak için ellerimi kaldırdım ama dengemi sağlayamadım. Ayağım kayınca uçurum kenarına doğru yuvarlandım; kalçam, sonra da başım nemli kayaya çarptı. *Kemikler*, diye düşündüm. *Azizler aşkına, şelalenin dibindeki kemikler.* Avını böyle öldürüyordu.

Kaygan taşa uzanıp tutunmaya çalışsam da düşmeye başladım.

Kolum az kalsın yerinden çıkarken çığlığım dudaklarımda kaldı. Malyen beni tam dirseğimin üzerinden yakalamıştı. Karnının üstünde, uçurumun kenarından aşağı sarkı-

yordu. Ateşkuşuysa solan ışıkta tam tepesinde daireler çiziyordu.

"Yakaladım!" diye bağırdı ama eli, ıslak kolumdan yavaş yavaş kayıyordu.

Ayaklarım boşlukta sallanıyor, kalbim göğsümü dövüyordu. "Malyen..." dedim çaresizce.

Biraz daha eğildi. İkimiz de düşecektik.

"Tutuyorum seni," derken mavi gözleri alev alevdi. Parmakları bileğimin etrafında kenetlendi.

Sarsıntı ikimizi de aynı anda vurdu. Bu, o gece *banya*nın yanındaki ormanda hissettiğimiz çatırtılı sarsıntının aynısıydı. Malyen irkildi. Bu kez sıkı tutunmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Gözlerimiz buluşurken parlak ve kaçınılmaz güç ikimizi de sardı. Bir kapı açıldığı hissine kapıldım. Tek yapmak istediğim, o kapıdan içeri adımımı atmaktı; bu kusursuz ve parıltılı coşkunun tadı, kapının öbür tarafında beni bekleyen şeyle kıyaslanamazdı bile. Nerede olduğumu, her şeyi unuttum. Aklımda yalnızca, o eşiği atlayıp o gücü elde etmek vardı.

O açlıkla birlikte korkunç gerçeği de kavradım. *Hayır*, diye düşündüm çaresizce. *Olamaz.*

Oysa artık çok geçti. Biliyordum.

Malyen dişlerini gıcırdattı. Bileğimi daha sıkı kavradığını hissettim. Kemiklerim birbirine değdi. Gücün yakıcılığı neredeyse dayanılmazdı, kafamı dolduran tekdüze bir vızıltıydı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki hayatta kalamayacağımı sandım. O kapıdan girmeliydim.

Sonra bir mucize eseri, Malyen beni yavaş yavaş yukarı çekmeye başladı. Diğer elimle kayayı yoklayıp uçurumun üstünü bulmaya çalıştım ve sonunda tutundum. Malyen iki kolumu da tutarak beni yukarı, düzlüğe çekti.

Malyen elimi bırakır bırakmaz gücün ürpertici taşkınlığı azaldı. Uçurumun kenarından uzaklaştık. Kaslarımız titriyordu ve soluk soluğa kalmıştık.

O yankılanan çığlık yine duyuldu. Ateşkuşu hızla bize doğru uçtu. Dizlerimizin üstüne doğrulduğumuzda Malyen yayını gerecek vakit bulamadı. Kendini önüme atıp kollarını iki yana açtı. Ateşkuşu çığlık atıp pençelerini doğrudan ona doğru uzatarak daldı.

Hiçbir şey olmadı. Ateşkuşu, pençeleri Malyen'in göğsüne birkaç santim kala durdu. Kanatlarını çırparak bizi geri savurdu. Zaman yavaşlamış gibiydi. Kocaman altın gözlerinde ikimizin de yansımasını gördüm. Gagası bir jilet kadar keskindi. Tüyleri kendine ait bir ışıkla parlıyor gibiydi. Korkuma rağmen huşu hissettim. Ateşkuşu, Ravka'ydı. Önünde diz çöksek yeriydi.

Kulakları sağır eden bir çığlık daha attıktan sonra dönüp kanatlarını çırptı. Çöken alacakaranlığın içine doğru yükseldi.

Olduğumuz yere çöktük. Güçlükle nefes alıyorduk.

"Neden durdu?" dedim nefes nefese.

Uzunca bir müddet bekledik. Ardından Malyen, "Artık onu avlamıyoruz," dedi.

Anlamıştı. Tıpkı benim gibi. *Anlamıştı.*

"Buradan gitmeliyiz," dedi. "Hâlâ geri dönebilir."

Ayağa kalkarken diğerlerinin kaygan kayanın üzerinde bize doğru koştuklarının hayal meyal farkındaydım. Çığlıklarımı duymuş olmalıydılar.

"Bu, oydu!" diye bağırdı Zoya, ateşkuşunun gözden yitmekte olan siluetini göstererek. Aşağı doğru hava akımı yaratarak onu geri getirmek için ellerini kaldırdı.

"Zoya, dur," dedi Malyen. "Bırak gitsin."

"Neden? Ne oldu? Neden onu öldürmediniz?"

"Büyüteç o değil."

"Nereden biliyorsun?"

İkimiz de cevap vermedik.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Zoya.

"O, Malyen," dedim nihayet.

"Ne Malyen?" diye sordu Harshaw.

"Üçüncü büyüteç, Malyen." Sözcükler ağzımdan kulak tırmalayıcı ama sağlam bir sesle döküldü. Öyle ki ben bile bu kadar pürüzsüz ve güçlü çıkacaklarını tahmin etmemiştim.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Zoya yumruklarını sıkmış, yanakları heyecandan al al olmuştu.

"Gizlenmeliyiz," dedi Tolya.

Topallayarak düzlüğün karşı tarafına geçtik. Bir sonraki tepede yüksek bir kavak ağacının yanında kurdukları kampa kadar kısa bir mesafe boyunca diğerlerini izledik.

Malyen tüfeğini yere bırakıp yayını çıkardıktan sonra, "Akşam yemeği için bir şeyler yakalamaya gidiyorum," dedi

ve itiraz etmeye kalmadan ormanın içinde kayboldu.

Yere çöktüm. Harshaw ateş yaktı. Önüne oturarak alevleri izledim, sıcaklığını neredeyse hissetmedim. Tolya bana bir şişe verdikten sonra önümde çömeldi. Başımla onay vermemi bekleyip omzumu yerine oturttu. Acı, kafamda akıp giden görüntüleri, zihnimin aralıksız kurduğu bağlantıları durdurmak için yeterli olmadı.

Tarlada, ölen kız kardeşinin başında dikilen bir kız. Kesme hareketinin kızın cesedinden yükselen ince siyah dumanları. Cesedin yanı başında diz çökmüş bir baba.

Harika bir Şifacı'ydı. Baghra yanılmıştı. Morozova'nın diğer kızını kurtarmak için Yüce Bilimler'den daha fazlası gerekmişti. *Merzost*, diriltme gerekmişti. Ben de yanılmıştım. Baghra'nın kız kardeşi Grisha değildi. *Otkazat'sya*'ydı.

"Biliyor olmalıydın," dedi Zoya ateşin karşı tarafına oturarak. Bakışları suçlayıcıydı.

Biliyor muydum? O gece *banya*nın yanındaki sarsıntının benim içimdeki bir şey olduğunu farz etmiştim.

Öte yandan geriye dönüp baktığımda şablon gayet net gibiydi. Gücümü ilk kez, Malyen kollarımda ölürken kullanmıştım. Geyiği haftalarca aramış ama ilk öpüşmemizden sonra bulmuştuk. Deniz kırbacı kendini gösterdiğinde onun kollarındaydım, Karanlıklar Efendisi'nin gemisine zorla bindirildiğimizden beri ona ilk defa yaklaşmıştım. Büyüteçler bir araya getirilmek istiyordu.

Ayrıca hayatlarımız birbirine daha en başından bağlanmamış mıydı? Savaşla. Terk edilmişlikle. Belki de daha faz-

lasıyla. Komşu köylerde doğmuş olmamız, ikimizin de ailelerini yok eden savaştan sağ çıkmış olmamız, ikimizin de Keramzin'e gelmiş olmamız tesadüf olamazdı.

Malyen'in izcilik yeteneğinin ardındaki gerçek bu muydu? Bir şekilde her şeye, dünyanın yaratılışına bağlı mıydı? Bir Grisha ya da sıradan bir büyüteç değil de tamamen başka bir şey miydi?

Ben artık bir kılıcım. Kullanılmak için bir silah. Ne kadar da haklıymış.

Yüzümü ellerimle kapattım. Bu bilgiyi silmek, kafamdan söküp atmak istiyordum. Çünkü o altın kapının ardındaki gücü istiyor, onu bana kendi derimi yolduracak kadar saf ve özlem dolu bir coşkunlukla arzuluyordum. O güç için ödenecek bedel, Malyen'in hayatı olacaktı.

Baghra ne demişti? Merzost *için gereken fedakârlığı kaldıramayabilirsin.*

Malyen bir süre sonra geri döndü. İki tombul tavşan getirmişti. O ve Tolya'nın hayvanları temizleyip şişe geçirirken seslerini duydum. Çok geçmeden pişen etin kokusunu aldım. Hiç iştahım yoktu.

Orada oturup, ateşte yanan dalların çatırtı ve tıslamalarını dinledik. Sonra nihayet Harshaw konuştu. "Bir süre daha kimse konuşmazsa ormanı ateşe vereceğim."

Bunun üzerine Zoya'nın şişesinden bir fırt alıp konuştum. Sözcükler ağzımdan beklediğimden daha kolay döküldü. Onlara Baghra'nın hikâyesini, takıntılı bir adamın, ihmal ettiği kızının ve bu yüzden neredeyse ölen diğer kızının kor-

kunç öyküsünü anlattım.

"Hayır," diye düzelttim kendimi. "Kız o gün gerçekten öldü. Baghra onu öldürdü. Ve Morozova onu diriltti."

"Hiç kimse..."

"O yapabiliyordu. Onun yaptığı, iyileştirme değildi. Diriltmeydi; diğer büyüteçleri yaratmak için kullandığı aynı işlem. Hepsi defterlerinde yazıyor." Oksijeni kanda tutmanın yolu, çürümeyi önleme yöntemi. Şifacı ve Fabrikatör'ün sınırlarının sonuna ve çok daha ötesine kadar zorlanmış, asla gitmemesi gereken bir yere çekilmiş gücü.

"*Merzost*," diye fısıldadı Tolya. "Yaşamla ölüm üzerindeki güç."

Başımla onayladım. Büyü. Karanlık Güç. Yaratma gücü. Defterlerin yarım kalmasının nedeni buydu. Sonunda Morozova'nın üçüncü büyütece dönüştürmek amacıyla bir mahluk avlaması için bir neden kalmamıştı. Döngü çoktan tamamlanmıştı. Ateşkuşuna vermeyi planladığı gücü kızına bahşetmişti. Çember kapanmıştı.

Morozova büyük planında başarıya ulaşmıştı ama bu, beklediği şekilde olmamıştı. *Merzost*la *uğraştığında sonuçlar asla umduğun gibi çıkmaz.* Karanlıklar Efendisi dünyanın yaratılışıyla oynadığında küstahlığının cezası, gücünün hiçbir işe yaramadığı Karanlıklar Diyarı olmuştu. Morozova, kızı hayatını kaybetmeden, torunları bedelini canları ve kanlarıyla ödemeden asla bir araya getirilemeyecek üç büyüteç yaratmıştı.

"Ama geyik ve deniz kırbacı... onlar kadimdi," dedi Zoya.

"Morozova onları bilerek seçti. Geyik ve deniz kırbacı

kutsal yaratıklardı; nadir rastlanan, vahşi. Çocuğu ise sıradan bir *otkazat'sya* kızıydı." Karanlıklar Efendisi ve Baghra bu yüzden mi onu önemsememişti? Onun o gün öldüğünü varsaymışlardı ancak dirildikten sonra daha da güçlenmiş olmalıydı; kırılgan, ölümlü hayatının, bu dünyanın kurallarıyla kısıtlanan bir hayatın yerini başka bir şey almıştı. Fakat Morozova kızına ikinci bir hayatı, hakkı olmayan bir hayatı verdiğinde bunu mümkün kılan şeyin karanlık güç olup olmamasını umursar mıydı?

"Kız, nehirden sağ kurtulmayı başardı," dedim. "Morozova onu güneydeki yerleşim yerlerine getirdi." Bir gün Dva Stolba'ya adını verecek olan taş kemerin gölgesinde yaşayıp öldü.

Malyen'e baktım. "Gücü torunlarına geçmiş, genlerine işlemiş olmalı." Ağzımdan acı dolu bir kahkaha kaçtı. "O kişinin ben olduğumu sanmıştım," dedim. "Bütün bunların büyük bir amacı olduğuna, benim de bunda... önemli bir rol oynadığıma inanmayı o kadar çok istemiştim ki. Morozova'nın soyunun diğer kolunun ben olduğumu sanmıştım ama bu sendin, Malyen. Hep sendin."

Malyen alevlerin arasından beni izledi. Bütün konuşma boyunca, yalnızca Tolya ve Oncat'in yemeyi başardığı akşam yemeği boyunca tek kelime etmemişti.

Ağzını açmadı. Doğrulup bana doğru yürüdü. Elini uzattı. Bir an tereddüt ettim; ona dokunmaya neredeyse korkuyordum. Sonra elimi avcuna koyunca beni çekerek ayağa kaldırdı ve sessizce çadırlardan birine götürdü.

Arkamda Zoya'nın homurdandığını duydum, "Azizler

aşkına, bütün gece Tolya'nın horlamasını mı dinleyeceğim ben şimdi?"

"Sen de horluyorsun," dedi Harshaw. "Hem hiç de bir hanımefendi gibi değil."

"Horlamıyorum..."

Dar çadırın içine girmek için eğilirken sesleri söndü. Çadırın duvarlarından sızan ateşin ışığı, sallanan gölgeler oluşturdu. Hiç konuşmadan kürklerin içine uzandık. Malyen arkamda kıvrıldı. Göğsü sırtıma değiyordu ve kollarıyla beni sıkıca sarmıştı; yumuşak nefesini ensemde hissediyordum. Etrafımızda böcekler vızıldarken Trivka Gölü kıyılarında, Novyi Zem'e giden bir geminin karnında, Cofton'daki köhne pansiyonun dar yataklarından birinde de bu şekilde uyumuştuk.

Elini kolumdan aşağı kaydırdı. Nazikçe boş bileğimi kavrayıp parmaklarıyla test edercesine dokundu. Eliyle bileğim buluştuğunda o sarsıcı güç ikimizin içini de kapladı. O kadar kuvvetliydi ki gücün o kısacık tadı bile neredeyse dayanılmazdı.

Boğazım düğümlendi; ıstıraptan, şaşkınlıktan ve utanç verici, inkâr edilemez özlemden. Bunu ondan istemek çok fazlaydı ve çok acımasızcaydı. *Adil değil.* Aptalca kelimeler, çocukça. Mantıksız.

"Başka bir yolunu bulacağız," diye fısıldadım.

Malyen'in parmakları ayrıldı ama beni kendine çekerken bileğimi gevşek de olsa tutmayı sürdürdü. Kollarındayken kendimi daha önce hep hissettiğim gibi hissettim; bütün, evdeymişim gibi. Lakin şimdi onu bile sorgulamak zorundaydım. His-

settiklerim gerçek miydi yoksa Morozova'nın yüzyıllar önce harekete geçirdiği alın yazısının bir ürünü müydü?

Malyen enseme düşen saçlarımı kenara çekip kolyenin üzerine minik bir buse kondurdu.

"Hayır, Alina," dedi usulca. "Bulmayacağız."

Dva Stolba'ya dönüş yolculuğu daha kısa sürdü gibime geldi. Yollar ve günler ayaklarımızın altında solarken yükseklerden, tepelerin dar sırtlarından gittik. Daha çabuk ilerledik çünkü araziye aşinaydık ve Malyen ateşkuşunu aramıyordu. Ancak zamanın kısaldığını da hissettim. Bizi vadide bekleyen gerçeklikten, vermek zorunda olacağımız kararlardan, yapmak zorunda kalacağım açıklamalardan korkuyordum.

Neredeyse hiç konuşmuyorduk. Harshaw arada bir şarkı mırıldanıyor ya da Oncat'e bir şeyler söylüyordu; diğerlerimiz ise düşüncelere dalmıştık. O ilk gecenin ardından Malyen mesafesini korudu. Onunla konuşmaya çalışmamıştım. Ne söylemek istediğimden bile emin değildim. Haletiruhiyesi değişmişti; o sakinliği duruyordu fakat sanki dünyayı içine çekiyormuş, onu ezberliyormuş gibi garip bir hisse kapıldım. Yüzünü güneşe dönüp gözlerini yumuyor ya da bir su keneviri dalı koparıp kokluyordu. Ateş yakabilecek kadar iyi gizlendiğimiz her gece bizim için avlanıyordu. Çayırkuşu yuvalarını ve ıtır çiçeklerini gösteriyordu. Kendi kendine avlanamayacak kadar şımartılmış görünen Oncat için bir tarla faresi bile yakaladı.

"Ölecek bir adama göre," dedi Zoya, "oldukça neşelisin."

"Öleceği falan yok," diye çıkıştım.

Malyen yayına bir ok taktı, gerip bıraktı. Oku bulutsuz ve boş gökyüzüne gönderdiğini sandık fakat bir saniye sonra uzaktan bir karga sesi duyduk ve yaklaşık bir buçuk kilometre önümüzde bir siluet yere düştü. Yayını omuzladı. "Hepimiz ölürüz," dedi avını almak için koşmaya başlarken. "Ama herkes bir amaç uğruna ölmez."

"Felsefe mi yapıyoruz?" diye sordu Harshaw. "Yoksa bir şarkı sözü müydü o?"

Harshaw bir şarkı mırıldanmaya başlarken ben de Malyen'e yetişmek için koştum.

"Öyle deme," dedim ona yetişince. "Öyle konuşma."

"Pekâlâ."

"Ayrıca öyle düşünme de."

Sırıttı.

"Malyen, lütfen," dedim çaresizce, ne istediğimi bile bilmeden. Elini yakaladım. Bana döndü. Hiç düşünmeden parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. Karşılık vermesi uzun sürmedi. Yayını yere bırakıp o da beni öptü, kollarını sıkıca dolayıp kaslı vücudunu benimkine dayadı.

"Alina..." diye başladı.

Paltosunun yakasını kavrarken gözlerime yaşlar doldu. "Bütün bu olanların bir sebebi olduğunu söyleme bana," dedim sertçe. "Ya da her şeyin yoluna gireceğini. Bana ölmeye hazır olduğunu söyleme."

Uzun otların arasında öylece dururken rüzgâr sazlık-

larda şarkı söyledi. Gözlerimin içine baktı, mavi gözlerinde sakinlik vardı. "Her şey yoluna girmeyecek." Yanaklarıma düşen saçları kenara itip yüzümü kaba ellerinin arasına aldı. "Bu olanların hiçbirinin bir sebebi yok." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ve azizler şahidim olsun ki Alina, sonsuza dek yaşamak istiyorum."

Beni tekrar öptü. Bu kez durmadı; yanaklarım kıpkırmızı kesilirken yüreğim küt küt atıyor, bırakın başkalarınınkini, kendi adımı bile zar zor hatırlıyordum. Sonra Harshaw'un şarkı söyleyişini, Tolya'nın homurdanışını ve Zoya'nın neşe içinde hepimizi öldürmeye yemin edişini duydum.

O gece Malyen'in kollarında, yıldızların altında kürklere sarılı uyudum. Karanlıkta fısıldaştık, öpüştük, birkaç adım ötemizde yatan diğerlerinin farkındaydık. Bir parçam bir Shu akıncı birliğinin gelip ikimizin de kalbine bir kurşun sıkıp bizi orada bırakmasını ve bedenlerimizin yok olup unutulmasını diledi. Bir zamanlar planladığımız gibi oradan ayrılmayı, diğerlerini terk etmeyi, Ravka'yı terk etmeyi ve dağları aşıp sahile gitmeyi düşündüm.

Bütün bunları düşündüm. Fakat ertesi sabah ve ondan sonraki sabah uyandım. Kuru bisküvi yiyip acı çay içtim. Çok geçmeden dağlar gözden yitti ve Dva Stolba'ya doğru inişimize başladık. Planladığımızdan daha erken geri dönmüştük. *Balabankuşu*'nu alıp Apparat'ın Caryeva'ya göndereceği kuvvetlerle buluşmak için yeterli vaktimiz kalmıştı.

İki taş değirmenin kalıntılarını gördüğümde onları dümdüz etmek, zamanın ve doğanın yapamadığını kesme hareketimle yapıp onları bir enkaza çevirmek istedim.

Tamar ve diğerlerinin kaldığı pansiyonun yerini bulmamız biraz zaman aldı. İki katlı ve parlak maviydi. Sundurmasında dua zilleri asılıydı. Sivri çatısı, parlayan altın boyayla yazılmış Shuca yazıtlarla kaplıydı.

Tamar ve Nadia barlardan birinde alçak bir masada oturuyordu. Paltosunun boş kolu düzgünce iğnelenmiş Adrik de yanlarındaydı, dizlerinin üstüne tuhaf bir şekilde duran bir kitap yerleştirmişti. Bizi gördüklerinde ayağa fırladılar.

Tolya kız kardeşini özlemle kucaklarken Zoya da Nadia ve Adrik'e gönülsüzce sarıldı. Tamar bana sımsıkı sarıldı. Bu sırada Oncat yiyecek bir şeyler bulma umuduyla Harshaw'un omuzlarından atlayıp gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Tamar tedirgin ifademi fark ederek.

"Sonra."

Merdivenleri koşarak inen Misha kendini Malyen'in üstüne attı. "Döndünüz!" diye bağırdı.

"Tabii ki döndük," dedi Malyen oğlanı kucaklarken. "Görevlerini yerine getirdin mi?"

Misha ciddiyetle başını salladı.

"Aferin. Daha sonra ayrıntılı bir rapor istiyorum."

"Hadi," dedi Adrik şevkle. "Buldunuz mu? David yukarıda Genya'yla birlikte. Gidip çağırayım mı?"

"Adrik," diye azarladı Nadia, "bitkinler ve muhtemelen de açlıktan ölüyorlardır."

"Çay var mı?" diye sordu Tolya.

Adrik başını sallayıp sipariş vermeye gitti.

"Haberlerimiz var," dedi Tamar, "ama iyi değil."

Bizim haberlerimizden daha kötü olabileceğine ihtimal vermediğim için elimle devam etmesini işaret ettim. "Anlat."

"Karanlıklar Efendisi, Batı Ravka'ya saldırdı."

Sertçe oturdum. "Ne zaman?"

"Siz ayrıldıktan hemen sonra."

Başımı salladım. Elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bilmek az da olsa teselli olmuştu. "Durum ne?"

"Karanlıklar Diyarı'nı kullanarak güneyden büyük bir alanı ele geçirmiş, ama söylenenlere göre o bölgedeki insanların çoğu öncesinde tahliye edilmiş."

"Nikolai'nin kuvvetlerinden haber var mı?"

"Lantsov sancağı altında savaşan gizli grupların ortaya çıktığına dair söylentiler var ama başlarında Nikolai olmadan ne kadar direnebilirler bilmiyorum."

"Pekâlâ." En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum.

"Dahası var."

Tamar'a sorgularcasına baktım. Yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti.

"Karanlıklar Efendisi, Keramzin'e yürümüş."

İçim burkuldu. "Ne?"

"Yakıp... yakıp kül ettiğini söylüyorlar."

"Alina..."

"Öğrenciler," dedim panik benliğimi ele geçirirken. "Öğrenciler ne oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Tamar.

Ellerimi gözlerime bastırıp düşünmeye çalıştım. "Anahtarın," dedim, güçlükle soluyordum.

"Karamsarlığa kapılmanın ale..."

"Anahtar," diye tekrarladım sesimdeki titremeyi fark ederek.

Tamar anahtarı verip usulca, "Sağdan üçüncü kapı," dedi.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Merdivenlerin tepesine doğru ayağım kayınca basamaklardan birine dizimi çarptım. Neredeyse hissetmedim bile. Kapıları sayarak koridorda ilerledim. Ellerim o kadar titriyordu ki anahtarı deliğe ancak iki denemeden sonra sokup açabildim.

Oda mavi ve kırmızı renklere boyanmıştı; tıpkı pansiyonun geri kalanında olduğu gibi insanın içini açıyordu. Teneke lavabonun yanındaki bir sandalyenin üzerinde Tamar'ın paltosu duruyordu. İki dar yatak birleştirilmiş, yün battaniyeler toplanmadan bırakılmıştı. Açık pencereden içeriye sonbahar güneşinin ışığı doluyordu. Serin bir esinti, perdeleri havalandırıyordu.

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıp pencereye yürüdüm. Denizliği kavradım. Yerleşim yerinin kenarındaki köhne evleri, uzaktaki değirmenleri, ötesindeki dağları neredeyse fark etmiyordum. Omzumdaki yaranın sızladığını, karanlığın içime yayıldığını hissettim. İpliğe tutunup onu aramaya başladım. Aklımda tek bir düşünce vardı: *Ne yaptın sen?*

Bir sonraki soluk alışımda önünde duruyordum, geri kalan her şey bulanıktı.

"Nihayet," dedi Karanlıklar Efendisi. Bana dönünce güzel yüzü netleşti. Yanmış bir şömine rafına yaslanıyordu. Şöminenin ana hatları son derece tanıdıktı.

Gri gözlerinde boş, dertli bir ifade vardı. Bunun sebebi Baghra'nın ölümü müydü yoksa burada işlediği korkunç bir suç muydu?

"Gel," dedi Karanlıklar Efendisi usulca. "Senin de görmeni istiyorum."

Titriyordum ama elimi tutup koluna takmasına izin verdim. Bir anda bütün bulanıklık kayboldu ve içinde bulunduğum oda netleşti.

Keramzin'deki oturma odasındaydık. Eski püskü kane-

peler isten kararmıştı. Ana Kuya'nın semaveri devrilmişti, paslı bir hurda gibiydi. Duvarlar yanıp kül olmuş, geriye yalnızca kapıların kömürleşmiş iskeletleri kalmıştı. Bir zamanlar müzik odasına giden kıvrımlı metal merdiven sıcaktan çökmüş, basamakları birbirine geçmişti. Tavan yok olmuştu. İkinci katı görebiliyordum. Eskiden çatı katının olduğu yerde şimdilerde sadece gri gökyüzü vardı.

Tuhaf, diye düşündüm budalaca. *Dva Stolba'da güneş parlıyor.*

"Günlerdir buradayım," dedi beni enkazın içinden, moloz yığınlarının üzerinden, bir zamanlar giriş holü olan yerden geçirirken. "Seni bekliyorum."

Ön kapıya giden taş merdivenler küle bulanmıştı ama sağlamdı. Uzun, düz çakıl yolunu, bahçe kapısının beyaz sütunlarını, kasabaya giden yolu gördüm. Bu manzarayı görmeyeli iki yıl olmuştu ama tıpkı hatırladığım gibiydi.

Karanlıklar Efendisi ellerini omuzlarıma koyup beni hafifçe döndürdü.

Dizlerimin bağı çözüldü. Diz çöküp ellerimi ağzıma götürdüm. İçimden bir ses koptu ama bir çığlık denemeyecek kadar güçsüzdü.

Bir zamanlar bir iddia üzerine tırmandığım meşe ağacı hâlâ yerinde duruyordu, Keramzin'i yerle bir eden ateşten etkilenmemişti. Dallarından cesetler sarkıyordu. Üç Grisha eğitmeni aynı kalın dala asılmıştı; mor, kırmızı ve mavi *kefta*ları rüzgârda uçuşuyordu. Yanlarında, boynuna ip dolanmış Botkin'in yüzü neredeyse simsiyahtı. Her yeri yara içindeydi.

Asılmadan önce savaşmıştı. Yanı başında siyah elbisesi içinde, belinde ağır anahtarlığıyla Ana Kuya sallanıyor, buton çizmelerinin ayakuçları neredeyse yere sürtüyordu.

"Galiba o, anne diyebildiğin tek kişiydi," diye mırıldandı Karanlıklar Efendisi.

Bedenimi sarsan hıçkırıklar kamçı darbeleri gibiydi. Her biriyle irkilerek iki büklüm oldum ve yere yığıldım. Karanlıklar Efendisi önüme diz çöktü. Bileklerimi tutup, beni ağlarken izlemek istermişçesine ellerimi yüzümden çekti.

"Alina," dedi. Bakışlarımı merdivenlerden ayırmadım, gözyaşlarım görüşümü engelliyordu. Ona bakmayacaktım. "Alina," diye tekrarladı.

"Neden?" Kelime bir feryattı, bir çocuğun çığlığı. "Bunu neden yaptın? Bunu *nasıl* yaparsın? Hiç mi vicdanın sızlamıyor?"

"Acılarla dolu uzun bir hayat yaşadım. Gözyaşlarım tükeneli çok oldu. Hâlâ senin gibi hissetsem, senin gibi acı çeksem bu sonsuzluğa dayanamazdım."

"Umarım Botkin, Grishalarından yirmisini hatta yüzünü öldürmüştür," dedim öfkeyle.

"Sıra dışı bir adamdı."

"Öğrenciler nerede?" diye sordum güçlükle, cevabı kaldırabileceğimden emin olmamama rağmen. "Onlara ne yaptın?"

"Asıl *sen* neredesin, Alina? Batı Ravka'ya taarruz ettiğimde bana geleceğinden emindim. Vicdanının buna kayıtsız kalamayacağını sanıyordum. Bunun seni saklandığın yerden çıkaracağını umuyordum."

"*Neredeler*?" diye haykırdım.

"Güvendeler. Şimdilik. Tekrar Karanlıklar Diyarı'na girerken sandalımda olacaklar."

"Tutsak olarak," dedim boğuk bir sesle.

Başıyla onayladı. "Hani olur da teslim olmak yerine saldırmayı düşünürsen diye. Beş gün içinde Kum Denizi'ne döneceğim. Ve siz de bana geleceksiniz; sen ve izci. Yoksa Karanlıklar Diyarı'nı Batı Ravka kıyılarına kadar genişletir, o çocukları teker teker yürütüp volcraların insafına bırakırım."

"Bu yer... bu insanlar... onlar masumdu."

"Bu an için, gücün için, bu fırsat için yüzyıllarca bekledim. Bu uğurda pek çok kayıplar ve zorluklar yaşadım. Onu alacağım, Alina. Ne pahasına olursa olsun."

Onu tırmalamak, kendi canavarlarınca parçalara ayrılışını izleyeceğimi söylemek istiyordum. Ona Morozova'nın büyüteçlerinin bütün gücüyle, kusursuz bir intikam silahı olan *merzost*tan doğan bir ışık ordusuyla saldıracağımı söylemek istiyordum. Üstelik bunu yapabilirdim de. Tabii Malyen'in ölmesi şartıyla.

"Geriye hiçbir şey kalmayacak," diye fısıldadım.

"Evet," dedi kibarca. Beni kollarına alarak başıma bir öpücük kondurdu. "Benim dışımda sığınacak hiç kimsen kalmayıncaya kadar bütün bildiklerini, bütün sevdiklerini elinden alacağım."

Keder ve dehşet içinde oracıkta kendimi bıraktım.

***

Hâlâ dizlerimin üstünde duruyor, denizliği tutuyordum. Alnımı ahşap duvara dayamıştım. Dışarıda dua çanlarının belli belirsiz şıngırtısını duyabiliyordum. İçerideyse kamçı inmeye devam eder, ben eğilip ağlarken yalnızca kendi soluk alış-verişlerimin ve hıçkırıklarımın kulak tırmalayıcı sesi vardı. İşte beni bu halde buldular.

Ne gelirlerken ayak seslerini ne de kapının açıldığını duydum. Yalnızca, nazik ellerin beni tuttuğunu hissettim. Zoya beni yatağın kenarına iliştirdi. Tamar yanıma oturdu. Nadia elindeki tarakla, dikkatlice dağılan saçlarımı taradı. Genya lavaboda ıslattığı serin bir bezle önce yüzümü, ardından da ellerimi yıkadı. Belli belirsiz bir nane kokusu aldım.

Tek kelime etmeden orada öylece oturduk. Hepsi etrafımda toplanmıştı.

"Öğrenciler elinde," dedim duygusuzca. "Yirmi üç öğrenci. Öğretmenleri ve Botkin'i öldürmüş." Ve Ana Kuya'yı. Hiç tanımadıkları kadını. Beni büyüten kadını. "Malyen..."

"Bize anlattı," dedi Nadia usulca.

Sanırım bir parçam suçlanmayı bekliyordu. Onun yerine Genya başını omzuma yasladı. Tamar elimi tuttu.

Bunun yalnızca teselli olmadığını fark ettim. Tıpkı benim onlara yaslandığım gibi, onlar da bana yaslanıyordu. Birbirimizden güç almak için.

Acılarla dolu uzun bir hayat yaşadım.

Karanlıklar Efendisi'nin de böyle dostları var mıydı? Sevdiği, onun için savaşan, ona değer veren ve onu güldüren dostları? Gerçekleştiğini göremeyecekleri bir hayal uğrunda

verilen bir kayıptan daha fazlası olan dostları?

"Ne kadar süremiz var?" diye sordu Tamar.

"Beş gün."

Kapı çalındı. Malyen'di. Tamar oturması için yanımda yer açtı.

"Kötü mü?" diye sordu Malyen.

Başımla onayladım. Henüz, gördüklerimi ona anlatabilecek durumda değildim. "Beş gün içinde teslim olmazsam Karanlıklar Diyarı'nı tekrar kullanacak."

"Onu nasıl olsa yapacak zaten," dedi Malyen. "Bunu kendin söyledin. Bir bahane bulacak."

"Bize biraz zaman kazandırabilirim..."

"Ne pahasına? Sen kendi hayatını feda etmeye hazırdın," dedi sessizce. "Neden aynı şeyi benim de yapmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü buna dayanamam."

Yüzü ciddileşti. Bileğimi tutunca yine o sarsılmayı hissettim. Işık sanki bütün vücudum onunla birlikte yarılıp açılmaya hazırmış gibi gözlerimin arkasında çağladı. O kapının ardında, kelimelerle tarif edilmesi mümkün olmayan bir güç yatıyordu. Ancak o kapıyı açmak için Malyen'in ölmesi gerekiyordu.

"Dayanacaksın," dedi. "Aksi takdirde bütün bu ölümler, yaptığımız bütün fedakârlıklar boşa gidecek."

Genya boğazını temizledi. "Şey... ölmen gerekmeyebilir. David'in bir fikri var."

"Bu aslında Genya'nın fikriydi," dedi David.

Pansiyonumuzun bulunduğu sokağın biraz aşağısında bir tentenin altındaki bir masanın etrafında toplandık. Yerleşim bölgesinin bu kesiminde gerçek bir restoran yoktu. Bizim oturduğumuz yerse yanmış bir arsada kurulmuş derme çatma bir bardı. Kırılacakmış gibi duran masaların üzerine gaz lambaları asılmıştı. Bir kenarda, içi tatlı mayalanmış süt dolu bir fıçı duruyordu. Pazarda ilk gün gördüğümüze benzeyen iki metal varilde et kızartılıyordu. Havayı yoğun bir ardıç dumanı sarmıştı.

Fıçının yanındaki bir masada iki adam zar atıyordu. Bir başkası eski bir gitarla rastgele bir şarkı tıngırdatıyordu. Belirgin bir melodi yoktu ama Misha beğenmişe benziyor, el çırpma ve yoğun konsantrasyon gerektirdiği anlaşılan karmaşık bir dans ediyordu.

"Plaketin üzerine Genya'nın adını yazdırırız, merak etme," dedi Zoya. "Hadi, anlat."

"*Balabankuşu*'nu nasıl gizlediğini hatırlıyor musun?" diye sordu David. "Gemiden yansımasına izin vermek yerine ışığı geminin etrafında bükmüştün hani?"

"Düşünüyordum da," dedi Genya, "aynı şeyi bize de yapamaz mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Yani..."

"Tamamen aynı prensip," dedi David. "Bu biraz daha zor çünkü bu kez mavi gökyüzü haricinde de değişkenler var. Fakat ışığı bir askerin etrafında bükmek, ışığı bir nesnenin etrafında bükmekten farklı değil."

"Dur biraz," dedi Harshaw. "Görünmez mi olacağız yani?"

"Aynen," dedi Genya.

Adrik öne doğru eğildi. "Karanlıklar Efendisi, Kribirsk'teki limanlardan yola çıkacak. Kampına sızabilir, bu şekilde öğrencileri kurtarabiliriz." Yumruğu sıkılıydı, gözleri parlıyordu. O çocukları hepimizden iyi tanıyordu. Bazıları büyük ihtimalle arkadaşlarıydı.

Tolya kaşlarını çattı. "Fark edilmeden kampa girip onları serbest bırakmamıza imkân yok. O çocukların bazıları Misha'dan bile küçük."

"Bunu Kribirsk'te yapmak çetrefilli olacak," dedi David. "Bir sürü insan demek, görüş hattının kesilmesi demek. Alina'nın çalışmak için daha fazla vakti olsaydı..."

"Beş günümüz var," dedim.

"Öyleyse Karanlıklar Diyarı'na saldırırız," dedi Genya. "Alina'nın ışığı, volcraları uzak tutacaktır..."

Başımı iki yana salladım. "Yine de Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo'ya*larıyla savaşmamız gerekecek."

"Bizi göremezlerse savaşmamız da gerekmez," dedi Genya.

Nadia sırıttı. "Burunlarının dibinde saklanacağız."

"*Oprichniki* ve Grishalarını da unutmayalım," dedi Tolya. "Bizim gibi cephane sıkıntısı yaşamayacaklar. Hedeflerini göremeseler bile ya tutarsa deyip rastgele ateş açabilirler."

"O halde biz de menzilin dışında dururuz." Tamar tabağını masanın ortasına itti. "Bu, cam sandal," dedi. "Etrafa keskin nişancılar yerleştirip onları Karanlıklar Efendisi'nin askerlerini saf dışı bırakmak için kullanırız. *Sonra* gizlice

binmek için sandala iyice yaklaşırız. Çocukları emniyete aldıktan sonra da..."

"Sandalı havaya uçururuz," dedi Harshaw. Patlama ihtimali neredeyse ağzının suyunu akıtmıştı.

"Ve tabii Karanlıklar Efendisi'ni de," diye tamamladı Genya.

Tamar'ın tabağını döndürürken diğerlerinin önerilerini düşündüm. Üçüncü büyüteç olmadan yüz yüze bir çarpışmada Karanlıklar Efendisi'ne asla karşı koyamazdım. Bunu geçmişte şüpheye yer bırakmayan bir şekilde göstermişti. Ya ona görünmeden saldırsaydım, gizlenmek için başkalarının karanlığı kullandığı gibi ben de ışığı kullansaydım? Sinsice hatta namertçeydi ama Karanlıklar Efendisi ve ben, onurumuzu terk edeli uzun zaman olmuştu. Kafamın içine girmiş, kalbime savaş açmıştı. Adil bir çarpışma ilgimi çekmiyordu; hele de ucunda Malyen'in hayatını kurtarmak varsa.

Malyen sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, "Hoşuma gitmedi. Yolunda gitmeyebilecek çok fazla şey var," dedi.

"Burada seçim sadece sana ait değil," dedi Nadia. "Aylardır bizimlesin; birlikte savaştık, birlikte yaralandık. Hayatını kurtarmayı denemek için bir şansı hak ediyoruz."

"İşe yaramaz bir *otkazat'sya* olsan bile," diye ekledi Zoya.

"Hop," dedi Harshaw. "Konuştuğun kişi Karanlıklar Efendisi'nin... sahi, nesi oluyorsun? Kuzeni mi? Yeğeni mi?"

Malyen ürperdi. "Hiçbir fikrim yok."

"Sen şimdi siyah giyinmeye de başlarsın."

Malyen oldukça kararlı bir şekilde, "*Hayır*," dedi.

"Sen bizden birisin," dedi Genya, "beğensen de beğenmesen de. Dahası, Alina seni öldürmek zorunda kalırsa keçileri tamamen kaçırabilir *ve* üç büyütece de sahip olur. O zaman da onu durdurma görevi, berbat dans etme gücüyle Misha'ya düşer."

"Alina bayağı dengesiz," dedi Harshaw. Şakağına hafifçe vurarak. "Bir-iki tahtası *eksik*, anlarsın ya."

Şaka yapıyorlardı ama haklı olma ihtimalleri de vardı. *Sen beni dengeleyecektin, Alina.* Malyen'e karşı hislerim karmaşık ve inatçıydı. Ayrıca bu hislerim yüzünden sonunda kalbim de kırılabilirdi ama neticede insandık.

Nadia uzanıp Malyen'in elini dürttü. "En azından planı bir düşün. Her şey ters gidecek olursa..."

"Alina'nın yeni bir bilekliği olacak," diye bitirdi Zoya.

Kaşlarımı çattım. "Ben *seni* kesip açsam da senin kemiklerine bir baksam nasıl olur?"

Zoya saçlarını kabarttı. "Eminim her yerim gibi göz kamaştırıcıdırlar."

Tamar'ın tabağını bir daha döndürerek bu tarz bir manevranın ne gerektireceğini hayal etmeye çalıştım. Nikolai'nin stratejik zekâsına sahip olmayı diliyordum. Bir şeyden emindim. "Karanlıklar Efendisi'ni öldürmek için bir patlamadan fazlası gerekecek. Karanlıklar Diyarı'ndan ve şapelin yıkılışından sağ kurtulmayı başardı."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Harshaw.

"İş bana düşüyor," dedim. "Onu gölge askerlerinden ayırabilirsek kesme hareketini kullanabilirim." Karanlıklar Efendisi güçlüydü, lakin ortadan ikiye bölündükten sonra onun bile hayatta kalabileceğini sanmıyordum. Ayrıca Morozova'nın soyundan gelmesem de Güneşin Elçisi'ydim. Büyük bir yazgım olsun istemiştim ama Karanlıklar Efendisi'ni öldürmekle yetinmeye razıydım.

Zoya kısa, keyifli bir kahkaha attı. "Bu sahiden işe yarayabilir."

"Üzerinde düşünmeye değer," dedim Malyen'e. "Karanlıklar Efendisi bir saldırı bekleyecek, ama bunu beklemeyecek."

Malyen uzun bir müddet sessiz kaldı. "Pekâlâ," dedi. "Ama eğer işler sarpa sararsa... olacaklar konusunda hepimiz hemfikiriz."

Bakışlarını masada gezdirdi. Sırayla herkes başını salladı. Tolya'nın yüzü ifadesizdi. Genya bakışlarını önüne indirdi. En son sadece ben kaldım.

"Söz vermeni istiyorum, Alina."

Yutkundum. "Söz veriyorum." Kelimeler ağzımda demir tadı bıraktı.

"Güzel," diyerek elimi tuttu. "Şimdi gel de nasıl kötü dans edilir Misha'ya gösterelim."

"Seni öldüreyim, seninle dans edeyim. Başka bir arzun?"

"Şu an yok," dedi beni kendine çekerek. "Ama eminim bir şeyler düşünürüm."

Başımı Malyen'in omzuna yaslayıp kokusunu içime

çektim. Bu ihtimale inanmamam gerektiğini biliyordum. Elimizde bir ordu yoktu. Elimizde bir kralın sahip olduğu kaynaklar yoktu. Elimizde yalnızca bu üstü başı dağınık grup vardı. *Bütün bildiklerini, bütün sevdiklerini elinden alacağım.* Karanlıklar Efendisi, elinden gelse bu insanları bana karşı kullanırdı ama onların benim için bir yükten daha fazlası olabileceği hiç aklına gelmemişti. Belki onları hafife almıştı. Belki beni de hafife almıştı.

Aptalcaydı. Tehlikeliydi ama Ana Kuya umudun su gibi kurnaz olduğunu söylerdi. Bir şekilde daima yolunu bulurdu.

O gece geç saatlere kadar planın lojistik ayrıntılarını konuştuk. Karanlıklar Diyarı'nın gerçekleri her şeyi karmaşık hale getiriyordu: Nereden ve nasıl girecektik? Diğerleri bir yana, kendimi görünmez yapabilecek miydim? Karanlıklar Efendisi'ni nasıl yalnız bırakacaktık? Öğrencileri nasıl kurtaracaktık? Barutumuz yoktu, o nedenle kendimiz üretmek zorundaydık. Ayrıca başıma bir şey gelmesi durumunda diğerlerinin Karanlıklar Diyarı'ndan sağ salim çıkmasının bir yolunu bulmak istiyordum.

Ertesi sabah erkenden yola çıktık. Dva Stolba'dan geçerek, *Babalankuşu*'nu almak için madene gittik. Hâlâ bıraktığımız yerde, saçaktaki bir güvercin misali güven içinde durduğunu görmek tuhaftı.

"Azizler aşkına," dedi Adrik gövdeye tırmanırken. "Şu benim kanım mı?"

Leke neredeyse kendi kadar büyüktü. Çıkrık'tan uzun süren kaçışımızdan sonra hepimiz o kadar yorgun ve bitkin düşmüştük ki lekeyle ilgilenmek kimsenin aklına bile gelmemişti.

"Sen batırdın," dedi Zoya. "Sen temizle."

"O lekeyi çıkarmak için iki el lazım," diye karşılık verdi Adrik yelkenlere geçerek.

Adrik, Zoya'nın sataşmalarını Nadia'nın onun için sürekli meraklanmasına tercih ediyor gibiydi. Güçlü rüzgârları tek koluyla kontrol edebilmesi biraz zaman alacak olmasına rağmen hâlâ gücünü çağırabildiğini öğrendiğimde rahatlamıştım. *Baghra ona öğretebilir.* Bunun artık mümkün olmadığını hatırlayana kadar düşünce zihnimde belirdi. Sesini kafamın içinde duyar gibiydim: *Öbür kolunu da keseyim mi? O zaman sızlanacak bir şeyin olur bari. Tekrar yap. Ve daha iyi yap.* Bütün bunlardan ne anlam çıkarırdı? Malyen'le ilgili ne düşünürdü? Bu düşünceleri zihnimden kovdum. Bunları asla bilemeyecektik. Yas tutacak vakit de yoktu.

Havalandıktan sonra ağır ağır yol aldık. Ben de bu esnada gemiyi alttan gizlerken ışığı bükme alıştırması yaptım.

Yalnızca birkaç saat süren yolculuğumuzun ardından Caryeva'nın batısında bataklık gibi bir çayıra indik. Caryeva her sene yaz aylarında at satışlarının yapıldığı yerdi. Yalnızca yarış pistleri ve haralarıyla bilinirdi. Kaldı ki savaş olmasa bile yılın bu zamanında neredeyse terk edilmiş durumda olurdu.

Apparat'a gönderdiğimiz mesajda yarış pistinde buluş-

mayı teklif etmiştik. Tamar ve Harshaw bir tuzağa düşmememiz için önden gidip pisti kontrol edecek, şüpheli bir durumla karşılaşırlarsa geri döneceklerdi. Ne yapacağımıza ondan sonra karar verecektik. Apparat'ın bizi Karanlıklar Efendisi'ne teslim edeceğini sanmıyordum, lakin Shu Han ya da Fjerda'yla yeni bir anlaşma imzalamış olması da ihtimaller dahilindeydi.

Buluşmadan bir gün önce gelmiştik. Çayır hareket eden hedefleri gizleme alıştırması yapmak için ideal yerdi. Misha ilk kişi olmak için ısrar etti.

"Ben küçüğüm," dedi. "İşin daha kolay olur."

Alanın ortasına koştu.

Ellerimi kaldırıp bileklerimi büktüm ve Misha ortadan kayboldu. Harshaw beğenisini gösterir bir ıslık çaldı.

"Beni görebiliyor musunuz?" diye bağırdı Misha. El sallamaya başlar başlamaz etrafındaki ışık dağıldı, sanki boşlukta asılı duruyormuş gibi cılız kolları ortaya çıktı.

Odaklan. Kollar kayboldu.

"Misha," dedi Malyen, "bize doğru koş."

Göründü, sonra ben ışığı ayarlayınca tekrar kayboldu.

"Yandan onu görebiliyorum," dedi Tolya çayırın öbür tarafından.

Soluğumu boşalttım. Bunu daha dikkatli düşünmeliydim. Gemiyi gizlemek daha kolay olmuştu çünkü ışığın yansımasını yalnızca alttan değiştiriyordum. Şimdiyse her açıyı göz önünde bulundurmalıydım.

"Daha iyi!" dedi Tolya.

Zoya ciyakladı. "Bu küçük velet bana tekme attı."

"Zeki çocuk," dedi Malyen.

Kaşımı kaldırdım. "Bazılarından zeki olduğu kesin."

En azından kızardı.

Öğleden sonrayı çayırda önce bir, sonra iki, daha sonra da aynı anda beş Grisha'yı görünmez yaparak geçirdim.

Değişik türde bir çalışmaydı ama Baghra'nın öğrettikleri hâlâ geçerliydi. Gücümü yöneltmeye fazla yoğunlaşırsam değişkenler altında eziliyordum. Ama ışığın her yerde olduğunu düşünür, onu itmeye çalışmaz ve sadece bükersem çok daha kolay oluyordu.

Karanlıklar Efendisi'nin savaş alanında askerleri kör etmek için gücünü kullanışını, aynı anda pek çok düşmanla savaşmasını gördüğüm zamanları düşündüm. Onun için kolaydı, doğaldı. *Güçle ilgili tahmin bile edemeyeceğin şeyler biliyorum.*

O gece alıştırma yaptım. Ertesi sabah Tamar ve Harshaw piste gitmek için yola çıktıktan sonra tekrar çalışmaya başladım ancak konsantrasyonumu korumakta güçlük yaşadım. Daha çok keskin nişancımız olsaydı Karanlıklar Efendisi'nin sandalına düzenleyeceğimiz taarruzun başarılı olma şansı gerçekten vardı. Yarış pistinde bizi ne bekliyor olacaktı? Papazın kendisi mi? Hiç kimse mi? Ateşkuşunun sancağı altında yürüyen, üç büyütecin koruduğu bir inananlar ordusu hayal etmiştim. Fakat yürüttüğümüz savaşın şartları değişmişti artık.

"Onu görebiliyorum!" dedi Zoya melodik bir sesle. Ger-

çekten de sağ tarafıma koşan Tolya'nın iri cüssesi bir görünüyor bir kayboluyordu.

Ellerimi indirirken, "Biraz ara verelim," dedim.

Nadia, Adrik'e yukarı hava akımını nasıl kontrol edebileceğini öğretmek amacıyla yelkenlerden birini açtı. Zoya güvertede miskin miskin uzanmış, dişe dokunmayan eleştiriler yapıyordu.

O esnada David ve Genya, David'in defterlerinden birine gömülmüş, *lumiya* için gerekli bileşenleri nereden temin edebileceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Genya'nın yeteneklerinin zehirlerle sınırlı olmadığı anlaşılmıştı. Kabiliyetleri hep Corporalnik ve Materialnik arasında bir yerde olmuştu. Yine de Karanlıklar Efendisi'nin etkisinde kalmamış olsaydı nasıl biri olur, nasıl bir yol seçerdi diye merak ettim. Malyen ve Misha çayırın uzak tarafına yollanıp kollarındaki kozalakları Misha'nın ateş etmeyi öğrenebilmesi için çit boyunca hedef olarak dizdiler.

Böylece Tolya'yla ikimiz kaldık. Endişelenmek ve beklemekten başka yapacak hiçbir işimiz yoktu. Geminin kenarında oturuyordum. Tolya da yanı başıma oturup bacaklarını aşağıya sarkıttı.

"Biraz daha alıştırma yapmak ister misin?" diye sordu.

"Yapsam iyi olur."

Uzunca bir aradan sonra, "Yapabilecek misin? Vakti geldiğinde?" dedi.

Bu bana tuhaf bir şekilde Malyen'in, ateşkuşunu alt edip edemeyeceğimi soruşunu hatırlattı. "Planın işe yaramayaca-

ğını mı düşünüyorsun?"

"Önemi olmadığını düşünüyorum."

"Önemi olmadığını mı..."

"Karanlıklar Efendisi'ni yensen bile Karanlıklar Diyarı yok olmayacak."

Topuklarımla geminin gövdesine vurdum. "Karanlıklar Diyarı'nı sen bana bırak," dedim. "Gücüm sayesinde oradan geçebiliriz. Volcraları bertaraf edebiliriz." Bu konuyu düşünmeyi sevmiyordum. Ne kadar canavar olsalar da volcralar bir zamanlar insandı. Geriye yaslanıp Tolya'nın yüzünü inceledim. "İkna olmadın."

"Bir keresinde bana seni şapelde neden ölüme terk etmediğimi, neden Malyen'in sana gitmesine izin verdiğimi sormuştun. Belki ikinizin de hayatta kalmasının bir sebebi vardı. Belki bunun için sağ kaldınız."

"Bütün bunları başlatan da sözde bir azizdi, Tolya."

"Ve yine bir azize bitirecek."

Oturduğu yerden aşağıya atlayıp bana baktı. "Tamar ve benim kadar inanmadığını biliyorum," dedi, "ama bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın inancımız bizi sana getirdiği için mutluyum."

Malyen ve Misha'nın yanına doğru yöneldi.

Tolya ve Tamar'ın dostlarım olmasının sebebi ister tesadüf ister kader olsun, bunun için minnettardım. Üstelik kendime karşı dürüst olmam gerekirse, inançlarına gıpta ediyordum. İlahi bir amaç tarafından kutsanmış olduğuma inanabilseydim bu durum, zor seçimleri kolaylaştırabilirdi.

Planımızın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Yarasaydı bile hâlâ pek çok bilinmeyen vardı. Karanlıklar Efendisi'ni yendik diyelim, gölge askerleri ne olacaktı? Peki, ya Nikolai? Ya Karanlıklar Efendisi'ni öldürünce o da ölürse? Acaba Karanlıklar Efendisi'ni sağ mı ele geçirmeliydik? Hayatta kalmamız durumunda Malyen'in saklanması gerekecekti. Ne olduğu öğrenilirse hayatı tehlikeye girebilirdi.

Toynak sesleri duydum. Daha iyi görebilmek için Nadia'yla kaptan köşküne çıktık. Grubu görünce yüreğim ezildi.

"Belki bir kısmı yarış pistinde kalmıştır," dedi Nadia.

"Belki," dedim ama sanmıyordum.

Hemen saydım. On iki asker. Yaklaştıklarında hepsinin genç olduğunu, yüzlerinde güneş dövmesini taşıdıklarını gördüm. Güzel yeşil gözleri ve sarı örgülü saçlarıyla Ruby'yi seçtim. Ayrıca papazın korumalarından olduğunu sandığım iki adamla birlikte Vladim de oradaydı.

Gemiden inip onları karşılamaya gittim. Gruptakiler beni görünce atlarından inerek tek diz üzerine çöküp başlarını önlerine eğdiler.

"Iyy," dedi Zoya. "Yine mi bu?"

Ben de tamamen aynı şeyi düşünmeme rağmen ona uyaran bir bakış attım. Azizeliğin getirdiği yükün beni ne kadar korkuttuğunu neredeyse unutmuştum. Yine de pelerini omuzlarıma atarak rolümü oynadım.

"Kalkın," dedim. Ayağa kalktıklarında Vladim'e öne çıkmasını işaret ettim. "Bu kadar mısınız?"

Başıyla onayladı.

"Peki, Apparat'ın bahanesi ne?"

Yutkundu. "Bahanesi yok. Müritler güvenliğiniz ve Karanlıklar Diyarı'nın yok olması için her gün dua ediyor. Apparat son emrinizde, onu size inananlara göz kulak olmakla görevlendirdiğinizi iddia ediyor."

"Peki, yardım isteğim?"

Ruby başını iki yana salladı. "Sizin ve Nikolai Lantsov'un yardım talep ettiğini bilmemizin tek nedeni, Sankt Lukin Kilisesi'ndeki mesajı size sadık bir keşişin almış olması."

"Öyleyse siz buraya nasıl geldiniz?"

Vladim gülümserken yanaklarındaki o saçma gamzeler yeniden belirdi. Ruby'yle bakıştılar.

"Kaçtık," dedi.

Apparat'a güvenilmeyeceğini biliyordum. Öte yandan bir yanım bize dualardan fazlasını gönderebileceğini ummuştu. Fakat ondan müritlerime göz kulak olmasını, onları tehlikelerden korumasını isteyen bendim. Kaldı ki benimle Karanlıklar Diyarı'na yürümektense Beyaz Katedral'de daha güvende olduklarına şüphe yoktu. Apparat en iyi yaptığı işi yapacaktı; bekleyecekti. Ortalık yatıştığında ya Karanlıklar Efendisi'ni mağlup etmiş ya da şahadete ulaşmış olacaktım. Her halükârda insanlar benim adıma silaha sarılacaktı. Apparat'ın inananlar ordusu yükselecekti.

Ellerimi Vladim ve Ruby'nin omuzlarına koydum. "Sadakatiniz için teşekkür ederim. Umarım pişman olmazsınız."

Başlarını önlerine eğip, "Sankta Alina," diye mırıldandılar.

"Gidelim," dedim. "Oldukça kalabalık bir grupsunuz, dikkat çekmiş olabilirsiniz. Hele bir de o dövmelerle..."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ruby, eşarbını çekip dövmesini gizleyerek.

"Karanlıklar Diyarı'na."

Yeni askerlerin huzursuzca kıpırdandığını gördüm. "Savaşmaya mı?" diye sordu.

"Dolaşmaya," diye yanıtladı Malyen.

Ne ordumuz vardı ne de müttefikimiz. Karanlıklar Efendisi'yle kozlarımızı paylaşmak için sadece üç günümüz vardı. Şansımızı deneyecektik. Başarısız olursak seçeneklerimiz tükenecekti. Bu hayatta gerçekten sevdiğim ve beni gerçekten seven tek insanı öldürecektim. Savaşmaya onun kemiklerini takarak devam edecektim.

Kribirsk'e Karanlıklar Diyarı'nın bu tarafından gitmek güvenli olmayacaktı. O nedenle saldırıyı Batı Ravka'dan düzenlemeye karar verdik ama bu da ulaşım sorununu doğurdu. Nadia ve Zoya gemide fazladan bu kadar yolcu varken *Balabankuşu*'nu havada tutamayacağından Tolya'nın Soldat Sol'u Karanlıklar Diyarı'nın doğu kıyılarına götürmesini ve bizi orada beklemelerini kararlaştırdık. Yolculukları at sırtında bir gün sürecekti. Biz de bu esnada Batı Ravka'ya girip uygun bir üs bulmaya çalışacaktık. Ardından diğerlerini gücümün koruması altında Karanlıklar Diyarı'ndan geçirmek için geri dönecektik.

Balabankuşu'na bindikten sadece birkaç saat sonra, Karanlıklar Diyarı'nın tuhaf siyah sisine doğru hızla yol alıyorduk. Bu kez, karanlığa girdiğimizde, beni ele geçiren aşinalık hissine, o benzerlik duygusuna karşı hazırlıklıydım. Hatta artık bu yeri yaratan güç olan *merzost*la da uğraştığım için bu duygu daha da güçlüydü. Ayrıca Karanlıklar Efendisi'ni, Morozova'nın deneylerini ve kendisine ait olduğuna inandığı

mirası tekrar hayata geçirmeye iten ihtiyacı da daha iyi anlıyordum.

Volcralar bize saldırdı. Kanatlarının belli belirsiz şeklini gördüm, çağırdığım ışık çemberine hücum ederken çığlıklarını duydum. Karanlıklar Efendisi emeline ulaşırsa yakında bir ziyafet çekebilirlerdi. Batı Ravka göklerine girdiğimizde şükrettim.

Karanlıklar Diyarı'nın batısındaki topraklar tahliye edilmişti. Metruk köyler ve evlerin üzerinden uçarken tek bir canlıya rastlamadık. Sonunda, Karanlıklar Diyarı'nın karanlık ellerinden yaklaşık yarım kilometre uzaklıktaki Novokribirsk'ten geriye kalan alanın hemen güneybatısındaki bir elma çiftliğine inmeye karar verdik. Konserve fabrikası ve elma şarabı presi dolu ambarın dışında Tomikyana yazıyordu. Meyve bahçeleri, hiçbir zaman toplanmayacak meyvelerle dolup taşmıştı.

Çiftlik sahibinin gösterişli, kusursuz dikdörtgen biçimindeki bakımlı evinin tepesinde beyaz bir kubbe vardı. Harshaw kapıları açmak için camlardan birini kırıp içeri girerken neredeyse kendimi suçlu hissettim.

Zoya odalardan geçerken burnunu çekerek, "Sonradan görme," dedi. Dekorasyonda aşırıya kaçılmış bir evdi. Bütün raf ve şömine raflarının üzeri porselen heykelcik ve biblolarla doluydu.

Genya eline seramik bir hayvan figürü aldı. "Çirkin."

"Sevdim ben burayı," diye karşı çıktı Adrik. "Hoş bir yer."

Zoya bir öğürme sesi çıkardı. "Belki biraz büyüyünce göz zevkin azıcık gelişir."

"Senden yalnızca üç yaş küçüğüm."

"O zaman belki de zevksiz biri olarak kalmaya mahkûmsundur."

Mobilyaların üzeri çarşaflarla örtülmüştü. Misha çekip aldığı çarşaflardan birini arkasında bir pelerin gibi tutarak bir odadan diğerine koşturdu. Mutfak dolaplarının çoğu boşaltılmıştı ama Harshaw bir sardalye konservesi bulunca açıp Oncat'le yedi. Yiyecek temin edebilmek için komşu çiftliklere adam göndermemiz gerekecekti.

Evde bizim dışımızda kimse olmadığından emin olduktan sonra, *lumiya* ve barut üretimi için gerekli malzemeleri hazırlamaları için David, Genya ve Misha'yı çiftlikte bıraktık. Ardından geri kalanlarımız tekrar Ravka'ya geçmek için *Balabankuşu*'na bindik.

Soldat Sol'la bir zamanlar Tsemna olan alana nazır, alçak bir tepede dikili duran Sankta Anastasia anıtında buluşmayı planlamıştık. Tsemna civar köylerdeki nüfusun yarısının ölümüne sebep olan vebadan Anastasia sayesinde kurtulmayı başarmıştı ama Karanlıklar Diyarı'ndan kurtulamamıştı. Karanlık Soy'un korkunç deneyleri, Kum Denizi'ni yarattığında Karanlıklar Diyarı tarafından yutulmuştu.

Anıtın tuhaf bir görüntüsü vardı. Topraktan yükselen dev bir kadın, kollarını yana açmış, iyilik dolu bakışlarını Karanlıklar Diyarı'nın hiçliğine dikmişti. Söylentilere göre Anastasia sayısız kasabayı hastalıktan kurtarmıştı. Mucizeler

mi yaratmıştı? Yoksa sadece mahir bir Şifacı mıydı? Arada bir fark var mıydı ki?

Buluşma yerine Soldat Sol'dan önce varmıştık. O nedenle gecelemek için kamp kurduk. Hava hâlâ sıcak olduğundan çadıra ihtiyacımız yoktu. Yataklarımızı kırmızı kayalarla kaplı, yamalı bohça gibi bir tarlanın yakınındaki anıtın dibine serdik. Malyen akşam yemeğine av bulmak için Harshaw'u da yanına aldı, ama etrafta pek fazla hayvan yoktu. Sanki Kum Denizi'nden onlar da en az bizim kadar ürküyormuş gibiydiler.

Omuzlarıma bir şal sarıp tepeden aşağıya, siyah kıyıların kenarına kadar yürüdüm. *İki gün*, diye düşündüm fokurdayan siyah sislere bakarken. Beni nelerin beklediğini anladığımı düşünmek gafletinde bulunmayacaktım. Kaderimi her tahmin etmeye çalıştığımda hayatım altüst olmuştu.

Arkamda yumuşak bir sürtünme sesi duyup dönünce donup kaldım. Nikolai yüksek bir kayanın üstüne tünemişti. Üstü başı daha temizdi ama hâlâ aynı pejmürde pantolonu giyiyordu. Pençeli ayakları, kayanın sırtını kavramıştı. Gölge kanatları usulca havayı dövüyordu. Siyah gözlerindeki ifade anlaşılmazdı.

Tekrar karşıma çıkmasını umuyordum ama şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Bizi izlemiş miydi? Ne görmüştü? Ne kadarını anlamıştı?

Ani bir hareketin kaçmasına sebep olmasından korkarak dikkatle cebime uzandım.

Elimi uzattım. Lantsov zümrüdü avucumda duruyordu.

Çattığı kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Sonra kanatlarını toplayıp kayanın üzerinden ses çıkarmadan atladı. Geri çekilmemek elimde değildi. Korkmak istemiyordum fakat hareketleri hiç insanı andırmıyordu. Yavaşça bana doğru yürüdü, gözleri yüzüğe odaklanmıştı. Bir adım önüme gelince durdu, başını yana yatırdı.

Siyah gözlere ve boynundaki kapkara çizgilere rağmen yüzü hâlâ zarifti; annesinin kibar elmacıkkemikleri, muhtemelen babasından aldığı güçlü çenesi. Kaşlarını biraz daha çattı. Sonra uzanıp zümrüdü pençelerine aldı.

"Şey..." Kelimeler, dudaklarımda öldü. Nikolai elimi ters çevirip yüzüğü parmağıma taktı.

Soluğum kesilirken ağzımdan kahkaha ile hıçkırık arası bir ses çıktı. Beni tanıyordu. Gözpınarlarıma dolan yaşlara engel olamadım.

Elimi gösterdi, bir süpürme hareketi yaptı. Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı. Işığı çağırırken yaptığım hareketi taklit ediyordu.

"Işığı mı çağırmamı istiyorsun?"

Yüzündeki boş ifade değişmedi. Güneş ışığının avucumda toplanmasına izin verdim. "Bu mu?"

Işıltı onu heyecanlandırmış gibi görünüyordu. Elimi tutup sertçe göğsünün üstüne koydu. Geri çekilmeye çalıştım ama elimi bırakmadı. Mengene gibi sıkı kavramıştı. Karanlıklar Efendisi'nin, içine yerleştirdiği korkunç şeyden güç alıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

Elimi tekrar sertçe göğsüne çarparkenki hareketi neredeyse öfkeliydi.

"Gücümün sana nasıl bir etki yapacağını bilmiyorum," diye karşı çıktım.

Ağzının kenarı kıvrıldı, belli belirsiz de olsa Nikolai'nin alaycı gülümsemesini çağrıştırıyordu. Adeta, *gerçekten mi? Daha kötü ne olabilir ki?* dediğini duyar gibiydim. Elimin altında atan kalbi normal ve insancıldı.

Soluğumu boşalttım. "Pekâlâ," dedim. "Deneyeceğim."

Çok az miktarda ışığı çağırıp avucumdan akmasına izin verdim. Yüzünü ekşitti ama elimi kararlılıkla göğsünde tuttu. Kendimi biraz daha zorlayıp ışığı ona yönlendirmeye çalıştım; aradaki boşlukları düşündüm, ışığın derisinin altına sızmasını sağladım.

Gövdesindeki siyah çatlaklar çekilmeye başladı. Gördüklerime inanamıyordum. Bu kadar basit olabilir miydi? "İşe yarıyor," dedim soluk soluğa.

Yüzünü acıyla buruşturdu ama devam etmemi işaret ederek daha fazla ışık istedi.

Nefes nefese kalmıştı, gözleri kapalıydı. Boğazından alçak sesli, acı dolu bir inilti yükseldi. Bileğimi sımsıkı tutuyordu.

"Nikolai..."

Sonra bir şeyin direndiğini hissettim, sanki içindeki karanlık, mücadele ediyordu. Işığı geri itti. Aniden çatlaklar dışa doğru patladı, tıpkı önceki kadar karanlıktı, zehirli su içen bir ağacın kökleri gibiydi.

Nikolai irkilip hüsran dolu bir hırlamayla kendini geri çekti. Göğsüne bakarken yüzüne ıstırabın izleri kazınmıştı.

Hiçbir faydası olmamıştı. *Nichevo'ya*lar üzerinde yalnızca kesme hareketi işe yarıyordu. Nikolai'nin içindeki şeyi yok edebilirdi, ama onu da öldürürdü.

Omuzları çöktü, kanatları Karanlıklar Diyarı'nın dumanları gibi sürekli hareket ediyordu.

"Bir şeyler düşüneceğiz. David bir çözüm yolu bulacaktır. Olmazsa bir Şifacı buluruz..."

Çömeldi, dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü ellerine gömdü. Benim tanıdığım Nikolai son derece becerikli, bütün sorunların bir çözümü olduğuna ve onu kendisinin bulacağına inanan, kendinden emin biriydi. Onu bu şekilde, yıkılmış ve mağlup görmeye dayanamıyordum.

Temkinli adımlarla yaklaşıp yanına çömdüm. Gözlerime bakmadı. Çekingen bir tavırla uzanıp koluna dokundum, ürkmesi ya da saldırması durumunda geri çekilmeye hazırdım. Sıcak derisinin, altında dolaşan gölgelere rağmen uyandırdığı his aynıydı. Sırtında hışırdayan kanatlarına dikkat ederek kollarımı omzuna doladım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Alnını omzuma yasladı.

"Çok üzgünüm, Nikolai."

Titrek bir iç geçirdi.

Soluk alıp kasılırken başını çevirdi. Nefesini boynumda hissettim, dişlerinden biri çenemin altına sürtündü.

"Nikolai?"

Kolları etrafımda kenetlendi. Pençeleri sırtıma battı. Göğsünden çıkanın hırıltı olduğuna şüphe yoktu.

Onu iterek uzaklaştım ve ayağa fırladım.

"Dur!" dedim sertçe.

Ellerini yumruk yaptı. Dudakları kıvrılınca oniks dişleri ortaya çıktı. Onda gördüğüm şeyi biliyordum; iştahtı.

"Yapma," diye yalvardım. "Bu, sen değilsin. Bunu kontrol edebilirsin."

Bana doğru bir adım atarken gürleyen, hayvani bir hırıltı daha yükseldi.

Ellerimi kaldırdım. "Nikolai," dedim uyararak. "Seni öldürürüm."

Mantığının geri geldiği anı gördüm. Yüzü, yapmaya yeltendiği, bir parçasının muhtemelen hâlâ yapmak istediği şeyin dehşetiyle kırıştı. Vücudu beslenme arzusuyla titriyordu.

Siyah gözlerini titrek gölgeler kaplamıştı. Onlar gözyaşı mıydı? Yumruklarını sıkıp başını geriye attı. Boynundaki kaslar boğum boğum olmuştu. Çaresizlik ve öfkeyle feryat etti. Bu feryadı daha önce Karanlıklar Efendisi *nichevo'ya*ları çağırdığında da duymuştum; dünyanın kumaşının yırtılması, olmaması gereken bir şeyin çığlığı.

Havalanıp hızla Karanlıklar Diyarı'na doğru uçtu.

"Nikolai!" diye haykırdım ama çoktan gitmişti. Fokurdayan karanlık tarafından yutulmuş, volcraların âlemine karışmıştı.

Ayak sesleri duydum. Döndüğümde Malyen, Harshaw ve Zoya'nın bana doğru koştuğunu, Oncat'in de bacakları

arasında uluyarak onlara ayak uydurmaya çalıştığını gördüm. Harshaw'un elinde alev oluşmuştu, Malyen tüfeğini omzundan indiriyordu.

Zoya'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Nichevo'ya* mıydı o?"

Başımı iki yana salladım. "Nikolai'ydi."

Aniden durdular. "Bizi buldu mu?" dedi Malyen.

"Çıkrık'tan ayrıldığımızdan beri bizi izliyor."

"Ama Karanlıklar Efendisi..."

"Karanlıklar Efendisi'nin yaratığı olsaydı şimdiye çoktan ölmüş olurduk."

"Bizi izlediğini ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Zoya hiddetle.

"Onu bir kez bakır madeninde gördüm. Yapacak hiçbir şey yoktu."

"Malyen'den ona bir ok saplamasını isteyebilirdik," dedi Harshaw.

Parmağımla onu dürttüm. "Seni de yüzüstü bırakmazdım, Nikolai'yi de bırakmayacağım."

"Sakin olun," dedi Malyen öne doğru çıkarak. "Artık burada olmadığına göre tartışmanın da bir anlamı yok. Harshaw, git ve ateş yak. Zoya, sen de yakaladığımız kekliği temizle."

Malyen'e dik dik bakan Zoya yerinden kıpırdamadı. Malyen gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, *başkası* temizlesin o zaman. Lütfen, git emir verecek birini bul."

"Zevkle."

Harshaw avcundaki alevi söndürdü. "Bunların hepsi kafayı yemiş, Oncat," dedi kediye. "Görünmez ordular, canavar prensler. Hadi, gidip bir şeyleri ateşe verelim."

Uzaklaşırlarken elimle gözlerimi ovuşturdum. "Sen de mi azarlayacaksın?"

"Hayır. Nikolai'yi pek çok kez vurmak istediğim oldu ama bu, şu an önemsiz görünüyor. Yalnız, o yüzükle ilgili söyleyeceklerini dinleyebilirim."

Elimdeki devasa mücevheri unutmuştum. Parmağımdan çıkarıp cebime koydum. "Çıkrık'ta Nikolai vermişti. Bunu hatırlayabileceğimi düşündüm."

"Hatırladı mı?"

"Galiba. Beni yemeye çalışmadan önce."

"Azizler aşkına."

"Karanlıklar Diyarı'na uçtu."

"Sence niyeti..."

"Kendini öldürtmek mi? Bilmiyorum. Belki de şimdilerde orası onun için bir sayfiye yeridir. Volcraların onu av olarak göreceğinden bile emin değilim." Sadece dakikalar önce Nikolai'nin tünemiş olduğu kayaya yaslandım. "Kendini bana iyileştirtmeye çalıştı. İşe yaramadı."

"Büyüteçler bir araya getirildikten sonra neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Seni öldürdükten sonra mı demek istiyorsun?"

"Alina..."

"Bu konuyu konuşmuyoruz."

"Başını kuma gömüp bütün bunlar olmuyormuş gibi davranamazsın."

"Davranabilirim ve davranacağım da."

"Şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Sen de asil ve fedakâr gibi davranıyorsun. Bu da bende seni gırtlaklama isteği uyandırıyor."

"Eh, bu da bir başlangıç."

"Hiç komik değil."

"Bununla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Kendimi ne asil ne de fedakâr *hissediyorum*. Sadece..."

"Ne?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Acıktım."

"Acıktın mı?"

"Evet," dedi pat diye. "Acıktım, yorgunum ve Tolya'nın bütün kekliği yiyeceğinden adım gibi eminim."

Kendimi tutamadım. Kahkahalara boğuldum. "Zoya beni bu konuda uyarmıştı. Açken o da aksileşiyor."

"Aksi değilim."

"Asık suratlı," diye düzelttim kibarca.

"Suratım *asık* da değil."

"Haklısın," dedim kıkırdamaları bastırmaya çalışarak. "Evet, evet suratın hiç de asık değil. Sadece somurtuyorsun."

Elimi yakalayıp beni kendine çekti ve öptü. Kulağımı ısırdı.

"Ah!"

"Sana açım demiştim."

"Bugün beni ısırmaya kalkan ikinci kişisin."

"A, daha dur sen. Kampa döndüğümüzde Tolya'dan Kregi'nin Üçüncü Hikâyesi'ni anlatmasını isteyeceğim."

"Harshaw'a köpekleri sevdiğini söyleyeceğim."

"Ben de Zoya'ya saçından hoşlanmadığını söyleyeceğim."

Balabankuşu'na kadar bu şekilde atıştık. Birbirimizi itip kaktık, şakalaştık. Son haftaların gerginliğinin biraz olsun hafiflediğini hissettim. Fakat güneş batarken omzumun üzerinden Karanlıklar Diyarı'na bakınca kıyılarının ötesinde kalan insanlar var mıdır, kahkahalarımızı duyabiliyorlar mıdır, diye merak ettim.

O gece geç saatlerde gelen Soldat Sol ertesi gün yola çıkmadan önce yalnızca birkaç saat uyuyabildi. Karanlıklar Diyarı'na girerken ürkektiler, ama çok daha kötü olmalarını, ellerinde ikonalarla dualar etmelerini bekliyordum. Karanlığın içine ilk adımlarımızı atıp ışığı birden etrafımızda kalkan gibi toplayınca anladım: Azizlerine yalvarmalarına gerek yoktu. Yanlarında ben vardım.

Balabankuşu üstümüzde, yarattığım parlak baloncuğun en tepe noktasında uçuyordu, ama ben Karanlıklar Diyarı sınırları içinde ışığı bükme alıştırması yapabilmek için kumların üstünde gitmeyi seçmiştim. Bu yeni güç gösterisi, Soldat Sol'un gözünde bir başka mucize, yaşayan bir Azize olduğuma dair bir başka kanıttı. Apparat'ın sözleri aklıma geldi: *İnançtan daha büyük bir güç yoktur ve ondan ilham alan bir*

ordudan daha büyüğü de olmayacaktır. Haklı olması için dua ettim. Sadakatlerini alıp karşılığında onlara beyhude, onurlu ölümler veren o liderlerden olmak istemiyordum.

Soldat Sol'la birlikte batı kıyıları boyunca ilerleyip Karanlıklar Diyarı'nın diğer tarafına geçmemiz neredeyse bütün gün ve gecemizi aldı. Tomikyana'ya vardığımızda David ve Genya evi tamamen sahiplenmişti. Mutfak sanki oradan bir fırtına geçmiş gibiydi. Fırının üstünde tencereler kaynıyordu. Ayrıca soğutma tankı görevi görmesi için ambardan kocaman bir kazan getirilmişti. David, hizmetçilerin daha sadece birkaç hafta öncesine kadar muhtemelen hamur yoğurduğu büyük ahşap masanın ardında bir tabureye ilişmişti. Katranımsı bir maddeye bulanmış masanın üzeri cam, metal ve içi iğrenç kokan sarı çamur dolu bir sürü küçük şişeyle doluydu.

"Bu tamamen güvenli mi?" diye sordum David'e.

"Hiçbir şey tamamen güvenli değildir."

"İçime su serptin."

Gülümsedi. "Sevindim."

Genya kendi çalışma alanını yemek odasında kurmuştu. *Lumiya*yı saklamak için metal kapların ve onları taşımak için kullanılacak olan askıların yapımına yardım ediyordu. Diğerleri saldırı sırasında *lumiya*ları cüret edebildikleri kadar geç etkinleştirebilirlerdi. Ayrıca Karanlıklar Diyarı'nda başıma bir şey gelmesi durumunda oradan çıkmak için hâlâ yeterli ışığa sahip olabilirlerdi. Çiftlik sahibinin bütün cam eşyaları seferber edilmişti; kadehler, konyak bardakları, şarap ve likör kadehleri, gösterişli bir koleksiyonun parçası olan

vazolar ve balık şeklinde bir yemek takımı.

Çay takımının içi vida ve rondelalarla doldurulmuştu. İpek yastıklı bir koltuğun üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturan Misha neşe içinde eyerleri söküyor, kayışlarını ve deri parçalarını dikkatli bir şekilde istifliyordu.

Harshaw civar çiftliklerde bulabildiği yiyecekleri aşırmaya gitmişti. Görünüşe bakılırsa bu işte rahatsız edici düzeyde maharetliydi.

Günün büyük kısmını Genya ve Misha'nın yanında çalışarak geçirdim. Dışarıda, bahçelerde Rüzgârın Hâkimleri akustik battaniye oluşturma alıştırmaları yaptılar. Bu, Zoya'nın göçükten sonra yaptığı numaranın değişik bir türüydü. Karanlıklar Diyarı'na girip volcraların dikkatini çekmeden karanlıkta yerlerimizi almamızı sağlamasını umuyorduk. En iyi ihtimalle geçici bir tedbir olacaktı, lakin zaten bize gerekli olan da pusu kurmamıza yetecek kadar zaman kazandırmasıydı. Bu arada belirli aralıklarla, kulağım çınlıyor ve bütün ses kesilir gibi oluyor, sonra sanki benimle aynı odadaymış gibi net bir şekilde Nadia'yı ya da Adrik'in kulağımın içinde gürleyen sesini duyuyordum.

Malyen ve ikizlerin Soldat Sol'un içinden en iyi nişancıları seçmekte olduğu meyve bahçesinden yükselen silah sesleri bize kadar ulaşıyordu. Cephanemiz fazla değildi, o nedenle mermileri idareli kullandılar. Daha sonra Malyen ve ikizlerin küçük salonda silahları ve malzemeleri karıştırdıklarını duydum.

Akşam yemeğinde elma, sert peynir ve Harshaw'un

metruk bir kilerde bulduğu bayat çavdar ekmeği vardı. Yemek odası ve mutfak enkaz halindeydi. O nedenle biz de büyük oturma odasının şöminesinde büyük bir ateş yakınca tam bir piknik havası oluştu. Yere ve ıslak ipek kanepelere otururak eğri büğrü elma ağacı dallarına geçirdiğimiz ekmekleri kızarttık.

"Bu iş bittiğinde hâlâ hayatta olursam," dedim ayak parmaklarımı ateşin dibinde oynatarak, "bu zavallı insanlara verdiğimiz zararı tazmin etmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

Zoya homurdandı. "Tekrar dekore etmek zorunda kalacaklar. Aslında onlara iyilik yapıyoruz."

"Kaldı ki bu işten sağ çıkamazsak," diye gözlemini paylaştı David, "bütün bu yerler karanlığa gömülecek."

Tolya çiçekli bir yastığı kenara itti. "Belki de en hayırlısı budur."

Harshaw, Tamar'ın ambardan getirdiği elma şarabı sürahisinden bir fırt aldı. "Sağ kalırsam yapacağım ilk iş buraya geri gelip bu elimdekiyle dolu bir havuzun içinde yüzmek olacak."

"Ağır ol, Harshaw," dedi Tamar. "Yarın bize ayık lazımsın."

Homurdandı. "Savaşlar neden hep bu kadar erken olmak zorunda?" Sürahiyi istemeye istemeye Soldat Sol'dan birine verdi.

Herkes tam olarak ne zaman ve nerede bulunacağını iyice öğrenene kadar planın üzerinden tekrar tekrar geçtik.

Karanlıklar Diyarı'na şafakla birlikte girecektik. Rüzgârın Hâkimleri önden giderek, devinimlerimizi volcralardan gizlemek için akustik battaniyeyi serecekti. Nadia'yı Tamar'a Adrik'i yanlarında istemediğini fısıldarken işitmiştim, fakat Tamar onu da dahil etmekten yanaydı. "O bir savaşçı," demişti. "Şimdi onu güçsüz olduğuna inandırırsan bir daha asla güçlü olacağına inanmayabilir." Herhangi bir terslik çıkması ihtimaline karşı ben Rüzgârın Hâkimleri'yle birlikte olacaktım. Keskin nişancılar ve Grishalar arkamızdan gelecekti.

Pusuyu Karanlıklar Diyarı'nın ortasında, neredeyse tam Kribirsk'le Novokribirsk'in arasında kurmayı planlamıştık. Karanlıklar Efendisi'nin teknesini görünce Kum Denizi'ni aydınlatıp kendimizi görünmez kılmak için ışığı bükecektim. Bu onu durdurmazsa keskin nişancılarımız durduracaktı. Askerlerinin sayısını azaltacaklardı. Ardından Harshaw ve Rüzgârın Hâkimleri devreye girerek ortalığı karıştıracaktı. Böylece ben ve ikizler tekneye binerek öğrencileri bulup oradan çıkarabilecektik. Güvenliklerini sağladıktan sonra ben de Karanlıklar Efendisi'nin icabına bakacaktım. Geldiğimi görmeyeceğini umuyordum.

David ve Genya, Misha'yla birlikte Tomikyana'da kalacaktı. Misha'nın bizimle gitmek için ısrar edeceğini bildiğimden Genya çorbasına uyku ilacı katmıştı. Daha şimdiden esniyordu, şöminenin yanına kıvrılmıştı. Sabah biz çiftlikten ayrılırken hâlâ uyuyor olmasını umdum.

Gece uzadı. Uyumamız gerektiğinin farkındaydık fakat kimsenin canı uyumak istemiyordu. Kimileri oturma oda-

sında şöminenin yanında yatmak isterken kimileri de çiftler halinde evin odalarına dağıldı. Bu gece kimse yalnız kalmak istemiyordu. Genya ve David'in mutfakta işleri vardı. Tamar ve Nadia erkenden ortadan kaybolmuştu. Zoya'nın kendine Soldat Sol'dan birini beğeneceğini sanmıştım ama ben odadan ayrılırken kucağında mırlayan Oncat'le birlikte o hâlâ ateşi izliyordu.

Karanlık koridorda ilerleyip küçük salona vardım. Malyen silahları ve teçhizatı son bir kez kontrol ediyordu. Tuhaf bir manzaraydı. Evin hanımının çerçevelenmiş minyatürlerinin ve güzel bir enfiye kutusu koleksiyonunun yanındaki bir mermer masanın üstünde tabanca ve cephane yığınları istiflenmişti.

"Buraya daha önce de geldik," dedi.

"Öyle mi?"

"Karanlıklar Diyarı'ndan ilk çıktığımızda. Meyve bahçesinde mola vermiştik, evin çok uzağında değildi. Gündüz atış talimi yaparken orayı tanıdım."

Hatırlıyordum. Sanki bir ömür önceymiş gibiydi. Ağaçlardaki yemişler çok küçüktü ve yenmeyecek kadar ekşiydi.

"Soldat Sol bugün nasıldı?"

"Fena değil. İçlerinden sadece birkaçı uzun mesafede iyi ama şansımız yaver giderse bu kadarı da yeterli olacaktır. Pek çoğu Birinci Ordu'da savaşmış olduğundan büyük ihtimalle soğukkanlılıklarını koruyacaklardır."

Oturma odasından yükselen kahkahalar bize kadar geldi. Biri –ki bunun Harshaw olduğundan şüpheleniyordum–

şarkı söylemeye başlamıştı. Fakat küçük salon sessizdi, yağmurun yağmaya başladığını duyabiliyordum.

"Malyen," dedim. "Sence... sence sebebi büyüteçler mi?"

Kaşlarını çatıp tüfeğin nişangâhını kontrol etti. "Neyin?"

"Aramızdaki bağın. Güçlerimiz arasındaki çekim mi sence? Bu yüzden mi arkadaş olduk? Bu yüzden mi..." Sesim alçalıp söndü.

Eline aldığı başka bir tüfeğin gez ve arpacığından baktı. "Belki bizi bir araya getirmiştir ama bizi biz yapan o değil. Seni, hiçbir şeyim yokken beni güldürebilen kız yapan o değil. Beni bunun kıymetini bilemeyen bir ahmak yapan o değil. Aramızda her ne varsa onu yapan biziz. O bize ait." Sonra tüfeği kenara bırakıp ellerini bir bez parçasına sildi.

"Benimle gel," dedi elimi tutup beni ardı sıra çekeleyerek.

Karanlık evin içinde ilerledik. Koridorun ilerisinden müstehcen bir şarkı söyleyen sesler, üstümüzde bir odadan diğerine koşturan ayak sesleri duydum. Malyen'in beni üst kata, yatak odasına çıkaracağını sanıyordum ya da sanırım öyle yapmasını umuyordum, fakat o beni evin doğu kanadına götürdü. Sessiz bir dikiş odasını, bir kütüphaneyi geçip malalar, kürekler ve kurumuş dallarla kaplı, penceresiz bir dehlize vardık.

"Şey... enfes?"

"Burada bekle." Duvarda fark etmediğim bir kapıyı açtı.

Loş ışıkta kapının uzun ve dar bir seraya açıldığını gördüm. Yağmur, kemerli tavanı ve cam duvarları düzenli bir ritimle dövüyordu. Malyen odanın içinde ilerleyerek küçük bir

yansıtma havuzunun kenarında duran gaz lambalarını yaktı. İki tarafta da bulunan elma ağaçlarının dalları beyaz çiçeklerle kaplıydı. Yerdeki kırmızı seramik döşemenin üstünde hafif bir kar örtüsü gibi duran yaprakları, suyun üstünde yüzüyordu.

Malyen'i havuz boyunca izledim. İçerisi sıcaktı, elma çiçeği ve toprak kokuyordu. Dışarıda rüzgâr şiddetini artırıp fırtınayla uğuldarken içeride mevsimler sanki askıya alınmış gibiydi. Çok garip bir duyguya kapılmıştım; herhangi bir yerde olabileceğimizi, evin geri kalanından koptuğumuzu ve tamamen yalnız olduğumuzu hissediyordum.

Odanın uzak ucunda, köşeye bir masa konmuştu. Arkalığı süslü bir iskemlenin üzerine bir eşarp atılmıştı. Elma çiçeği desenli bir kilimin üstünde, dikiş eşyalarıyla dolu bir sepet duruyordu. Evin hanımı dikiş nakış işlerini yapmak, sabah çayını yudumlamak için buraya geliyor olmalıydı. Gündüz, büyük kemerli pencerelerden meyve bahçelerini çok net görebilirdi. Masanın üstünde açık bırakılmış bir kitap vardı. Sayfalara baktım.

"Günlük," dedi Malyen. "Bahar hasatıyla, melez ağaçların gelişimiyle ilgili sayısal veriler."

"Gözlüğü," dedim altın tel çerçeveli gözlüğü alarak. "Onu özlüyor mu acaba?"

Malyen havuzun taş kenarına yaslandı. "Grisha Avcıları, Keramzin'deyken gücünü keşfetmiş olsaydı nasıl olurdu, hiç merak ettiğin oluyor mu?"

"Bazen."

"Ravka farklı olurdu."

"Belki de olmazdı. Geyiği bulmadan önce gücüm hiçbir işe yaramıyordu. Sen olmasaydın Morozova'nın büyüteçlerinin hiçbirinin yerini bulamayabilirdik."

"*Sen* farklı olurdun," dedi.

Son derece kibar gözlüğü masanın üstüne koyup sayfalar dolusu sayılara ve düzenli yazılara göz gezdirdim. Nasıl bir insan olurdum acaba? Genya'yla arkadaş mı olurdum yoksa onu bir hizmetçi olarak mı görürdüm? Zoya'nın güvenini kazanabilir miydim? Onun gibi kibirli olur muydum? Karanlıklar Efendisi benim için ne anlam ifade ederdi?

"Ne olurdu, sana söyleyebilirim istersen," dedim.

"Devam et."

Günlüğü kapatıp Malyen'e dönerek masanın kenarına iliştim. "Küçük Saray'a gider, orada el bebek gül bebek yetiştirilip şımartılırdım. Altın tabaklardan yemek yerdim. Gücümü kullanmakta asla zorluk çekmezdim. Benim için nefes alıp vermek gibi bir şey olurdu; hep olması gerektiği gibi. Zamanla Keramzin'i de unuturdum."

"Ve beni."

"Seni asla."

Kaşını kaldırdı.

"Evet, muhtemelen unuturdum," diye itiraf ettim. "Karanlıklar Efendisi hiçbir sonuç alamadan, çaresizce Morozova'nın büyüteçlerini arardı. Ta ki bir gün bir izci, bir hiç kimse, bir *otkazat'sya* yetimi buz gibi Tsibeya'ya gidene kadar."

"Karanlıklar Diyarı'nda ölmediğimi varsayıyorsun."

"Benim kafamdaki versiyonda Karanlıklar Diyarı'na hiç

gönderilmedin. Sen kendin anlatırken trajik bir şekilde ölebilirsin istiyorsan."

"O halde devam et."

"Bu hiç kimse, bu önemsiz kimse, bu zavallı yetim..."

"Tamam, anladık."

"Yüzyıllar süren bir arayışın ardından geyiği bulan ilk kişi olurdu. Tabii ki bu durumda Karanlıklar Efendisi ve ben de onun büyük siyah at arabasıyla Tsibeya'ya gitmek zorunda kalırdık."

"Karda at arabası mı?"

"Onun büyük siyah kızağıyla," diye düzelttim. "Chernast'a vardığımızda da birliğin yüce huzurumuza çıkarılırdı..."

"Yürümemize izin veriliyor mu yoksa aşağılık kurtlar olarak karnımızın üstünde sürünüyor muyuz?"

"Yürüyorsunuz ama inanılmaz bir saygıyla. Yüksek bir platformda oturur, saçıma mücevherler takar, altın rengi de bir *kefta* giyerdim."

"Siyah olmaz mıydı?"

Duraksadım. "Hadi siyah olsun."

"Önemi yok," dedi Malyen. "Yine de kendimi sana bakmaktan alamazdım."

Güldüm. "Hayır, kendini asıl Zoya'ya bakmaktan alamazdın."

"Zoya da mı orada?"

"Hep orada değil mi zaten?"

Gülümsedi. "Seni fark ederdim."

"Elbette ederdin. Güneşin Elçisi'yim ne de olsa."

"Sen ne demek istediğimi anladın."

Başımı öne eğip masanın üzerindeki çiçek yapraklarını sildim. "Beni Keramzin'deyken fark etmiş miydin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Ona baktığımda gözlerini yukarıya, cam tavana çevirmişti. Pancar gibi kızarmıştı.

"Malyen?"

Boğazını temizleyip kollarını göğsünde birleştirdi. "Aslına bakarsan fark etmiştim. Seninle ilgili son derece... rahatsız edici düşüncelerim vardı."

"Gerçekten mi?" dedim heyecanla.

"Kendimi o düşüncelerden dolayı suçlu hissediyordum. Sen benim arkadaşımdın, şeyim değil..." Omuz silkerek daha da kızardı.

"Budala."

"Bunu zaten biliyoruz. Hikâyeye bir katkısı da yok ayrıca."

"Eh," dedim çiçek yapraklarını bir kez daha elimle süpürerek. "Senin beni fark edip etmemenin bir önemi olmazdı çünkü ben seni fark ederdim."

"Önemsiz bir *otkazat'sya*'yı mı?"

"Evet," dedim usulca. İçimden ona daha fazla sataşmak gelmiyordu.

"Peki, ne görürdün?"

"Ukala, yaralı, sıra dışı bir asker. Bu da bizim başlangıcımız olurdu."

Doğrulup bana yaklaştı. "Ve sonumuz da yine böyle olurdu." Haklıydı. Hayallerde bile bir geleceğimiz yoktu.

Yarın ikimiz de hayatta kalsak bile ben ittifak ve taç peşinde koşmak zorunda kalacaktım. Malyen ise mirasını gizli tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

Yüzümü kibarca ellerinin arasına aldı. "Sen olmasan ben de farklı olurdum. Daha zayıf ve dikkatsiz." Belli belirsiz gülümsedi. "Karanlıktan korkan." Yanaklarımdaki yaşları sildi. Ne zaman aktıklarını bile bilmiyordum. "Ama kim ya da ne olursam olayım senin olurdum."

Onu öptüm; kederle, ihtiyaçla, yılların özlemiyle, onu burada kollarımda tutabilmenin çaresiz umudu ve bunu yapamayacağımın bilinciyle. Ona, göğsüne, geniş omuzlarına yaslandım.

"Bunu özleyeceğim," dedi yanaklarımı, çenemi, gözkapaklarımı öperken. "Tadını." Dudaklarını kulağımın altındaki boşluğa götürdü. "Kokunu." Ellerini sırtımda gezdirdi. "Tenini." Dudaklarımız buluştuğunda nefesim kesildi.

Sonra geri çekilip gözlerimi aradı. "Senin için daha fazlasını istiyordum," dedi. "Başına beyaz bir duvak. Tutabildiğimiz sözler."

"Usulüne göre bir düğün gecesi mi? Bana sadece bunun bir veda olmadığını söyle. İhtiyacım olan tek söz bu."

"Seni seviyorum, Alina."

Beni tekrar öptü. Soruma cevap vermemişti ama umrumda değildi. Çünkü dudaklarımız birleşmişti. Ve o anda bir mesih ya da azize değilmişim, tercihimi ondan yana kullanıp normal bir hayata sahip olabilir, aşkımı yaşayabilirmişim gibi davranabilirdim. Bir gecemiz değil, binlerce gece-

miz olacakmış gibi davranabilirdim. Onu da kendimle birlikte yere çekerek vücudunu usulca vücuduma yaklaştırdım, yerin soğukluğunu sırtımda hissettim. Bir askerinkiler gibi sert ve nasırlı elleri tenimi ısıtıp vücudumda açlık kıvılcımları çaktırırken kalçamı kaldırarak onu kendime daha da yaklaştırmak istedim.

Gömleğini başından çekip çıkardım. Parmaklarımı pürüzsüz, kaslı sırtında gezdirirken, onu damgalayan sözcüklerin hafif kabarık hatlarını hissettim. Fakat bluzumu kollarımdan aşağı indirdiğinde kaskatı kesildim. Birden kendimle ilgili bütün çirkinliklerin farkına vardım. Çıkıntılı kemikler, ufacık göğüsler, kuru ve soluk bir cilt. Sonra yanağımı avucuna alıp başparmağını dudağımda gezdirdi.

"Her zaman sadece seni istedim," dedi. "Sen kalbimin tek sahibisin."

İşte o anda kendimi gördüm; onun gözünde huysuz, sersem, geçimsiz, sevimli. Onu kendime çektim. Vücutlarımız, tenlerimiz birbirine değerken titrediğini hissettim. Dudaklarının, dilinin sıcaklığını, aramızdaki arzu dayanılmaz bir hal alıncaya kadar vücudumu ürperten ellerini hissettim.

Ellerini bileklerime kenetleyince zihnim ışıkla doldu. Yalnızca Malyen'in yüzünü gördüm, yalnızca onun vücudunu hissettim; üstümde, etrafımda, başlangıçta garip bir ritimle, ardından yağmurun vuruşları gibi yavaş ve düzenli. Tüm ihtiyacımız olan buydu. Tüm sahip olabileceğimiz buydu.

Ertesi sabah uyandığımda Malyen çoktan kalkmıştı. Bir tepside, etrafı elma çiçekleriyle çevrili bir çaydanlık bırakmıştı. Yağmur dinmişti ama seranın camları buğulanmıştı. Gömleğimin yeniyle camlardan birini silip şafağın koyu maviliğine baktım. Başını otların arasına eğmiş bir geyik, ağaçların arasında dolaşıyordu.

Ağır ağır giyinerek çayımı içtim. Yansıtma havuzunun yanında oyalandım. Gaz lambaları çoktan sönmüştü. Birkaç saat içinde burası karanlıklara gömülmüş olabilirdi. Her ayrıntıyı hatırlamak istiyordum. Bir anlık bir hevesle elime bir kalem alarak günlüğün son sayfasını açıp adlarımızı yazdım.

Alina Starkov.

Malyen Oretsev.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Yalnızca, burada bulunduğumuzu söylemem gerekiyordu.

Diğerlerinin ana salonda toplandıklarını gördüm. Genya, elinde paltomla kapıda yolumu kesti. Haki rengi yün palto yeni ütülenmişti.

"Karanlıklar Efendisi'ni toprağa gömerken şık görünmelisin."

"Sağ ol," dedim gülümseyerek. "Üzerine kan bulaştırmamaya gayret edeceğim."

İki yanağımdan da öptü. "İyi şanslar. Döndüğünde bekliyor olacağız."

Elini tutup Nikolai'nin yüzüğünü avucuna yerleştirdim. "Bir aksilik çıkarsa, geri dönemezsek David'i ve Misha'yı da alıp Os Kervo'ya git. Bununla bütün ihtiyaçlarınızı karşılayabilirsiniz."

Yutkundu, sıkı sıkı sarıldı.

Dışarıda Soldat Sol nizami bir şekilde sıraya dizilmişti. Tüfeklerini sırtlarına, pasif haldeki *lumiya* kaplarını omuzlarına asmışlardı. Yüzlerindeki dövmeler, şafağın ilk ışıklarında acımasız görünüyordu. Grishalar yün kıyafetler giymişti. Sıradan askerler gibi görünüyorlardı.

Harshaw, Oncat'i Misha'yla bırakmıştı. Oysa sarman şimdi küçük salonun camında oturmuş, tembel tembel yalanıyor, toplanmamızı izliyordu. Tolya ve Tamar altın güneş rozetlerini göğüslerine takmışlardı. Malyen'inki hâlâ Misha'daydı. Beni görünce gülümseyip rozeti takacağı yere, tam kalbinin üstüne vurdu.

Geyikler dağılmıştı. Boş meyve bahçesinden geçerken çizmelerimiz yumuşak toprakta derin izler bırakıyordu. Yarım saat sonra Karanlıklar Diyarı'nın kıyılarına varmıştık.

Diğer Etherealkilere katıldım: Zoya, Nadia, Adrik ve Harshaw. Nedense ilk bizim girmemizin ve bunu birlikte

yapmamızın doğru olacağını hissediyordum. Rüzgârın Hâkimleri, Zoya'nın mağaralarda yaptığı gibi kollarını kaldırıp rüzgâr çağırarak basıncı düşürdüler. Akustik battaniyeyi sererlerken kulaklarım çınladı. Battaniyenin işe yaramaması durumunda volcraları geri püskürtmek için Harshaw'la birlikte ateşi ve ışığı çağırmaya hazırdık. Tek sıra halinde sıralanıp ağır adımlarla Karanlıklar Diyarı'na girdik.

Kum Denizi bana hep her şeyin sonu gibi gelmişti. Sebebi sadece karanlık değil, o korkunç tecrit edilmişlik hissiydi. Sanki dünya yok olmuş da sadece sen, nefesinin hırıltısı ve kalp atışlarının sesi kalmış gibiydi.

Ölü gri kumlara basıp çevremizdeki karanlık yoğunlaşınca ellerimi kaldırıp etrafımızı güvenli, koruyucu ışıkla sarmamak için kendimi zor tuttum. Kulak kabartarak kanat çırpışlarını, o korkunç, hayvani feryatları duymayı bekledim ancak hiçbir şey duymadım. Hatta kumdaki ayak seslerimizi bile. Rüzgârın Hâkimleri her ne yapıyorduysa işe yarıyordu. Sessizlik, derin ve delinmezdi.

"Duyuyor musunuz?" diye fısıldadım.

"Seni duyuyoruz." Döndüm. Zoya'nın sıranın daha uzağında olduğunu biliyordum ama ses sanki kulağımın dibinde konuşuyormuş gibiydi.

Durmadan ilerledik. Bir tık sesi, yaklaşık on dakika sonra da ikinci bir tık sesi duydum. Bir buçuk kilometre yol gitmiştik. Bir ara tepemizde uzaktan gelen kanat çırpışlarını işitince korkunun canlı bir varlık gibi aramızda dolaştığını hissettim. Volcralar bizi duyamıyor olabilirdi ama avın koku-

sunu kilometrelerce öteden alabilirlerdi. Bir terslik olduğunu, yakınlarda birilerinin olduğunu sezmişlerdi de şu an tepemizde mi dolanıyorlardı? Zoya'nın bu numarasının bizi uzun süre güvende tutacağından şüpheliydim. Yapmakta olduğumuz çılgınlık o an kafama dank etti. Daha önce hiç kimsenin cüret edemediği şeye cüret etmiş, Karanlıklar Diyarı'na ışıksız girmiştik.

Yolumuza devam ettik. İki tık sesi sonra durduk, pozisyonlarımızı alıp bekledik. Karanlıklar Efendisi'nin sandalını görür görmez çabuk hareket etmemiz gerekecekti.

Düşüncelerim ona kaydı. Bizi birbirimize bağlayan ipi temkinli bir şekilde test ettim. Açlık hissedilir bir kuvvetle içimi sarstı. İstekliydi, Karanlıklar Diyarı'nın gücünü serbest bırakmaya hazırdı, savaşmaya hazırdı. Onu ben de hissediyordum. Ve o beklentiyi, o gereksinimi ona aksettirdim: *Senin için geliyorum.*

Malyen ve Tolya –belki de diğer hepsi– büyüteçlerin bir araya getirilmesi gerektiğine inanıyorlardı, ama *merzost*u kullanmanın verdiği o heyecan duygusunu hiç hissetmemişlerdi. Bu, diğer hiçbir Grisha'nın idrak edemediği bir şeydi ve nihayetinde Karanlıklar Efendisi'yle aramızdaki özel bağın kaynağı da –güçlerimiz değil, güçlerimizin tuhaflığı değil, ikimizin de sapkın hatta melun olması değil– yine oydu. Bizi birbirimize bağlayan, yasaklı olanı bilmemiz, daha fazlasını arzulamamızdı.

Dakikalar geçtikçe sinirlerim de gerilmeye başladı. Rüzgârın Hâkimleri, akustik battaniyeyi belli bir yere kadar

devam ettirebilirlerdi. Karanlıklar Efendisi taarruz için ya geceyi beklerse? *Neredesin?*

Cevap, doğudan bize doğru ilerleyen soluk eflatun bir ışıltı halinde geldi.

İki tık. Daha önce çalıştığımız nizamda yayıldık.

Üç tık. İşte bu benim sinyalimdi. Ellerimi kaldırıp Karanlıklar Diyarı'nı ateşe verdim. Aynı anda ışığı bükerek askerlerimizin her birinin etrafında bir dere gibi akmasını sağlıyordum.

Karanlıklar Efendisi ne görüyordu? Ölü kumlar, gri gökyüzünün düz parıltısı, toza dönüşen sandalların harap olmuş gövdeleri. Hepsi bu kadar. Biz görünmezdik. Biz havaydık.

Sandal yavaşladı. Yaklaştıkça, üzerinde tutulmuş güneş işaretinin yer aldığı siyah yelkenlerini, tuhaf, füme camdan gövdesini gördüm. Kenarlarında parıldayan *lumiya*nın eflatun rengi alevleri, gücümün parlak ışığı yanında belli belirsiz ve titrekti.

Mavi *kefta*lar giyinmiş Rüzgârın Hâkimleri direklerde duruyordu. Birkaç Ateşin Hâkimi küpeşteye sıralanmıştı, yanlarında da kırmızılar içindeki Cellatlar ve griler içindeki, ağır silahlı *oprichniki*ler vardı. Bunlar yedek kuvvetti. Öğrenciler alt güvertede olmalıydılar. Karanlıklar Efendisi geminin pruvasında duruyordu, etrafı da gölge askerleriyle çevriliydi. Her zamanki gibi, onu ilk gördüğümde neredeyse karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Bu, onu aramızdaki bağla görmek gibiydi: Etrafındaki her şeyden daha gerçek ve canlıydı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki neler olduğunu güçlükle idrak ettim. İlk kurşun Karanlıklar Efendisi'nin *oprichniki*lerinden birine isabet etti. *Oprichniki* sandalın küpeştesinden aşağı düştü. Sonra mermiler bir fırtınanın başında çatıya vuran yağmur damlaları gibi arka arkaya yağdı. Cam sandalda ortalık ana baba gününe dönerken Grisha ve *oprichniki*ler yere yığılıp birbirinin üstüne kapaklandı. Cesetlerin ardı ardına düştüğünü gördüm.

Biri, "Karşı ateş!" diye bağırınca kulakları sağır eden silah sesleri havada yankılandı ama menzilin dışındaydık. *Nichevo'ya*lar kanat çırpıyor, geniş yarım daireler çiziyor, hedef arıyorlardı. Sandalda kalan Ateşin Hâkimleri ateşlerini yakıp havaya parlak alevler gönderdiler. Görünmez olan Harshaw alevleri onlara geri püskürttü. Çığlıklar duydum.

Sonrasında çöken sessizlik yalnızca cam sandaldaki iniltiler ve emirlerle bölündü. Keskin nişancılarımız işlerini gayet iyi yapmıştı. Küpeştenin etrafındaki bölge ceset kaynıyordu. Karanlıklar Efendisi zarar görmemişti, bir Cellat'a emir veriyordu. Kelimelerini seçemedim ama öğrencileri kullanmak için bundan daha uygun bir zaman olamayacağının farkındaydım.

Etrafıma göz gezdirdim. Keskin nişancıları, Grishaları izlerken ışıkta varlıklarını hissettim.

Tek bir tık. Rüzgârın Hâkimleri havayı yaran bir kum dalgası gönderdi. Karanlıklar Efendisi'nin Rüzgârın Hâkimleri kum dalgasına karşılık vermeye çalışırken güverteden feryatlar yükseldi.

Bu, beklediğimiz işaretti. İkizlerle birlikte sandala doğru fırlayarak pupa tarafından yaklaştık. Fazla vaktimiz yoktu.

"Neredeler?" diye fısıldadı Tolya hepimiz sandala binerken. Sesini duyup da kendisini görmemek tuhaftı.

"Belki aşağıdadırlar," diye yanıtladım. Sandalın gövdesi yüksek değildi ama yeterince yer vardı.

Karanlıklar Efendisi'nin Grishalarına ve muhafızlarına dokunmamaya özen göstererek, bir kapak arayarak güvertede yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledik.

Geriye kalan *oprichniki*ler silahlarını sandalın ötesindeki boş kumlara doğrultmuştu. O kadar yakınlarındaydık ki alınlarında tomurcuklanan ter damlalarını, fal taşı gibi açılmış gözlerini görebiliyordum. Seğiriyor, her gerçek ya da hayali seste oldukları yerde zıplıyorlardı. "*Maleni*," diye fısıldıyorlardı. Hayaletler. İçlerinde sadece Karanlıklar Efendisi sakin kalmayı başarmıştı. Sebep olduğum yıkımı incelerken yüzünde bir dinginlik vardı. Saldırabilecek kadar yakınındaydım ama hâlâ gölge askerlerince korunuyordu. İçimi bir huzursuzluk hissi kapladı. Sanki bir şeyi bekliyordu.

Aniden bir *oprichniki*, "Eğilin!" diye bağırdı.

Etrafımızdakiler yere yatınca silah sesleri patladı.

İkisi de *oprichniki*lerle dolu iki cam sandal daha yavaşça göründü. Sandallar, ışıkla temas eder etmez *lumiya*nın ışıldayan eflatun alevleriyle tutuştu.

"Seninle buluşmaya hazırlıksız geleceğimi mi sandın, Alina?" dedi Karanlıklar Efendisi kargaşanın sesini bastırarak. "Bu dava uğrunda bütün bir sandal filosunu feda etmek-

ten geri duracağımı mı sandın?"

Kaç sandal gönderdiyse yalnızca iki tanesi ulaşmıştı. Fakat bu, durumu tersine çevirmek için yeterli olurdu. Çığlıklar, bağırışlar, askerlerimizin karşı ateş açışlarını duydum. Kumların üzerinde kırmızı bir leke peyda oldu. Sendeleyerek, grubumuzdan birinin yaralandığını fark ettim. Bu, Vladim olabilirdi. Zoya. Malyen. Onları buradan çıkarmalıydım. Neredeydi bu öğrenciler? Konsantrasyonumu korumaya uğraştım. Işığın titremesine müsaade edemezdim. Askerlerimizde *lumiya* kapları vardı. Karanlıklar Diyarı'nın içlerine çekilebilirlerdi ama ben Karanlıklar Efendisi'nin sandalından uzaklaşmadıkça çekilmeyeceklerini biliyordum.

Direklerin arasında usulca yürürken bir kapağa dair bir işaret aradım.

Sonra yakıcı bir acı omzumu delip geçti. Geriye düştüm, çığlık attım. Vurulmuştum.

Yere serilmiştim, ışığın kontrolünü kaybeder gibi oldum. Tolya'nın silueti yanı başımda kısa süreliğine göründü. Denetimi tekrar elime almaya çalıştım. Gözden kayboldu. Fakat küpeştenin aralığından kumların üzerinde beliren askerleri ve Grishaları görebiliyordum. Diğer sandallardaki *oprichniki*ler hücum etmek için aşağıya atlarken *nichevo'ya*lar da çarpışmaya akın etti.

Odaklanmaya çalışırken içimi bir panik dalgası kapladı. Sağ kolumu hissedemiyordum. Kendimi daha sakin nefes alıp vermeye zorladım. *Bir yaban domuzu gibi solumayı bırak.* Eğer Adrik bile tek kolla gücünü çağırabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Tamar pruva civarında belirdi, kayboldu, tekrar görünür oldu. Bir *nichevo'ya* ona çarptı. Pençelerini sırtına batırınca acıyla feryat etti.

Olamaz. Dağılan konsantrasyonumu toplayıp, yalnızca bir kolumu kullanabilmeme rağmen kesme hareketini yapmaya hazırlandım. Tamar'ı yaralamadan gölge askeri vurabileceğimden emin değildim ama orada öylece durup onun ölmesini izleyemezdim.

Sonra yukarıdan başka bir siluet daha boğuşmanın içine daldı. Gördüklerimi idrak etmem bir-iki saniyemi aldı: Nikolai dişlerini çıkarmış, kanatlarını açmıştı.

Tamar'ı tutan *nichevo'ya*'yı pençeleriyle yakaladı, kafasını geriye kanırtarak Tamar'ı bırakmaya zorladı. Gölge asker sıçrayıp kıvrandı ama Nikolai yukarı doğru uçarak onu karanlığın içine fırlattı. Uzaklarda bir yerlerden öfkeli çığlıklar duydum; volcralar. O *nichevo'ya* bir daha ortaya çıkmadı.

Nikolai geri gelip Karanlıklar Efendisi'nin *nichevo'ya*larından bir başkasına saldırdı. Kahkahalarını neredeyse gözümün önüne getirebiliyordum. *Eh, madem bir canavar olacağım, bari en iyisi olayım.*

Sonra sağlam kolum hızla yere çarparken soluğum kesildi. Karanlıklar Efendisi tepemdeydi, çizmesiyle bileğime basıyor, canımı yakıyordu.

"İşte buradasın," dedi soğukkanlı, billur gibi sesiyle. "Merhaba, Alina."

Işık söndü. Karanlık her yeri kapladı. Tek ışık, eflatun

alevlerin tuhaf titreşimiydi.

Karanlıklar Efendisi'nin çizmesi kolumdaki kemikleri ezerken inledim.

"Öğrenciler nerede?" dedim dişlerim arasından.

"Burada değiller."

"Onlara ne yaptın?"

"Kribirsk'te güvendeler. Ayrıca sağlık durumları da gayet iyi. Şu an muhtemelen öğle yemeklerini yiyorlardır." *Nichevo'ya*ları etrafımızda daireler çiziyor, kayan ve kıvrılan kusursuz, koruyucu bir kubbe oluşturuyorlardı; kanatlar, pençeler, eller. "Tehdidin yeterli olacağını biliyordum. Bu kadar çok Grisha'yı kaybetmişken o çocukları tehlikeye atacağıma gerçekten inandın mı?"

"Ben sanmıştım ki..." Her şeyi yapabileceğini sanmıştım. *Beni inandırmak için yapmış*, dedim asıl niyetini fark ederek. Bana Botkin'le Ana Kuya'nın cesetlerini gösterdiğinde beni acımasızlığına inandırmak istemişti.

Ardından çok önceleri söylediği sözlerini hatırladım: *Ben kötü adam olmaya hazırım.*

"Ne düşündüğünü, hakkımda bugüne kadar neler düşündüğünü biliyorum. Böylesi çok daha kolayına geliyor, değil mi? Kendi doğrularınla böbürlenmek."

"İşlediğin suçları kafamdan uydurmadım." Henüz her şey bitmemişti. Tüm ihtiyacım olan, paltomun yenindeki fitile ulaşmaktı. Tüm ihtiyacım olan, bir kıvılcımdı. İkimizi de öldürmezdi belki ama çok canımızı yakacağı kesindi. Hem diğerlerine zaman da kazandırabilirdi.

"Oğlan nerede? Azizem elimde. İzcimi de istiyorum."

Azizlere şükürler olsun ki Malyen onun için hâlâ sadece bir izciydi. Sağlam elimi yenimin içine doğru bükerek fitilin kenarına dokundum. "Onu kullanmana izin vermeyeceğim," dedim. "Ne baskı yapman için ne de başka bir şey için."

"Yerdesin ve sana inananlar etrafında bir bir ölüyor, ama sen hâlâ meydan okumaya devam ediyorsun."

Beni çekip ayağa kaldırdı. İki *nichevo'ya* beni zapt etmek için yerlerini aldığı sırada fitil elimden kayıp düştü. Karanlıklar Efendisi paltomun önünü açıp ellerini vücudumda gezdirdi. İlk barut paketini bulduğunda yüreğim parçalandı. Cebimden çekip aldı. Hemen ardından ikincisini de bularak iç geçirdi.

"Sen nasıl benim niyetimi hissediyorsan ben de seninkini hissedebiliyorum, Alina. Ümitsiz azmini, şehit kararlılığını. Onu artık tanıyorum."

İp. O an aklıma bir fikir geldi. Çok düşük bir ihtimaldi ama şansımı deneyecektim.

Karanlıklar Efendisi barut paketlerini bir *nichevo'ya*'ya fırlattı. Gölge asker paketlerle birlikte karanlığın içinde kayboldu. Orada öylece beklerken beni soğuk gri gözleriyle izledi. Etrafımızdaki gölge askerlerin vızıltısı, çarpışmaların sesini bastırıyordu. Bir saniye sonra uzaklardan bir yerden sarsıcı bir gürültü duyuldu.

Karanlıklar Efendisi başını iki yana salladı. "Direncini kırmak bir ömür boyu da sürse, Alina, kendimi bu işe adayacağım."

Arkasını dönünce harekete geçtim. *Nichevo'ya*lar elimi kolumu bağladığından kesme hareketini kullanamıyordum ama çaresiz değildim. Bileklerimi büktüm. *Lumiya*nın eflatun ışığı etrafımda büküldü ve aynı anda Karanlıklar Efendisi'yle aramızdaki ipe uzandım.

Görünmez olarak hâlâ *nichevo'ya*ların kontrolünde olmama rağmen Karanlıklar Efendisi'nin başı aniden yukarı kalktı ve bir an için kendimi direğin yanından ona bakarken buldum. Karşısında duran kızın yarası yoktu. Kız, kesme hareketini kullanmak için kollarını kaldırdı. Karanlıklar Efendisi bir an bile düşünmeden tepki verdi. Her şey çok kısa sürdü, içgüdüyle idrak arasındaki o kısa zaman aralığında gerçekleşti ama yeterliydi. Gölge askerleri beni bırakıp onu korumak için ileri atıldı. Küpeşteye doğru hamle yaparak kendimi sandaldan aşağı attım.

Yaralı kolumun üzerine düşünce bütün vücudumda dayanılmaz bir acı hissettim. Arkamda Karanlıklar Efendisi'nin öfkeli uluması yankılandı. Işığın kontrolünü yitirdiğimi ve artık görünmez olmadığımı biliyordum. Kendimi hareket etmeye, kumun üstünde sürüklenmeye, *lumiya*nın eflatun ışıltısından uzaklaşmaya zorladım. Işıklı sandalların yanında çarpışan güneş askerlerini ve Grishaları gördüm. Harshaw yerdeydi. Ruby'nin kanaması vardı.

Doğrulmaya çalıştım. Başım döndü. Yaralı kolumu tutup yalpalayarak karanlığın içine doğru ilerledim. Önümü görmüyor, nereye gittiğimi bilmiyordum. Karanlığın daha da içlerine dalarken, zihnimi çalıştırmaya, bir tür plan yapmaya

çabalıyordum. Volcraların her an bana saldırabileceğinin farkındaydım ama ışığı kullanmayı göze alamazdım. *Düşün*, dedim kendi kendimi paylayarak. Aklıma hiçbir fikir gelmedi. Barutları kaybetmiştim. Kesme hareketini kullanamıyordum. Paltomun yeni, kandan sırılsıklam olmuştu. Adımlarım ağırlaştı. Kolumu iyileştirecek birini bulmalıydım. Grubumuzu toplamalıydım. Karanlıklar Diyarı'nda ilk seferinde kaçtığım gibi Karanlıklar Efendisi'nden tekrar öylece kaçamazdım. O gün bugündür kaçıyordum zaten.

"Alina."

Döndüm. Karanlığın içinde Malyen'in sesi. *Ne olur bir ses oyunu olsun*, diye düşündüm ama Rüzgârın Hâkimleri'nin battaniyesinin çoktan kalktığını biliyordum. Beni nasıl bulmuştu? Aptalca bir soru. Malyen beni hep bulurdu.

Yaralı kolumu tutunca nefesimi tuttum. Acıya ve riske rağmen cılız bir ışık çağırarak toz ve kan içindeki güzel yüzünü gördüm. Ve elindeki bıçağı. Tamar'ın bıçağıydı bu, Grisha yapımı. Bıçağı Malyen'e bu an için mi vermişti? Malyen bıçağı istemek için Tamar'ı mı aramıştı?

"Malyen, yapma. Henüz her şey bitmedi..."

"Bitti, Alina."

Ondan ayrılmaya çalıştım, ama bileğimi sımsıkı tutarken parmaklarını iyice kenetledi. İkimizin de bedenini saran gücün keskin sarsıntısı beni çağırarak o kapıdan içeri girmemi istedi. Malyen diğer eliyle bıçağı parmaklarımın arasına tutuşturunca ışık titredi.

"Hayır!"

"Bütün bunların boşa gitmesine izin verme, Alina."

"Lütfen..."

Çarpışmanın gürültüsü arasından acı dolu bir feryat yükseldi. Zoya'nın sesine benzettim.

"Kurtar onları, Alina. Buna son verebileceğimi bilerek yaşamama izin verme."

"Malyen..."

"Kurtar onları. Bir kerecik olsun seni taşımama izin ver." Bakışları benimkilere kilitlendi. "Bitir bu işi," dedi.

Bileğimi daha da sıktı. *Bizim hikâyemiz bitmez.*

Elimi kıpırdatan şeyin açgözlülük mü yoksa bencillik mi olduğunu asla bilemeyecektim. Malyen'in kendine doğru yönlendirdiği bıçağı göğsüne sapladım.

Ani bir hareketle sarsılıp sendeleyince geri çekildim. Bıçak ikimizin de elinden düştüğünde yarasından kan akıyordu ama bileğimi bırakmadı.

"Malyen," dedim hıçkırıklar arasında.

Öksürünce dudaklarından kan döküldü ve öne doğru yalpaladı. Onu kendime yaslarken az kalsın düşecektim. Bileğimi o kadar sıkı tutuyordu ki kemiklerim kırılacak sandım. Soluğu kesildi. Islak bir hırıltıydı bu. Bütün ağırlığını üzerime vererek beni aşağı çekti. Parmakları hâlâ kenetliydi, sanki nabzımı ölçüyordu.

Son nefesini verdiğini anladım.

Bir an her yana sessizlik çökünce nefesimi tuttum. Sonra her şey patlayarak beyaz ateşe dönüştü. Bir gürleme, kumları sallayan ve havayı titreten çığ gibi bir ses kulaklarımı doldurdu.

Güç bütün bedenime yayılır, içimi alevler sararken çığlık attım. Yaşayan bir yıldızdım. Tutuşmuştum. Havayı parçalamak ve toprağı yemek için doğan yeni bir güneştim.

Ben yıkımım.

Dünya sallandı, dağıldı, yıkıldı.

Sonra güç kayboldu.

Gözlerimi açtım. Etrafım yoğun bir karanlıkla çevriliydi. Kulaklarım çınlıyordu.

Dizlerimin üstündeydim. El yordamıyla Malyen'in vücudunu, kana bulanmış gömleğini buldum.

Ellerimi kaldırıp ışığı çağırdım. Hiçbir şey olmadı. Tekrar deneyerek güce uzandım ama nafile. Tepemde acı bir çığlık duydum; volcralar daireler çiziyordu. Ateşin Hâkimleri'nin alevlerini, sandalların mor ışıltısında savaşan askerlerin belli belirsiz siluetlerini gördüm. Tolya ve Tamar bir yerlerde bana sesleniyorlardı.

"Malyen..." Boğazım acıyordu. Kendi sesimi tanıyamıyordum.

Bir zamanlar Beyaz Katedral'in karnında yaptığım gibi, çok az da olsa ışığı bulmaya çalıştım, ama bu seferki farklıydı. İçimdeki yarayı, bir zamanlar dolu olan boşluğu hissedebiliyordum. Harap değildim. Sadece boştum.

Malyen'in gömleğini tutan ellerimi yumruk yaptım.

"Yardım et," dedim soluk soluğa.

Sonsuz olan nedir? Evrenin ve insanoğlunun açgözlülüğü.

Ne biçim bir dersti bu? Ne biçim bir şaka? Karanlıklar

Efendisi yaratılışın kalbindeki güçle oynamasının karşılığı olarak, gücünün hiçbir anlam ifade etmediği, onu ve ülkesini yüzyıllarca esir tutacak lanetli bir yer olan Karanlıklar Diyarı'nı almıştı. Öyleyse bu da benim cezam mıydı? Morozova gerçekten deli miydi yoksa sadece başarısız mı olmuştu?

"Yardım edin!" diye bağırdım.

Tolya ve Tamar bana doğru koşuyor, Zoya da hemen peşlerinden geliyordu. Vücutları cam *lumiya* kaplarıyla aydınlanmıştı. Tolya topallıyordu. Zoya'nın yüzünün bir tarafı yanmıştı. Tamar *nichevo'ya*ların açtığı yaralar yüzünden kan revan içinde kalmıştı. Malyen'i görünce hepsi durdu.

"Onu geri getirin," diye haykırdım.

Tolya ve Tamar yanına diz çöktü ama birbirlerine bakışlarını gördüm.

"Alina..." dedi Tamar.

"Lütfen," dedim hıçkırıklarla. "Onu bana geri getirin."

Tamar ciğerlerine hava göndermek için Malyen'in ağzını açtı. Tolya elini Malyen'in göğsüne koyup yaraya baskı uygulayarak kalbinin tekrar atmasını sağlamaya çalıştı.

"Daha fazla ışığa ihtiyacımız var," dedi.

Ağzımdan boğulur gibi bir kahkaha kaçtı. Ellerimi havaya kaldırıp ışığa ve geçmişte yaşamış bütün azizlere yalvardım. İşe yaramadı. Hareket sahte geldi. Bu bir pantomimdi. Ondan bir şey çıkmazdı.

"Anlamıyorum," diye bağırdım ıslak yanağımı Malyen'inkine bastırırken. Bedeni soğumaya başlamıştı bile.

Baghra beni uyarmıştı: Merzost *için gereken fedakârlığı*

kaldıramayabilirsin. Fakat bu fedakârlığın manası neydi? Açgözlülüğün bedelini anlatan bir ders olmak için mi yaşamıştık? Morozova'nın deliliğinin ardındaki gerçek bu muydu? Bütün sevgi ve kayıplarımızı kullanan ama sonucunda hiçbir sonuç alınamayan bir tür acımasız denklem mi?

Bu çok fazlaydı. Nefret, acı ve keder bütün benliğimi sardı. Gücümü bir saniyeliğine bile olsa geri kazansaydım dünyayı yakıp küle dönüştürürdüm.

Sonra onu gördüm; uzakta bir ışık, karanlığı delip geçen parıltılı bir kılıç.

Ne olduğunu idrak edemeden bir başkası belirdi; iki geniş ışına dönüşen parlak bir nokta şiddetle tepemden geçti.

Yalnızca birkaç adım önümde, karanlıktan bir ışık sağanağı patladı. Gözlerim alışınca Vladim'i gördüm, avuçlarından ışık akarken şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Başımı çevirince, alacakaranlık gökyüzünde beliren yıldızlar gibi Karanlıklar Diyarı'nda bir bir ortaya çıkan ışıkları gördüm. Soldat Sol ve *oprichniki* silahlarını unutmuştu, ışıkla yıkanan yüzlerinde şaşkınlık, korku, dehşet vardı.

O sıra, Karanlıklar Efendisi'nin Kemik Yolu'nun buz gibi sularında yol alan bir gemide sarf ettiği sözleri hatırladım: *Morozova tuhaf bir adamdı. Biraz senin gibi sıradandı ve zayıf olanlara yakınlık duyardı.*

Karısı bir *otkazat'sya*'ydı.

Otkazat'sya olan çocuğunu az daha kaybediyordu.

Dünyada yalnız olduğunu, gücü bakımından yalnız olduğunu sanmıştı.

Şimdi anlıyordum. Ne yaptığını anlamıştım. Bu, üç büyütecin hediyesiydi; güç bin kat artmıştı ama tek kişide toplanmamıştı. Az önce kaç yeni Güneşin Elçisi yaratılmıştı? Morozova'nın gücü ne kadar uzağa ulaşmıştı?

Etrafımda ışık kemerleri ve şelaleleri oluştu; yapay bir gecede büyüyen parlak bir bahçe gibiydi. Işınların kesiştiği yerde karanlık yanıp kül oldu.

Karanlıklar Diyarı dağılmaya başlarken çevremde volcraların feryatları duyuldu. Bu bir mucizeydi.

Fakat umrumda değildi. Azizler mucizelerini kendilerine saklayabilirdi. Grishalar uzun ömürlerini ve derslerini kendilerine saklayabilirdi. Malyen ölmüştü.

"Nasıl?"

Yukarı baktım. Karanlıklar Efendisi arkamızda duruyordu. Şaşkınlıktan küçükdilini yutmuş, Karanlıklar Diyarı'nın dağılmasını, bu olanaksız görüntüyü izliyordu. "Olamaz. Ateşkuşu olmadan imkânsız. Üçüncü..." Gözleri Malyen'in cansız bedenine, kanlı ellerime kayarken aniden durdu. "Olamaz," diye tekrarladı.

Bildiğimiz dünyanın ışık patlamaları ve parlamalarıyla yeniden şekillendiği şu anda bile Malyen'in gerçekte kim olduğunu kavrayamıyordu. Kavrayamayacaktı.

"Ne gücü bu?" diye sordu. Karanlıklar Efendisi bize doğru yürürken avuçlarında gölgeler oluştu. Mahlukları etrafında dönüyordu.

İkizler silahlarını bıraktı. Tereddüt etmeden ellerimi kaldırıp ışığa uzandım. Hiçbir şey olmadı.

Karanlıklar Efendisi boş boş baktı. Kollarını indirdi. Karanlık yumaklar söndü.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak, kafası karışıktı. "Hayır. Bu... ne yaptın sen?"

"Çalışmaya devam edin," diye buyurdum ikizlere.

"Alina..."

"*Onu geri getirin*," diye tekrarladım. Mantıklı davranmıyordum. Bunu biliyordum. Morozova'nın gücüne sahip değillerdi ama Malyen kayaların arasındaki tavşanları bile seçebilirdi. Kafasının üstünde dururken bile kuzeyi bulabilirdi. Bana geri dönmenin bir yolunu bulacaktı.

Ben ayağa kalkınca Karanlıklar Efendisi bana doğru yürümeye başladı.

Ellerini gırtlağıma götürdü. "Olamaz," diye fısıldadı.

Kolyenin düşmüş olduğunu ancak o an fark ettim. Başımı eğip baktım. Parçalar halinde Malyen'in yanı başında duruyordu. Bileğim boştu; bileklik de kırılmıştı.

"Bu doğru değil," dedi. Sesinde çaresizlik, yeni ve bilinmedik bir keder duydum. Parmaklarını boynumda gezdirerek yüzümü ellerinin arasına aldı. Hiçbir kesinlik hissetmedim. İçimde çağrısına cevap verebileceğim hiçbir ışık kıpırdanmadı. Gri gözleri benimkileri aradı; şaşkın, neredeyse korkmuş bir halde, "Sen benim gibi olacaktın. Benim gibi olman... şimdiyse *bir hiçsin*," dedi.

Ellerini indirdi. Gerçeğin dank ettiğini gördüm. Gerçekten yalnızdı. Hep de öyle kalacaktı.

Gözlerine boşluğun girdiğini gördüm, içinde genişleyen

boşluğun daha da yayıldığını, sonsuz bir çöle döndüğünü hissettim. Sakinlik, bütün o havalı kendinden eminlik onu terk etti. Öfkeden haykırdı.

Kollarını yana açıp karanlığı çağırdı. *Nichevo'ya*lar çalılardan havalanan bir kuş sürüsü gibi dağıldı, Soldat Sol ve *oprichniki*lere saldırarak onları kesti ve bedenlerinden yayılan ışınları söndürdü. Karanlıklar Efendisi'nin ıstırabının bir dibi olmadığını biliyordum. Düştükçe düşecekti.

Merhamet. Onun ne olduğunu anlamış mıydım hiç? Acı çekmenin, affetmenin ne olduğunu bildiğime gerçekten inanmış mıydım? *Merhamet*, diye düşündüm. *Geyiğe, Karanlıklar Efendisi'ne, hepimize.*

Hâlâ o iple bağlı olsaydık yapmak üzere olduğum şeyi sezebilirdi. Parmaklarımı paltomun yeninin içinde seğirterek bıçağımın –Malyen'in kanına bulanmış, kumlardan çıkardığım bıçağımın– etrafına bir gölge doladım. Bu, elimde kalan son güçtü, aslında hiçbir zaman benim de olmamıştı. Bir yankı, bir şaka, ucuz bir numara. *Ondan aldığın bir şey.*

"Grisha çeliği kullanmak için," diye fısıldadım, "Grisha olmama gerek yok."

Çabuk bir hareketle gölgeye sardığım bıçağı Karanlıklar Efendisi'nin kalbine sapladım.

Soluk verir gibi yumuşak bir ses çıkarıp bıçağın göğsünde duran sapına baktı, sonra gözlerini bana çevirdi. Kaşlarını çatıp bir adım attı. Hafif yalpaladı. Dengesini sağladı.

Dudaklarından bir kahkaha çıkarken bir kan serpintisi çenesine kondu. "*Böyle* mi bitecekti?"

Bacakları titredi. Düşmemeye çalıştı, ama dengesini koruyamayarak yere yığıldı ve sırtüstü düştü. *Gayet basit. Öz özü çağırır.* Karanlıklar Efendisi'nin kendi gücü. Morozova'nın kendi kanı.

"Mavi gök," dedi. Baktım. Uzaklarda Karanlıklar Diyarı'nın siyah dumanlarının neredeyse tamamen kapattığı sönük bir parıltı gördüm. Volcralar ondan kaçıyor, saklanacak bir yer arıyordu. "Alina," dedi.

Yanma diz çöktüm. *Nichevo'ya*lar saldırılarını kesti. Ne yapacaklarını bilemez halde, tepemizde daireler çiziyorlardı. Aralarında Nikolai'yi de gördüğümü sandım, o maviliğe doğru uçuyordu.

"Alina," diye tekrarladı Karanlıklar Efendisi, parmaklarıyla benimkileri arayarak. Gözlerime yaşlar doldu, şaşırdım.

Uzanarak elinin üstüyle yanağımdaki yaşları sildi. Kanlı dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm peyda oldu. "Yasımı tutacak biri." Çok ağırmışçasına elini indirdi. "Kirletecekleri," dedi soluğu kesilerek, elimi biraz daha sıkarak, "bir mezar istemiyorum."

"Peki," dedim. Gözlerimden yaşlar boşaldı. *Geriye hiçbir iz kalmayacak.*

Titredi. Gözkapakları kapandı.

"Bir daha," dedi. "Adımı bir daha söyle."

Kadimdi, biliyordum ama o an sadece bir çocuktu; çok zeki, gereğinden fazla bir güç bahşedilmiş, omuzlarına sonsuz bir yük yüklenmiş.

"Aleksander."

Gözleri kırpışarak kapandı. "Yalnız kalmama izin verme," diye mırıldandı. Sonra son nefesini verdi.

Derin bir iç geçirmeyi andıran bir ses tepemizden geçerek saçlarımı havalandırdı.

*Nichevo'ya*lar parçalara ayrılıp rüzgârdaki kül misali dağıldılar. Askerler ve Grishalar hayretler içerisinde az önce *nichevo'ya*ların bulunduğu yerlere bakakaldı. Yürek burkan bir çığlık duydum. Başımı yukarı kaldırdığımda Nikolai'nin kanatlarının yok olduğunu, gri kumlara düşerken karanlığın siyah tutamlar halinde bedeninden dışarı aktığını gördüm. Zoya ona doğru koşup, bir hava akımı oluşturarak düşüşünü hafifletmeye çalıştı.

Öylece durmamam, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama bacaklarıma söz geçiremiyordum. Morozova'nın soyundan geriye kalan son iki kişi olan Malyen ve Karanlıklar Efendisi'nin arasına çöktüm. Kurşun yaram kanıyordu. Boynumdaki boş derime dokundum. Çıplak gibi hissettim.

Karanlıklar Efendisi'nin Grishalarının yavaş yavaş geri çekildiğini fark ettim. Bazı *oprichniki*ler de kaçıyor, etrafa düzensiz aralıklarla ışık demetleri yolluyorlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordum. Belki de yoldaşlarına efendilerinin öldüğünü haber vermek için Kribirsk'e dönüyorlardı. Belki de sadece kaçıyorlardı. Umrumda değildi.

Tolya'yla Tamar'ın aralarında fısıldaştıklarını duydum. Kelimeleri tam olarak seçemiyordum ama seslerindeki teslimiyet aşikârdı.

"Hiçbir şey kalmadı," dedim usulca, içimdeki, her yerdeki boşluğu hissederek.

Karanlıklar Diyarı'nı yakıp kül ederken sevinç naraları atan Soldat Sol, etrafa görkemli kavisler halinde ışıklar fırlatıyordu. Bazıları Karanlıklar Efendisi'nin cam sandallarına binmişti. Bazıları yan yana dizilmiş, ışın demetlerini bir araya getirerek, anbean incelmekte olan karanlığı delip geçen güneş ışığı dalgaları gönderiyor, Karanlıklar Diyarı'nı dağıtıyordu.

Ağlıyor, gülüyor, zaferin sevincini yaşıyorlardı. Sesleri o kadar yüksekti ki neredeyse duymuyordum; yumuşak, kırılgan, olanaksız bir gıcırtı gibiydi. Uzak tutmaya çalıştım ama umut üstüme üstüme geldi; bu o kadar şiddetli bir özlemdi ki sonunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Tamar hıçkırıklara boğulmuştu. Tolya küfürler etti ama işte yine oradaydı: Malyen'in nefes alışının cılız, mucizevi sesi.

Bizi Karanlıklar Diyarı'ndan Karanlıklar Efendisi'nin sandallarından biriyle çıkardılar. Zoya hasar görmüş cam gemiye el koydu, ardından Tamar ve Tolya bizi kalın paltolar ve kat kat *kefta*lar altında gizleyerek güverteye yüklerken de meraklı Soldat Sol'u oyaladı. Karanlıklar Efendisi'nin cesedi ölen Ateşin Hâkimleri'nden birinin mavi cübbesine sarıldı. Ona bir söz vermiştim ve tutmak niyetindeydim.

Rüzgârın Hâkimleri –hepsi hayatta ve savaş başladığındaki gibi sağlam olan Zoya, Nadia ve Adrik– kara yelkenleri rüzgârla doldurup güçleri el verdiğince bizi ölü kumların üstünde uçurdular.

Malyen'in yanına uzandım. Hâlâ korkunç bir acı çekiyor, bilincini bir geri kazanıyor bir yitiriyordu. Tolya uğraşmayı sürdürdü, nabzını ve nefes alış-verişlerini kontrol etti.

Gemide bir yerlerde Nikolai'nin konuşmalarını duydum. Sesi boğuktu ve bedenini ele geçiren karanlık şey tarafından hasar görmüştü. Ona gitmek, yüzünü görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordum. O düşüşten sonra bazı kemikleri kırıl-

mış olmalıydı. Ancak çok kan kaybetmiştim, gözlerimi daha fazla açık tutamıyordum ve yorgun zihnim artık dinlenmek istiyordu. Gözlerim kapanmaya başlarken Tolya'nın elini tuttum.

"Burada öldüm. Anlıyor musun?" Kaşlarını çattı. Hezeyan geçirdiğimi sandı, ama söyleyeceklerimi duymasını istiyordum. "Bu benim şahadetimdi; Tolya. Bugün burada öldüm."

"Sankta Alina," dedi usulca ve son derece kibar bir şekilde, tıpkı danstaki bir beyefendi gibi elimin üstünü öptü. Beni anlamış olması için bütün gerçek azizlere dua ettim.

Sonunda dostlarım ölümümle ilgili oldukça iyi bir iş çıkardılar. Hatta Nikolai'nin dirilişiyle ilgili daha da iyi bir iş çıkardılar.

Bizi Tomikyana'ya götürüp Soldat Sol'un geri dönme ihtimaline karşı elma şarabı preslerinin bulunduğu ambara sakladılar. Nikolai'nin üstünü başını temizleyip, saçını kesip şekerli çay ve bayat ekmekle de bir güzel karnını doyurdular. Hatta Genya ona Birinci Ordu üniforması bile buldu. Nikolai birkaç saat içinde Kribirsk'e doğru yola çıktı. İkizlerin yanı sıra, ölen Grishalardan çalınan mavi *kefta*lar giyinmiş Nadia ve Zoya da ona eşlik etti.

Uydurdukları hikâye basitti: Nikolai, Karanlıklar Efendisi'nin tutsağıydı ve Karanlıklar Diyarı'nda infaz edilecekti ama bir şekilde elinden kurtulmayı başarmış ve Güneşin Elçisi'nin yardımıyla Karanlıklar Efendisi'ni mağlup etmişti. Gerçekten neler olduğunu bilen yalnızca birkaç kişiydi. Savaş neredeyse

karanlıkta yapılmıştı ve ortalık ana baba günüydü. Karanlıklar Efendisi'nin Grishaları ve *oprichniki*leri muhtemelen kaçmakla meşgul olacağından bu hikâyeye itiraz etmek için bir Kaliyet affı talep edeceklerinden kuşkuluydum. Acıklı bir sonu olan güzel bir hikâyeydi; Güneşin Elçisi, Ravka'yı ve yeni Kral'ı kurtarmak için hayatını feda etmişti.

Tomikyana'da geçirdiğim saatlerin çoğunu hayal meyal hatırlıyordum: Elmaların kokusu. Saçaktaki güvercinlerin sesi. Yanımda yatan Malyen'in nefes alış-verişleri. Bir ara Genya bize bakmaya geldiğinde rüya gördüğümü sandım. Yüzündeki yara izleri duruyordu, fakat siyah lekelerin çoğu gitmişti.

"Omzun," dedi gülümseyerek. "Yara izi var ama benimki kadar korkutucu değil."

"Gözün?" diye sordum.

"Temelli kaybettim. Ama göz bandıma epey ısındım. Sanırım beni havalı gösteriyor."

İçim geçmiş olmalıydı çünkü gözlerimi açtığımda Misha'nın unlu elleriyle karşımda dikildiğini gördüm.

"Ne pişiriyordun?" diye sordum belli belirsiz.

"Zencefilli kek."

"Elmalı değil mi?"

"Elmadan bıktım. Kremasını karıştırmak ister misin?"

Başımı salladığımı hatırlıyordum. Sonra tekrar dalmışım.

O gece geç vakitte bize bakmaya gelen Zoya ve Tamar, Kribirsk'ten haberler getirdi. Anlaşılan büyüteçlerin gücü li-

manlara kadar ulaşmıştı. Patlama, Grishaların ve liman işçilerinin ayaklarını yerden kesmiş, etki alanındaki bütün *otkazat'sya*lardan ışık saçılmaya başlarken ortalık karışmıştı.

Karanlıklar Diyarı dağılmaya başlayınca *otkazat'sya*lar kıyılarından içeri girme ve yok edilmesine katkıda bulunma cesareti bulmuşlardı. Bazıları silahlarına sarılıp volcraları avlamaya başlamış, onları Karanlıklar Diyarı'ndan geriye kalan birkaç yerde toplayıp öldürmüşlerdi. Söylentilere göre canavarların bazıları kaçmış, başka yerlerde derin gölgeler bulmak amacıyla ışığa meydan okumuştu. Şimdilerde liman işçileri, Soldat Sol ve kaçmayan *oprichniki*ler dışında Kum Denizi'nden geriye yalnızca havada asılı duran ya da sürüden ayrılan kayıp mahluklar misali yerde sürüklenen birkaç siyah duman kalmıştı.

Karanlıklar Efendisi'nin ölüm haberi Kribirsk'e ulaştığında ordugâhta kaos baş göstermiş, tam o sırada da Nikolai Lantsov sahneye çıkmıştı. Kraliyet kışlasına yerleşen Nikolai, Birinci Ordu yüzbaşılarıyla Grisha komutanlarını toplamaya ve emirler yağdırmaya başlamıştı. Sınırları güvenlik altına almak için geriye kalan bütün ordu birliklerini seferber etmiş, Sturmhond'un filosunu toplamak için kıyılara haber uçurmuş ve görünüşe bakılırsa bütün bunları hiç uyumadan ve iki kırık kaburgayla başarmıştı. Zaten onun dışında hiç kimse –en azından bir ailenin küçük çocuğu ve gayrimeşru olduğu söylenen biri– böyle bir şeyi göze almak bir yana, beceremezdi bile. Fakat Nikolai bütün hayatı boyunca bunun için uğraşmıştı ve onun imkânsızı başarma yeteneği olduğunu biliyordum.

"O nasıl?" diye sordum Tamar'a.

Durakladı. Sonra, "Huzursuz. Gerçi başka kimsenin fark edeceğini de sanmıyorum ama onda bir farklılık var," dedi.

"Olabilir," diye itiraz etti Zoya. "Ama daha önce hiç böylesini görmedim. Biraz daha çekici hale gelirse insanlar yeni Ravka Kralı'nın üzerlerine basması ayrıcalığı için sokakta yerlere yatmaya başlayabilir. Ona karşı koymayı nasıl başardın?"

"Güzel soru," diye homurdandı Malyen yanı başımdan.

"Anlaşılan, zümrütlerle pek ilgilenmiyormuşum," dedim.

Zoya gözlerini devirdi. "Ya da Kraliyet kanıyla, göz kamaştırıcı karizmayla, muazzam bir servetle..."

"Sanırım bu kadar yeter," dedi Malyen.

Başımı omzuna yasladım. "Onların hepsi iyi hoş ama benim asıl tutkum, ümitsiz vakalar." Ya da sadece bir tanesi. *Beznako*. Benim yeniden bulduğum ümitsiz vakam.

"Etrafımı budalalar sarmış," dedi Zoya ama gülümsüyordu.

Zoya'yla eve dönmeden önce Tamar yaralarımızı kontrol etti. Malyen mecalsizdi ama yaşadıkları düşünüldüğünde bu normaldi. Tamar omzumdaki kurşun yarasını iyileştirmişti. Biraz keyifsizdim ve ağrılarım vardı ama bunun haricinde kendimi gayet iyi hissediyordum. En azından diğerlerine böyle söylüyordum. Hayalet bir uzuv gibi olan gücümün yokluğunun verdiği ıstırabı hissedebiliyordum.

Ambara getirdikleri şiltenin üstünde sızmışım. Uyandığımda Malyen yan yatmış, beni izliyordu. Benzi soluktu, mavi gözleri neredeyse fazla parlaktı. Elimi uzatıp çenesi boyunca uzanan yara izine dokundum. Bu iz, geyiği avladığı sırada Fjerda'da olmuştu.

"Ne gördün?" diye sordum. "Şey..."

"Öldüğümde mi?"

Hafifçe itince acıdan yüzünü ekşitti.

"İlya Morozova'yı gördüm. Tek boynuzlu bir atın üstüne oturmuş, balalayka çalıyordu."

"Çok komik."

Usulca geriye yaslanarak kolunu dikkatlice başının altına koydu. "Bir şey görmedim. Tek hatırladığım şey acı. Bıçak ateş gibiydi, adeta kalbimi göğsümden söktü. Sonra her şey kayboldu. Her taraf karardı."

"Ölmüştün," dedim titreyerek. "Sonra gücüm..." Sesim çatladı.

Kolunu yana açınca başımı omzuna koydum, göğsündeki sargılara zarar vermemek için son derece dikkatli davranıyordum. "Özür dilerim," dedi. "Gücünün... gücünün olmamasını dilediğim zamanlar oldu ama asla böyle olsun istemedim."

"Hayatta olduğum için şükrediyorum," dedim. "Karanlıklar Diyarı tarihe karıştı. Sen güvendesin. Sadece... biraz üzülüyorum." Kendimi değersiz hissettim. Harshaw, Ruby ve Soldat Sol'un yarısı ölmüştü. Başkaları da vardı: Sergei, Marie, Paja, Fedyor, Botkin. Baghra. Bu savaşta çok canlar yitmişti. Liste uzayıp gidiyordu.

"Kayıp kayıptır," dedi Malyen. "Üzülmekte haklısın."

Ambarın ahşap kirişlerine baktım. Hükmettiğim karanlık güç bile beni terk etmişti. O güç, Karanlıklar Efendisi'ne aitti ve onunla birlikte bu dünyadan ayrılmıştı.

"Kendimi boşlukta hissediyorum."

Malyen uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Ben de," dedi. Dirseğimin üstünde doğruldum. Malyen uzaklara dalmıştı. "İz sürmeyi deneyene kadar emin olamayacağım ama kendimi farklı hissediyorum. Eskiden bazı şeyler malum olurdu. Burada uzanırken bile tarladaki bir geyiği, bir dalın üstünde dinlenen bir kuşu, belki de duvarın içinde saklanan bir fareyi sezebilirdim. Bunu hiç düşünmezdim ama şimdi bir çeşit... sessizlik var."

Kayıp. Tolya ve Tamar'ın Malyen'i nasıl geri getirdiğini merak etmiştim. Bunu mucize deyip geçiştirmek istemiştim. Şimdiyse anladığımı sanıyordum. Malyen'in iki canı vardı, ama sadece biri onun hakkıydı. Diğeri çalıntıydı, *merzost*tan elde edilmiş bir mirastı, dünyanın yaratılışından koparılıp alınmıştı. Bu, Morozova'nın ölen kızını dirilten kuvvetti, Malyen'in vücudunda yankılanan güçtü. Damarlarında dolaşıyordu, onu o kadar sıra dışı bir izci yapan da yine yaratılışın o çalıntı parçasıydı. Onu bütün canlılara bağlamıştı. *Öz özü çağırır.*

Oysa artık yoktu. Morozova'dan çalınıp kızına verilen hayat sona ulaşmıştı. Malyen'in doğuştan sahip olduğu hayat –kırılgan, ölümlü, geçici– artık sadece ona aitti. Kayıp. Bu, dünyanın denge için talep ettiği bedeldi. Fakat Morozova, büyüteçlerinin sırrını çözen kişinin binlerce yıl yaşamış ve gücünden bıkmış kadim bir Grisha olmayacağını bilemezdi. Sırrı çözenlerin Keramzinli iki yetim olacağını bilemezdi.

Malyen elimi tuttu, parmaklarını benimkilere dolayıp göğsüne bastırdı. "Tükenmiş bir izciyle mutlu olabilir misin sence?" diye sordu.

Gülümsedim. Malyen; ukala, çekici, cesur ve tehlikeli. Se-

sindeki şüphe miydi? Usulca öptüm. "Sen göğsüne bıçak saplayan biriyle mutlu olabileceksen."

"Ben de yardım ettim ama. Ayrıca sana huysuzlukla başa çıkabilirim demiştim."

Yarın ne olacağını ya da kim olmam gerekeceğini bilmiyordum. Hiçbir şeyim yoktu, sırtımdaki kıyafetler bile ödünçtü. Öte yandan orada uzanırken hiç korkmadığımı fark ettim. Bütün yaşadıklarımdan sonra içimde hiç korku kalmamıştı; hüzün, minnet hatta belki umut vardı ama acı ve zorluklar korkuyu yiyip bitirmişti. Azize ölmüştü. Güneşin Elçisi de. Yeniden sıradan bir kız olmuştum ama bu kız, kuvvetini ne kadere, ne talihe, ne de büyük yazgıya borçluydu. Gücümle doğmuş, gerisini hak ederek kazanmıştım.

"Malyen, dikkatli olman gerekecek. Büyüteçlerle ilgili hikâye yayılabilir. İnsanlar hâlâ gücün olduğunu düşünebilir."

Başını iki yana salladı. "Malyen Oretsev seninle birlikte öldü," dedi, sözleri aklımdan geçenlere o kadar benzerdi ki tüylerim diken diken oldu. "O hayat artık geride kaldı. Bir sonrakinde belki daha zeki olurum."

Homurdandım. "Göreceğiz. Yeni isimler seçmemiz gerekecek, biliyorsun."

"Misha bir liste hazırlamaya başladı bile."

"Azizler aşkına."

"Hiç şikâyet etme. Görünüşe bakılırsa yeni adım Dmitri Dumkin."

"Uymuş."

"İyileştiğimde mükâfatını verebilmek için bütün hakaret-

lerini bir kenara yazıyorum, haberin olsun."

"Ağır ol bakalım, Dumkin. Bakarsın Apparat'a mucizevi iyileşmenden bahsederim ve seni de bir azize dönüştürüverir."

"Denemesi bedava," dedi Malyen. "Kutsal uğraşılar peşinde günlerimi ziyan edemem."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi beni kendine çekerek. "Hayatımın geri kalanını beyaz saçlı bir kızı mutlu etmenin yollarını arayarak geçirmek zorundayım. Oldukça huysuz biri, arada da ayakkabılarıma kaz pisliği koyuyor ya da beni öldürmeye çalışıyor."

"Zahmetli birine benziyor," dedim dudaklarımız buluşurken.

"O buna değer. Ayrıca belki bir gün onu bir şapele kovalamama izin verir."

Ürperdim. "Şapelleri sevmem."

"Ana Kuya'ya seninle evleneceğimi söylemiştim."

Güldüm. "Onu hatırlıyor musun?"

"Alina," dedi avucumdaki yara izini öperek, "her şeyi hatırlıyorum."

Tomikyana'dan ayrılma vakti gelmişti. Yalnızca bir gece kalmıştık ama Karanlıklar Diyarı'nın yok edildiği haberi hızla yayılıyordu ve çiftliğin sahipleri yakında dönebilirdi. Artık Güneşin Elçisi olmasam bile Sankta Alina'yı sonsuza dek gömmeden önce yapmam gereken bazı şeyler vardı.

Genya bize temiz kıyafetler getirdi. Malyen üstünü değiş-

tirmek için topallayarak elma şarabı preslerinin arkasına giderken Genya da basit bir bluz ve onunla uyumlu *sarafanı* giymeme yardım etti. Giydiklerimiz köylü kıyafetleriydi; askeri üniforma bile değildi.

Küçük Saray'dayken bir keresinde saçım için altın tokalar örmüştü ama şimdi daha köklü bir değişiklik icap ediyordu. Saçımın dikkat çekici beyaz rengini geçici olarak değiştirmek için bir tencere kantaşı ve bir avuç parlak horoz tüyü kullandı. Ardından, başıma bir de eşarp bağladı.

Malyenin üzerinde tunik, pantolon ve basit bir palto vardı. Başına da dar siperlikli, siyah yün bir şapka kondurmuştu. Genya burnunu kırıştırdı. "Bir çiftçi gibi görünüyorsun."

"Daha kötü göründüğüm de oldu." Bana baktı. "Saçın kırmızı mı senin?"

"Bir süreliğine."

Genya ambardan çıkarken, "Bence yakıştı," diye ekledi. Yardım etmezse boyanın etkisi birkaç gün içinde kaybolacaktı.

Genya ve David, Kribirsk'teki askeri kampta toplanan Grishalarla buluşmak için ayrı seyahat edeceklerdi. Misha'yı da yanlarında götürmek istemişlerdi ama o, ben ve Malyen'le gitmeyi tercih etmişti. Birinin bize bakması gerekiyormuş. Altın rengi güneş rozetini iyice gizleyip ceplerini de Oncat'e vermek üzere peynirle doldurduk. Ardından bir zamanlar Karanlıklar Diyarı'nın bulunduğu gri kumlara doğru yollandık.

Ravka'ya gidip gelen kalabalıkların arasına karışmak kolaydı. Bu kalabalıkların arasında aileler, askerler, soylular ve köylüler bulunuyordu. Çocuklar enkaza dönmüş sandalların üs-

tünde oynuyordu. İnsanlar aniden başlayan eğlencelerde toplanıyordu. Öpüşüyor, sarılıyor, aralarında *kvas* şişeleri ve kuru üzümlü kızarmış ekmek dolaştırıyorlardı. Birbirlerini selamlarken, "*Yunejhost!*" diyorlardı. Birlik.

Kutlamalar arasında yer yer keder de vardı. Bir zamanlar Novokribirsk olan yıkıntılarda sessizlik hüküm sürüyordu. Binaların çoğu yerle bir olmuştu. Sadece eskiden sokakların bulunduğu yerlerde belli belirsiz boşluklar göze çarpıyordu. Her şey neredeyse griye dönmüştü. Kasabanın ortasında bulunan yuvarlak taş fıskiye bir hilali andırıyordu; Karanlıklar Diyarı'nın karanlık gücünün dokunduğu yerleri yenmiş gibiydi. Yaşlı adamlar eski harabeleri bastonlarıyla dürtüyor, aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı. Harabeye dönen kasabanın sınırlarının ötesinde bile kederli insanlar sandalların enkazlarına çiçekler bırakıyor, gövdelerinde küçük sunaklar oluşturuyorlardı.

Her tarafta üzerine çift başlı kartal simgesi işlenmiş kıyafetler giyen, sancaklar taşıyan ve Ravka bayrakları dalgalandıran insanlar gördüm. Kızlar başlarına açık mavi ve altın rengi kurdeleler bağlıyordu. Yiğit genç prensin Karanlıklar Efendisi'nin elindeyken maruz kaldığı işkencelerle ilgili hikâyeler kulağıma çarptı.

Kendi adımı da duydum. Müritler vuku bulan mucizeyi görmek ve Sankta Alina'ya dualar etmek için çoktan Karanlıklar Diyarı'na akın etmeye başlamıştı. Satıcılar, parmak kemiklerim olduğunu iddia ettikleri şeylerle dolu tezgâhlarını tekrar kurmaya koyulmuştu. Tahta ikonaların yüzeyine boyanmış suratım bana bakıyordu. Bu, tombul yanakları ve duru kahverengi

gözleriyle daha güzel bir kızdı. Morozova'nın kolyesinin boynuzları narin boynunda asılı duruyordu. Karanlıklar Diyarı'nın Alinası.

Kimse başını çevirip bize bakmıyordu. Soylu değildik. İkinci Ordu'dan değildik. Bu yeni türeyen, tuhaf Güneşin Elçisi askerlerinden değildik. Adı sanı bilinmeyen köylülerdik. Turisttik.

Kribirsk'te eğlence tam gaz devam ediyordu. Limanlar, rengârenk gaz lambalarıyla ışıl ışıldı. İnsanlar sandalların üzerinde şarkılar söyleyip içiyorlardı. Kışlanın merdivenlerinde toplanıp yiyecek bulmak için yemekhaneyi istila ettiler. Belge Çadırı'nın sarı bayrağı gözüme ilişti. Bir yanım oraya dönme, mürekkep ve kâğıdın o eski, tanıdık kokularını içime çekme arzusuyla yanıp tutuşsa da kartograflardan birinin beni tanıması riskini göze alamazdım.

Kasabadaki genelevlerde ve barlarda işler tıkırındaydı. Ana meydanda doğaçlama bir dans eğlencesi düzenlenmişti. Oysa sokağın hemen aşağısında bir grup insan, duvarlarındaki isimleri okumak ve ölenler için mum yakmak için eski bir kilisede toplanmıştı. Harshaw ve diğerleri için bir mum yakmak adına ben de durdum. Alevler hoşuna giderdi muhtemelen.

Tamar saygıdeğer hanlardan birinde bize bir oda bulmuştu. O gece dönmek vaadiyle Malyen ve Misha'yı orada bıraktım. Os Alta'dan gelen haberler hâlâ sağlıksızdı. Ayrıca Misha'nın annesiyle ilgili de henüz bir gelişme yoktu. Umudunu yitirmemesi gerektiğinin farkındaydım, lakin bu konuda tek kelime etmemiş, gayet ciddi bir edayla yokluğumda Malyen'e

göz kulak olmaya yemin etmekle yetinmişti.

"Ona dini öyküler oku," diye fısıldadım Misha'ya. "Buna *bayılır*."

Malyen'in fırlattığı yastıktan kıl payı kaçtım.

Doğrudan Kraliyet kışlasına gitmedim. Onun yerine, beni bir zamanlar Karanlıklar Efendisi'nin görkemli ipek çadırının kurulu olduğu yerden geçiren bir yolu tutturdum. Çadırın yeniden kurulacağını varsaymıştım ama alanda in cin top oynuyordu. Lantsov kışlasına vardığımda sebebini hemen anladım. Karanlıklar Efendisi oraya yerleşmişti. Pencerelerden siyah sancaklar asmış, kapıların üstündeki çift başlı kartal oymasını, tutulmuş güneş sembolüyle değiştirmişti. Şimdiyse işçiler siyah sancakları indirip yerlerine mavi ve altın rengi Ravka sancaklarını asıyordu. Eline devasa bir çekiç almış asker, kapının üstündeki taş sembolü kırıp parçalarken düşen taşları tutması için bir tente kurulmuştu. Kalabalıktan bir sevinç nidası yükseldi. Onların bu heyecanını paylaşamıyordum. Bütün kabahatlerine rağmen Karanlıklar Efendisi, Ravka'yı seviyordu ve karşılığında da onların sevgisini istemişti.

Girişte rastladığım bir muhafıza Tamar Kir-Bataar'ı sordum. Bana bakınca sıska bir köylü kızı gördü. Bir an Karanlıklar Efendisi'nin, *artık bir hiçsin,* dediğini duydum. Eski Alina olsa ona inanırdı. Şimdiki Alina ise hiç havasında değildi.

"Tam olarak neyi bekliyorsun?" diye çıkıştım. Asker göz-

lerini kırpıştırıp hazır ola geçti. Birkaç dakika sonra Tamar ve Tolya'nın merdivenlerden hızla inerek bana doğru geldiğini gördüm.

Tolya beni kocaman kollarına aldı.

"Kız kardeşimiz," diye açıkladı meraklı muhafıza.

"Kız kardeşimiz mi?" diye tısladı Tamar, birlikte Kraliyet kışlasına girerken. "Bize zerre kadar benzemiyor. Hatırlat da senin istihbaratta çalışmana izin vermeyeyim."

"Gizli gizli fısıldaşmalarla uğraşmak yerine yapacak daha iyi işlerim var," dedi gururla. "Dahası, o *gerçekten* kardeşimiz."

Yutkunarak, "Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordum.

Tamar başını iki yana salladı. "Nikolai bugün toplantıları erken bitirdi, böylece insanlar..." Sesi alçalıp söndü.

Başımı salladım.

Beni savaş silahları ve Karanlıklar Diyarı haritalarıyla dekore edilmiş bir koridordan geçirdiler. O haritalar artık değişecekti. O ölü kumlarda bundan sonra bir şey yetişip yetişmeyeceğini merak ettim.

"Onunla kalacak mısın?" diye sordum Tamar'a. Nikolai'nin, güvenebileceği insanlara ihtiyacı vardı.

"Bir süre. Nadia kalmak istiyor. Ayrıca Yirmi İkinci Alay'dan sağ kalanlar da var."

"Nevsky?"

Başını iki yana salladı.

"Stigg, Çıkrık'tan sağ kurtulmuş mu?"

Başını tekrar iki yana salladı. Akıbetini merak ettiğim başkaları, okumaktan korktuğum kayıp listeleri vardı ama bunun

beklemesi gerekecekti.

"Ben kalabilirim," dedi Tolya. "Duruma göre..."

"Tolya," dedi kız kardeşi sertçe.

Tolya kızarıp omuz silkti. "Duruma göre işte."

Kolları çığlık atan iki kartal başı şeklindeki ağır çift kanatlı kapılara geldik.

Tamar kapıya vurdu. Karanlık odayı yalnızca şöminedeki ateşin ışığı aydınlatıyordu. Karanlıkta bir an Nikolai'yi seçemedim. Ateşin önüne oturmuş, cilalı çizmelerini yastıklı bir taburenin üstüne koymuştu. Yanında yiyecek dolu bir tabak ve konyağı tercih ettiğini bilmeme rağmen bir şişe *kvas* duruyordu.

"Biz dışarıda olacağız," dedi Tamar.

Nikolai kapanan kapının sesiyle irkildi. Ayağa fırlayıp başını önüne eğdi. "Bağışla," dedi. "Dalmışım." Sonra sırıtarak ekledi. "Pek bilmediğim bir alan."

Kapıya yaslandım. Bir kusur. Her tarafından çekicilik fışkırıyordu ama yine de bir kusuru vardı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım." Tebessümü kaybolurken şöminenin yanındaki koltukları işaret etti. "Otursana."

Odanın karşı tarafına geçtim. Uzun masanın üstü belgeler ve üzerinde Kraliyet mührü bulunan deste deste mektupla doluydu.

Koltuğun üstünde açık bir kitap duruyordu. Nikolai onu kaldırınca oturduk.

"Ne okuyorsun?"

Kitabın adına baktı. "Kamenski'nin askeri öykülerinden birini. Aslında öylesine bir bakıyordum." Parmaklarını kapağın üzerinde gezdirdi. Elleri kesik ve çizik içindeydi. Benim yara izlerim kaybolmuştu ama Karanlıklar Efendisi, Nikolai'de farklı bir iz bırakmıştı. Bütün parmaklarında hâlâ pençelerin derinin altından çıktığı yerler boyunca belli belirsiz siyah çizgiler uzanıyordu. Onları Karanlıklar Efendisi'nin tutsağıyken gördüğü işkencenin izleriymiş gibi göstermek zorunda kalacaktı. Bir bakıma doğruydu da. En azından diğer izler kaybolmuşa benziyordu. "Okuyamıyordum," diye devam etti. "Şeyken... dükkânların vitrinlerinde işaretler, kasalarda yazılar görüyordum. Onları anlayamıyordum ama duvardaki çiziklerden daha fazlası olduklarını bilecek kadar da hatırlıyordum."

Koltuğa biraz daha gömüldüm. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Ela gözleri dalgındı. "Çok fazla şey. O... o karanlığı hâlâ içimde hissedebiliyorum. Sürekli kaybolacağını düşünüyorum, ama..."

"Biliyorum," dedim. "Düzelme var ama hâlâ orada." Yüreğimin yanındaki bir gölge gibi. Bunun Karanlıklar Efendisi'nin gücüyle ilgili ne ima ediyor olabileceğini bilmiyordum ama düşünmek de istemiyordum. "Belki zamanla kaybolur."

İki parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Halkın bir kraldan istediği, benden beklediği şey bu değil."

"Kendine iyileşme fırsatı tanı."

"Herkesin gözü üstümde. Bir güvence bekliyorlar. Çok geçmeden Fjerdalılar ve Shular üzerime yürümeye kalkışacaktır."

"Ne yapacaksın?"

"Filom sağlam. Azizler ve Privyet sağ olsun," dedi Sturmhond'un kaptanlığını bıraktığında geminin komutasını devrettiği subaya atıfta bulunarak. "Fjerda'yı bir süre oyalayabilirler. Ayrıca limanda silah sevkiyatı yapmayı bekleyen ikmal gemileri var. Faal durumdaki bütün askeri karakollara haber saldım. Sınırları güvenlik altına almak için elimizden geleni yapacağız. Yarın Os Alta'ya gidiyorum. Bunun yanı sıra, milisleri Kralın bayrağı altında toplamaya çalışacak olan özel görevli elçiler de çoktan yola çıkmış durumda." Hafifçe güldü. "Benim bayrağım altında."

Gülümsedim. "Gelecekteki dalkavuklukları bir düşün."

"Korsan Kralım çok yaşa."

"Kaptan Kralım."

"Lafı neden dolandırıyoruz ki? 'Piç Kral' diyelim olsun bitsin."

"Aslına bakarsan," dedim, "sana *Korol Rezni* demeye başladılar bile." Kribirsk sokaklarında insanlar aralarında konuşurlarken duymuştum: Yaralı Kral.

Aniden başını kaldırdı. "Sence biliyorlar mı?"

"Sanmam ama sen söylentilere alışkınsın, Nikolai. Üstelik bu iyi bir şey de olabilir."

Kaşını kaldırdı.

"Sevilmeyi sevdiğini biliyorum," dedim, "ama biraz korkunun da zararı olmaz hani."

"Bunu Karanlıklar Efendisi'nden mi öğrendin?"

"Ve senden. Bir Fjerdalı kaptanın parmakları ve aç bir ta-

zıyla ilgili bir hikâye hatırlıyor gibiyim."

"Bir dahaki sefere beni dikkatle dinlediğinde haber ver. Daha az konuşayım."

"*Şimdi* sen anlat."

Belli belirsiz gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı. "Seni uyarmalıyım; Apparat bu akşam orada olacak."

Oturuşumu dikleştirdim. "Papazı affettin mi?"

"Mecburdum. Desteğine ihtiyacım var."

"Sarayda ona bir yer verecek misin?"

"Şu an görüşme aşamasındayız," dedi kızgınca.

Apparat'la ilgili sahip olduğum tüm bilgileri ona verebilirdim ama içimden bir ses en çok işine yarayacak şeyin Beyaz Katedral'in yeri olduğunu söyledi. Ne yazık ki bizi oraya götürebilecek tek kişi Malyen'di ve bunun artık mümkün olduğundan emin değildim.

Nikolai *kvas* şişesini elinde tembelce çevirdi.

"Hâlâ geç değil," dedi. "Kalabilirsin. Benimle Büyük Saray'a gelebilirsin."

"Ne için?"

"Öğretmenlik yapmak, İkinci Ordu'yu tekrar kurmama yardım etmek, göl kenarında sakin bir hayat yaşamak için."

Tolya'nın da demeye çalıştığı buydu. Nikolai, Os Alta'ya döneceğimi umuyordu. Bunu düşünmek bile canımı yaktı.

Başımı iki yana salladım. "Grisha değilim, bir soylu hiç değilim. Saraya ait değilim."

"Benimle kalabilirsin," dedi usulca. Şişeyi bir kez daha çevirdi. "Hâlâ bir kraliçeye ihtiyacım var."

Koltuktan kalkıp çizmeli ayaklarını kenara iterek küçük tabureye yerleştim ve ona baktım.

"Ben artık Güneşin Elçisi değilim, Nikolai. Alina Starkov bile değilim. Saraya dönmek *istemiyorum*."

"Ama bu... şeyi anlıyorsun." Göğsüne hafifçe vurdu.

Anlıyordum. *Merzost*. Karanlık. Aynı anda hem ondan nefret edebilir hem de ona açlık duyabilirdiniz.

"Ben sadece yük olurum. İttifaktan güç doğar," diye hatırlattım.

"Benden alıntı yaptığında sana bayılıyorum." İç geçirdi. "Keşke bu kadar bilge olmasaydım."

Elimi cebime daldırıp Lantsov zümrüdünü Nikolai'nin dizine koydum. Genya, Tomikyana'dan ayrılırken vermişti.

Yüzüğü aldı, evirip çevirdi. Zümrüt, ateşin ışığında yeşil yeşil parladı. "O halde bir Shu prensesi? Balıketi bir Fjerdalı? Kerchli bir kodamanın kızı?" Yüzüğü uzattı. "Sende kalsın."

Bakışlarımı ona diktim. "O *kvas*tan ne kadar içtin?"

"Hiç. Yüzük sende kalsın. Lütfen."

"Nikolai, yapamam."

"Sana borçluyum, Alina. Ravka sana borçlu. Bunu ve daha fazlasını. Hayır işlerinde kullan ya da bir opera evi yaptır ya da evlenebileceğin yakışıklı prensi düşünerek ona özlemle bak dur. Bu arada ben üçüncü seçenekten yanayım. Yanına bir de sel olup akan gözyaşlarını ve kötü şiirleri de ekledin mi tamamdır."

Güldüm.

Elimi tutarak yüzüğü avucuma bastırdı. "Al onu ve yeni

bir şeyler inşa et."

Yüzüğü elimde çevirdim. "Düşüneceğim."

Gözlerini devirdi. "*Evet* kelimesiyle ne alıp veremediğin var senin?"

Gözpınarlarımın dolacak gibi olduğunu hissederek gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkür ederim."

Arkasına yaslandı. "Dosttuk, değil mi? Sadece müttefik değildik yani?"

"Ahmaklık etme, Nikolai. *Hâlâ* dostuz." Dizine sertçe vurdum. "Şimdi, birlikte İkinci Ordu'yla ilgili bazı konuları halledeceğiz. Sonra da benim yanmamı izleyeceğiz."

Birlikte limana giderken bir ara sıvışıp Genya'yı buldum. David'le birlikte kampın doğu tarafında kurulu bir Fabrikatör çadırındaydılar. Ravka'nın çift başlı kartalıyla mühürlenmiş mektubu ona verdiğimde durakladı, sanki dokunması tehlikeliymiş gibi elinde ihtiyatla tuttu.

Başparmağını mührün üzerinde gezdirirken parmakları hafif titriyordu. "Yoksa bu...?"

"Af."

Mektubu yırtıp açtı, göğsüne bastırdı.

David başını çalışma masasından kaldırmadan, "Hapse mi giriyoruz?" dedi.

"Henüz değil," dedi Genya. Bir gözyaşı damlasını sildi. "Teşekkür ederim." Ardından ikinci mektubu verirken kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"İş teklifi." Biraz dil dökmem gerekmişti ama Nikolai sonunda önerilerimin mantıklı olduğunu kabul etmişti. Boğazımı temizledim. "Ravka'nın hâlâ Grishalara, Grishaların da hâlâ güvenli bir limana ihtiyacı var. İkinci Ordu'nun başına geçmeni istiyorum. David ve Zoya'yla birlikte."

"Zoya mı? Bu bir ceza mı yoksa?"

"Zoya güçlü biri. Ayrıca doğuştan bir lider olduğunu düşünüyorum. Gerçi hayatınızı kâbusa da çevirebilir ya. İdare edersiniz artık."

"Neden biz? Karanlıklar Efendisi..."

"Karanlıklar Efendisi tarihe karıştı. Güneşin Elçisi de öyle. Grishalar artık kendi kendilerine önderlik edebilirler. Ayrıca bütün sınıfların temsil edilmesini istiyorum: Etherealkiler, Materialkiler ve siz, Corporalkiler."

"Ben gerçek bir Corporalki değilim, Alina."

"Fırsatın varken kırmızıyı seçtin. Kaldı ki Grishalara kendilerinden biri önderlik ederse o sınıfların pek önemi olmayacağını umuyorum. Hepiniz güçlüsünüz. Hepiniz gücün, mevkinin ya da bilginin cazibesine kapılmanın ne demek olduğunu biliyorsunuz. Dahası, hepiniz kahramansınız."

"Zoya'nın hatta David'in bile peşinden giderler..."

"Hı?" diye sordu David dalgınca.

"Yok bir şey. Daha çok toplantıya katılman gerekecek."

"Toplantılardan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Alina," dedi Genya, "benim peşimden geleceklerinden emin değilim."

"Peşinden gelmelerini *sağla*." Omzuna dokundum. "Ce-

sur ve kırılmaz."

Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Sonra göz kırptı. "Ve harika."

Sırıttım. "Öyleyse kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

Ona sımsıkı sarıldım. Güldü, ardından eşarbımın altından sıyrılan bir tutam saçı tuttu.

"Rengi soluyor bile," dedi. "Yeniden boyayalım mı?"

"Yarın."

"Yarın," dedi.

Ona bir kez daha sarıldıktan sonra dışarı, günün son ışıklarına çıktım.

Kampın içinden geçip kalabalığı takip ederek limanı geride bıraktım ve bir zamanlar Kum Denizi olan kumlara vardım. Güneş neredeyse batmıştı ve alacakaranlık çöküyordu, ama cenaze ateşini, huş ağaçlarından ve beyaz uzuvlar gibi birbirine dolanmış dallardan oluşan devasa yığını görmemek mümkün değildi.

Yığının üstüne yatırılmış kızı görünce ürperdim. Saçları başının etrafına beyaz bir hale şeklinde yayılmıştı. Mavi ve altın rengi bir *kefta* giyinmişti. Morozova'nın kolyesi boynunu, gümüşümsü gri renge bürünmüş geyiğin boynuzları da bileğini sarmıştı. Parçaları bir arada tutan herhangi bir tel ya da Fabrikatör hilesi görünmüyordu.

Kızın yüzünü –kendi yüzümü– inceledim. Genya olağan-

üstü bir iş çıkarmıştı. Silueti tam olarak beni andırıyordu, burnun kalkıklığı, çenenin açısı. Yanağındaki dövme silinmişti. Bir Soldat Sol olan Ruby'den geriye hemen hiçbir şey kalmamıştı. Karanlıklar Diyarı'nda yaşamını yitirmeseydi Güneşin Elçisi olabilirdi. Sıradan bir kız olarak ölmüştü.

Cesedini bu şekilde kullanmaya karşı çıkmıştım. Ailesinin kızlarını gömemeyecek olması beni rahatsız etmiş, Tolya beni ikna etmişti. "O inanıyordu, Alina. Sen inanmasan bile. Bırak da inancının gereğini son kez yerine getirsin."

Ruby'nin yanında siyah *kefta*sıyla Karanlıklar Efendisi yatıyordu.

Onunla kim ilgilenmişti? diye merak ettim. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Siyah saçlarını kim böyle özenli bir şekilde geriye taramıştı? Zarif ellerini kim göğsünün üzerine koymuştu?

Kalabalıktan bazıları Karanlıklar Efendisi'nin bir azizeyle aynı cenaze ateşini paylaşmayı hak etmediğinden yakınıyordu ama böylesi bana doğru geliyordu. Kaldı ki insanların her şeyin bittiğini görmeleri gerekiyordu.

Soldat Sol ateşin etrafında toplanmıştı, çıplak sırtları ve göğüsleri dövmelerle kaplıydı. Vladim de oradaydı, başını öne eğmişti, damgasının kabarık eti, ateşin ışığında belli oluyordu. Onların etrafında insanlar ağlıyordu. Birinci Ordu üniformasıyla kusursuz görünen Nikolai ve yanındaki Apparat kenarda duruyordu. Eşarbımı yukarı çektim.

Çemberin karşı tarafından Nikolai'yle kısa bir anlığına göz göze geldik. İşareti verince Apparat ellerini kaldırdı. Ateşin

Hâkimleri ateşi çağırdı. Parlak yaylar halinde zıplayan alevler, huş ağaçlarının etrafında dönüp, ok gibi fırlayan kuşlar misali aralarına daldı, tutuşana kadar odunları yaladı.

Ateş büyüdü, alevler büyük bir altın ağacın titreyen yaprakları gibi parıldadı. Etrafımda kalabalığın inleme ve ağlama sesleri arttı.

Sankta, diye bağırdılar. *Sankta Alina.*

Duman gözlerimi yaktı. Kokusu son derece hoştu.

Sankta Alina.

İster lanet okumak isterse de yüceltmek için olsun, kimse Karanlıklar Efendisi'nin gerçek adını bilmiyordu. O nedenle ben de adını usulca kendi kendime söyledim.

"Aleksander," diye fısıldadım. Bir çocuğun adıydı bu. Artık kullanılmayan. Neredeyse unutulmuş.

Gerçek Deniz'in kıyılarında, Os Kervo'nun güneyinde, Batı Ravka sahilinde bir şapel vardı. Sessiz bir yerdi, dalgalar neredeyse kapısına kadar geliyordu. Beyaza boyalı duvarlarını deniz kabukları süslüyordu. Sunağın üstündeki kubbe, gökyüzünden çok denizin derin mavi kuyusunu andırıyordu.

Ne öyle şaşaalı bir nişan töreni oldu, ne evlilik akdi, ne de sahte kefaret. Kızın da oğlanın da üzerlerine titreyecek, onları komşu kasabada dolaştıracak ya da onlara ziyafetler düzenleyecek aileleri yoktu. Gelin ne *kokochnik* taktı ne de altın elbise giydi. Tek tanıkları, şapelin sıraları arasında sinsi sinsi gezinen sarman bir kedi ve tahta bir kılıç taşıyan, annesiz bir çocuktu. Gelinle damat birbirlerine yeminlerini söylerken çocuk da ağaç dallarından yapılma taçları tutmak için bir sandalyenin üstüne çıktı. Kullandıkları isimler sahte, ama ettikleri yeminler gerçekti.

Savaşlar sürüyordu, hâlâ yetimler vardı ama bir zaman-

lar Keramzin'in bulunduğu topraklarda yükselen yapının bir öncekiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Bir dükün dokunulması yasak eşyalarıyla dolu bir ev değildi. Çocuklar için yapılmış bir evdi. Müzik odasındaki piyanonun üstü hiç örtülmüyordu. Kilerin kapısı hiç kilitlenmiyordu. Karanlığı uzak tutmak için yatakhanelerde bir gaz lambası daima yanık bırakılıyordu.

Çalışanlar bunu tasvip etmiyordu.

Öğrenciler fazla gürültü çıkarıyordu. Çay için şekere, kışın kömüre, peri masallarından başka hiçbir şey ihtiva etmeyen kitaplara çok fazla para harcanıyordu. Ayrıca neden her çocuğa yeni ayakkabılar almak gerekiyordu ki?

Genç. Zengin. Muhtemelen deli. Yetimhaneyi işleten çift hakkında fısıldanan sıfatlar bunlardı. Ancak iyi para veriyorlardı. Çocuk o kadar çekiciydi ki girişe çamur sürükleyen yaramaz bir çocuğu falakaya yatırmayı reddettiğinde bile ona kızgın kalmak çok zordu.

Çocuğun, dükün uzak bir akrabası olduğu söyleniyordu. Sofra adabını bilmesine karşın bir asker havası vardı. Öğrencilere avlanmayı, tuzak kurmayı ve Ravka Kralı'nın desteklediği çiftçilik yöntemlerini öğretiyordu. Dükün bizzat kendisi onun Os Alta'daki kışlık evine yerleşmişti. Savaşın son birkaç yılı onun için zor geçmişti.

Kız farklıydı; ufak tefek ve tuhaftı. Beyaz saçlarını bekâr bir kadın gibi salık bırakıyordu. Görünüşe bakılırsa da öğretmenlerin ve çalışanların ters ters bakışlarına ve kınayan hareketlerine kayıtsız kalıyordu. Öğrencilere uçan gemiler

ve yeraltı şatolarıyla, toprak yiyen canavar ve ateşten kanatlarıyla uçan kuşlarla ilgili tuhaf masallar anlatıyordu. Koridorlarda çoğunlukla yalınayak dolaşıyordu. Taze boya kokusu hiç eksik olmuyordu. Zira her dem yeni bir projeye başlıyor, sınıf duvarlarından birine bir harita çiziyor ya da kızlar yatakhanesinin tavanını irislerle kaplıyordu.

"Sanattan pek anlamıyor," dedi öğretmenlerden biri burun kıvırarak.

"Hayal gücü kuvvetli ama. Orası kesin," diye karşılık verdi diğeri, merdivenlerin tırabzanına dolanan beyaz bir ejderhaya şüphe dolu gözlerle bakarak.

Öğrenciler matematik, coğrafya, bilim ve sanat öğreniyordu. Çıraklık programları sunmaları için yerel kasaba ve köylerden esnaflar getiriliyordu. Yeni Kral birkaç yıl içinde askerliği kaldırmayı planlıyordu. Bu planını başarıyla uyguladığı takdirde de bütün Ravkalıların bir mesleğe ihtiyacı olacaktı. Çocuklar Grisha güçleri için teste tabi tutulduğunda Küçük Saray'a gidip gitmemeyi seçme özgürlüğü tanındı. Ayrıca Keramzin'deki yerleri daima hazırdı. Geceleri genç Kralları –Ravka'yı güçlü tutacak olan *Korol Rezni*– için dua etmeleri tembihleniyordu.

Oğlan ve kız soylu kanı taşımasalar da yüksek yerlerde tanıdıkları olduğu kesindi. Üstlerinde bazen Kraliyet mührü yer alan hediyeler geliyordu sık sık: kütüphane için birkaç atlas, sağlam yün battaniyeler, yeni bir kızak ve çekmek için de iki beyaz at. Bir keresinde bir adam oyuncak tekneler ge-

tirdi. Çocuklar bu oyuncak teknelerle derede küçük bir yarış düzenledi. Öğretmenler, altın saçlı ve ela gözlü o yabancının genç ve yakışıklı ama aynı zamanda kesin surette de tuhaf olduğunu fark etti. Akşam yemeğine kalan bu konuk bir kez olsun eldivenlerini çıkarmadı.

Her kış, Sankt Nikolai şöleni sırasında bir atlı kızak, karlı yoldan yukarı tırmanıyor, kürkler ve kalın yün *kefta*lar –kırmızı, mor ve mavi– giyinmiş, kızakları hediyelerle dolup taşan üç Grisha ortaya çıkıyordu: bala batırılmış incir ve kayısılar, yığınla cevizli şekerleme, vizon kürklü eldivenler, yumuşacık deriden çizmeler. Çocuklar yattıktan sonra geç saatlere kadar uyumuyor, sohbet edip gülüyor, hikâyeler anlatıyor, erik turşusu yiyor ve ateşte kuzu sosisleri kızartıyorlardı.

O ilk kış, gitme vakti gelen arkadaşlarını uğurlamak için dışarı çıkan kıza çarpıcı güzellikteki kapkara saçlı bir Rüzgârın Hâkimi bir hediye daha verdi.

"Mavi bir *kefta*," dedi matematik öğretmeni, başını sallayarak. "Onunla ne yapacaktı ki?"

"Belki de ölmüş bir Grisha'yı tanıyordu," diye cevap verdi aşçı, kızın dolan gözlerini fark ederek. Üzerinde, *daima bizden biri olacaksın*, yazan notu görmediler.

Hem oğlan hem kız kayıplar yaşamış, kederleri onları terk etmemişti. Oğlan bazen kızı pencerenin yanında dikilmiş, camdan sızan güneş ışınlarında parmaklarını oynatırken ya da yetimhanenin ön basamaklarında oturmuş, yolun kenarındaki meşe ağacının köküne bakarken buluyordu. Sonra yanına gidiyor, onu kendine çekiyor ve böceklerin vızıldayıp

hoş kokulu, yüksek otların bittiği, eski yaraların unutulabildiği Trivka Gölü kıyılarına götürüyordu.

Kız da oğlanda hüzün görüyordu. Orman, oğlana hâlâ kucak açsa da o artık ondan ayrıydı. Doğduğunda iliklerine işlemiş olan o bağ, kız için hayatını feda ettiği anda yanıp kül olmuştu.

Fakat sonra aradan bir zaman geçince öğretmenler kızla oğlanı loş koridorda kıkır kıkır güler ya da merdivenlerde öpüşürken buluyorlardı. Dahası dersler, yemek, mektuplar derken çoğu gün kederlenemeyecek kadar yoğun geçiyordu. Akşam olduğunda oğlan, kıza bir bardak çay, bir dilim limonlu kek ve mavi bir tasta yüzen elma çiçeği getiriyordu. Kızın boynunu öpüyor, kulağına yeni isimler fısıldıyordu: güzelim, sevgilim, bir tanem, hayatım.

Sıradan şeylerle dolu sıradan bir hayat sürüyorlardı; tabii eğer aşka sıradan denilebilirse.

–SON–

TEŞEKKÜR

Birkaç yıl önce, henüz adı olmayan bir kızla karanlığın içine doğru bir yolculuğa çıktım. Bu yolculuğun her anında bana destek olan ve beni yüreklendiren harika insanlar vardı. Bunun için kendimi son derece şanslı hissediyorum.

BİLİM EKİBİ(!)

Alina'nın ışığı bükerek yaptığı numaranın ilginç tarafı, bu kitaplardaki en sağlam bilimsel öğelerden biri olması. Gerçek dünyadaki adı ise "görünmezlik pelerini teknolojisi" (ki bu da beni pek çok bakımdan oldukça mutlu ediyor). Google'da arattığınızda bulacağınız bilgiler aklınızı başınızdan alacak. Bu fikri bana sunan kişi Peter Bibring'di ve Tomikyana'ya da kızı İris Tommiko'nun adını verdim. Harper Seiko, bir sonraki kitapta adını kullanacağıma söz veriyorum. Ayrıca sevgili dostum ve harika bir yazar olan, Peter'ın karısı Michelle Chihara'nın adını anmadan da edemeyeceğim. Grisha üçlemesi Henry Holt Yayınevi tarafından kabul edildiğinde onun mutfağında dans ettim. Ciddi ciddi dans ettim. Akustik battaniye fikrini bulmamı sağlayan ilham kıvılcımı için John Williams'a sonsuz teşekkürler.

KELİME EKİBİ

Noa Wheeler'la unvanlar üzerinde tartıştık, kitaplar sayesinde yakınlaştık, birlikte yemek yerken çalıştık. Bu zor işi bu kadar eğlenceli hale getirdiğin için teşekkür ederim. Jon Yaged, Jean Feiwel, Laura Godwin, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Lucy del Priore, April Ward, Rich Deas, Allison Verost, sabır taşı Molly Brouillette, harika insan Ksenia Winnicki ve üçlemeyi internet ortamında tanıtmak için elinden geleni yapan Caitlin Sweeny'ye kucak dolusu teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca Veronica Roth, John Picacio, Michael Scott, Lauren DeStefano ve bana ve bu kitaplara karşı son derece sıcak yaklaşan Rick Riordan'a da özellikle teşekkür ediyorum.

NEW LEAF EKİBİ

Joanna Volpe mükemmel bir temsilci, harika bir dost olduğun ve Belfast'taki otel odamda ödümü kopardığın için teşekkür ederim. Grisha üçlemesini uluslararası platforma taşıdığı, sözleşme ve seyahat planlarına olan mantıksız yaklaşımıma katlandığı için Kathleen Ortiz'e; saçma esprilerime güldüğü ve Hollywood'un ıssız bölgelerini keşfetmeme yardımcı olduğu için Pouya Shabazian'a ve zarif ve esprili bir şekilde itirazlarını dile getiren Danielle Barthel ile Jaida Temperly'ye şükranlarımı sunuyorum.

MÜTHİŞ BAYANLAR EKİBİ

Morgan Fahey muazzam bir okur, gece yarısı sohbetleri ve eğlenceli e-postalarıyla beni hiç yalnız bırakmadı. Beni pek çok defalar uçurumun kenarından döndürdüğün için teşekkürler. Sarah Mesle olay örgüsüyle ilgili pek çok sorunu aşmama yardım etti. Ayrıca yılbaşı gecesi yaptığımız sohbeti ömrüm boyunca unutmayacağım;

SkyMall! Kayte Ghaffar, namı diğer Yağma İmparatoriçesi, namı diğer Baş Fabrikatör, namı diğer Ukala: komplocu ve sırdaşım olarak sensiz ne yapardım hiç bilmiyorum. Teşvikleri, dedikoduları ve ilhamları için Cindy Pon, Marie Rutkoski, Robin Wasserman, Amie Kaufman, Jennifer Rush, Sarah Rees Brennan, Cassandra Clare ve Marie Lu'ya minnetlerimi sunuyorum. Ayrıca Emmy Laybourne, Jessica Brody ve Anna Banks'e de minnettarım. Birlikte yaz kampına ve hatta savaşa gitmişiz gibi hissediyorum; birlikteliğimizin her anı benim için çok kıymetliydi. Özel teşekkürlerimi bir taksi yolculuğu sırasında beni yerle bir edip sonra tekrar toplayan Holly Black'e yolluyorum. Gizli güçleri var, millet. Benden söylemesi.

LOS ANGELES EKİBİ

Ocular Curiosity (namı diğer Sınırsız Eğlence)'den Ray Tejada, Austin Wilkin ve Rachel Tejada'ya sevgi ve minnetlerimi sunuyorum. David ve Erin Peterson benim en gözde güç çiftim; yeteneğinizi ve vaktinizi cömertçe paylaştığınız için teşekkür ederim. Yediğim en nefis hurma topları için Rachael Martin'in ellerine sağlık. Söz konusu adalet olunca güvenilecek kişi Robyn Bacon'dır. Kibarlığı, yüreklendirmesi ve konukseverliğiyle beni el üstünde tutan Jimmy Freeman'ın yeri ayrı. Gretchen McNeil birlikte katıldığımız her kongrede bana harika oda arkadaşlığı yapıyor ve birbirinden faydalı tavsiyelerde bulunuyor. Dan Braun, Brandon Harvey, Liz Hamilton, Josh Kamensky, Heather Joy ve minik Phoebe, Aaron Wilson ve Laura Recchi, Michael Pessah, belalı Christina Strain, Romi Cortier, Tracey Taylor, Lauren Messiah, Mel Caine, Mike DiMartino ve beni tekrar bir çizgi roman bağımlısı yapan Kurt Mattila'ya sonsuz teşekkürler. Brad Farwell, Los Angeles'ta yaşamıyorsun ama diğer hiçbir kategoriye uymuyordun. Pislik.

TANITIM EKİBİ

Bu kitapların okurlarla buluşmasında emeği geçen tüm kütüphanecilere, öğretmenlere, blog yazarlarına ve kitapçılara kocaman teşekkürler. Ve her zamanki gibi, en yardımsever ve cömert hayran gruplarından biri olan Sancaksız Kardeşlik (Brotherhood without Banners)'e de sevgilerimi yolluyorum. Ayrıca en iyi partileri onlar veriyor.

TUMBLR EKİBİ

Bazıları Grisha Üçlemesi'ni en başından beri destekledi ve onlara hak ettikleri takdiri sunmak gerekiyor. Kendi karakterlerime bakışımı değiştiren Irene Koh; en başından beri bloğunda sık sık kahramanlarımıza yer veren, namı diğer eventhepartofyouthatlovedhim (onusevenparçanbile) Kira; Grisha Ordusu'nun harika bayanları; Emily Pursel, Laura Maldonado, Novelsounds'dan Elena, Laura ve Kyra, en güzel soruları yazan Madeleine Michaud. Ayrıca fotoğraflarını ve şarkı listelerini paylaşan, kendi kurmacalarını ve çizimlerini yaratan, benimle sohbet eden, bana ilham ve enerji veren daha pek çoğunuza, bu yolculuğu çok daha büyülü hale getirdiğiniz için teşekkür ediyorum.

AİLE EKİBİ

Christine, Sam, Ryan, Emily, sizi seviyorum. Shem, muazzam bir sanatçısın ve New York'u seninle gezip görmek bir ayrıcalık. Son olarak da doğru sahnelerde ağlayıp Narwhal'ı akıcı şekilde konuşmayı öğrenen dünyalar tatlısı, biricik anneciğime sevgi ve teşekkürlerimi gönderiyorum.

Leigh Bardugo, Jerusalem'de doğdu. Los Angeles'ta büyüdü ve Yale Üniversitesi'nden mezun oldu. Hollywood'da hayatını sürdüren Bardugo. ***Gölge ve Kemik*** ile fantastik türle ilgilenen kesimin dikkatlerini üzerine çekti. ***Gölge ve Kemik***, yazarın ve aynı zamanda üç kitaptan oluşan serinin ilk. ***Kuşatma ve Fırtına*** ikinci, ***Çöküş ve Yükseliş*** ise son kitabıdır.

Hepimiz ölürüz ama herkes bir amaç uğruna ölmez

Güneşin Elçisi Alina, Karanlıklar Efendisi'yle yaptığı son savaştan mağlubiyetle ayrıldıktan sonra yeraltındaki tünellere, Beyaz Katedral'e sığınır. Oldukça zayıf düşmüştür ve güneş ışığı olmadığı için gücünü de çağıramamaktadır. Tek çare, eski haline kavuşana kadar Apparat'ın dediklerini yapmaktır. Ancak Malyen ve Grishaların gizli bir planla Apparat'ı kontrol altına alması, Güneşin Elçisi adına mücadeleyi daha da zora sokar.

Alina'nın şimdi, Karanlıklar Efendisi'ni alt etmesi için gereken tek gücün anahtarı olan ateşkuşunu bulması gerekmektedir. Peki onu bulup üç büyüteci bir araya getirdiğinde, Karanlıklar Efendisi'yle yüzleşerek Karanlıklar Diyarı'nı yok edecek kadar kuvvetli olabilecek midir?

₺19
www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-562-9
9 786053 485629
internetten sipariş: okuoku.com

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI